NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tu i-ai spune totul mamei tale?

RECONSTITUIND-O pe AMELIA

Tu chiar știi tot
ce îi trece fiicei tale prin cap?

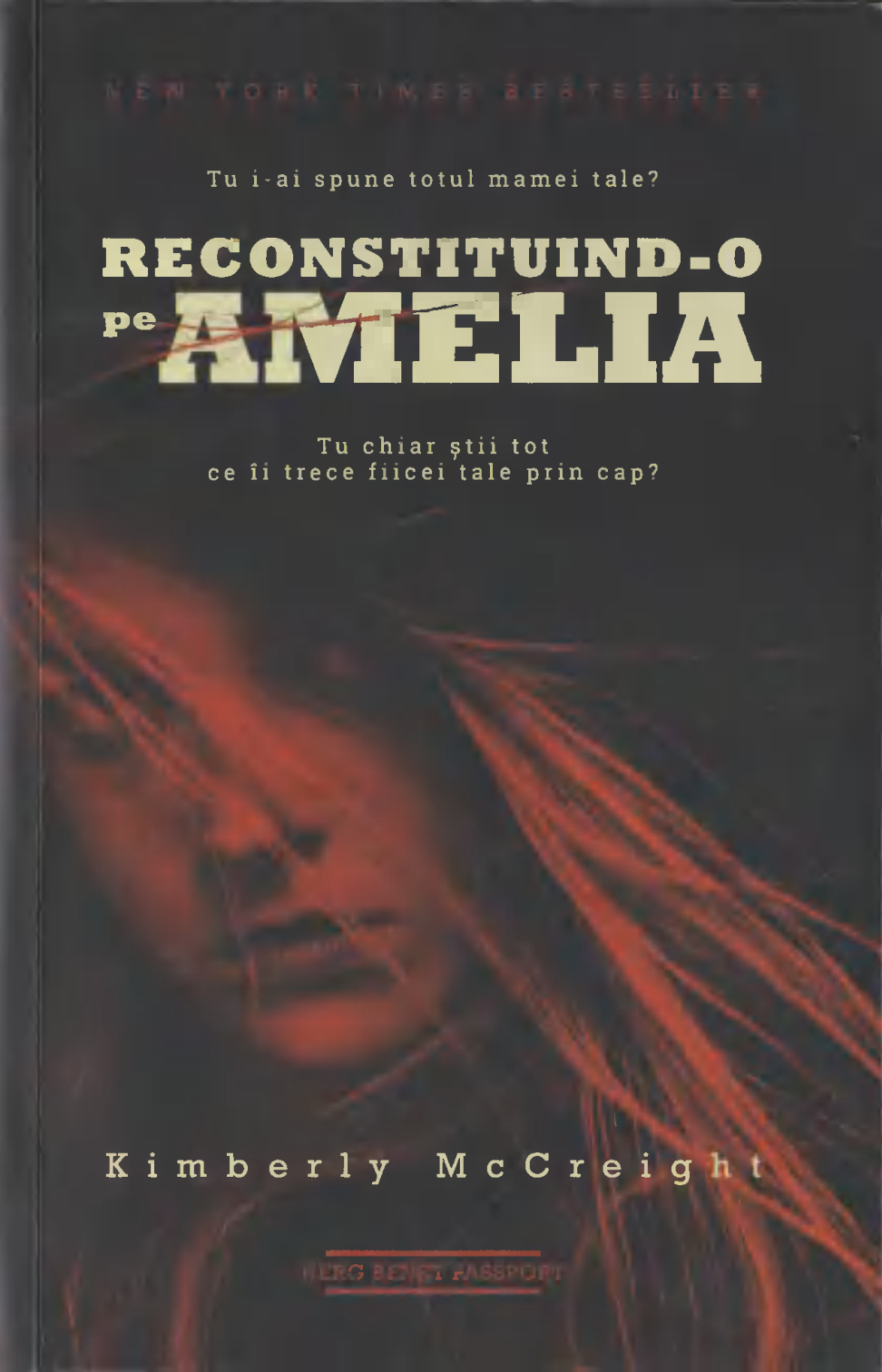

Kimberly McCreight

BERG BEST PASSPORT

Kate se află în mijlocul celei mai importante întâlniri din carieră atunci când primește un telefon de la liceul Grace Hall, școala exclusivistă din Brooklyn a fiicei sale. Amelia a fost suspendată de la cursuri, cu efect imediat, iar Kate trebuie să vină să își ia fiica – fără întârziere. Stresul lui Kate legat de plecarea intempestivă de la birou se transformă în curând în panică atunci când ajunge în fața clădirii liceului și găsește mașini de poliție, de pompieri și o ambulanță. Însă este prea târziu pentru Amelia. Și pentru Kate.

Eleva silitoare și cu perspective academice strălucite a fost prinsă copiind la examen și s-a sinucis aruncându-se de pe acoperiș. Sau cel puțin asta este versiunea pe care liceul Grace Hall i-o servește lui Kate. Cuprinsă de durere și cu întreaga ei lume năruindu-se în jur, este explicația pe care se obligă să o creadă și ea. Totul până ce primește un mesaj anonim: Amelia nu a sărit.

„Reconstituind-o pe Amelia" este povestea primelor iubiri secrete, a vechilor prietenii și a unui club de fete cu tradiții înrădăcinate adânc. Dar înainte de toate este povestea unei mame care ar face orice ca să apere memoria fiicei sale, pe care nu a putut-o salva.

„Un roman extraordinar!"
— Jodi Picoult —

„Impresionant și plin de suspans, cu un final care te va lăsa mască"
— Caroline Leavitt —

„Ce s-a întâmplat cu adevărat cu Amelia? Vei vrea să afli stând treaz până târziu în noapte."
— Jennifer McMahon —

ISBN 978-606-763-182-1

www.hergbenet.ro

Reconstructing Amelia
by Kimberly McCreight

Copyright © 2013 by Kimberly McCreight
Published in agreement with Marly Rusoff & Associates, Inc. of Bronxville, NY, USA
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © tugolukof | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCCREIGHT, KIMBERLY
Reconstituind-o pe Amelia / Kimberly McCreight; trad. din limba engleză de Laura Nureldin. —București Editura Herg Benet, 2018
ISBN 978-606-763-182-1

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Kimberly McCreight

RECONSTITUIND-O PE AMELIA

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

R
HERG BENET
2018

Pentru Tony,
lumina care mă călăuzește acasă.

„Să ne prefacem iarăși că viața este o substanță solidă, în forma unui glob pe care îl învârtim pe degete. Să ne prefacem că putem însăila o poveste simplă și logică..."

— Virginia Woolf, *Valurile*

gRaCeFULLY

5 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor!

Ah, începutul unui nou an școlar. Și iată-mă înapoi, cu toate căcaturile care nu-s potrivite pentru tipar...

Așa că, în timp ce voi o lălăiați așteptând să treacă vara în Southampton, sau în Nantucket, sau în sudul Franței, perfecționându-vă jocul de tenis sau ritmul la pas de deux, sau antrenându-vă pentru primul vostru maraton, sau scufundați în cel mai recent campionat de șah, eu mi-am petrecut vara urmărind fiecare mișcare a corpului nostru profesoral. Domnul Zaritski a mers la UC Berkeley să predea la o tabără de vară pentru copiii super deștepți. Umblă vorba că părinții au cerut să fie concediat din a doua săptămână pentru că PUȚEA. Doamna Pearl și-a tras un latino lover și a învățat să danseze la bară în Miami. Glumesc. Nu s-a combinat cu nimeni, normal. Cine-ar vrea să se culce cu ea?

Ah, plus adorabilul și deliciosul domn Woodhouse. Cine n-ar fi vrut să-l vadă într-o pereche de slipi pe undeva? Din păcate, nu se știe pe unde a umblat în aceste luni toride, deși am auzit din sursă sigură că ar fi petrecut un weekend prelungit în brațele dragii noastre profe de engleză, Liv. Pentru asta, bravo lui!

Cât despre voi, o să fac un rezumat al verii pe măsură ce se vor aduna informațiile în zilele următoare – chiar vă rog să mi le

trimiteți pe adresa gracefullyblog@gmail.com. Pentru că iată-ne în fața a încă unui an în care fiecare ratat are șansa să fie cool, iar copiii grași ar putea slăbi.

Plus vechile întrebări: oare adorabila și micuța Dylan va mărturisi, în sfârșit, cu cine și-o trage? Oare Heather și Rachel vor recunoaște că și-o trag între ele? Oare Zadie va reuși să stea departe de pușcărie suficient cât să termine liceul? Cu care fată dintr-a douăspea o să se culce prima oară bunăciunea aia de boboc pe nume Carter? Și cine este acest Ian Greene? Să fie, oare, așa de mega bun cum îl arată pozele din catalogul sportiv? Slabe șanse, spune instinctul meu. Da' voi o să aflați primii.

Între timp, aveți grijă ca pantofii ăia noi să vă lucească la fel de tare ca zâmbetul. Și puneți-vă centurile. O să fie un trip dat dracului...

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 7:37 AM

AMELIA
când ai ştiut?
BEN
ce să ştiu?
AMELIA
că-ţi plac băieţii?
BEN
nush, cred că am ştiut dintotdeauna
AMELIA
n-ai cum
BEN
e adevărat, pe bune
AMELIA
şi le-ai zis tuturor pur şi simplu
BEN
cam aşa; cui îi pasă ce crede lumea
AMELIA
nu pot să-mi imaginez cum e să fii atât de sigur despre ceva.
sau atât de curajos
BEN
s-ar putea să te surprinzi
AMELIA
nop
BEN
eşti mai puternică decât crezi
AMELIA
ha ha. când o să stăm de vb pe bune?

BEN
asta nu e pe bune?
AMELIA
știi ce vreau să zic
BEN
s-ar putea să vin la NY în câteva săptămâni; tata merge într-o călătorie de afaceri
AMELIA
și aș putea să te văd?
BEN
clar
AMELIA
OMG! pe bune? abia aștept!!!

Kate

24 OCTOMBRIE

Kate știa că Victor nu e mulțumit, chiar înainte să ridice ochii din notițele ei și să vadă cum furia i se așternea pe față ca un nor greu. În cameră era liniște, toată lumea – cinci avocați de la Slone&Thayer și zece de la Associated Mutual Bank – aștepta ca el să spună ceva. Însă Victor se lăsă pe spătarul fotoliului directorial, cu mâinile împreunate cuminte în poală. Cu părul lui grizonant și costumul croit perfect, era arătos și demn, în ciuda evidentei sale enervări. În toată această liniște stânjenitoare, lui Kate îi chiorăi stomacul. Își drese glasul și se foi pe scaun, sperând că n-a auzit-o nimeni. Fusese prea stresată ca să mănânce. Desigur, era ședința, dar mai era și discuția incomodă pe care se pregătea s-o poarte cu Amelia. Discuția nu mai avusese loc. Amelia plecase la școală zâmbind și făcându-i veselă cu mâna, iar Kate întârziase la muncă și, pe deasupra, trebuia să se lupte cu un exces de adrenalină nefolosită. Kate aruncă o privire melancolică spre înșiruirea nesfârșită de chifle, fructe și dulciuri așezată pe comoda din sala de conferințe. Dar când conduci o întâlnire cu clientul și îi ții locul lui Jeremy Firth, preaiubitul șef al departamentului Litigii de la Slone&Thayer, nu poți să te ridici în mijlocul discuțiilor și să te servești cu o gustare.

— Sper că realizezi – spuse Victor, arătând spre Kate – că dacă ne conformăm acestei citații, orice obiecții ulterioare sunt lovite de nulitate.

— Îți înțeleg frustrarea, Victor, spuse Kate calm. Dar Comisia de Supraveghere are dreptul să...

— Are dreptul? sări Victor. E mai degrabă exces de zel.

Kate îi susținu privirea lui Victor, privire care căpătase o duritate arzătoare. În acest moment, cea mai mică ezitare i-ar fi fost fatală. Cu siguranță, Victor ar fi cerut să-l vadă pe Jeremy și, deși Kate era partener în firmă, era partener junior. Era musai să rezolve această chestiune de una singură.

— Și valoarea? Asta nu...

Înainte ca Victor să-și termine ideea, telefonul din sala de conferințe sună și îi făcu pe toți să tresară. Rebecca, asociatul junior, se repezi să răspundă, iar Victor se întoarse spre Kate.

— Vreau ca obiecțiile noastre să fie incluse în dosarul oficial. Mai vreau și un buget pentru tot balamucul ăsta, înainte ca cineva să deschidă fie și o singură cutie cu documente. Faceți asta și o să vă primiți colecția de documente, de acord?

De parcă profiturile firmei ar ajunge în buzunarele lui Kate. De fapt, singurul lucru pe care îl primea ea era aprecierea lui Jeremy. Bine, nici asta nu era puțin lucru. Conta mult să fii unul dintre discipolii favoriți ai lui Jeremy.

— Absolut, Victor, spuse Kate. Vom face tot posibilul să...

— Scuză-mă, Kate, spuse o voce chiar la urechea ei.

Când Kate ridică privirea, o văzu pe Rebecca, înspăimântată de faptul că fusese nevoită s-o întrerupă.

— Scuze, dar la telefon e secretara ta. Zice că ai un apel la care trebuie să răspunzi.

Kate simți că se înroșește. Să răspundă unui apel în mijlocul unei întâlniri cu Victor era mai rău decât să înhațe o chiflă. Secretara lui Kate, Beatrice, n-ar fi întrerupt genul ăsta de întâlnire, dar își luase liber pentru că se simțea rău. Kate îi spusese celei care o înlocuia să nu o deranjeze decât dacă era vreo urgență extremă, dar fata avea o privire atât de pierdută, încât Kate era convinsă că e drogată. Din păcate, nu putea nici să refuze apelul. Kate aștepta veşti de la biroul unui judecător despre ordinul de restricție pe care îl solicitase pentru un alt client.

— Scuzați-mă un moment, vă rog. N-o să dureze mult, spuse Kate, prefăcându-se că această întrerupere era cumva planificată.

Sala rămase tăcută când ea se îndreptă spre telefon. Simțea privirile tuturor ațintite asupra ei. Din fericire, când apăsă pe butonul de *hold* care pâlpâia, în spatele ei conversația se animă din nou. Asociații lui Victor râdeau slugarnic, probabil la vreo glumă de-a lui.

— Kate Baron la telefon.

— Da, domnișoară Baron, spuse femeia de la celălalt capăt. Sunt doamna Pearl, directorul executiv de la Grace Hall.

Un apel la care trebuia să răspundă. Cum de nu-i trecuse prin minte că era ceva legat de fiica ei?

— Amelia e bine?

Inima i-o luă la goană.

— Da, da, e bine, spuse doamna Pearl, ușor agasată. Dar a avut loc un incident. Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, iar decizia trebuie pusă în practică de îndată. Trebuie să veniți să semnați că ați luat la cunoștință și s-o duceți acasă.

— Exmatriculată? Cum adică?

Amelia nu făcuse nicio boacănă în toată viața ei. Profesorii spuneau despre ea că e o adevărată încântare – isteață, creativă, atentă, concentrată. Excela la sport și era implicată în toate activitățile extrașcolare cu putință. Odată făcuse voluntariat o lună la CHIPS, o cantină socială din zonă, și mereu contribuia la evenimentele organizate de școală. Exmatriculată? Nu, nu Amelia. În ciuda programului de lucru extrem de încărcat, Kate își cunoștea fiica. *Chiar* o cunoștea. Trebuie să fi fost o greșeală.

— Da, Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, repetă doamna Pearl, ca și cum asta ar fi explicat și de ce. Din motive evidente, nu o putem preda decât unui părinte sau tutore legal. E vreo problemă, domnișoară Baron? Nu puteți veni s-o luați? Știm că lucrați în Manhattan și că tatăl Ameliei nu este disponibil. Dar, din păcate, politica școlii e politica școlii.

Kate încercă să nu adopte o atitudine defensivă. Nici măcar nu-și dădea seama din vocea doamnei Pearl dacă aceasta o judeca. Dar, de-a lungul anilor, Kate își avusese partea de întrebări incomode, priviri întrebătoare și dezaprobare prost mascate. Propriii ei părinți încă păreau să considere că decizia ei de a duce la termen sarcina neprogramată era o formă extremă și depravată de nebunie criminală. Cu siguranță, acea decizie nu-i stătea în caracter. Toată viața ei, Kate făcuse exact ce trebuia, când trebuia, în toate situațiile; mai puțin în cazul bărbaților. Adevărul era că, în privința acestora, rațiunea lui Kate fusese mereu puțin slăbită. Nu-i fusese ușor să decidă să păstreze copilul, totuși; dar nici nu-și regreta alegerea.

— Ajung acum, imediat. Dar îmi puteți spune măcar ce...

Kate făcu o pauză, când avocatul din ea realiză brusc

că trebuia să-și aleagă cu grijă cuvintele. Nu avea de gând să recunoască vinovăția fiicei ei.

— De ce anume este acuzată Amelia?

— Mă tem că aspectele disciplinare nu pot fi discutate la telefon, spuse doamna Pearl. Există anumite reguli de confidențialitate, anumite proceduri pe care trebuie să le respectăm. Sunt sigură că înțelegeți. Domnul Woodhouse, directorul, vă poate da toate detaliile când ajungeți. Adică, mai exact, în cât timp?

Kate își privi ceasul.

— Voi fi acolo în douăzeci de minute.

— Dacă mai repede nu se poate..., spuse doamna Pearl, dar tonul ei lăsa de înțeles că ar fi zis ceva mult mai puțin amabil. Presupun că e în regulă așa.

Douăzeci de minute fusese o exagerare. Victor protestase zgomotos când Kate încercase să scurteze întâlnirea. În final, fusese nevoită să-l sune pe Jeremy.

— Nu-mi place să fac asta, îi spusese ea în holul din fața sălii de conferințe.

Și chiar nu-i plăcea că trebuia să plece. Era ceva ce Daniel – fostul ei coleg de la Facultatea de Drept, de mult divorțat și fără copii – nu ar fi făcut niciodată, nici dacă ar fi avut hemoragie internă.

— ...dar m-au sunat de la școala Ameliei. Trebuie să merg s-o iau.

— Nicio problemă. De fapt, tocmai m-ai salvat de la întâlnirea cu Vera și meșterii de la apartamentul cel nou. Aș alege oricând o întâlnire de afaceri cu Attila Hunul în locul conversațiilor despre pereți portanți, spuse Jeremy, cu zâmbetul caracteristic.

Bărbatul își trecu o mână prin părul încărunțit timpuriu. Era înalt și arăta bine și, ca de obicei, elegant,

îmbrăcat într-o cămașă cu dungi roz.

— E totul în regulă?

— Nu știu, spuse Kate. Se pare că Amelia a făcut o boacănă, ceea ce n-are sens. Ea nu face boacăne.

— Amelia? Sunt gata să-i cânt osanale în recomandarea pentru programul de vară de la Princeton, așa că s-ar putea să nu fiu obiectiv, însă nu prea-mi vine a crede ce spui.

Jeremy puse o mână pe umărul lui Kate, s-o consoleze, și zâmbi din nou.

— Știi cum sunt școlile astea particulare. Întâi acuză, apoi pun întrebări. Orice s-ar fi întâmplat, sunt sigur că există o explicație rațională.

Brusc, Kate se simți puțin mai bine. Așa era Jeremy, mereu întruchiparea desăvârșită a empatiei. Și părea sincer, chiar și pentru Kate, care ar fi trebuit să știe că nu-i neapărat așa.

— Victor nu e prea încântat, spuse ea, arătând spre ușa închisă a sălii de conferințe. Am senzația că te cam arunc în groapa cu lei.

— Nu-ți face probleme, zise Jeremy și dădu nepăsător din mână.

Omul ăsta putea să lucreze până-n zori, să meargă la tribunal să susțină o cauză pierdută în fața unui adversar agitat și a unui client nemulțumit, și toate astea fără ca aerul de suntem-cu-toții-prieteni să-l părăsească vreo secundă.

— Pot să-i fac față lui Victor Starke. Tu du-te și ocupă-te de Amelia, mai zise el.

Kate alese metroul, ca să evite traficul din centru, dar tot era într-o întârziere de patruzeci și cinci de minute când trenul numărul 2 se opinti într-o oprire inexplicabilă

exact înainte de strada Nevins. Cu o întârziere de cincizeci, poate chiar cincizeci și cinci de minute, așa avea să ajungă la Grace Hall. Asta cu puțin noroc. Cu siguranță, școala avea să considere drept un semn că nu era un părinte bun. Mamă întârziată, copil abandonat. Era o concluzie evidentă.

Și cu cât se gândea mai mult, cu atât Kate era mai convinsă de faptul că Amelia era acuzată de ceva grav. Grace Hall se mândrea că era o școală liberală, deschisă la minte, centrată pe elevi. Fondată cu două sute de ani în urmă de un grup de intelectuali din New York – dramaturgi, artiști și politicieni –, școala era ridicată în slăvi pentru cursurile excelente și pentru inegalabilul program de arte. Deși era menționată la rând cu vechea gardă a școlilor particulare din Manhattan – Dalton, Collegiate, Trinity –, Grace Hall era în Brooklyn, așa că avea un pedigree mai boem. În consecință, școala repudiase manualele și testele standardizate, în favoarea învățării experiențiale. Având în vedere lipsa de reguli stricte a acestei școli, Kate nu-și putea imagina ce putea face un elev ca să fie exmatriculat.

Dintr-odată, trenul șuieră și țâșni în față câțiva metri, înainte să se oprească din nou, abrupt. Kate se uită la ceas. O întârziere de cel puțin o oră și cinci minute. Și mai erau încă patru stații. *Fir-ar al naibii*. Întârzia mereu, peste tot. Se ridică și merse lângă ușă; începea să aibă vagi îndoieli.

În ultima vreme, Amelia păruse distrasă, chiar cu toane. Avea cincisprezece ani, iar toanele făceau parte din peisajul adolescenței, însă părea să fie vorba despre ceva mai mult. S-ar fi zis că explicația oferită de Kate la întrebarea ei cu de ce nu avea un tată – că, după o unică și scurtă întâlnire, el plecase să le predea copiilor din

Ghana și nu se mai întorsese – nu mai ținea. Mai era și momentul din dimineața precedentă, când Amelia ceruse să participe la programul ăla absurd, un semestru în străinătate.

— Mamă, nu poți să stai și să mă asculți și pe mine *un minut*?

Cu brațele încrucișate, Amelia se rezemase de blatul din bucătărie. Cu părul lung și blond căzându-i în valuri peste umeri și cu ochii ei magici – unul albastru, celălalt căprui – care străluceau în lumina caldă a dimineții, Amelia îi păruse mult mai matură și mai înaltă decât cu doar o zi în urmă. Cu pometii înalți moșteniți de la Kate și cu fața în formă de inimă, Amelia era o fată frumoasă. Acum, și sexy – jeanși cu talia joasă și maiou strâmt. Din fericire, încă era puțin băiețoasă.

— Da, Amelia, pot să te ascult un minut, spusese Kate, încercând să nu-și piardă răbdarea.

Judecând după mutra acră a fiicei ei, excursia în Bermude în vacanța de Ziua Recunoștinței pe care Kate tocmai o sugerase era la fel de atractivă ca perspectiva unui weekend petrecut pe scaunul stomatologului.

— Mereu te ascult.

— Vreau să fac următorul semestru la Paris, spusese Amelia.

— Paris?

Kate își înghesuise în geantă laptopul și un snop de hârtii, apoi reîncepuse să-și caute telefonul pe care credea că l-a lăsat pe blat. Își trecuse o mână prin păr în vreme ce Amelia o fixase cu privirea. Părul îi era încă ud, deși ar fi putut să jure că-l uscase.

— Un semestru *întreg*? Parisul e foarte departe.

Deși avea cele mai bune intenții, Kate începuse să se enerveze. Îi părea greu de crezut că Amelia insista să

poarte această discuție când știa că mama ei era deja în întârziere. Uneori, Kate se întreba dacă Amelia nu era un strateg mai bun decât își imagina ea. Îi permisese să facă multe lucruri – să stea afară până târziu, să doarmă la prietene, să meargă la petreceri – pentru că Amelia cerea voie să facă toate astea când Kate era stresată sau pe fugă. Dar un semestru în Europa era altă poveste. Kate n-avea de gând să cedeze doar pentru că era varianta mai ușoară. Deși ar fi fost. Mult, mult mai ușor.

— Ce contează? spusese Amelia, pufnind. Oricum ești plecată mereu.

De obicei, Amelia nu se plângea de programul încărcat al lui Kate. Aceasta presupusese mereu – mai bine zis, *sperase* – că se întâmpla așa ceva pentru că singura viață pe care o știa fiica ei era aceea lângă o mamă singură, cu o carieră solicitantă. Dar Kate se pregătise mereu pentru momentul în care avea să descopere că fiica ei tot simțea golurile, în ciuda eforturilor ei uriașe de a le umple cu iubire.

— Amelia, haide, nu-i corect. Și un semestru în străinătate e pentru facultate, nu pentru liceu.

— O să fie educativ.

Kate se uitase la fiica ei, sperând să zărească un licăr de glumă în ochii ei. Nu-l găsise. Fata era complet serioasă.

— Amelia, aș vrea să pot chiuli de la întâlnire și să stau să discutăm despre asta, spusese Kate, și chiar asta și-ar fi dorit. Dar chiar nu pot. Putem să vorbim mai mult diseară, când ajung acasă?

— Dar spune pur și simplu da, mamă! strigase Amelia, făcând-o pe Kate să tresară.

Fiica ei nu obișnuia să ridice vocea, mai ales la Kate.

— E foarte ușor, fii atentă: Da. Simplu.

S-a terminat, se gândise Kate. *A devenit oficial adolescentă:*

de-acum, o să fim una împotriva celeilalte, nu amândouă împotriva lumii.

Din toată cearta lor, cel mai rău era că, în seara aceea, Kate ajunsese acasă prea târziu – din nou târziu, mereu târziu – ca să mai discute despre acel semestru în străinătate. Dar fusese pregătită să o facă atunci când se trezise în dimineața următoare – în acea dimineață. Ba chiar se sculase devreme – deși știa că întâlnirea cu Victor avea să fie una dintre cele mai stresante din toată cariera ei – ca să aibă timp suficient să discute cu Amelia despre Paris. Avea de gând să rămână fermă pe poziții, să zică în continuare *nu*, dar se hotărâse să-i ofere o excursie împreună acolo, de Crăciun. Kate voia și să-și ceară scuze că nu stătuse prea mult pe acasă, mai ales în ultima vreme. Încă reușea să respecte obiceiul de a ieși la cină cu Amelia în serile de vineri și de a vedea un film împreună în fiecare duminică seara. Însă aventurile lor de weekend se împuținaseră simțitor.

De când era Amelia mică, mereu Kate încercase să se asigure că făceau cel puțin o ieșire împreună în fiecare weekend – un spectacol pe Broadway, o expoziție la Met, festivalul florilor de cireș la Grădina Botanică din Brooklyn sau Parada Sirenelor din Coney Island. Dar devenise tot mai greu, din cauza cazului Associated Mutual Bank care deja intrase în metastaze, ca să nu mai zică de programul Ameliei – și hochei pe iarbă, și clubul de limba franceză, și voluntariat, și prieteni. Zilele astea, părea că și ea e mereu pe fugă.

Kate rămase în picioare lângă ușile metroului, studiindu-și imaginea oglindită în geamul alungit, când conductorul robotizat al garniturii vorbi în difuzoare.

— Suntem reținuți momentan din cauza traficului

de pe șina din fața noastră, spuse vocea computerizată. Vă rugăm să aveți răbdare.

Până la urmă, Kate nu mai avusese nicio discuție cu Amelia în acea dimineață; nici despre slujba ei, nici despre Paris sau despre altceva. După atâtea pregătiri și griji, Amelia pur și simplu coborâse pe scară țopăind, toată un zâmbet, și spusese că de fapt nu vrea să meargă la Paris. Acum desigur că răzgândirea asta părea suspectă. Kate tot nu credea că Amelia făcuse ceva atât de grav încât să merite o exmatriculare. Dar având în vedere comportamentul ei haotic din ultimele zile, poate că ceea ce făcuse era, totuși, un pic grav.

Kate se uită din nou la ceas. Întârziase o oră și zece minute. *Rahat*. Era o mamă îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Era prea mult pentru ea să și lucreze, să fie și mamă singură. Nu avea loc de greșeală. Existau alte joburi în avocatură care i-ar fi permis mai multă flexibilitate – dar și mai puțini bani, deși ea și Amelia se puteau descurca și cu mult mai puțin. Banii nu erau adevăratul motiv pentru care Kate continua să lucreze acolo, oricum. Îi plăcea jobul și era bună la ce făcea, iar asta îi dădea senzația de putere și siguranță. Succesul – întâi academic, apoi profesional – o făcuse dintotdeauna să se simtă așa: în siguranță. Or, asta nu era puțin lucru, având în vedere că nu apărea niciun cavaler pe cal alb la orizont.

Oricum, Kate nu era pe piața celor care așteaptă să fie salvate. Nu era pe piață, punct. Ieșise la câteva întâlniri de-a lungul anilor, mai mult pentru că simțea că așa trebuie. Prietenele ei insistaseră și ele s-o combine. Dar Kate nu avusese niciodată noroc în relații, nici în liceu, nici la Facultatea de Drept. De fapt, cea mai sănătoasă dintre relațiile ei fusese cu Seth, iar cel mai mare avantaj, acela că el era gay. Înainte de Seth, Kate avusese alți

iubiți, și aproape niciunul disponibil din punct de vedere emoțional. Cel puțin acum era suficient de matură ca să-și dea seama că gusturile ei îndoielnice în materie de bărbați se datorau felului în care fusese crescută, deși asta nu însemna că mai putea schimba ceva.

Acum nici nu-și mai dădea seama dacă nu ieșise cu bărbații cu care trebuia sau dacă Amelia și jobul o împiedicau să le facă loc în viața ei. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nimic – nimeni – nu durase. Iar viața aproape că îi păruse mai ușoară așa. Numai că acum, la treizeci și opt de ani, copilul *accidental* al lui Kate – expresia încântătoare inventată de mama ei, expresie pe care o folosea zglobie chiar și când Amelia crescuse destul cât să înțeleagă – ar putea fi singurul ei copil. Ideea de a fi mama unui singur copil nu o deranja în mod deosebit pe Kate; era și extraordinar de economică.

Când metroul se oprea la Grand Army Plaza, Kate întârziase deja o oră și cincisprezece minute. Sări afară în clipa în care ușile se deschiseră, în sfârșit, cu un șuierat, iar inima începu să-i bată mai tare când o rupse la fugă spre treptele din stație.

Odată ajunsă pe trotuar, clipi de câteva ori când o izbi lumina. Acoperindu-și ochii cu mâna, începu să meargă repede și intră pe Prospect Park West. Strada cu două benzi și cu sens unic era liniștită la acea oră, iar tocurile foarte înalte, cele pe care Kate le purta la întâlniri cu clienți importanți, clincăneau tare pe asfalt. Parcul, cu arțarii lui viu colorați în strai de octombrie târziu, era vizavi, pe stânga. Frunzele începuseră să cadă și să se adune într-un strat gros de-a lungul zidului care împrejmuia parcul, un parc în care Kate nu mai intrase de ani întregi.

După cincisprezece ani în Park Slope, Kate continua să se simtă acasă mai degrabă în biroul ei decât în clădirea

în care locuia. Își dorise un loc confortabil, primitor, deschis unde s-o crească pe Amelia, iar Park Slope era exact așa. Însă angajații de la Food Coop, mormanele de obiecte lăsate în stradă ca să fie luate gratis de acolo și găștile extrem de unite alcătuite din familii de o eleganță ușor prăfuită, care se adunau la locurile de joacă de lângă casele lor din cărămidă care valorau milioane de dolari – toate astea încă îi păreau detalii drăguțe din viața altcuiva.

Mai în față, Kate văzu două mămici tipice de Park Slope, atrăgătoare și urbane și fără eforturi uriașe să fie la modă, care sporovăiau ieșind din parc. Fiecare împingea câte un cărucior aerodinamic pentru jogging, cu câte un copil mic ținut cu cealaltă mână și sticle de apă ecologice în suporturile speciale. Râdeau în timp ce mergeau, netulburate de cei mici care le trăgeau de mâini. Privindule, Kate se simți de parcă n-ar fi avut și ea un copil.

Kate își dorise dintotdeauna să aibă o familie. Cel puțin doi copii, poate chiar trei. Inițial, sperase să nu aibă unul singur, având în vedere nu prea fericita ei copilărie solitară. Ajunsese să realizeze, însă, că să aibă „doar unul" nu însemna că trebuie să-l tratezi încă de la naștere ca pe un adult în miniatură. În plus, Kate crezuse mereu că – oricâți copii ar avea într-o zi – aceștia vor veni mai târziu. Mult, mult mai târziu. Kate voia să se concentreze pe carieră mai întâi, să prindă cheag, așa cum mama ei, Gretchen – profesor emerit la Facultatea de Medicină a Universității din Chicago – îi băgase în cap. Mai întâi cariera, iar copiii doar dacă e timp.

Însă viața ei luase o altă turnură. Și, în final, nu voise să profite de niciuna dintre „variantele" cu care Gretchen o presa ca să „rezolve" acea „situație nefericită". E adevărat, Kate poate că admira succesul profesional al mamei

sale, dar nu voia să o copieze în nicio altă privință. Kate își privise sarcina ca pe un semn, unul pe care avea să-l ignore cu orice risc. Și ca pe o șansă de a face mai mult.

Maternitatea, desigur, fusese grea, mai ales ca mamă singură la vârsta de douăzeci și patru de ani, când încă mergea la facultate. Supraviețuise. Amândouă supraviețuiseră. Adevărata salvare a lui Kate și a Ameliei fusese Leelah, dădaca ce avusese grijă de Amelia timp de cincisprezece ani. Căldura și compasiunea lui Leelah, dar și talentul ei la gătit le ținuseră pe linia de plutire. Lui Kate îi fusese tare greu să decidă să-i limiteze lui Leelah îndatoririle doar la gătit și curățenie, și asta în orele în care Amelia era la școală. Amelia insistase încă de toamna precedentă că era prea mare ca să mai aibă o bonă, iar Kate își pierduse, în cele din urmă, puterea de a-i mai ține piept. Însă amândurora le lipsea Leelah: Ameliei mai mult decât ar fi fost dispusă să recunoască; iar lui Kate uneori mai mult decât putea îndura.

Kate se opri când cele două femei traversară, cu tot cu cărucioare, prin fața ei, apoi le urmă spre Garfield. Le studie șoldurile înguste îmbrăcate în colanți și părul prins în vârful capului, în cozi de cal identice care se balansau simultan.

— Ia uite ce de mașini de pompieri, spuse una dintre ele, oprindu-se atât de brusc la colț, încât Kate fu cât pe ce să se izbească de fundul ei perfect sculptat. Or fi venit la școală?

— Doamne, sper că nu, răspunse cealaltă, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă mai bine. Măcar nu se grăbesc. O fi o alarmă falsă.

Kate se uită spre mașinile de pompieri care blocau jumătate din strada Garfield. Erau parcate în fața unei intrări laterale a Școlii Superioare Grace Hall, un conac

vechi, o clădire bogat ornamentată care semăna cu o mare bibliotecă publică. Mai multe mașini de poliție erau parcate alături, în fața Școlii Inferioare Grace Hall, alcătuită din două clădiri de cărămidă care fuseseră preluate demult și renovate astfel încât să semene cu clădirea principală. Pompierii stăteau răsfirați pe trotuar și vorbeau între ei, rezemați de mașini.

Mai era și o ambulanță acolo, cu luminile stinse și ușile închise. Dacă o fi fost într-adevăr vreun incendiu sau vreo altă urgență, acum se terminase totul. Sau poate că fusese o alarmă falsă.

Nu se putea ca Amelia să fi activat alarma de incendiu, nu? Nu, doar delincvenții juvenili făceau chestii de genul ăsta. Lăsând la o parte starea Ameliei din ultima vreme, lăsând la o parte și tâmpenia cu anul-în-străinătate și sursa acestei tâmpenii și oricât de adâncă i-ar fi fost brusc apărută criză existențială legată de tatăl ei absent, Amelia nu era și nu avea să fie vreodată o delincventă juvenilă.

Kate trase aer în piept și expiră zgomotos, ceea ce o făcu pe cea mai înaltă dintre mamele din fața ei să tresară și să se întoarcă brusc. Își trase mai aproape fetița cu față de îngeraș îmbrăcată în vestă roz. Kate zâmbi stânjenită și le depăși. Încercă să se uite dincolo de ambulanță. Acolo, lângă mașină, era un polițist în uniformă care stătea de vorbă cu o femeie în vârstă, cărunță, îmbrăcată într-un pulover maro. Femeia ținea în lesă un cățel mic care tremura și își încrucișase strâns brațele, ca într-o încercare de a se alina singură.

Oamenilor nu li se luau declarații pentru alarme de incendiu. Kate se uită în sus, spre ferestrele clasei. Unde erau copiii? Fețele lor ar fi trebuit să fie lipite de geam, ca să vadă ce era cu toată agitația. Kate se trezi pășind înainte.

— Deci ați auzit mai întâi țipătul sau zgomotul? o

întrebă polițistul pe femeia căruntă.

Țipăt. Zgomot. Kate văzu doi polițiști care ieșiră pe ușa din față a școlii, coborâră treptele, apoi cotiră spre curtea interioară a instituției. Când se uită după ei, reuși în sfârșit să vadă unde se petrecea toată acțiunea. Cel puțin doisprezece polițiști erau adunați acolo într-un grup mare. Dar nici ei nu păreau agitați. Cumva, asta încetă să-i mai pară un semn bun. Ba chiar părea un semn din ce în ce mai rău.

— Doamnă, se auzi o voce sonoră chiar în urechea lui Kate. O să vă rog să mergeți înapoi, pe trotuarul celălalt. Zona asta trebuie să rămână liberă.

Femeia simți și o mână pe braț; dură și neprietenoasă. Kate se întoarse și văzu un polițist uriaș chiar lângă ea. Avea o față păstoasă, ca de băiețel.

— Îmi pare rău, domniță, repetă el, ceva mai blând. Dar această porțiune de stradă este închisă pentru pietoni.

— Dar fiica mea e înăuntru.

Kate se întoarse spre clădire. Amenințare cu bombă, alertă de antrax, atac armat – unde erau toți copiii? Inima începu să-i bată tot mai tare.

— Trebuie să-mi iau fiica. Așa mi s-a cerut. M-au sunat. Am întârziat deja.

Polițistul se uită lung la ea, cu ochii mijiți, ca și cum s-ar fi concentrat s-o facă să dispară.

— OK, cred că pot să verific, spuse el în cele din urmă, destul de sceptic. Dar tot trebuie să mergeți să așteptați pe partea cealaltă, zise și arătă spre trotuarul de vizavi. Cum se numește fiica dumneavoastră?

— Amelia. Amelia Baron. Am fost sunată de la biroul direcțiunii și anunțată că au exmatriculat-o. Apoi mi s-a zis să vin s-o iau.

În clipa următoare, Kate își dori să fi omis această

parte. Poate că polițistul avea să fie mai puțin dispus s-o ajute dacă își închipuia că Amelia era un copil-problemă. Poate chiar *acel* copil-problemă.

— Stați puțin, strigă Kate după el. Îmi puteți spune măcar ce s-a întâmplat?

— Încă încercăm să ne dăm seama.

Vocea lui se stinse și își întoarse privirea spre clădire. Apoi se uită la Kate și arătă din nou spre cealaltă parte a străzii.

— Mergeți acolo. Vin imediat.

Kate nu se duse unde i se indicase. În schimb, se ridică pe vârfuri în încercarea de a zări ce se întâmpla în curte. Văzu că erau, într-adevăr, peste o duzină de polițiști acolo – unii în uniformă, alții în costume închise – adunați lângă o latură a clădirii, iar spinările lor alcătuiau un zid curbat. Păreau să ascundă ceva. Ceva cumplit.

Cineva fusese rănit, sau mai rău. De-acum, Kate era sigură de asta. Oare avusese loc o bătaie? Să fi fost un glonț rătăcit? O fi zona bună a Brooklyn-ului, dar tot Brooklyn era. Se întâmplau tot felul de lucruri.

De îndată ce polițistul care o oprise pe Kate intră pe ușa principală, femeia țâșni spre gardul curții laterale. Cu mâinile streașină la ochi, polițiștii se uitau la zidul clădirii, spre acoperiș. Kate privi și ea într-acolo. Nu văzu decât fațada impecabilă a vechii clădiri de piatră.

Când își coborî privirea, polițiștii se mutaseră. Și acolo, în mijlocul cercului protector, era o cizmă. Neagră, cu tocul jos, uzată, zăcea acolo ca un animal rănit. Dar mai era ceva, ceva mult mai mare. Ceva acoperit cu o pânză.

Inima lui Kate bătea să-i iasă din piept; femeia își puse degetele în jurul barelor de fier forjat care alcătuiau gardul și le strânse tare. Se uită din nou la cizmă. Era genul de încălțăminte pe care multe fete o purtau cu jeanși

strâmți sau colanți. Dar ale Ameliei erau maro, nu? Kate ar trebui să știe. Ar trebui să știe ce culoare are încălțămintea propriei sale fiice.

— Doamnă Baron? răsună vocea unui bărbat.

Kate se întoarse imediat, pregătită să-l audă din nou pe polițistul cu față de bebeluș spunându-i că n-are ce căuta acolo. Însă în dreptul ei stătea un tip atrăgător, cu înfățișare de dur, îmbrăcat în jeanși și hanorac. Era cam de vârsta ei, avea o figură masculină și pătrățoasă, capul complet ras și energia stăpânită a unui boxer, sau poate a unui criminal care se pregătește să evadeze. La gât îi atârna o insignă prinsă pe un șnur.

— Dumneavoastră sunteți Kate Baron? întrebă el și făcu un pas către ea.

Glasul lui avea asprimea tipică celor din Brooklyn, însușire care se extindea și la restul ființei. Lui Kate nu-i plăcu faptul că încerca să fie delicat cu ea. Asta o neliniștea. În spatele lui, pe trepte, Kate îl văzu pe polițistul în uniformă de mai devreme, alături de o femeie cărunță, care purta ochelari de citit cu rame roșii. Amândoi se holbau la ea.

— Unde e Amelia? se auzi Kate strigând.

Sau poate că fusese vocea altcuiva? Părea a fi glasul ei, dar nu simțise cuvintele ieșindu-i din gură.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt detectivul Molina.

Bărbatul îi întinse mâna, dar se răzgândi brusc și o așeză pe brațul lui Kate. Tatuajul de pe antebraț – o cruce – se ițea de sub mâneca hanoracului.

— Haideți cu mine, doamnă, da?

Ceva nu era bine. Kate nu voia să meargă nicăieri cu acest detectiv. Voia să fie alungată de acolo. Să fie trimisă undeva, alături de toți gură-cască irelevanți.

— Nu, se smulse Kate, cu inima bubuind. De ce?

— E în regulă, doamnă, spuse el și o prinse cu o mână puternică de cot, trăgând-o spre el.

Acum vocea îi era mai joasă, mai atentă, ca și cum Kate ar fi avut o rană cumplită la cap și ea nu știa asta.

— Haideți cu mine aici, să ne așezăm.

Kate închise ochii și încercă să-și aducă aminte cum erau picioarele Ameliei în acea dimineață în care țopăise, veselă, pe ușă. Mamele ar trebui să știe cu ce sunt încălțați copiii lor. Ar trebui să verifice. Kate simți că amețește.

— Nu vreau să mă așez, spuse, din ce în ce mai panicată. Spuneți-mi doar ce s-a întâmplat. Spuneți-mi acum!

— OK, doamnă Baron, OK, spuse încet detectivul Molina. A avut loc un accident.

— Dar Amelia e bine, nu? întrebă Kate, rezemându-se de gard.

De ce nu se grăbeau? De ce stătea ambulanța degeaba? Unde erau girofarurile?

— Trebuie să fie bine. Am nevoie s-o văd. Am nevoie de ea. Unde e?

Kate ar fi trebuit s-o rupă la fugă. Era sigură de asta. Trebuia să meargă undeva, departe, unde nimeni nu putea să-i spună nimic. În schimb, se prelinse încet pe trotuarul rece și dur. Rămase acolo, încovoiată, cu genunchii strânși la gură de parcă s-ar fi pregătit pentru o aterizare forțată.

Fugi, își spuse. *Fugi*. Dar era prea târziu.

Pentru o clipă care păru să dureze o veșnicie, nu auzi decât bătăile inimii. Și gâfâielile ei scurte.

— Fiica dumneavoastră, Amelia – detectivul se lăsase pe vine, lângă ea – a căzut de pe acoperiș. A fost... din păcate, nu a supraviețuit căderii. Îmi pare rău, doamnă Baron. Dar fiica dumneavoastră, Amelia, a murit.

gRaCeFULLY

12 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor,
Uite alte căcaturi care nu-s potrivite pentru tipar...

Ah, cluburile. Locul unde voi, toți ăștia disperați să urcați în societate, s-ar putea să reușiți, în sfârșit, să vă puneți mâinile alea alunecoase ale voastre pe treapta de sus. Doar țineți minte că nu-i deloc onorant să vă măsoare cineva țâțele și păsărica prin comparație cu boboaca de lângă voi, care aspiră și ea să facă parte dintr-o frăție, chit că asta se întâmplă de câteva sute de ani.

Pe de altă parte, s-ar putea să gândesc așa pentru că eu încă aștept recrutarea.

Se zice în târg că și clubul Tudor și Devonkill încearcă să-și ridice cota cu niște ritualuri de inițiere barbare, Magpie s-au deschis la minte și o ard outside the box cu invitațiile de anul ăsta, iar Wolf's Gate se pregătește de o mare invazie britanică.

Apropo de mari invazii britanice, cu câtă lume o să se culce Ian Greene? E abia a doua săptămână de școală și, din ce am auzit, se apropie de un număr din două cifre; și mai are multe domnițe gingașe care stau la rând să le-ntindă – târfele noastre locale Sylvia Golde, Susan Dolan și Kendall Valen, ca să menționez doar trei.

Și Dylan Crosby? Draga, frumoasa, misterioasa Dylan? Nu, ea nu se numără printre ele. Nu știu exact cu cine e

combinată, dar nu e genul care să stea la coadă.

Cică George McDonnell și Hannah Albert și-au consumat în sfârșit obsesia reciprocă, aia care ținea de vreo zece ani. Iar Carter Rose a pus ochii pe fata aia cu picioare mișto dintr-a zecea. Of, bietul de tine, Carter, nu te mai obosi. Centura aia de castitate n-o să se deschidă pentru niciun bărbat.

Și fiți pe față. Am un pont super tare despre gașca viitorilor repetenți. Mă gândesc să public tot în ediția viitoare. Adică – părerea mea – dacă nu poți să rămâi pe linia de plutire într-o școală ca asta, meriți să fii făcut de râs.

facebook

14 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Nu poate să creadă că s-a lăsat convinsă de cea mai bună prietenă să poarte jeanși strâmți în toiul canicului.

George McDonnell și alți 2 apreciază asta

Sylvia Golde
Nu pot să cred că cea mai bună prietenă a ei e atât de praf la capitolul modă; ar tbui să-mi mulțumești, să știi...

Amelia

14 SEPTEMBRIE

De la jumătatea treptelor de la intrare, o puteam vedea pe Sylvia așteptând la locul obișnuit – Garfield colț cu 8th Avenue, aproape de casă. Sylvia stătea pe Berkeley, între 7th și 8th, la primul colț după domnul Wonton și la un cvartal distanță de Ozzie's, cafeneaua unde îți dădeau uneori gratis a doua ciocolată caldă și aveau mostre imense de fursecuri aproape în fiecare zi. Timp de patru ani, Sylvia și cu mine ne întâlniserăm la același colț de stradă în fiecare zi ca să mergem împreună pe ultima bucată de drum spre școală. Acum patru ani – când amândouă aveam unsprezece ani – a fost prima oară când mama Sylviei a lăsat-o să meargă singură la școală. Și, înainte, a testat-o pe Sylvia în nu știu câte feluri, despre ce ar trebui să facă în caz de urgență, cui să ceară ajutor, ce să facă dacă cineva încerca s-o ia de pe stradă.

Și mama a zis în sfârșit că pot să merg singură la școală tot când aveam unsprezece ani. Și ea mi-a dat teste. Cred că s-a inspirat de la mama Sylviei. O iubesc pe mama, însă își copiază cele mai multe idei despre cum să fie mamă de la alte mame. Cam tot ce avea Sylvia voie să facă, aveam și eu.

Dar Sylvia nu avusese niciodată o bonă, așa că de mine depindea să scap de Leelah. O plăceam pe Leelah

și toate alea, dar ce elev de clasa a zecea avea bonă? Cam ăsta a fost argumentul meu. Și am fost în extaz când, în fine, mama a zis da. Acum, că începuse școala, îmi cam era dor de Leelah. Nu i-aș fi spus asta niciodată maică-mii – nu voiam să se simtă naspa sau ceva – dar era aiurea să fiu singură, gen, tot timpul.

I-am făcut Sylviei cu mâna, iar ea a ridicat două degete – unul dintre saluturile ei de tip „sunt prea șmecheră pentru școală". Era a doua săptămână din septembrie, dar încă mai era căldura aia dezgustătoare, tipică pentru New York, ca o supă, care te face să ai impresia că te miști printr-o plasă și peste tot miroase a gunoi sau a pipi. Normal, Sylvia n-avea de gând să lase un pic de căldură să-i strice noile ținute de toamnă. Pentru Sylvia, hainele erau ce erau cărțile pentru mine: singurul lucru care conta. Deci iat-o pe Sylvia, la colț, în jeanși strâmți, sandale cu platformă și un pulover lung, fără mâneci. OK, fără mâneci, dar tot pulover. Mi-l arătase în după amiaza de mai-nainte – avea o culoare mișto, ceva vinețiu-purpuriu, și un guler mare și larg. Șmecher și cam ciudat, genul de haină în care aș arăta ca o idioată. Dar Sylviei îi stătea bine.

I-am făcut iar cu mâna și mi-am băgat în geantă *Povestea slujitoarei*, ca s-o termin de citit în pauza de prânz. Pentru prima oară în istorie, pauza mea de prânz nu se suprapunea cu a Sylviei decât vinerea. Puteam să mă așez la masă cu Chloe sau Ainsley sau cu oricine din echipa de hochei pe iarbă. Sylvia nu era singura mea prietenă, și nici eu a ei, dar nici n-aveam o gașcă, așa cum aveau mulți alții. Nici nu fuseserăm invitate să intrăm în vreun club. Oricum n-am fi vrut. Cluburile erau o idee lamentă, cu toate secretele lor idioate și ritualuri de inițiere de rahat. Existaseră la Grace Hall de prin anii '20

până în anii '80, când un candidat la un club de băieți, beat, a încercat să meargă pe plafonul unui tren și a fost decapitat. După faza asta, școala a interzis cluburile.

Însă acum câțiva ani, cineva le-a înființat din nou. Woodhouse, noul director, a luat-o razna întâi, a zis că o să exmatriculeze lumea și d-astea. După aia, liniște totală, gen. Cică unii dintre părinții copiilor din cluburi l-ar fi plătit s-o lase baltă, că le era frică să nu le rămână copiii neînscriși la facultate.

Dar Sylvia și cu mine făcurăm un pact că oricum nu ne vom înscrie niciodată în vreun club, cel puțin nu fără să fim invitate amândouă, și nici măcar așa. Aveam alte lucruri. Sylvia își avea iubiții, iar eu îmi aveam cărțile și pe noul meu prieten, Ben. Dar, mai ales, ne aveam una pe cealaltă. Mereu fusese așa. Poate că unora le păream o pereche ciudată – eu, băiețoaica feciorelnică, dar cu creier, și Sylvia, regina ușuratică a modei – însă ne asemănam în privințele care contau, mai ales pe la vârsta de cinci ani, când am devenit cele mai bune prietene. Ne-am împrietenit la grădiniță, mai mult pentru că amândouă uram să ne costumăm. Eu credeam că toată treaba asta de fetițe era stupidă cu totul. Sylvia ura să se îmbrace în costume pentru că hainele din care avea de ales erau mereu de rahat. Astea eram noi. Sfârșeam mereu în același loc, dar din motive diferite. În plus, aveam o istorie comună. Una bogată.

La colț, Sylvia trase în jos de gulerul puloverului, se prefăcu a se uita la un ceas pe care nu-l purta și îmi făcu semn să mă grăbesc. Probabil că transpirase ca naiba în tâmpenia aia de pulover. Dar Sylvia ar fi fost extrem de rănită dacă i-aș fi zis că arată cam ridicol îmbrăcată așa pe căldura aia. Apoi ar fi zis o răutate. În privința asta, Sylvia semăna cu un crab: dacă o împungeai aiurea, îți

reteza degetul pe loc.

În plus, Sylvia chiar arăta bine. Poate că nu se îmbrăca mereu practic, dar o făcea cu stil. Sylvia citea *Vogue* englezesc și bloguri de modă ca *Style Rookie* și visa să devină un fenomen al modei la cincisprezece ani. Câh – asta credeam eu, în general, despre toată prostia cu moda. Dar Sylvia credea că toate cărțile pe care eu le citeam ca să mă relaxez erau pretențioase; și nici nu greșea prea tare. Per total, era mai sigur să-mi țin gura și să stau cuminte în casa mea cu pereți de sticlă.

Încerc să grăbesc pasul înainte ca Sylvia să facă un anevrism, dar din cauza genții în care aveam echipamentul pentru hochei pe iarbă și a rucsacului, dar și pentru că picioarele începuseră să-mi transpire pe sub propriii jeanși strâmți, îmi e greu să mă mișc foarte repede.

— Doamne, înceată mai ești, îmi spune Sylvia când, în fine, ajung la ea.

— E din cauza jeanșilor, spun și trag de materialul lipicios. Jeanși care – chiar trebuie să-ți amintesc? – au fost ideea ta.

Sylvia zâmbește.

— Te încetinesc, dar arată bine.

Apoi se încruntă, arătând spre tricoul meu.

— Da' ce-i cu bluza aia oribilă? Nu asta ți-am zis să porți cu ei.

— Cămașa nu venea bine.

Asta era o minciună. Nici măcar n-o probasem. Când mi-o lăsase Sylvia, știusem pe loc că n-o s-o port nici moartă.

— Avea umerii ăia bufanți care mă făceau să arăt ca... nu știu...

— Ca o fată? întreabă Sylvia și-și încrucișează brațele.

— Voiam să spun ca un milieu.

— Problema e că tu confunzi „feministă" cu „lălâie" Ai văzut vreodată poze cu Betty Friedan? Era cam fabuloasă.

— De unde știi tu cine e Betty Friedan?

— Nu sunt idioată, spune Sylvia și își dă ochii peste cap, pornind spre școală. Doar că îmi place ca activismul social să fie stilat.

Sylvia își aranjează cărțile, sprijinindu-le pe șoldul ei îngust. Erau legate cu obișnuita panglică de mătase maro. Din rațiuni de stil, Sylvia refuza să poarte orice fel de ghiozdan. Cred că, în secret, spera să lanseze un trend. Încercase asta de mai multe ori, cu diverse chestii. Până acum, niciunul nu prinsese. Dar nimeni de la Grace Hall nu făcuse mișto de vreunul dintre fashion statement-urile ciudate ale Sylviei, e drept – nici de ochelarii ei de soare imenși, nici de gențile acoperite cu bomboane Skittles – ceea ce era o victorie, punct. Poate că eu eram o elevă mai bună și o sportivă mai bună. Dar Sylvia era mai bună la a fi ea însăși.

Când am cotit pe Prospect Park West, trotuarul era blocat. Așa era în fiecare dimineață când mergeam la școală. Și în fiecare dimineață era ca dracu' să te chinui să-ți faci loc. Treceai printre părinții copiilor din clasele primare, super stresați, care te loveau cu cărucioarele peste glezne sau îți pufneau în urechi în timp ce își târau odraslele la școală. Mai erau copiii de gimnaziu pe scutere care dădeau peste tine, plus toate găștile copiilor din liceu care răcneau unii la alții de la distanță, mai ales înjurături. De parcă asta i-ar fi transformat din copii bogați de la școala privată în golanii de Brooklyn care voiau să pară.

Acea alee desprinsă din Prospect Park West care ducea la intrarea principală a școlii era locul unde se derulau cele mai multe dintre adevăratele drame din liceu.

Lumea se despărțea, se lua la bătaie, făcea planuri să se combine. Și de fiecare dată când se întâmpla ceva cu adevărat grav – ca atunci când George McDonnell i-a spart nasul unei fetițe din clasa întâi când a pocnit-o cu ghiozdanul în timp ce fugărea alt idiot pe trotuar – doamna Pearl se repezea la intercom cu o voce de parcă abia ar fi așteptat o scuză ca să dea pe toată lumea afară, la grămadă.

„Comportamentul nepotrivit în drumul spre școală este echivalentul comportamentului nepotrivit *în incinta școlii*", cârâia ea pe un ton ascuțit, ca și cum asta ne-ar fi făcut pe toți mai ascultători. „Odată ce ieșiți de sub supravegherea părinților, sunteți considerați a vă afla sub supravegherea școlii Grace Hall. Bătăile nu vor fi tolerate, la fel nici jocurile care presupun contact corporal violent. Asemenea comportamente vor fi pedepsite în concordanță cu Codul de Conduită al Elevilor de la Grace Hall."

Nu eram vreo expertă, dar asta nici măcar nu suna constituțional. Prima dată când o auzisem pe doamna Pearl spunând-o, încercasem să rămân trează până târziu ca să-i cer maică-mii părerea ei de expert, dar adormisem așteptând-o.

— Au, țip eu când mai aveam un cvartal până la școală.

Îmi duc repede mâna la ceafă, acolo unde tocmai m-a pocnit ceva.

Când ridic privirea, dau de zâmbetul lui Carter Rose. Arată cu degetul spre mine, apoi o rupe la fugă spre școală. Așa flirtau băieții de-a zecea: te pocneau în cap.

— Carter chiar mi-a tras una după ceafă? întreb, încă ametită.

— Te place, rânjește Sylvia, uitându-se după el cum plonjează în mulțimea care se mișca încet în fața noastră.

Ar trebui să-i dai o şansă. E super drăguţ *şi* joacă lacrosse. Aveţi multe în comun.

— Eu joc hochei pe iarbă. Sunt sporturi complet diferite. Ştii asta, nu? întreb, uşor agasată de faptul că Sylvia voia mereu să mă împingă în braţele vreunui băiat, oricare ar fi el. Pe lângă asta, Carter e ca un câine mare şi isteric. Nu, mersi.

— Da, dar e un câine isteric *drăguţ*.

Înalt şi deşirat, cu păr lung, blond, veşnic ciufulit, şi cu pometii înalţi, pe Carter îl plăceau multe fete. Dar nu şi eu. Încă nu ştiu bine care e genul meu de băieţi, însă el sigur nu e.

— Mda, nu, mersi, mormăi eu. Când o să am nevoie de o peţitoare, o să te anunţ.

— Treaba ta, zice Sylvia şi ridică din umeri exact când ajungem în dreptul treptelor de la intrare, acolo unde era adunată mulţimea.

Paznicul, Will, stătea pe treapta de sus şi le făcea tuturor semn să intre, cu mâinile lui mari şi moi. Când ajungem la marginea adunăturii, Sylvia mă înhaţă de braţ şi mă trage spre boschete.

— Au, Sylvia. Ce faci?

— Scuze, spune ea, cu voce brusc agitată şi aruncând priviri de jur împrejur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că n-o aude nimeni. Voiam să nu zic nimănui ca să n-aducă ghinion, dar nu mai pot. Ţie *trebuie* să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

Trebuia să recunosc, Sylvia începuse promiţător. Pe de altă parte, nu trebuia să-mi fac mari speranţe. Sylvia putea să inventeze drame uriaşe şi din felul în care îşi legase cineva şireturile.

— I-am zis „bună" ieri – se apleacă şi mai aproape – şi *n-o să-ţi vină să crezi* ce s-a-ntâmplat!

— Cui i-ai zis? întreb.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să știu despre cine vorbește. Dar apoi am început să devin suspicioasă. Sylvia se poartă ca o nebună, dintr-odată. Ultima oară când se întâmplase asta, motivul nu era unul bun.

— N-ai luat iar vreun Ativan de la maică-ta, nu, Sylvia? N-ar trebui să mergi la școală dacă...

— N-am luat nimic! strigă Sylvia atât de tare, încât un grup de oameni, mai ales mame, se întorc spre noi.

— Mă rog, scuze, mormăi eu și îmi încrucișez brațele strâns ca să nu mă mai poată smuci din nou. Încercam doar să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, OK? *Eu am* o mamă, nu mai știi?

— OK, au!

Asta era Sylvia. Nu avea niciun pic de autocenzură. Spunea cele mai mari răutăți: despre tatăl meu absent, despre faptul că mama nu era niciodată acasă. *Micuța orfană Amelia*, așa îmi spusese odată. Făcea asta atunci când avea impresia că tu ai jignit-o mai întâi. Nu era una dintre calitățile ei. Și, uneori, chiar țipam la ea din cauza asta. Dar încercam să trec cu vederea chestiile pe care le spunea despre maică-mea pentru că cred că era, pur și simplu, invidioasă. N-o aveam decât pe mama și, chiar dacă nu stătea pe-acasă prea mult, atât cât stăteam împreună ne simțeam fantastic, iar când mama nu era cu mine, îmi doream să fie. Uneori ne certam din prostii, însă știam mereu că mă iubește. Chiar știam asta. Mama Sylviei, Julia, mi se părea extraordinară, dar Sylvia o cam ura. N-am înțeles niciodată de ce.

— Încercam doar să-ți povestesc o întâmplare, spune Sylvia, acră. Era ceva important pentru mine, dar dacă nu-ți pasă...

— Ba îmi pasă, spun, înghițindu-mi replica la ce spusese despre maică-mea.

Pentru că Sylvia nu se putea abține să fie Sylvia.

— Hai, povestește-mi. Sunt numai urechi.

Sylvia se mai uită puțin în jur, cu o mutră lungă, de parcă ar fi cântărit posibilitatea de a nu-mi zice mie secretul. Dar cui avea să i-l zică?

— OK, fie, spune ea într-un final, cu rânjetul prevestitor de rele revenit pe față. Ian Greene, zice ea dintr-o răsuflare. Ieri i-am spus „bună", în sfârșit, și ghici ce s-a întâmplat?

Sylvia era mai obsedată de Ian Greene decât fusese de orice alt băiat vreodată. Iar asta spunea *multe*.

Amândouă îl văzurăm prima dată în săptămâna de dinainte de începerea școlii. Stăteam întinse una lângă alta pe patul meu, cu laptopul meu așezat pe genunchi și ne uitam la portofoliul sportivilor de la Grace Hall, care tocmai fusese postat online. Ian Greene era nou. Și, cu părul lui perfect în imperfecțiunea lui, cu ochii întunecați și schimbători, chiar era mișto, fără îndoială. Până și eu vedeam asta. În plus, sub numele lui scria HAMPSTEAD HEATH, UK, ceea ce însemna că are și accent. Hampstead Heath suna cumva rafinat. Nobil, chiar. Ce știam noi, poate că Ian Greene era membru al familiei regale.

— Nu fi tâmpită, spusese Sylvia când eu sugerasem asta.

Ea fusese în Anglia de câteva ori.

— Hampstead Heath e ca un Brooklyn al Londrei, doar că acolo toți locuiesc în niște mini-conace care costă o poală de bani.

Apoi se întorsese spre mine și zâmbise.

— Dar n-ai de unde să știi, poate că e, gen, conte sau ceva.

Deloc surprinzător, Sylvia nu era singura persoană încântată de sosirea lui Ian Greene. Jumătate dintre fetele de la Școala Superioară Grace Hall puseseră ochii pe el înainte de prima zi de școală. Și până și eu trebuie să recunosc că, în carne și oase, chiar arăta într-un mare fel. Avea un aer natural de bad boy și un zâmbet strâmb care te făcea să nu-ți poți lua ochii de la el. Cânta la chitară acustică și compunea, dar adevăratul lui talent era fotografia, la fel ca în cazul tatălui lui, ale cărui poze erau expuse la MoMA. Familia Greene se mutase în Brooklyn pentru ca mama lui Ian să se poată angaja curator șef la Muzeul Brooklyn.

Ian nu ezitase să profite de toată atenția pe care o primea din partea fetelor. Dar, cumva, felul discret în care reușise să se culce cu fiecare fată care-i ieșise în cale dădea un aer oarecum civilizat întregii povești.

— Nici măcar n-ai de gând să mă întrebi? spune Sylvia pe un ton autoritar, privind spre treptele de la Grace Hall.

— Ce să te întreb?

Nici nu mai știu despre ce vorbeam.

— Ce s-a întâmplat când i-am zis „bună" lui Ian, pufnește Sylvia, bătând din picior.

— A, ba da, clar. Ce s-a întâmplat?

Sylvia mă privește strâmb o secundă. Până la urmă, explodează:

— A venit acasă *la mine*. Și...

Sylvia se uită în jur, dar mulțimea de pe trotuar se împuținase, pentru că cei mai mulți copii – care nu întârziaseră – se prelinseseră înăuntru. Ochii i se măresc și își duce o mână la buze.

— ...și ne-am *super* sărutat.

— Pe bune? întreb, străduindu-mă să par încântată.

În realitate sunt chiar agasată, fără să știu măcar de ce.

— Super tare!

Trebuie să recunosc: Sylvia exagerează de multe ori, dar de data asta chiar e ceva important. Ian Greene are o ofertă bogată de fete, însă a ales-o pe Sylvia, cel puțin pentru o după-amiază și un sărut. Nici măcar nu e așa o mare surpriză faptul că ea i-a atras atenția. Băieții o adoră pe Sylvia. E drăguță și are forme perfecte, dar așa sunt cele mai multe fete de la Grace Hall. Sylvia are ceva în plus. Are o sălbăticie ascunsă, care o face să pară amuzantă și imprevizibilă și puțin periculoasă. Evident, tot ăsta e lucrul care, într-un final, îi îndepărtează pe băieți. În fond, e o graniță foarte subțire între „sălbatic" și „complet razna".

Deci, dacă faptul că s-a combinat cu Ian e o veste importantă, de ce mă deranjează așa de tare? Doamne, să fie gelozie? Nu gelozie pentru că Sylvia l-a sărutat pe Ian Greene, însă. Eram mai degrabă geloasă pentru că ea își dorise să-l sărute și reușise. Nu-mi pot imagina cum ar fi să simt asta pentru cineva și, cu atât mai puțin, să mă port suficient de normal cât să-mi și iasă.

— Știu, e o nebunie, nu? zice Sylvia dând repede din cap și mușcându-și buzele.

Pare neliniștită de-acum.

— ...doar că nu știu ce să fac când o să-l văd acum. Să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Dacă sunt prea amabilă, o să creadă că sunt o terminată. Dar nu vreau nici să creadă că-s vreo jigodie.

Deja pare să sufere fizic.

— Știu că habar n-ai de chestiile astea, dar crezi că ar trebui să mă duc la el?

— Ăăă... Nu cred că ar trebui, gen, să-l vânezi, zic eu pe un ton care se voia sigur. Dar nici să-l ignori. Ian e

genul de tip care ar crede că și asta e o tâmpenie.

— *Nu* mă ajuți *deloc*, Amelia. Am nevoie de chestii *clare*.

Cu cât se apropie de mine, cu atât mă dau mai în spate. Mi-e frică să nu mă smucească iar de vreun braț.

— Trebuie să-mi spui exact ce să fac.

— În primul rând, respiră, îi spun.

Oricât de ciudată, gelozia de mai devreme a dispărut la fel de repede pe cum a apărut. Sunt sută la sută pregătită s-o ajut pe Sylvia. Îmi pun mâinile pe umerii ei și le țin acolo până când inspiră adânc o dată și încă o dată.

— E de bine, OK? Ian nu te-ar fi sărutat dacă nu te plăcea.

Sylvia se uită și jos și își freacă tălpile de asfalt. Deja se face târziu. Mai sunt doar câțiva oameni pe trotuar. Will încă stă în picioare lângă ușa de la intrare, dar se pregătește s-o închidă din clipă-n clipă. Când o să facă asta, înseamnă că am întârziat oficial. Probabil că pot să întârzii șase săptămâni la rând înainte ca școala să ia vreo măsură. Așa că încerc să nu-mi pese de asta. Dar nu reușesc deloc. Mai ales pentru că, *de fapt*, nici n-am întârziat.

— Dar dacă *eu* l-am sărutat *pe el*? mă întreabă. Adică, m-a condus acasă și vorbeam despre fotografie și ne-am așezat pe verandă și am început să vorbim despre muzică și modă, ca doi oameni normali și... eu... pur și simplu...

Își pune mâna la gură din nou și mă privește cu ochi mari, ca de nebună.

— Doamne, Dumnezeule. Cred că așa a fost. Eu l-am sărutat pe el.

— Dar și el ți-a răspuns la sărut, nu?

— Și dacă n-a făcut-o?

De-acum, vocea Sylviei a devenit ascuțită și stridentă.

— Ei, hai, ți-ai fi dat seama dacă nu te săruta înapoi.

— *Tu* de unde știi? sare ea, apoi coboară privirea. Îmi pare rău, dar e adevărat. Oricum, și dacă m-a sărutat înapoi, poate că a făcut-o din politețe.

Asta deja devine dureros. Știu clar că singura cale de scăpare e să-i dau Sylviei ce-și dorește de fapt – să-i gâdil orgoliul. Cam asta își dorește de la viață, în general.

— Ian Greene îmi pare destul de isteț. Sunt sigur că-și dă seama ce tipă tare ești. Acum, tot ce ai de făcut e să *nu* te porți ca o ciudată în preajma lui.

Îmi bag brațul pe sub al Sylviei și o trag după mine spre școală. Will deja se uită urât la noi. Îi fac semn cu mâna, sperând să ne aștepte. Se apleacă puțin în față și își pune mâna streașină la ochi. Apoi scutură din cap și începe să vorbească singur. O trag pe Sylvia ceva mai tare.

— Scuze! Venim acum! strig eu, apoi mă-ntorc să-i arunc Sylviei o privire sugestivă. Hai, faptul că întârziem n-o să ne ajute cu nimic.

— E nevoie de ceva mai mult decât de o întârziere ca să nu fii primită la Harvard, își dă Sylvia ochii peste cap. În plus, parcă *pictai* copii pe față sau ce căcat făceai la Festivalul Recoltei weekendul trecut. Cred că asta ți-a asigurat, gen, o săptămână de indulgență cel puțin.

— Am dat o mână de ajutor, atâta tot, spun eu, deși am pictat un copil pe față, într-adevăr, și fusese mult mai puțin distractiv decât părea. Și, oricum, Harvard? Nush, cine a zis ceva de...

Telefonul îmi sună chiar atunci. E o notificare de mesaj. Încerc să nu mă opresc din mers cât scobesc în geantă după el. E de la Ben.

> Am uitat să-ți zic. Cred k ești super tare. Exact așa cum ești.

— Ce scârbos, zice Sylvia peste umărul meu.

Mi se uită direct în telefon.

— Pe bune, *încă* mai vorbești cu ciudatul ăla?

Nu trebuia să-i fi spus Sylviei despre Ben. De fapt, nici nu-i spusesem. Cu vreo două săptămâni înainte, îmi luase telefonul – fără să ceară voie – și citise un mesaj pe care-l primisem de la el cât eram la baie.

— Aaaa, avem secrete, ha? mă întrebase atunci, rostogolindu-se pe patul meu și ținând telefonul sus, deasupra patului. „Mi se pare că nimeni nu mă înțelege ca tine"? Trebuie să-ți mărturisesc că mă simt puțin jignită de asta, Amelia. Sigur, în afara situației în care ți-o tragi cu tipul ăsta, Ben; atunci, bravo ție. Dar chiar și așa, sunt jignită că nu mi-ai spus.

Rămăsesem în ușă, cu brațele încrucișate, strângând din dinți atât de tare, încât credeam că o să-mi crape. Nu voiam să-i dau Sylviei explicații despre Ben. Știam că o să mă facă să mă simt prost. Sărise în sus imediat:

— OMG! Chiar ai făcut-o! Te-ai culcat cu tipul ăsta!

— Nu, Sylvia, n-am făcut-o. Termină, pe bune.

— OMG, ba da, ai făcut-o. Cine e? Cum arată? Nu-mi vine să cred: fetița mea s-a făcut mare și eu n-am aflat *nimic*.

Adevărul e că părea mai degrabă încântată pentru mine.

— OK, sunt gata să te iert pentru că nu mi-ai spus nimic mai devreme, *dacă* îmi spui totul acum. Începând cu o poză a lui Ben ăsta. Presupun că ai o poză cu băiatul care te-a deflorat, nu? E puștiul ăla de la Packard pe care l-ai cunoscut la meciul de hochei pe iarbă, așa-i?

Am mers cât am putut de apăsat spre ea și i-am smuls telefonul din mână.

— Nu, nu e puștiul de la Packard, am spus, îndesându-mi telefonul în buzunarul de la spate. Și nici nu m-a deflorat – chestie care, apropo, cred că e cea mai scârboasă pe care ai zis-o vreodată.

— Scârbos? a întrebat ea, cu mâinile împreunate la piept și bătând din gene. Să-ți pierzi virginitatea e ceva frumos. Oh, fetița mea.

— Sylvia, termină! strig eu. Doar pentru că tu ești curvă nu-nseamnă că toată lumea e la fel.

Am auzit vorbele în timp ce-mi ieșeau din gură, dar nu-mi venea să cred că le-am spus.

— Curvă?

Sylvia arăta de parcă i-aș fi dat o palmă.

— Drăguț. Îți mulțumesc, draga mea prietenă.

Cel mai rău e că-i adevărat – Sylvia se culcase cu nouă tipi de când își pierduse virginitatea în clasa a șaptea. De obicei se poartă de parcă n-ar da doi bani pe asta. Dar eu știu care-i adevărul. Sunt prietena ei cea mai bună. Și poate că Sylvia îmi spune mereu răutăți, dar asta nu înseamnă că ea suportă să fie tratată la fel.

— Știi că n-am vrut să spun asta. Doar că... nu vreau să mă iei la mișto pe tema asta.

— Nu te luam la mișto, a spus Sylvia, încrucișându-și brațele și pufnind. Dar nu-mi vine să cred că ai ditamai povestea cu un tip și mie nu-mi spui nimic. Eu îți zic *tot*.

— E doar un prieten, spun eu, iar Sylvia își dă ochii peste cap. Pe bune, nici măcar nu l-am întâlnit în viața reală.

— Cum adică?

— S-a înscris și el în programul ăla de vară de la Princeton, răspund eu, pregătită deja pentru felul în care Sylvia avea să riposteze. Am vorbit pe mail și pe mesaje și d-astea. Atât.

— *Atât?*

Sylvia rămăsese cu gura căscată.

— Îți dai mail-uri și cu alții care s-au înscris la festivalul ăla de tocilari?

— Nu, am răspuns eu și mi-am dat ochii peste cap. Ben e singurul care m-a contactat. Cred că a cerut de la organizatori numele participanților din New York.

— Aha, spune Sylvia, cu un rânjet strâmb. Și pe cei vrei să pariem că nu le dă mail-uri și băieților de pe lista aia?

Cel mai rău e că, la început, cam speram că Ben și cu mine am putea deveni iubiți. Nu reușisem niciodată să vorbesc cu un băiat așa cum vorbeam cu Ben și începusem să mă gândesc: wow, în sfârșit, asta e! Până la urmă nu sunt o ciudată. Trebuia doar să-l întâlnesc pe băiatul potrivit. Dar, de parcă ar fi știut exact ce gândesc, fix a doua zi Ben mi-a spus că e gay.

— Sylvia, oprește-te. Pe bune.

Deja încep să mă enervez. Niciodată nu știe când să pună frână.

Aș putea să-i spun Sylviei chiar atunci că Ben e gay. Atunci, pe loc. Probabil că asta ar pune capăt întregii discuții. Dar, cumva, îmi place ca ea să creadă nu știe chiar totul despre mine.

— A-haaa. Și la ce școală merge acest Ben?

S-ar fi zis că poate, *poate* l-ar considera pe Ben potrivit să-mi fie amic, dacă întrunea criteriile necesare. Cum ar fi acela de a merge la o școală acceptabilă. Pentru Sylvia, Packer, Trinity și St. Anne erau OK. Dar toți cei de la Collegiate și Dalton erau niște infecți – asta însemna că Sylvia se culcase cu mai mulți băieți de la școlile alea și respectivii îi dăduseră papucii.

— Merge la o școală de stat, în Albany.

— Locuiește în *Albany*? întreabă Sylvia, pe un ton de parcă asta ar echivala cu herpesul. Glumești? Asta nici măcar nu e în New York. Nu-mi vine să cred că o să ai, gen, o aventură amoroasă la distanță cu un păMpălău din *Albany*.

— Pentru ultima oară, Sylvia, suntem doar prieteni! am strigat. De ce nu aș putea să fiu doar prietenă cu cineva și asta să fie tot? Poate că nici nu vreau un iubit.

Abia când mi-au ieșit pe gură cuvintele am realizat cât de adevărate erau.

Două săptămâni mai târziu, tot nu voiam un iubit. Și nu e nimic aiurea că o fată de cincisprezece ani nu vrea iubit. Așa cum spusese Ben, nu e nimic aiurea în privința *mea*. Faptul că Sylvia e înnebunită după băieți nu schimbă asta. Problema e *la ea*, nu la mine.

— Ben îmi este *prieten*, Sylvia, pentru a suta oară, spun eu și mă opresc la baza treptelor de la Grace Hall ca să-i scriu înapoi băiatului. În plus, ți-am zis de trei sute de ori că-i gay, nu mai știi?

Pentru că, între timp, îi spusesem. Mă scosese din minți mult prea tare ca să nu-i spun.

— O să închid ușa asta în treizeci de secunde! a strigat Will chiar atunci.

Dar puteam să întârzii, Sylvia avea dreptate. Și, dacă nu-i răspundeam lui Ben acum, poate că nu mai apucam să fac asta deloc peste zi. În timp ce tastez, Sylvia pufnește, apoi pornește în sus, pe trepte. E geloasă. Și, cumva, pe bună dreptate. Ideea nu era că-l plac pe Ben *mai mult* decât pe ea – Sylvia o să-mi fie mereu cea mai bună prietenă –, ci faptul că, uneori, îmi e mult mai ușor să fiu prietenă cu el.

— *Pentru el* ești gata să întârzii, hm? Și mai zici de

mine, că pun băieții înaintea ta, spune Sylvia, dând din cap. Ne vedem mai târziu, na. Poate că atunci o să ai ceva mai mult timp pentru mine și drama mea plictisitoare cu Ian. Și, apropo, Ben n-are cum să fie gay. Nu cred asta nici dacă-ți trimite o poză în care și-o trage cu un tip.

Sylvia se strecoară înăuntru exact înainte ca Will să trântească ușa. Îl și văd cum o încuie. De-acum nu mai e nicio grabă. Deja am întârziat oficial, ceea ce îmi dă o senzație de libertate, cumva.

Îi răspund lui Ben la mesaj:

Ms. Nush c aș face fără tn.

Apăs pe *send*, apoi aștept. Când telefonul îmi sună iar, mă uit să văd ce a răspuns Ben. Dar mesajul nu e de la el. E de la un număr ascuns.

Prospect Park Long Meadow, 3:00 p.m. Să fii acolo. Dar numai cei ce se-aseamănă se-adună – vino singură sau deloc.

Kate

5 SEPTEMBRIE, 1998

Am făcut opt teste în total.

Dar micul semn de plus din fereastră nu s-a schimbat. Nu conta dacă le făceam noaptea, târziu. Sau dis de dimineață. Sau după trei pahare de vin. Fiecare test era pozitiv.

Azi, doctorul din campus a confirmat testele de urină cu un alt test de urină. O parte din mine – partea aia ridicolă care făcuse toate alegerile care m-au adus în punctul ăsta – se gândea că poate numărul nouă e cu noroc. N-a fost. Doctorii din campus m-au trimis la un obstetrician.

Obstetricianul a confirmat „sarcina" cu o ecografie. Nimeni nu-l numește „copil" când se gândesc că poate nu-ți dorești să fii însărcinată. Că poate decizi să nu rămâi în starea aia.

Sunt gravidă cam în nouă săptămâni. Nici ei nu pot aprecia exact, și nici eu.

Pentru că nu a fost o singură greșeală, o singură dată. A fost o vară plină de decizii proaste, rezultat al unei vieți prea pline de decizii corecte. S-ar părea că eu pot s-o dau de gard într-un singur fel: magistral.

Când eram mică, exersam la pian fără să mi-o ceară nimeni și primeam mereu puncte bonus. Am fost șefă de promoție la liceul meu pretențios din Chicago. Am absolvit cu felicitări colegiul Duke și am plecat la Facultatea de Drept Columbia. Sunt redactor șef adjunct la revista Columbia Law Review, pentru Dumnezeu.

Desigur, ăsta e un CV, nu o persoană. Iar nucleului ăla mititel, indiferent dacă e un el sau o ea, n-o să-i pese de nimic din toate astea. O să vrea doar iubirea mea.

Şi cum aş putea să nu i-o dau, când asta e tot ce mi-am dorit vreodată? Sigur, la douăzeci şi patru de ani, iubirea e singurul lucru la care n-am avut succes nici pe departe.

Aşadar, poate că nu pot promite să iubesc copilul ăsta aşa cum trebuie. Dar promit să încerc.

Kate

26 NOIEMBRIE

Era abia opt și jumătate dimineața când Kate ieși din lift la etajul unde își avea biroul. Cele mai multe lumini erau stinse și era liniște deplină. O singură plafonieră lumina biroul gol al recepționistei, aruncând o aură sinistră peste uriașa vază cu crini așezată acolo. Faptul că ăsta era primul lucru pe care Kate îl vedea în prima ei zi înapoi la muncă era o glumă proastă. Mama ei, Gretchen – în unicul și ostentativul ei efort de a se face utilă – alesese crinii pentru înmormântarea Ameliei. Erau frumoși și de bun gust. Și cumpliți.

Când se uită la ei, în gâtul lui Kate se reaprinse arsura binecunoscută deja. Cea care, în ultima vreme, era urmată de goana spre baie unde Kate își petrecea următoarele zece minute chircită deasupra vasului de toaletă, vomitând sau, de cele mai multe ori, icnind în gol. Orice îi putea stârni valurile de greață – vederea cerealelor preferate ale Ameliei într-un magazin, un catalog cu echipamente pentru hochei pe iarbă găsit în cutia poștală sau ghetele unei adolescente. Singurul lucru care părea s-o ajute era să ocolească mâncarea cu totul. În luna care trecuse de la moartea Ameliei, Kate slăbise șapte kilograme. Începuse să poarte haine lălâi ca să-și ascundă silueta scheletică.

— Cum de reușești să te menții atât de suplă, dragă?

o întrebase deunăzi o bătrânică simpatică, la farmacia Rite Aid.

Simplu, sunt deja moartă. Așa ar fi vrut Kate să răspundă.

În loc de asta, strânsese din buze atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile și își înhățase medicamentele de pe rețetă. Cele despre care terapeutul o asigurase că îi vor reduce greața și insomnia. În realitate, tot ce făceau era să-i dea senzația că merge pe sub apă. Kate continua să le ia, în speranța că se va îneca până la urmă.

Fusese o idee proastă să revină la muncă. Trebuia doar să treacă din hol în biroul ei. Dar nu-și putea lua ochii de la flori. Încremenită acolo, în ușa liftului, se bucura că măcar ajunsese devreme. În felul ăsta, dacă vomita pe jos, avea timp să curețe. Și poate că reușea să nu vadă pe nimeni. Ăsta era planul: să stea în birou toată ziua, alinată de gândul că oamenii – oameni vii, care respirau – erau despărțiți de ea printr-o ușă încuiată.

Cu siguranță, nu era în stare să schimbe amabilități cu nimeni. Ce i-ar fi putut spune, oricum? „Îmi pare rău"? Îmi pare rău că fiica ta a murit. Îmi pare rău că fiica ta s-a aruncat de pe acoperișul școlii în timp ce tu te duceai s-o iei de acolo. Îmi pare rău că ai ajuns prea târziu. Ce păcat că o să retrăiești acest eșec pentru tot restul vieții tale mizerabile.

Pe cât își dorea Kate să nu discute cu nimeni, pe atât își doreau și oamenii s-o evite, sigur. Nimeni nu voia să stea de vorbă cu mama al cărei unic copil tocmai se sinucisese. Kate putea să-i fi scutit pe toți de stânjeneală rămânând acasă mult mai mult.

— Ia-ți cel puțin trei luni libere, apoi lucrează de acasă încă vreo două.

Asta îi spusese Jeremy la înmormântare. Ochii îi erau umezi și roșii; pentru prima dată, Kate fusese sigură că

manifestările lui de grijă față de ea de-a lungul anilor nu fuseseră teatru. Nimeni nu putea juca atât de bine. Îl flancau frumoasa lui soție cu ochii înlăcrimați, Vera, alături de cei trei fii înalți, cu toții ațintindu-și pantofii cu privirea. Imaginea lor împreună – frumoși, potriviți, compleți – aproape că o îngenunchease pe Kate.

— Știi cât te iubește toată lumea din firmă, Kate. Dar vom reuși să facem lucrurile să funcționeze fără tine atâta timp cât va fi nevoie.

Când Vera făcuse un pas în față ca s-o îmbrățișeze, Kate se agățase de spatele ei și își îngropase fața în părul lung și cu parfum dulce al Verei. Era un gest exagerat, ba chiar nepotrivit, având în vedere cât de puțin se știau, de fapt, cele două femei. Dar Vera emana atâta viață. Kate se temea de ce s-ar fi putut întâmpla când i-ar fi dat drumul.

Să stea acasă îi fusese mai greu decât credea. Kate își petrecuse primele zile de după moartea Ameliei înconjurată de cele mai apropiate prietene ale ei din facultate. Veniseră imediat și îi serviseră drept proptele, avuseseră grijă ca ea să mănânce și să se spele și să respire. Dar toate aveau propriile familii la care trebuia să se întoarcă după înmormântare. Până și Seth – iubitul de-o seară al lui Kate de la Facultatea de Drept, acum cel mai bun prieten de facto, care fusese atent și minunat – începuse s-o viziteze tot mai rar. Kate insistase. Dar zilele lor de statut pseudo-marital, imposibil de confortabile, trecuseră de mult. Seth avea un soț de-acum, pe Thomas, și o fiică; amândoi aveau nevoie de el.

Mama și tatăl lui Kate fuseseră și ei acolo. Ajunseseră strategic, destul de târziu, abia în ajunul înmormântării. În felul ăsta se asiguraseră că partea cea mai urâtă a manifestărilor de durere din partea lui Kate trecuse. Părinții

ei disprețuiseră mereu efuziunile sentimentale – furie, disperare, bucurie, iubire – de la oricine ar fi venit ele. Dar mai ales din partea unicului lor copil. Kate învățase timpuriu cât de important era să-și înghită pe nemestecate sentimentele. Însă, în cazul morții Ameliei, părinții ei probabil bănuiau că nu va putea controla nimic, așa că avuseseră înțelepciunea de a aștepta câteva zile înainte să vină în Brooklyn. Așa că rataseră bucata în care Kate își zgâriase brațele până la sânge și hohotise atât de tare, încât i se spărseseră capilarele de pe față. Și de plecat plecaseră repede, probabil în clipa în care devenise clar că Kate n-avea să-și revină prea curând.

După ce părinții ei plecaseră și toți prietenii se întorseseră la viețile lor extrem de pline, Kate se trezise singură. Din nou. Așa cum fusese mereu înainte de Amelia.

Vreme de două săptămâni, stătuse în apartamentul ei, într-o liniște de mormânt, învelită în propria vinovăție și durere, cu senzația că pielea îi fusese jupuită fâșii, apoi azvârlită ca niște foi de celofan. Se holbase la tavan și bocise până când lăuntrul ei se transformase într-o carcasă epuizată. Se gândise că viața ei fără Amelia avea să fie doar un vid inexplicabil. Doar ea. Singură. Pentru totdeauna.

În fiecare noapte în care chiar reușea să adoarmă, Kate se visa căzând – de pe acoperișul de la Grace Hall, de la geamul biroului ei, din capătul scărilor – și se trezea brusc exact înainte să se zdrobească de pavaj. Și în fiecare dimineață când se trezea simțea un impuls irezistibil să urce la ultimul etaj al blocului ei de cărămidă; odată ajunsă acolo, deschidea un geam și se apleca spre exterior, sprijinindu-se cu palmele de pervaz și uitându-se în hău. Însă nici faptul că se forța să vadă ce văzuse Amelia în ultimele ei clipe de viață nu era o pedeapsă suficientă. Nimic, niciodată, nu avea să fie suficient.

Pentru că, firește, era vina lui Kate că Amelia murise. Că *se omorâse*. Era treaba unei mame să-și apere copilul, chiar și de el însuși. Iar Kate eșuase irevocabil, complet și odios.

Kate se gândea adesea să se sinucidă și ea. Cum – cu multele ei somnifere; unde – în patul ei; și când – imediat. Gândul că trebuia să plătească pentru eșecurile ei catastrofale era singurul motiv real pentru care nu-și ducea ideea până la capăt. Kate revenise la muncă atunci când nu mai suportase să stea, pur și simplu, și să aștepte să se descompună lent.

Acum Kate stătea într-una din numeroasele zone de recepție de la Slone&Thayer – la patru săptămâni, două zile și șaisprezece ore de când Amelia sărise de pe acoperișul de la Grace Hall – și se întreba cum se putea forța să-i pese ce se întâmpla acolo. Pentru că nu-i păsa. Nu-i mai păsa. Câtuși de puțin. Nu-i păsa de nimic.

Un lift care tocmai ajungea scoase un clinchet în spatele lui Kate, iar ea se strecură pe hol, spre biroul ei, înainte ca cineva să apuce să iasă de după ușile glisante. Grăbi pasul după colț când se aprinse o lumină într-unul dintre birouri. Trebuia să fi știut că cineva era deja acolo, indiferent cât de devreme ar fi ajuns ea. Într-un loc ca Slone&Thayer era mereu cineva.

— Hei! se auzi un strigăt, exact când Kate se pregătea să deschidă ușa. Se sperie și scăpă cheile din mână.

Daniel Moore. Tocmai el. Kate știa deja că-i el, fără să fie nevoie să se uite. Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă în acel moment. Bărbatul se repezi să ia cheile de pe podea înainte ca ea să se aplece ca să le ridice.

— N-am vrut să te sperii. Sunt doar... surprins să te văd. Credeam că o să lucrezi de acasă o vreme.

Părea dezamăgit, dar se străduia să ascundă asta. Kate nu se mira. Pentru Daniel, un partener junior în minus însemna un competitor în minus. Nu era ca și cum relația lor fusese una de simpli colegi întru parteneriat. De când se întâlniseră în prima săptămână la Facultatea de Drept Columbia, oscilaseră între respect rece, ostilitate deschisă și încă ceva – ceva cu mult mai umilitor – de care Kate se străduise vreme îndelungată să uite. În mod surprinzător, poate, adesea reușea. În clipa asta, însă, acea istorie urâtă o apăsa ca un nor greu.

— Stăteam singură în casă toată ziua... simțeam nevoia să merg undeva, spuse Kate, privindu-l în ochi pe Daniel pentru prima oară de când el îi înapoiase cheile.

Văzu că își slăbise nodul de la cravată și cămașa îi era șifonată. Era nebărbierit, iar ochii îi erau injectați ca după o noapte albă. Dar lui Daniel îi stătea bine așa. Părul lui blond, tuns perfect și hainele mereu aranjate pedant îi păruseră mereu extrem de neatractive lui Kate. Dar nu erau *cele mai* rele. Cel mai neatractiv lucru la Daniel era desăvârșita lui lipsă de compasiune.

— Arăți de parcă ai fi stat aici toată noaptea.

Daniel își privi hainele și zâmbi timid.

— Toată povestea asta cu Associated a cam explodat.

O spusese de parcă ar fi fost ceva rău, dar sclipirea din ochii lui îl contrazicea. Cariera lui Kate și a lui Daniel la Slone&Thayer urmaseră exact același traseu de când cei doi se alăturaseră firmei ca asociați de vară. Cincisprezece ani mai târziu, amândoi erau parteneri respectați în domeniul litigiilor. Dar, dintre ei, numai Kate îi devenise discipol lui Jeremy, o nedreptate care îl făcuse pe Daniel să se retragă tăcut, dar ferm. Îndatorirea de a se ocupa de contul Associated în lipsa ei fusese o șansă uriașă pentru el.

Kate își dădea seama că Daniel își dorea cu disperare ca ea să pună cât mai multe întrebări despre Associated. Dar pe ea nu o interesa nici dacă vestea cea mare era descinderea celor de la Comisia de Supraveghere, care îl supuseseră pe Victor Starke unei percheziții corporale. Jeremy făcuse eforturi uriașe s-o asigure că nu trebuia să-și facă griji în legătură cu Victor sau cu Associated Mutual Bank cât era în concediu, și ea chiar nu-și făcuse. Nici acum, că revenise, nu se putea mobiliza să-i pese despre asta.

— A explodat, se auzi ea spunând.

Era mai mult o afirmație decât o întrebare. Totuși, ura să-i dea lui Daniel fie și satisfacția unei curiozități iluzorii.

— Nu într-un sens rău, se repezi Daniel să răspundă. Am reușit să anulăm citația, până la urmă. Evident că cei de la Comisie au făcut apel.

Bărbatul ridică din umeri de parcă ar fi fost o nimica toată.

— Pledoariile se țin azi, puțin mai târziu. Am stat treaz jumate de noapte ca să-i fac lui Jeremy briefing-ul la telefon. Îl știi doar – e șmecher și stă treaz toată noaptea, dar acasă la el, ca să n-arate ca dracu' când vine încoace. Apropo, probabil că ar trebui să merg să fac un duș. Jeremy zicea că aș putea pleda și eu la o parte din dosar. Nu vreau să-i dau motive să mă lase la ușa tribunalului.

— Corect.

Kate încercă să zâmbească, dar nu prea reuși. Ar fi vrut să fugă de Daniel atunci, *pe loc*.

— Păi, să nu te mai reții, zise ea. Probabil că ar trebui să intru, oricum. Nu-s chiar adecvată expunerii în public.

— OK, spuse Daniel, îngustându-și privirea de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar s-ar fi hotărât în ultima clipă să nu o facă. Mă bucur să te văd, Kate, îmi pare bine că ai reușit să te întorci. Ne-ai... ai lipsit întregii firme. Să-mi

spui dacă te pot ajuta cu ceva.

Daniel se străduia din răsputeri să fie amabil, Kate își dădea seama de asta. Și avea intenții bune – sau, cel puțin, nu avea intenții prea rele – chiar dacă el, mai ales el, nu putea s-o ajute cu absolut nimic.

— Mersi, Daniel. Ar trebui să pleci acum. Baftă.

— Mersi, spuse Daniel, răsuflând zgomotos, cu obrajii umflați. Cred că o să am nevoie.

Kate închise ușa biroului și se sprijini cu spatele de ea preț de o clipă, apoi își luă avânt și își trânti lucrurile pe birou.

Se strădui să nu se uite pe fereastra largă, la peisajul citadin amestecat de dedesubt. Biroul lui Kate era la etajul douăzeci și opt, aproape de colț, așa că, dacă se apropia de geam și se uita în jos, putea să vadă și 43rd Street, și 7th Avenue. Dar să se uite în jos de la înălțimea aia și să-și imagineze – era clar că asta avea să facă – senzația pe care cu siguranță o avusese Amelia în cădere, asta i-ar fi făcut din nou greață.

Nici nu i se pornise bine computerul, când îi sună telefonul fix de pe birou. Pe display scria UNIVERSITATEA DIN CHICAGO și apărea numărul principal din campus. Teoretic, putea fi oricare dintre părinții ei. Având în spate mulți ani de muncă excepțională în domeniile lor, Gretchen Deal și Robert Baron erau amândoi profesori, mama ei la Facultatea de Medicină, iar tatăl – la Științe Economice. Însă Robert – mai distant, dar, prin comparație mai cald decât Gretchen – nu o suna niciodată pe Kate. Îi mai dădea câte un e-mail, purtau conversații plăcute la reuniunea anuală de Crăciun, dar, pentru Robert, telefonul era prea intim și denota intenție.

Kate se holbă la telefon, gândindu-se cât se putea de serios să lase mesageria vocală să se activeze. Dar

Gretchen era neobosită. Dacă voia să-i spună ceva lui Kate, era în stare să-şi vâneze fiica până dădea de ea şi o forţa să-i asculte fiecare cuvânt plin de miez. Kate inspiră adânc şi răspunse.

— Kate Baron, zise ea, încet, prefăcându-se că nu ştia cine era la celălalt capăt, de parcă asta ar putea avea efectul magic de a-i schimba interlocutorul.

— Eşti acolo! exclamă, veselă, mama ei. Speram să reuşeşti să ajungi.

Grtechen fusese unul dintre cei mai fervenţi susţinători ai revenirii ei cât mai rapide la muncă. Imediat, dacă s-ar fi putut. Gretchen spusese foarte clar că gândea aşa pentru că ea considera că e în interesul lui Kate să iasă din casă şi să se concentreze pe altceva. Dar Kate îşi cunoaşte mama prea bine. În realitate, probabil că Gretchen era îngrijorată ca fiica ei să nu rateze vreo ocazie importantă de promovare la serviciu.

— Da, sunt aici, răsuflă Kate. Am reuşit.

— Chiar cred că e cel mai bine aşa, Katherine, spuse Gretchen în ritmul ei rapid, de staccato, cel care îi dădea mereu senzaţia lui Kate că un temporizator va începe să ţiuie pe undeva. Sunt sigură că le-ai lipsit celor de la firmă, continuă ea. Mai ales lui Jeremy. Se bazează pe tine mai mult decât crezi.

— Lucrează cu vreo douăzeci şi cinci de parteneri juniori. Se bazează pe noi toţi, răspunse Kate, plat.

O enerva că ăsta era motivul pentru care o sunase mama ei. Şi o enerva şi mai tare faptul să se enervase. Deacum, Kate trebuia să se fi obişnuit cu faptul că munca ei era principala preocupare a lui Gretchen. Aceasta din urmă sunase cam la două zile de când murise Amelia şi în fiecare discuţie se arătase mai îngrijorată de mersul carierei lui Kate decât de durerea ei.

— Sunt sigură că au supraviețuit și fără mine.

— N-aș fi așa de sigură, spuse Gretchen pe un ton ușor lălăit, ca și cum ar fi zis „ți-am spus eu" Oricum, cred că e un progres. Un imbold. Privește partea bună a lucrurilor.

Kate simți cum i se strânge stomacul.

— Partea bună?

— Da, Katherine, în toată porcăria asta oribilă.

— Porcărie?

De parcă amintirea Ameliei era un lucru pe care puteai să-l iei cu mătura și să-l arunci la gunoi.

— O să te superi pe mine pentru că spun asta, dar cineva trebuie s-o spună.

Gretchen reușea mereu să pozeze simultan în erou și martir, chiar și în situații care n-aveau nicio legătură cu ea.

— Trebuie să spună ce? se auzi Kate întrebând, deși nu voia să afle.

— Amelia nu mai e, Katherine, iar asta este o tragedie teribilă, spuse Gretchen scurt. Dar e un fapt de viață. O viață pe care, ultima dată când am verificat, tu continuai s-o trăiești. Personal, cred că ți-ar fi mult mai ușor să mergi mai departe dacă ai profita măcar puțin de noua ta libertate.

— Libertate?

Cuvântul îi ieși mestecat cumva, ca o gelatină.

— Haide, dragă, n-o mai face pe proasta, spuse Gretchen. Și eu am fost mamă lucrătoare, nu ții mine? Știu ce stres este când trebuie să te împarți mereu între muncă și casă. Eliberare din această situație, la asta mă refer. Cine știe, poate că, acum, o să ai timp să cunoști pe cineva. În fond, s-au întâmplat și lucruri mai ciudate de-atât. Ai putea s-o iei de la început. Iar Amelia și-ar

dori asta pentru tine. Ar vrea ca tu să fii fericită.

Kate își simțea inima bubuindu-i în urechi. Își putea închipui că undeva, într-un colț mic și întunecat al inimii ei, Gretchen vedea moartea Ameliei ca pe o șansă acordată lui Kate de a porni pe calea cea dreaptă. Dar s-o spună cu voce tare era ceva monstruos, chiar și pentru mama ei. Kate strângea telefonul atât de tare încât se gândi că l-ar putea frânge în două.

— Mamă?

— Da, dragă?

Tonul lui Gretchen indica faptul că era extrem de mulțumită de ea însăși; de parcă această relevație brutală trântită lui Kate era un act de altruism suprem.

— Ah, stai un pic, adăugă ea, când pe fundal se auziră niște voci. Lee tocmai a intrat, și pe cealaltă linie așteaptă un reporter de la *Times* care vrea să vorbească cu mine. S-ar părea că am acceptat să dau un interviu. Nici măcar nu mai știu despre ce, râse ea lejer. În fine, ce voiai să-mi spui?

— Du-te-n pula mea, mamă, spuse Kate, calm. Asta voiam să-ți zic: du-te-n pula mea.

Kate puse încet telefonul la locul lui și se holbă la el. Aștepta ca receptorul să explodeze. Nu o făcu. Nu se întâmplă nimic. Era eliberator și cumva jenant că îi luase atâta timp s-o înfrunte pe Gretchen, să-i spună mamei ei ce simțea cu adevărat despre orice. Dar nu mai avea de gând să se străduiască să-i mulțumească pe alții, să se poarte frumos, să fie politicoasă. Nu mai avea de gând să fie fată cuminte.

Kate expiră lung, iar umerii i se prăbușiră. Computerul pornise, în sfârșit, și avea în față căsuța de e-mail. Erau puține mesaje noi față de ce văzuse când își verificase de acasă corespondența, cu o seară înainte, cu mult mai puține

decât ar fi fost în zilele de dinainte de moartea Ameliei. Probabil că oamenii luaseră revenirea lui Kate la serviciu drept o invitație de a nu o mai ocoli. Și o parte din ea era nerăbdătoare să se lase înghițită de mașinăria de la serviciu, deși era un serviciu care nu mai însemna nimic pentru ea. Kate încă se holba la mesageria de pe computer când telefonul ei o anunță că primise un sms.

— Deci începem, mormăi ea și începu să scotocească prin geantă.

Gretchen n-avea cum să accepte vreodată să fie trimisă la dracu'. În fine, Kate reuși să-și găsească telefonul și îl scoase. Se uită la mesajul de pe ecran.

Amelia n-a sărit.

Kate închise repede ochii. Nu, mesajul ăla nu spunea ce credea ea. Nu se putea așa ceva. Kate strânse ochii și mai tare, apoi îi deschise. Dar, când își privi telefonul, mesajul era tot acolo. Amelia n-a sărit. Îl mai citi de trei ori, dar cuvintele rămâneau neschimbate. Inima lui Kate bătea să-i sară din piept când așeză ușor telefonul pe birou. Apoi se trase încet cu scaunul mai în spate, ca să-și poate privi telefonul de la o distanță sigură.

Te rog, se gândi. *Te rog nu-mi face asta. Te rog, nu mă tortura.*

De ce ar face cineva o asemenea glumă bolnavă? Și cine să fie? Kate se speriase așa de tare, încât nici măcar nu verificase de la cine era mesajul. Tocmai se aplecase în față, încercând să zărească numele expeditorului, când ușa biroului se dădu de perete. Kate sări în sus.

— Ce mama naibii?

Cuvintele fuseseră rostite de secretara lui Kate, Beatrice. Se holba la Kate de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— Tocmai mă pregăteam să chem paza când am

văzut lumina aprinsă la tine. Ce cauți aici?

— Beatrice, m-ai speriat, gâfâi Kate, cu o mână pe piept.

— Asta *văd*.

Beatrice se uită la Kate de sus până jos, cu ochi măriți în care se citea dezaprobarea. Beatrice, mamă a șase copii, îi trata pe Kate și pe celălalt avocat care îi fusese încredințat de parcă i-ar fi fost copiii cu numărul șapte și numărul opt.

— Credeam că am stabilit să mai lucrezi de acasă încă cel puțin șase săptămâni. Sper că Jeremy n-a băgat o vrăjeală d-aia de-a lui cu „Vai, ești cea mai talentată și singura care poate", nu? Pentru că, dacă a făcut asta, jur că...

— Nu m-a chemat Jeremy, spuse Kate scuturând din cap. Aveam nevoie să ies din casă.

— Așa că ai venit aici? întrebă Beatrice. La *muncă*?

— N-aveam unde să merg în altă parte.

Kate aruncă o privire spre telefon. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-i spună lui Beatrice de mesaj, dar îi părea prea devreme. Încă spera că și-a imaginat întâmplarea.

— Ai face bine să-ți ții ușa închisă, spuse Beatrice. Altfel, vulturii ăștia o să-ți curețe carnea de pe oase înainte de prânz.

Fața lui Beatrice îngheță pe loc, de parcă ar fi vrut să-și îndese înapoi în gură aluzia nepotrivită la moarte pe care tocmai o făcuse. Kate i-ar fi zis lui Beatrice să nu-și facă griji, că nu era nicio problemă. Dar nu se putea gândi decât la acel mesaj.

Amelia n-a sărit.

Era cu atât mai crud, având în vedere cât de greu acceptase Kate faptul că Amelia se sinucisese. Ideea că Amelia fusese prinsă copiind – și încă la un test de

engleză – era complet absurdă. Detectivul Molina o informase pe Kate că toate probele indicau suicidul, dar asta nu o convinsese pe Kate, cel puțin nu din prima.

În schimb, Kate căuta pe cineva pe care să dea vina, iar școala fusese prima – o încuietoare stricată la ușa acoperișului, insuficientă supraveghere, vreun pericol latent ignorat. Kate luase în calcul și posibilitatea ca Amelia să fi fost împinsă, dar nu zăbovise asupra ei. Ideea că cineva dorise să-i facă rău Ameliei era la fel incredibilă ca și aceea că fata își făcuse singură rău.

Iar detectivul Molina făcuse investigații – cercetase camera Ameliei și discutase cu profesorii și prietenii ei; îi verificase computerul și telefonul; căutase indicii că ceva i-ar fi putut provoca acea cădere – o adâncitură în suprafața acoperișului, ceva de care Amelia s-ar fi putut împiedica. Căutase și urmele unei eventuale lupte. Dar nu găsise nimic, în afară de cuvântul „scuze" scris pe zid. O săptămână mai târziu, Molina o sunase ca să-i comunice că legistul înregistrase ca definitivă cauza inițială a morții. Și anume: Amelia se sinucisese.

Toată povestea durase nouă zile. Nouă zile ca să i se spună că fiica ei, care îi fusese cea mai bună prietenă, fiica ei pe care o îngrijise și cu care râsese și pe care o iubise, era de fapt o necunoscută. Că era cineva plin de o tristețe atât de adâncă, încât îi luase ultima suflare și, cu toate astea, Kate nu văzuse niciun semn.

I se dăduse o explicație comodă și pentru asta: sinucidere impulsivă. Se întâmpla mult mai des decât credea lumea, sau cel puțin așa îi spusese Dr. Lipton, psihologul școlar de la Grace Hall. Cică era ceva obișnuit ca oamenii să se hotărască să-și ia viața și s-o și facă în decurs de câteva ore. Nu lăsau moșteniri și nici bilete de sinucigași, ca în serialele din tinerețea lui Kate. Potrivit lui Dr. Lipton,

faptul că Amelia fusese prinsă copiind putea să fie factorul declanșator, mai ales dacă în ultima vreme se simțise copleșită emoțional de problemele cu vreo prietenă, de o despărțire, sau dacă avea probleme acasă. Simplul stres de a traversa adolescența putea pune lucrurile pe acest făgaș. Iar încercările lui Kate de a-l contrazice o făceau să se simtă și mai răspunzătoare pentru cele întâmplate.

— Ești sigură că ar trebui să fii aici? întrebă Beatrice.

Părea și mai îngrijorată acum; probabil pentru că Kate stătea pur și simplu și se uita în gol, la podea, Dumnezeu știe de cât timp.

— Chiar nu arăți bine.

Se auzi o bătaie în ușa lui Kate, așa că Beatrice nu mai apucă s-o preseze să răspundă. În ușă, în spatele lui Beatrice, stătea Jeremy. Purta un costum elegant, bleumarin, și o cravată cu dungi care îi scoteau în evidență ochii albaștri. Kate nu-l mai văzuse de la înmormântare, dar vorbiseră la telefon de câteva ori, iar Jeremy îi mai trimisese câte un e-mail – scurt, dar de o amabilitate desăvârșită –, să vadă ce mai face.

— Bună, spuse el încet, dar rămase lângă ușă.

— Bună, răspunse Kate, încercând să se adune.

— Te-ai întors.

— M-am întors.

Așa cum se fixau unul pe altul cu privirea, Kate simțea că Beatrice îi urmărește, că se uită de la Jeremy la ea și înapoi. Kate n-avea nevoie să se uite la Beatrice ca să știe că sprâncenele femeii erau ridicate.

Lumea vorbea despre Jeremy și despre tot ce făcea și cu cine. Mereu fusese așa. Multe bârfe se bazau ba pe faptul că cineva primea prea multe dosare, ba pe o cină privată cu altcineva. Poate că unele erau adevărate – parțial sigur erau – dar cele mai multe nu. Chiar atunci,

telefonul lui Kate vibră iar și zornăi zgomotos pe lemnul biroului. Un al doilea mesaj. Kate inspiră și se aplecă ușor temătoare să se uite la el.

Amelia n-a sărit. Și tu, și eu știm asta.

Kate își lipi o palmă peste gură și se strădui să nu plângă.

— Hei, ce s-a-ntâmplat? întrebă Jeremy, pășind în încăpere.

Se duse direct la birou și luă telefonul. Se încruntă când citi mesajul.

— Cine l-a trimis?

Faptul că primea mesajele era destul de rău. Dar să mai fie și Jeremy de față și s-o privească de parcă ar fi fost un animal rănit? Asta era deja prea mult.

— Habar n-am, spuse Kate, încercând să-și înghită lacrimile care amenințau să se reverse. Am mai primit unul acum câteva minute. Probabil că e cineva care vrea să se distreze.

— Să se distreze? Dar asta n-are sens, spuse Jeremy, sceptic. Nu crezi că e vreun sâmbure de adevăr aici, nu?

— Adevăr? Nu, nu cred. Poliția...

Kate scutură din cap. În ciuda eforturilor ei, lacrimile îi ajunseră în ochi. Își coborî privirea spre birou, sperând să nu observe nimeni. Cel mai rău era că nici nu-i trecuse prin minte că ar putea fi un mesaj real. Kate presupusese pur și simplu că o hărțuiește cineva.

— ...dar acum... chiar nu mai știu.

— Bun, e un număr ascuns, spuse Jeremy, uitându-se iar la telefonul lui Kate. Cel puțin ar trebui să aflăm cine l-a trimis.

Se întoarse și îi întinse telefonul lui Beatrice.

— Poți tu să i-l duci lui Duncan de la IT? Sunt sigur

că ne poate face rost de numărul persoanei care a trimis mesajul.

— O idee bună, spuse Beatrice, smulgându-i telefonul din mână lui Jeremy și pășind grăbită pe hol. Număr ascuns, pe dracu', adăugă ea.

Jeremy o urmări cu privirea pe Beatrice, apoi coborî ochii spre podea. Lui Kate i se păru că își caută o modalitate de retragere elegantă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Dar nu vreau să te țin din treabă, să stai să te ocupi de chestia asta. Sunt sigură că nu-i nimic și, oricum, nu întârzii la tribunal? întrebă ea, încercând să-i ofere o portiță de scăpare. Daniel mi-a zis că citația a fost anulată. Probabil că Victor e fericit.

— Victor, fericit? Chiar nu m-aș duce atât de departe, răspunse Jeremy într-un final, ridicând privirea spre Kate.

Soarele dimineții care intra prin fereastra din spatele ei îi colorase ochii într-un albastru trist, apos.

— Ca să știi: am fost de acord cu tine când ai spus că moțiunea de anulare e inutilă. Îi dădeai clientului un sfat de bun simț. Am crezut chiar că, dacă insistăm cu asta, o să fim sancționați. Dar Daniel...

Jeremy dădu din cap și își încleștă maxilarul:

— ...știi cum e el, ca un cățel care latră întruna. Atâta m-a bătut la cap, până m-a convins. Dar i-am spus că orice eventuale sancțiuni le va plăti din banii lui. Cred că această posibilitate m-a făcut să accept, de fapt. Asta și faptul că, în aceeași săptămână, m-am mutat în noul apartament. Epuizarea m-a făcut vulnerabil.

Jeremy nu-l plăcuse niciodată pe Daniel; așa fusese încă de la început, când acesta din urmă era asociat pe perioada verii, coleg de grupă cu Kate, și bâzâia în jurul lui Jeremy ca o muscă insistentă. Jeremy nu tolera

ambiția fățișă, probabil pentru că el se pricepea tare bine s-o mascheze pe a lui. Dar disprețul lui pentru Daniel părea să aibă legătură cu altceva. Kate nu-și permisese niciodată să sape mai adânc ca să afle cu ce anume. Poate că doar i se părea. În orice caz, Daniel n-avea să plece nicăieri prea curând. Dincolo de părerile personale ale lui Jeremy, Daniel era un avocat excepțional, unul dintre cei mai buni din firmă. Iar lui Jeremy îi plăcea să câștige mai mult decât îi displăcea Daniel.

— S-ar zice că a ieșit bine până la urmă, spuse Kate.

— Faptul că a ieșit bine nu înseamnă că a fost prudent să contestăm citația. Norocul nu-i totuna cu înțelepciunea. Și, apropo, azi o să pierdem la apel, fără doar și poate. De ce crezi că l-am pus pe Daniel să pledeze în a doua parte? zâmbi Jeremy, mulțumit de el însuși. Ascultă, poate că nu-i treaba mea – de fapt, chiar nu e. Dar, având în vedere mesajul ăsta și tot restul, ești *sigură* că moartea Ameliei a fost sinucidere? Știu că s-a tot vorbit despre „biletul" pe care, chipurile, l-ar fi lăsat pe peretele de lângă locul de unde a căzut. Dar era *un singur* cuvânt, nu?

— Da: „scuze". Atât. Le-am tot spus celor de la poliție că Amelia lua scrisul și cuvintele foarte în serios. Că, dacă ea ar fi lăsat un bilet înainte să se sinucidă, ar fi fost ceva epic, zise Kate și ridică din umeri, apoi dădu din cap. Dar poate că îmi fac eu iluzii. Poliția cu siguranță așa credea.

— Au confirmat că e scrisul ei? întrebă Jeremy.

Kate se uită la el și clipi. Ce întrebare simplă! De ce nu se gândise să facă o analiză grafologică? Fusese atât de copleșită, de necăjită, de vulnerabilă. De singură. Iar detectivul Molina se purtase de parcă era nebună, ori de câte ori punea o întrebare în plus. Era destul de rău să fie mama unui copil sinucigaș, dar să fie privită ca o

mamă aflată în plină criză de negare a realității, asta era de nesuportat.

— Doamne, ce proastă sunt, răsuflă Kate. Nici nu mi-am pus problema asta când mi-au zis că e scrisul Ameliei. Ai dreptate. Trebuia să-l fi analizat chiar eu.

— Nu ești proastă că ai crezut ce ți-a spus poliția, ci rezonabilă, spuse Jeremy, cu relaxarea lui obișnuită. Dar, acum, cu mesajul ăsta, poate că e cazul să te uiți mai atent... la tot.

— Cred că mi-a fost frică, în tot acest timp, să pun prea multe întrebări. Poate că mi-e frică de ce aș putea descoperi. Nu știu.

— Amelia a fost un copil bun, spuse Jeremy. Iar tu ai fost o mamă bună. Nimic din ce ai putea afla nu va schimba asta.

Kate zâmbi trist și ochii i se umplură iar de lacrimi. Jeremy știa mereu exact ce trebuia să spună, oricui, despre orice. Pur și simplu nu se putea abține.

— Uite, cunosc pe cineva care lucrează în poliție. Mă rog, s-ar putea să exagerez când zic că într-adevăr cunosc persoana asta, dar suntem amândoi în conducerea clubului Boys and Girls. Lasă-mă să dau câteva telefoane, să văd dacă pot să obțin o analiză grafologică. Începem de acolo și vedem unde ne duce asta.

Kate încuviință. O parte din ea ezita să-l lase pe Jeremy să facă asta. Să-l lase să se implice prea mult, mai ales pentru că ea își dorea atât de mult ca el s-o facă.

— Ar fi minunat, îți mulțumesc, spuse ea, și se simți de parcă ar fi trădat pe cineva, fără să știe exact pe cine. A fost... eu am fost... Mulțumesc, adăugă.

Jeremy o privi, pe jumătate întors spre ușă:

— Te rog, zâmbi el, cu o urmă de melancolie. Măcar atât să fac.

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 12:16 PM

AMELIA
să m duc?
BEN
unde?
AMELIA
la chestia aia din parc; știi, faza cu cine se-aseamănă se-adună
BEN
nush. vino singură? mie îmi sună a capcană
AMELIA
dar snt curioasă
BEN
și pisica a fost
AMELIA
corect
BEN
școala ta e plină de nebuni
AMELIA
mă sperii
BEN
ft bine. Speriată înseamnă în siguranță
AMELIA
super. ms
BEN
la-o p Sylvia cu tn
AMELIA
n-a fst invitată
BEN
aoleu

AMELIA
dap. aoleu
BEN
o să s enerveze
AMELIA
dap
BEN
hait și ai grijă
AMELIA
o să am... t iubesc
BEN
și eu; dă msj după. Paaa

facebook

14 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Flirtează cu dezastrul

Carter Rose
ce tare

Sylvia Golde
flirt? Scuze, dar mănânci rahat la faza asta

Carter Rose
o pupi pe maică-ta cu gura aia

Sylvia Golde
du-te-n plm, carter

Amelia

14 SEPTEMBRIE

Când îmi iţesc capul de pe poteca îngustă care se termina la Picnic House, în Prospect Park, le văd adunate în gaşcă, la marginea unui pâlc de copaci. Cel puţin, îmi imaginez că sunt ele, şi sunt surprinsă să le găsesc acolo. Eram destul de sigură că o să trebuiască s-o mint pe Sylvia despre locul unde am fost şi că o să mă trambalez până-n parc, doar ca să descopăr că nu-i nimeni acolo. Că e doar o mare glumă. Dar fetele sunt acolo, par să aştepte sub copacii ăia bătrâni şi noduroşi.

Magpies. Ele sunt, sigur.

Reînfiinţaseră patru dintre cluburi – Maggies e exclusiv pentru fete, Wolf's Gate doar pentru băieţi, iar Devonkill şi Tudorii sunt mixte. Cu toţii sunt disperaţi să ţină secret cine le sunt membrii şi cu ce se ocupă. Dar lumea vorbeşte pe holuri şi pe Facebook, şi mai apare câte ceva despre ei şi pe *gRaCeFULLY*. Se zicea că Maggies organizau concurs de sex oral, iar băieţii de la Wolf's Gate dăduseră o spargere la şcoală şi furaseră nişte iPad-uri. Dar oamenii au grijă ce vorbesc. Nimeni nu vrea să se pună rău cu cluburile. Existau zvonuri şi despre ce s-ar fi întâmplat în situaţia asta.

Probabil că jumătate din tot ce se spune e adevărat. Dar jumătate e destul. În principiu, cluburile fac exact

ceea ce te-ai fi așteptat să facă – membrii pierd vremea împreună, fac petreceri și sex și decid cine poate să se înscrie și cine nu. Ba chiar, pare că își petrec cea mai mare parte a timpului făcând fix asta. Wolf's Gate și Maggies sunt versiunea de la Grace Hall a fotbaliștilor și majoretelor – cei mai șmecheri copii. Cei din Devonkill și Tudor sunt mai din categoria B de șmecherie.

Nu e și cum aș fi căutat să fiu invitată în vreunul din cluburi. Cei care fac parte din ele sunt un fel de oi, cel puțin majoritatea, iar Sylvia și cu mine am făcut un pact să nu ne înscriem. Cel puțin, dacă și până când nu cumva ne răzgândim amândouă; și chiar și atunci, numai dacă suntem invitate împreună. Pentru că un club care nu ne vrea pe amândouă e un club din care niciuna nu vrea să facă parte. Iar curiozitatea mea și faptul că am venit aici nu schimbă nimic.

Nici într-o mie de ani nu m-aș fi gândit că tocmai *pe mine* o să mă invite – dacă despre asta era, într-adevăr, vorba. Și oricum, nu m-aș fi așteptat la asta din partea celor de la Maggies. Ăsta e alt motiv pentru care nu mă simt prost că am venit să văd care-i treaba. Sunt destul de sigură că e doar vreo glumă cretină. Dar trebuia să aflu. Nu mă interesează să fiu șmecheră, dar, pe de altă parte, nici nu am avut vreodată ocazia să fiu șmecheră. Pe lângă asta, mă simt bine să fiu aleasă pentru ceva care nu are legătură cu cât de deșteaptă sunt sau cu cât de repede pot să alerg. Dacă Maggies mă vor, e doar pentru că eu sunt eu.

În plus, nu e ca și cum Sylvia mă ia cu ea de fiecare dată când își găsește vreun iubit nou, și nu o învinovățesc pentru asta. Dar, poate că, de data asta, nu mai trebuie să stau pe fundul meu și să aștept să i se dea iar papucii. Pentru că Sylviei i se dau *mereu* papucii, la un moment dat. Și tot *mereu* eu sunt lângă ea, s-o adun de pe jos.

Strâng din ochi în soarele super puternic când ies spre Picnic House, apoi îmi îndes mâinile adânc în buzunare. Îmi tremură. Nu știu de ce. Nu sunt nervoasă sau ceva, gen.

Când mă mai apropii, văd clar că sunt acolo vreo douăzeci și ceva de fete – sunt prea departe ca să le disting fețele, dar o văd pe una din ele arătând spre mine. Altele se întorc să se uite. Cineva ridică o mână. Nu e un salut, cât mai degrabă un semnal.

Clar mă așteptau. Fetele din Magpies: păsări frumoase și periculoase, cunoscute pentru obiceiul lor de a le scoate oamenilor ochii cu ciocul.

Încerc să nu măresc pasul. Nu vreau să pară că mă grăbesc să fac ce vor ele să fac. Nu, sunt relaxată și șmecheră și nu mă stresează deloc toată chestia asta. Pentru că una e să le las pe fetele din Magpies să încerce să mă facă, și alta să mai și alerg spre ele ca să le fie mai ușor.

Cam pe la jumătatea drumului, văd alte două fete venind din direcția opusă. E o ușurare – și o vagă dezamăgire – să văd că tot balamucul nu era doar pentru mine. Partea bună: dacă era într-adevăr o glumă, măcar nu mi-o făceau doar mie.

Aproape că am ajuns, dar soarele e atât de puternic, încât nu văd prea bine cine e sub pomi, deși observ că cinci persoane stau în picioare. Pe una o recunosc după claia uriașă de bucle lungi și roșcate. Într-o școală în care toată lumea se cam integrează în peisaj, părul ăla sălbatic îți sare în ochi și e al lui Dylan Cosby – frumoasă, populară, nu împlinise cinșpe ani. Dylan era genul de fată de la care te așteptai să fie membră a Magpie, numai că nivelul ei de șmecherie o plasa deasupra copiilor șmecheri. Actriță care jucase în rolul principal aproape în toate piesele de la Grace Hall pe care mi le puteam aminti, lui

Dylan nu părea să-i pese ce crede lumea, ceea ce, firește, făcea ca toți să-și dorească să-i devină cei mai buni prieteni. Exact asta credeam, Sylvia și cu mine, despre noi două. Numai că, atunci când noi ieșeam din șabloane, nimeni nu încerca să ne urmeze.

Dylan nu avusese niciodată un iubit la Grace Hall. Și o fată ca ea era prea drăguță ca să nu aibă. Jumătate din școală crede că e frigidă; cealaltă jumătate presupune că are un iubit secret pe undeva – cineva mai mare, poate chiar căsătorit. Sau faimos. O vreme existase chiar o rubrică pe *gRaCeFULLY*, numită Dylanwatch – toată lumea aștepta cu sufletul la gură să vadă cui o să-i dea Dylan verde, până la urmă. Dar rubrica s-a fâsâit când nimeni n-a reușit să dezgroape niciun secret murdar despre ea. Circulau chiar și zvonuri cum că Dylan e încă virgină – chestie pe care am luat-o ca pe o încurajare personală. Dar, apoi, lumea a ajuns la concluzia că era o tâmpenie chiar și să glumești despre asta.

În fine, ajung la un petic de umbră pe potecă și reușesc să disting fețele celorlalte patru fete care stăteau în picioare: Zadie, Bethany, Rachel și Heather. Cu tot cu Dylan, ele cinci par să fie șefele. Așa e și normal. Ele sunt gașca principală a fetelor populare din anul terminal, cu excepția lui Dylan, care fusese acceptată, deși era mai mică. Asta, poate pentru că e cea mai bună prietenă a lui Zadie – o combinație la fel de ciudată ca Sylvia și cu mine. Toți băieții de la Grace Hall vor să se culce cu astea cinci fete și toate fetele vor să fie ca ele. Sunt mereu împreună, chiar dacă nu par să se placă una pe cealaltă prea tare.

Pe Rachel și Heather le știu din echipa de hochei pe iarbă. Sunt co-căpitani. Heather e o figurantă aristocrată de modă veche, cu aere de Mayflower și bani de

Rockefeller. Își petrece verile la Natucket și vacanța de iarnă la curse de cai, în West Palm Beach. Cel mai ciudat e că locuiește în Brooklyn, și nu în Upper East Side. Rachel e de la Paris și înjură în franceză – asta a și făcut-o să urce rapid pe scara șmecheriei. Amândouă au păr bogat, drept și blond – Heather până la bărbie, Rachel mult mai lung – și pot trece drept gemene. Heather și Rachel se poartă oribil cu celelalte jucătoare din echipa de hochei pe iarbă. Până acum, pe mine m-au lăsat în pace. Mă ajută faptul că, deși mai mică, sunt o jucătoare de două ori mai bună decât pot ele să ajungă vreodată.

Pe Bethany nu o cunosc personal, dar știu că este bufonul grupului. Iar ea s-a asigurat că toată lumea din școală știe asta. Tupeistă și mai degrabă plinuță, e exmatriculată mereu pentru farsele pe care le face la școală. Are un simț al umorului răutăcios. Mereu face copiii să plângă. Probabil că așa a și intrat în Magpies: le-a fost prea frică să n-o primească. Tot despre ea se zice că e gata să se culce cu oricine, oriunde. În lumea scheletelor emaciate de la Grace Hall, probabil că așa compensează kilogramele în plus.

Și toată lumea o știe pe Zadie. Cea mai bună prietenă a lui Dylan și copilul sălbatic de la Grace Hall. Palidă și subțire, Zadie are părul scurt, dezordonat, care-i acoperă ochii de un albastru strălucitor și cercelul din nas. Are și o șuviță mare de păr alb într-o parte, aproape ca un sconcs. Nu sunt singura persoană care se întreabă mereu dacă nu cumva și-o face dinadins. Și nici nu sunt singura persoană care se teme să întrebe. Zadie se îmbracă mereu cu jeanși strâmți și cu o jachetă militară șifonată, care pare mai degrabă creată de vreun designer celebru, decât parte a uniformei adevărate. Are și un mic tatuaj, pe antebraț: CAVEAT EMPTOR. Umblă vorba că părinții lui

Zadie sunt super relaxați – adică, la șaptișpe ani fata are tatuaj – că îi dau voie să bea acasă și chiar merg cu ea în cluburile din centru, uneori. M-a surprins total s-o văd pe Zadie acolo. Aș fi crezut că o tâmpenie de club de liceu e mult sub demnitatea ei.

Când mă opresc, reușesc în fine să văd fețele celor două fete care urcă pe dâmbul din partea opusă: Charlie Kugler și Tempest Bain. Și ele sunt într-a zecea și par la fel de neliniștite pe cât mă simt eu. Niciuna din ele nu e chiar în topul popularității. Tempest, balerină, a venit de curând în școală. E toată numai mușchi înnodați, înaltă, cu șuvițe movulii în părul negru-albăstrui. Charlie e o fată micuță cu ochi frumoși, ușor triști, cu haine lălâi și – zice-se – cu o avere de 50 de milioane de dolari, care include un tablou original al lui Warhol atârnat în dormitor.

Charlie, Tempest și cu mine ne uităm una la alta cu aceeași expresie confuză și oarecum speriată, apoi ridicăm din umeri când ne întâlnim în fața găștii tolănite sub copaci. Pare că singurul lucru pe care noi trei l-am putea avea în comun e faptul că am fost îndeajuns de curioase – sau de proaste – cât să venim aici.

— *În sfârșit*, în pana mea, zice Zadie și bate din palme, apoi se uită la ceasul ei mare și negru. Kilu' meu, altă dată să faceți bine să nu mai întârziați.

Când mă uit și eu la ceas, văd că e 3:02, cu două minute peste ora stabilită.

— Da' ce-i asta, de fapt? ripostează Tempest, trosnindu-și gâtul de parcă nici nu i-ar fi păsat cine sunt Zadie și prietenele ei, ci numai de ce îi irosesc ei timpul. Nu mai bine îmi spuneți voi, așa, pentru-nceput, la ce dracu' se presupune că am întârziat?

Zadie închide ochii și inspiră adânc, mulțumită de

parcă ar inhala ceva delicios.

— Vedeți, spune, uitându-se peste umăr la celelalte fete. Ce v-am zis? O balerină dată dracu'. Cât de tare e faza asta, în pana mea?

— Cum adică, o balerină dată...

— Șșșt! zice Zadie și ridică un deget în dreptul nasului lui Tempest. Taci naibii din gură. Îmi place de tine, dar nu chiar atât de mult.

Inima îmi bate tare. Locul meu nu e aici. Eu nu-s dată dracului la nimic. Toată chestia asta... nu e pentru mine. Aș vrea să fug și să mă ascund în lumea mea mică și sigură pe care o împart cu Sylvia. Și ce dacă în ultima vreme s-a purtat frumos cu mine numai când i-a dat câte unul papucii? Nu-i nimic. Suntem prietene de mult. O să redevină prietena care era cândva, mai devreme sau mai târziu. Și îl am pe Ben. N-am nevoie de nimeni altcineva.

Dar acum le-am văzut. Le-am văzut pe Magpies. Și n-o să mă lase pur și simplu să plec. O să am de plătit un preț. Pot doar să ghicesc cât de mare. Dar cu siguranță n-o să fie unul pe care să vreau să-l plătesc.

Chiar atunci, Dylan vine mai în față.

— Haideți încoace, stați jos, spune pe un ton amabil și cu un zâmbet prietenos. Știu că toată secretomania asta e ușor ciudată. Dar e parte din distracție, promit.

Zâmbește larg și ne face semn cu mâna să ne apropiem. Așa, cu fața luminată de soare, cu ochii calzi și sclipitori, e și mai drăguță decât credeam. Când zâmbește a doua oară, o face uitându-se drept la mine:

— Hai.

Îmi simt corpul mișcându-se, înainte să-i cer eu asta. Mă îndrept spre desișul de copaci joși, cu trunchiuri groase, unde celelalte fete stau sprijinite de crengi, așezate pe ghiozdane sau tolănite pe pături. Pe cele mai multe știu

cum le cheamă. Practic, am fost colegă cu ele la Grace Hall de când mă știu. Cu excepția a vreo două surprize, sunt exact fetele de la care m-aș fi așteptat să fie membre Magpies – drăguțe, populare, bine îmbrăcate și cu relații. Tuturor li se potrivește asta – chiar și lui Tempest și Charlie, într-un mod ciudat. Tuturor, în afară de mine. Dar faptul că nu mă regăsesc acolo nu e nici pe departe atât de ciudat ca dorința mea subită de a mă regăsi. Chiar *îmi doresc* asta. Știu că ar trebui să plec. Greșesc față de Sylvia rămânând acolo. Greșesc și față de mine. Dar nu vreau să plec. Nu pot. Nu încă.

Zadie și Dylan au rămas la soare și șușotesc ceva. Zadie pare ofticată. Dylan pare un pic aeriană și cumva tristă, dintr-odată. Lumea tot vorbește despre ele două, despre Dylan și Zadie, despre felul în care Zadie îi dă mereu târcoale lui Dylan ca un buldog. Tuturor li se pare ciudată faza. Și chiar e. E ciudat.

— Vorbesc serios, e ultimul lucru pe care îl spune Zadie, aproape împungând-o cu degetul pe Dylan. Nu face asta!

Dylan se retrage atunci, zâmbind și clipind des, și se așază la umbra copacilor, pe un bolovan. Se străduiește să pară veselă, dar nu e. Zadie mai rămâne puțin pe potecă, la soare, apoi își încrucișează brațele și se încruntă. Se uită în dreapta, apoi în stânga de-a lungul aleilor care se împletesc prin parc, de parcă s-ar gândi dacă s-o rupă la fugă pe una din ele. În schimb, înaintează și își ocupă locul cuvenit, în fața grupului de sub copaci. Heather, Rachel și Bethany o flanchează.

Când Zadie se întoarce, în sfârșit, spre noi, nu o face într-o manieră prea amabilă. Ba pare chiar ușor dezgustată. Nu-mi vine în minte decât povestea pe care am auzit-o cândva, despre cum a forțat o fată, la o petrecere, să

înghită un dop. Ceea ce, atunci, m-a făcut să mă întreb cum anume reușesc să le facă pe toate membrele clubului să-și țină gura. Pentru că, atunci când sunt atâtea fete la un loc, te aștepți ca una să vorbească. Asta dacă nu cumva au un motiv *foarte* întemeiat să nu.

— Deci, noi suntem Magpies, cel mai vechi și cel mai al dracu' de șmecher club din școala asta jalnică, începe Zadie, ușor agasată. Când a fost fondat, acum foarte multă vreme, în o mie nouă sute douăzeci și pana mea, motto-ul era „sprijin, surori, spirit". Acum, că l-am adus înapoi din morți, eu am adăugat „sau o sugi". Ați auzit de club, așa-i?

Se uită urât la noi. Una dintre noi trei – nu știu care – începe să dea din cap că *da* și i ne alăturăm toate.

— Bun, spune Zadie. Pentru că, altfel, aș fi obligată să vă dau afară de aici cu un mare șut în cur.

Văd că Tempest se încordează ca un arc, de parcă s-ar pregăti să-i spună lui Zadie să se ducă dracului, dar tace și chiar se face mică atunci când Zadie îi aruncă o privire.

— Dar de ce noi? întreabă Charlie încet. Adică, noi trei suntem complet diferite.

Și, dacă ar fi să ne împartă pe categorii, eu aș fi cu siguranță tocilara grupului.

— Haide, Charlie, știi bine că asta e doar o glumă de căcat, spune Tempest, care pare să-și fi redescoperit coloana vertebrală și se desprinde de pomul de care stătuse sprijinită. Ne fac să spunem că vrem să ne înscriem, după aia ne obligă să înghițim, gen douăj' de litri de vodcă și Jell-O și ne fac poze în timp ce vomităm sau ceva. Și după aia reușim să intrăm în club, numai ca să ne poată face chestii și mai naspa.

Zadie zâmbește răutăcios:

— Practic, da.

Dylan face un pas în față și pune o mână pe umărul lui Zadie:

— Nu, spune ea. Nu facem asta. Promit. Cubul ăsta se presupune că e pentru distracție. Și așa e.

— Frână. Nu-nțeleg de ce le pupi în fund. Nici măcar n-au intrat *încă*, pana mea, spune Zadie și îi aruncă o privire urâtă lui Dylan, apoi se întoarce cu spatele la noi. Iar voi trei ați înțeles totul de-a-mboulea, dacă vă imaginați că o să ne rugăm de voi. Dacă nu vreți să fiți membre, n-aveți decât să vă-ntoarceți pe călcâie și să vă căraţi dracu'. Ne mai vedem când ne-om întâlni.

Din felul în care a spus-o, nu pare că s-ar întâmpla ceva rău dacă am pleca, ceea ce înseamnă că ar trebui să plec acum. Să-i accept oferta. Îmi aștept corpul să se repeadă spre alee. Dar nu o face. Ceva din mine încă nu e pregătit să plece.

— Uite, știu că toată chestia asta vi pare cam aiurea, spune Dylan, trecând în fața lui Zadie. Știm că sunt alte fete de vârsta voastră, care-s mai populare sau... na. Dar credem că fetele alea sunt plictisitoare. Noi credem că voi aveți, habar n-am, personalitate. Nu exagerați și nu vă străduiți prea tare să păreți altceva decât sunteți. Nu sunteți obsedate de ideea de a fi șmechere, chestie care oricum e o non-șmecherie.

Simt că îmi fuge aerul din plămâni când Zadie își ațintește pe mine ochii machiați cu tuș negru și șuieră:

— Dar, repet: dacă nu vreți să fiți aici, plecați acum. Căraţi-vă, în pana mea. Fără resentimente.

Zadie se apropie de noi, scoate o țigară, o aprinde și trage din ea cu poftă. Suflă fumul într-un fuior constant, direct în nasul nostru.

— ...Pentru că, dacă rămâneți și dacă *ne* hotărâm să vă dăm voie să vă înscrieți, după aia nu mai aveți cum să

plecați. Mă rog, sau n-o să fie *deloc* ușor.

Inima îmi bate așa de repede, încât mă tem că Zadie poate s-o și vadă. Și că, dacă într-adevăr o vede, o să sară pe mine ca o sălbăticiune. Aș putea să plec acum, pe loc. A zis că pot să fac asta și ar fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum n-aș fi trădat-o pe Sylvia și ca și cum nu m-aș fi dezamăgit pe mine. Să plec, asta ar trebui să fac. Știu. N-am niciun dubiu. Doar că simplul gând de a pleca mă dezamăgește, de fapt.

Așa că rămân acolo, în picioare. O privesc pe Dylan cum se duce înapoi și se așază pe bolovanul ei. Relaxată, fără nicio grijă, în elementul ei, își întinde picioarele în față și le încrucișează. Chiar atunci, ridică privirea spre mine de parcă mi-ar fi auzit gândurile despre ea. Zâmbește, iar obrajii îi par două mere roșii, calde.

— E OK, îmi spune fără sunet, apoi zâmbește din nou. Rămâi.

— Deci, ce-o să fie, doamnelor? întreabă Zadie, înfigându-și țigara între buze și bătând o dată din palme, tare. Vorbiți acum sau tăceți în kilu' meu pe vecie.

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 7:36 PM

BEN
zici că-s Skull & Bones
AMELIA
cam așa ceva; nici măcar n-am voie să le folosesc numele în mesaje; tre să le zic Maggie 1, Maggie 2 etc
cam nebunie
BEN
da, nebunie. Noi avem un club de informatică la școală
AMELIA
ha ha
BEN
și un club de franceză. cam tare, nu?
AMELIA
cam da
BEN
pentru Albany
AMELIA
crecă
BEN
există și un salut secret
AMELIA
nu
BEN
purtați, gen, măști și faceți chestii sinistre
AMELIA
încă nu

BEN
era o glumă; văd k nu râzi; ce public dificil
AMELIA
mă faci să mă simt şi mai idioată
BEN
îmi pare rău
AMELIA
ba nu-ţi pare
BEN
ba da, serios. chiar pare şmecherie. sunt doar invidios.
AMELIA
şmecherie?
BEN
hai, ştii că aşa e. tu stai în New York. totul e şmecherie acolo.
AMELIA
brooklyn
BEN
pentru noi ăştia de la ţară e tot aia

14 SEPTEMBRIE, 7:41 PM

SYLVIA
alooo??? Unde dracu' te-ai dus după şcoală?
AMELIA
scuze! antrenament suplimentar pentru hochei
SYLVIA
Doamne, dar nu se mai potoleşte femeia aia?
AMELIA
vine statala
SYLVIA
statala? suni exact ca un sportiv d-ăla obsedat; bleah
AMELIA
dap, fix; ne vedem mâine dimineaţă la ora obişnuită?
SYLVIA
mda; poate că ATUNCI pot să-ţi povestesc noutăţile despre Ian, în sfârşit

14 SEPTEMBRIE, 8 03 PM

NUMĂR BLOCAT
Fără chiloți sau sutien mâine, noviceo; o să verificăm. Și pune-ți o fustă. Ne întâlnim la aceeași oră, în același loc.

14 SEPTEMBRIE, 8:07 PM

NUMĂR BLOCAT
Nu-ți face griji pentru Maggie 1; latră, dar nu mușcă. Xoxo Maggie 2
AMELIA
ms chiar aveam nevoie de asta
NUMĂR BLOCAT
oricând. Și să știi că și eu o ard tot fără lenjerie. Treaba e să porți o fustă luuuungă.

14 SEPTEMBRIE, 8:11 PM

NUMĂR BLOCAT
cine-i tăticu' tău?

facebook

15 SEPTEMBRIE

Amelia Baron

Se simte rezervat-optimistă.

Ainsley Brown și alți 4 apreciază asta

Kate

26 NOIEMBRIE

Când Kate ajunse acasă, o luă pe scări direct spre camera Ameliei. Spera că impulsul brusc și puternic de energie ar putea s-o ajute. Nu fusese în stare să intre în camera Ameliei de când aceasta murise. Seth alesese hainele Ameliei pentru înmormântare. Tot el făcuse chiar și un pic de curățenie – aruncase un măr pe jumătate mâncat, adunase hainele murdare și făcuse patul – astfel încât Kate să nu fie nevoită să intre acolo până când nu era pregătită. De atunci, ușa de la camera fiicei ei moarte rămăsese închisă. Kate nu era nici acum pregătită s-o deschidă. Așa că stătea acolo, cu mâna pe clanță și cu stomacul înnodat.

De când primise mesajul care spunea că Amelia nu s-a aruncat, nu se putuse gândi decât că trebuia să se fi implicat mai mult în anchetă de la bun început. Cum de putuse să aibă atâta încredere într-un detectiv care, cu siguranță, era mai preocupat să închidă dosare decât să afle adevărul? Trebuia să se fi uitat chiar ea prin lucrurile Ameliei. Trebuia să se fi gândit mai mult la întrebările pe care să le pună, și să aibă și curajul de a le pune, indiferent cât de insistent i-ar fi spus oamenii să stea cuminte și să tacă. Indiferent cât de vinovată s-ar fi simțit. În schimb, Kate se închisese în ea însăși și în propria-i durere, acceptând o explicație a morții fiicei ei pe care nu o crezuse

niciodată pe deplin. Pentru că îi fusese mai ușor să blocheze totul decât să lupte. Fusese singura modalitate de a supraviețui.

Dar Kate putea să facă asta acum. Era mai puternică decât fusese imediat după moartea Ameliei. Nu cu mult, e drept. Și trebuia să fie. Pentru că, oricât de greu îi fusese să accepte că Amelia s-a sinucis, Kate știa că puteau urma lucruri cu mult mai rele.

Inspiră adânc și apăsă pe clanță. Dar, înainte ca ușa să se deschidă, sună telefonul fix. Kate răsuflă ușurată, apoi se uită în jur, în căutarea receptorului de sus, care nu era pus în bază. Când telefonul sună iar, Kate realiză că sunetul venea de jos, unde probabil că îl lăsase. O luă la fugă pe scări, bucuroasă că avea un motiv să se îndepărteze de camera fiicei ei. Când, în fine, puse mâna pe telefonul din bucătărie, îi luă ceva să observe că, la apelant, apărea Poliția. Trecuse atât de mult timp de când o sunase cineva... Și asta să se întâmple tocmai în acea zi? Nu putea fi o coincidență. Poate că și poliția primise vreun mesaj.

— Alo?

— Doamna Baron? Detectivul Molina la telefon.

— Bună ziua, da, sunt eu, Kate.

Deja se pregătea pentru ce era mai rău. Deși spera că Molina o sună cu noutăți despre Amelia, îi era frică de acele noutăți.

— ...Aveți vreo... a apărut... Ce mai faceți?

— Mi-a fost și mai bine, ca să spun drept, spuse el. Momentan, mă întreb de ce, din senin, primesc reclamații legate de munca mea în cazul fiicei dumneavoastră. Dacă aveați vreo nemulțumire, mă puteați suna direct.

Jeremy îl sunase deja pe comisar? Kate nu știa de ce era surprinsă. Jeremy nu obișnuia să facă promisiuni

deșarte. Chiar și așa, însă, nu se aștepta la rezultate; cel puțin, nu atât repede, în doar câteva ore.

— Of, îmi pare rău, spuse Kate. Cred că șeful meu a făcut asta. Încerca să ajute.

— Pe cine? mormăi Molina, mai mult pentru sine. Trebuia pur și simplu să mă întrebați și v-aș fi răspuns. Cu siguranță nu așa voiam să-i atrag atenția comisarului; cred că e clar de ce.

Molina era îngrijorat de evoluția lui profesională? Conversația asta îi amintea lui Kate de toate lucrurile care nu-i plăcuseră la el. Felul agresiv în care Molina o bombardase cu întrebări, în primele zile. La foc automat. Iar Kate ajungea mereu în defensivă, concentrată mai puțin pe obținerea de răspunsuri și mai mult pe apărare. Kate așteptase mult ca asprimea de băiat rău a lui Molina să se estompeze și să dezvăluie o inimă de aur. Nu se întâmplase asta.

— Îmi pare rău că vi s-au creat *neplăceri*.

Kate nu realizase cât de furioasă era până să-și audă propria voce.

— Dar am primit astăzi un mesaj care spunea că fiica mea nu s-a aruncat, continuă ea. Așa cum vă puteți imagina, asta ridică întrebări la care, sincer, mi-aș dori răspunsuri. Acum.

— Serios? De la cine e mesajul?

— Nu știu. A fost un sms anonim.

Duncan îi dăduse lui Kate telefonul înapoi, și singurul lucru pe care putuse să i-l spună era că mesajul fusese trimis de pe site-ul unei companii de telefonie, așa că nu putea fi identificat expeditorul.

— Aha, deci anonim, nu?

Sarcasmul lui aproape că era palpabil.

— Da, anonim. Asta nu înseamnă că nu e adevărat,

spuse Kate, dorindu-și să fi sunat mai fermă și mai puțin defensivă.

Dar nu avea de gând să-l lase pe Molina s-o trateze așa. Nu și de data asta.

— Vreau să verificați acest sms, continuă ea. Și mai vreau ca cineva să facă o analiză grafologică a acelui *unic* cuvânt scris pe zid. Presupun că l-ați fotografiat, nu? Pentru că ăla nu era niciun bilet de sinucigaș, și oricum nu l-a scris Amelia. Știam asta de la bun început. Și nici nu s-a sinucis. Am știut-o mereu.

Până acum, Kate nu își dăduse seama cât de adevărat era. Amelia nu se sinucisese. Amelia nu se aruncase. Nu mai era niciun dubiu.

— Deci, să înțeleg că nu mai contrează pentru dumneavoastră faptul că toate concluziile legistului spun cu totul altceva? întrebă Molina.

— Îmi cunoșteam fiica. *Știu* că nu s-a sinucis.

Kate se străduia să-și domolească tonul, dar se rupse-se un zăgaz și toată îndoiala pe care o ținuse în frâu țâșnea afară din ea.

— O să aflu cine sau ce mi-a omorât fata, domnule detectiv. Puteți să mă ajutați sau puteți să vă dați la o parte din calea mea. Dar vă promit că n-am de gând să tac doar pentru că mi-o ceri dumneata. Nu voi mai face asta.

— Zău? Păi, atunci, de ce nu...

Kate închise, apoi trânti telefonul cu prea multă forță de-a lungul mesei rustice. Receptorul alunecă pe suprafața acesteia, apoi se zdrobi de podea, unde îl auzi spărgându-se în bucăți.

— Rahat, spuse Kate și simți că ochii i se umplu de lacrimi.

Se trânti pe una dintre banchetele așezate de-o parte

și de alta a mesei și își îngropă fața în mâini.

— Fir-ar al dracului.

Ce făcea? Noua ei atitudine de „s-a terminat cu drăgălășeniile" n-ar fi trebuit să-l includă și pe Molina. *Avea nevoie* de el. El era cel care se ocupa de cazul Ameliei. Numai el știa ce găsise și ce nu. Iar acum, cu siguranță nu avea de gând s-o mai ajute.

Kate își lăsă capul pe tăblia mesei șlefuite grosier, apoi își roti privirea prin bucătăria cu pereți de cărămidă, mobilată după moda europeană – cu blat de piatră lucioasă și detalii impecabile. Kate nu gătea niciodată; cu toate astea, electrocasnicele imense s-ar fi potrivit perfect într-un mic restaurant. Le cumpărase pe toate pentru Amelia. Amelia, care nu avea tată și aproape că nu avea nici mamă. Kate se gândise măcar să-i ofere tot ce era mai bun din tot restul. *Ce proastă!* La ce-i trebuia Ameliei un aragaz de patru mii de dolari? Iar acum, Kate trebuia să se holbeze la el în timp ce mânca singură, din pungi de catering, pentru tot restul vieții ei. Ca la un semn, simți acidul cum îi urcă în gât. Kate înghiți în sec, se ridică greoi de pe scaun și porni înapoi spre scări și spre camera Ameliei. Avea o treabă de făcut și avea de gând să o ducă la capăt. Măcar atât îi datora fiicei ei.

Odată ajunsă sus, Kate inspiră adânc și împinse ușa de la dormitorul Ameliei. Când intră și aprinse lumina, aerul îi păru stătut. Parcă mirosea a moarte. De parcă Amelia ar fi murit chiar acolo, în acea cameră, și trupul i-ar fi fost lăsat acolo să putrezească.

De data asta, Kate era sigură că o să vomite. Fugi la fereastră și o deschise, mai mult smucind-o. Scoase capul pe geam și inspiră cu sete aerul proaspăt.

Mirosul pe care îl simțise nu era real. Partea rațională

din Kate realiza că așa era, însă asta nu o ajuta cu nimic. Mai inspiră de vreo zece ori până când greața cedă. Când, îi fine, îi trecu, Kate se întoarse și se așeză pe pervaz, lăsând aerul tăios de noiembrie să năvălească pe lângă ea, zgâriindu-i brațele.

Să stea în camera Ameliei era mai rău decât își imaginase. Acum, când se afla acolo, în cameră, i se făcea atât de dor de fiica ei, încât o durea tot – picioarele, mâinile, pleoapele. Își simțea pielea ca învinețită de lovituri când își plimba privirea peste rafturile pline de cărți care acopereau aproape în întregime pereții încăperii.

Amelia învățase să citească la patru ani și, de atunci, avea mereu o carte în mână. Citea în baie, când mergea pe stradă, sau noaptea, la lumina lanternei. Toate acele rafturi fuseseră neîncăpătoare pentru biblioteca Ameliei, iar cărțile care nu mai încăpuseră în ele alcătuiau mormane înalte, înșirate de-a lungul pereților. Uneori, Kate era îngrijorată că obsesia Ameliei pentru cărți era semn de singurătate. Că, dacă ar fi avut un frate, o soră sau chiar un tată – dacă ea, Kate, n-ar fi lucrat non stop –, Amelia s-ar fi concentrat mai mult pe oamenii reali, și nu pe cei născociți.

Acum i se părea o prostie, mai ales când își mută privirea de la cărți, la unicul perete fără rafturi. Era acoperit de fotografii – Amelia, mică, lângă Leelah, cu colegele de echipă și cu prieteni din tabără. Cu Kate. Era o poză mare cu Amelia și Sylvia dintr-o excursie pe care o făcuseră în clasa a șasea la Washington – Kate le însoțise. Fusese una dintre rarele ocazii când Kate reușise să se fofileze de la muncă pentru genul ăsta de activitate școlară. Și totul fusese perfect, cu excepția impresiei care nu o părăsise multă vreme după aceea, că aproape toți ceilalți părinți care fuseseră acolo – chiar și cei care lucrau cu normă

întreagă – mai participaseră la așa ceva de multe ori.

Ce conta acum, însă, era că Amelia era fericită în acele fotografii. În fiecare dintre ele. Poate că mica lor familie nu fusese așa cum și-ar fi dorit Kate, dar Ameliei nu i-a păsat de asta. Cel puțin, nu-i păsase până cu vreo două săptămâni înainte să moară; atunci începuse să pună întrebări despre tatăl ei.

— Pe bune, nu i-ai zis *niciodată* de mine? întrebase Amelia, trezind-o pe Kate într-o dimineață de sâmbătă. Adică, măcar ai încercat vreodată să-l găsești?

— Pe cine?

— Alooo, pe *tatăl* meu.

Amelia își încrucișase brațele.

— ...știi tu, hippiotul cu chitară care pleca în Africa? Cel pe care se presupune că l-ai cunoscut într-o noapte întunecată și furtunoasă la un bar de pe o plajă de lângă Columbia? Dar măcar aveau baruri pe acolo, atunci? Nu era așa, ca o zonă de război?

Kate clipise și se uitase la ceas, apoi la Amelia și înapoi la ceas. Șapte și cincisprezece minute dimineața, sâmbătă. Nu voia să se întâmple asta. Nu voia ca Amelia să pună astfel de întrebări. Nu atunci. Știa că, într-o zi, când Amelia avea să fie suficient de mare, povestea cusută cu ață albă pe care i-o spusese fetei despre tatăl ei trebuia îmbogățită. Dar era prea devreme. Nici măcar nu se gândise ce să-i spună. Încă simțea că nu putea să-i zică adevărul. Dar o minciună ambiguă spusă unui copil și perpetuată în ani de tăcere era altceva decât una nou-nouță, spusă direct în față fiicei ei adolescente.

— De ce te-ai trezit, Amelia? întrebase Kate, încercând să mai câștige timp. Hai să vorbim mai târziu despre asta. Sunt ruptă de oboseală și cred că și tu.

— Mai târziu, cum să nu.

Amelia părea furioasă, dar mai era ceva în ochii ei – teamă, îngrijorare. Lui Kate i se strânsese stomacul.

— Amelia, ce-i? întrebase ea și se ridicase pe coate. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, spusese Amelia, încrucișându-și brațele.

Își întorsese privirea de la Kate, bosumflată, și își proptise ochii în colțul celălalt al dormitorului. Kate continuase să se uite la fiica ei, sperând că greutatea privirii ei o s-o determine pe fată să mărturisească ce o făcuse să vină acolo și să ceară imperativ răspunsuri, în creierii dimineții.

— ...nu s-a întâmplat nimic. Adică, nimic altceva decât că m-am săturat să aștept ca tu să-mi spui adevărul.

Dar era mai mult de-atât, Kate vedea asta. Știa ce anume? Nu. Habar n-avea.

— Amelia, nu știu ce crezi tu că...

— Mamă, haide, spusese Amelia, cu voce greu stăpânită.

Se întorsese să se uite afară, pe ferestrele de la dormitorul lui Kate. Părea că vrea să se uite oriunde, numai la Kate nu.

— Tu, singură, într-un bar? Unde ai agățat un tip oarecare? Un accident care a devenit „cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat"?

Amelia dăduse din cap, apoi, în fine, o privise iar pe Kate. Ochii îi străluceau:

— N-are cum, mamă. Nu cred așa ceva. N-ai fi făcut tu asta.

Kate se holbase puțin la Amelia, apoi se lăsase să cadă înapoi, în pat. Se întorsese și își îngropase obrazul în pernă, pentru ca fiica ei să nu-i vadă privirea din ochii umezi.

— Nici n-am spus că e ceva ce *aș fi făcut* în mod obișnuit, Amelia. Tocmai asta e. Și nici că sunt perfectă n-am zis. Pe vremea aia făceam multe lucruri fără să mă gândesc prea mult, spuse ea încet, cu grijă să nu reiasă că Amelia fusese o greșeală. Oricum, dacă ai întrebări despre tatăl tău, poți să le pui. Mereu ți-am zis că mă poți întreba orice dorești, Amelia.

— Și o să-mi spui adevărul?

— Da, Amelia, spusese Kate, iar inima ei de mincinoasă își accelerase brusc ritmul. O să-ți spun adevărul.

Și, în acel moment, Kate se hotărâse s-o facă. Avea de gând să-i spună fiicei ei totul despre cum fusese concepută, despre greșelile ei și despre lucrurile pe care le făcuse ca să le acopere. Pentru că Amelia merita adevărul. Avea dreptul să-și cunoască povestea, cu orice preț. Doar că nu chiar atunci. Kate avea nevoie de timp, de pregătire.

— Vreau să-l cunosc, spusese Amelia.

Kate clipise și încercase să-și privească fiica în ochi cu o față complet inexpresivă.

— OK, spusese, în cele din urmă.

Apoi se hotărâse să mai mintă puțin:

— Atunci putem încerca. Doar că... nu pot să-ți promit că o să-l găsim.

Patru zile mai târziu, Amelia era moartă. Kate nu credea că întrebările Ameliei despre tatăl ei aveau vreo legătură cu moartea fetei. În plus, faptul că nu-și cunoștea tatăl nu avea cum să fie motivul sinuciderii ei. Dar era ciudat că, în aceeași perioadă, Amelia începuse brusc să bănuiască ceva. Și mai rea era posibilitatea ca Amelia să fi murit convinsă că Kate o mințise.

Kate se forță să se ridice de pe pervaz și merse la rafturi. Își trecu mâna peste cotoarele uzate – *Odiseea*,

Zgomotul și furia, *Lolita* și, desigur, toate cărțile Virginiei Woolf. Virginia Woolf – sinucigașă de renume mondial – era autoarea preferată a fiicei ei. Kate nu trecuse cu vederea această coincidență. Dar Amelia ar fi considerat că să-și copieze eroina literară în felul acesta e doar un clișeu jalnic. Kate era sigură de asta.

Se dădu înapoi și se lăsă să cadă greu pe patul Ameliei, apoi își așeză fața în mâini. Rămăsese așa, cocoșată, când auzi ușa de la camera Ameliei deschizându-se cu un scârțâit. Pentru o clipă, crezu că e vântul – apoi văzu o mână mare care împingea ușa. Ar trebui să se ascundă, să se bage sub pat, să fugă la fereastră...

Dar era încremenită.

— Cine-i acolo? strigă cât putea de tare. Ieși dracului din casa mea!

— Nu ești înarmată, așa-i? se auzi o voce de dincolo de ușă.

Era vocea lui Seth.

— Rahat, Seth, *de ce* mă sperii așa?

Încet, fața lui Seth se iți de după ușă. Avea ochii mari și ținea mâinile ridicate.

— Am sunat la ușă, răspunse el, timid.

Intră încet în cameră, târșâindu-și picioarele. Purta pantaloni sport și o cămașă ternă, cu nasturi – uniforma lui preferată, ștearsă, deși acum avea un job important, în calitate de consilier juridic principal al senatorului Schumer. Era genul de ținută care probabil că făcea ca lui Thomas – soțul lui arătos și extrem de atent la modă – să-i iasă bube.

— ...n-a răspuns nimeni, iar ușa de la intrare era descuiată. Știi, poate că n-ar strica s-o încui. Poți să te trezești că-ți intră în casă te miri ce nebun de pe stradă.

— Văd, răspunse Kate, abrupt.

Inima încă îi bătea cu putere.

— Ei, nu cred că era nevoie să-mi răspunzi chiar așa.

— Iartă-mă, mormăi Kate și își lăsă capul să cadă la loc, în căușul palmelor.

N-ar trebui să se repeadă așa la Seth. Omul se purtase frumos cu ea; pe lângă asta, nu putea spune că avea prea mulți prieteni, cel puțin nu în oraș. Când nu lucra, își petrecea timpul cu Amelia, iar asta nu îi permisese să-și facă cine știe ce prieteni de-a lungul anilor. Toți prietenii apropiați ai lui Kate – în afară de Seth – erau cei de care se legase în facultate sau liceu. Și niciunul nu stătea în apropiere. Kate ridică ochii spre Seth și bătu cu palma locul de lângă ea. Bărbatul se așeză. Își roti privirea prin încăpere și fața lui se înăspri când realiză, în sfârșit, unde se aflau.

— Poate că ar fi mai bine să coborâm, spuse el, ușor agitat. Să luăm niște aer curat.

— Am primit un sms azi despre Amelia. De fapt, două, spuse Kate, ignorându-i încercarea de a o scoate din cameră. Ambele mesaje spuneau că nu s-a aruncat.

— Pe bune?

Ochii lui Seth se măriră de uimire pentru o clipă, apoi se îngustară, bănuitori:

— Stai așa, de la cine le-ai primit?

— Nu știu. Sunt anonime.

Bărbatul ridică din sprâncene:

— Anoni...

— Nu-ncepe și tu, spuse Kate, încet, privindu-l în ochi. Te rog?

El îi susținu privirea o vreme, apoi trăsăturile i se îndulciră.

— OK.

Cuprinse cu un braț umerii înguști ai lui Kate și își

sprijini bărbia pe creștetul ei.

— OK.

— Poate că e un lucru bun, spuse ea. Undeva, în adâncul meu, n-am crezut niciodată că Amelia s-a sinucis. Dar știam că, dacă spun asta, toată lumea o să creadă că sunt în plină fază de negare.

— Dar, dar nu cumva poliția a stabilit că...

— Poliția mai face și greșeli, sări Kate. De ce n-ar fi făcut-o și de data asta?

— OK, repetă Seth, ridicând mâinile.

Spunea asta doar ca să-i facă pe plac. Era evident. Dar lui Kate nu-i păsa. Își roti privirea prin cameră. Era una să caute prin lucrurile Ameliei, dar era cu totul altceva s-o facă în acea încăpere, atât de plină de amintirile fiicei ei și de mirosul morții.

— Înainte de orice, trebuie să mă asigur că poliția nu a trecut cu vederea nimic de aici.

— Ca de exemplu? întrebă Seth. Ce crezi tu că s-a întâmplat de fapt, Kate?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu.

Kate inspiră adânc, încercând să nu-și lase imaginația să inventeze posibilități care mai de care mai cumplite.

— ...dar trebuie să aflu. Crezi că ai putea să te uiți prin biroul ei, prin sertare, și să vezi dacă găsești ceva? Voiam să-i duc ghiozdanul jos. Însă... Prefer să nu mai stau aici.

— Sigur că da, spuse Seth, deși nu părea chiar încântat de perspectivă. Dar spune-mi ce caut.

— Ceva care să demonstreze că Amelia nu s-a sinucis, spuse Kate, aproape în șoaptă. Sau, poate, ceva care să demonstreze că a făcut-o.

Kate coborî, ducând cu ea geanta de poştaş uzată a Ameliei. Departe de camera ei, credea că avea să-i fie mai uşor să se uite prin telefonul şi computerul fetei. Dar, aşezată la masa din bucătărie, cu geanta în poală, Kate încă era îngrijorată că vreo urmă esenţială lăsată de Amelia o să zboare de acolo de îndată ce ar fi deschis-o.

În final, reuşi să deschidă geanta. Înăuntru erau câteva caiete, micul laptop al Ameliei, un baton de cereale, un strugurel, nişte gumă, iPhone-ul şi portofelul ei. Kate le scoase pe rând şi le aşeză cu grijă pe masă. Lucruri obişnuite ale unei fete vii. Acum, devenite artefacte preţioase ale unei moarte.

Kate luă mai întâi iPhone-ul Ameliei. Şi el era mort – o ironie sinistră care o făcu pe Kate să se strâmbe. Când găsi încărcătorul într-un buzunar exterior al genţii Ameliei, Kate descoperi imediat că telefonul avea parolă. Kate putea să jure că Molina îi spusese că verificase telefonul Ameliei. Dar fără parolă – pe care nici măcar Kate nu o ştia – era imposibil. Din două încercări, Kate reuşi să identifice combinaţia corectă de numere: ziua de naştere a Ameliei şi a ei. Asta îi umplu ochii de lacrimi.

Când, în cele din urmă, Kate ajunse la mesageria din telefonul Ameliei, nu putea să-şi creadă ochilor. Erau sute de mesaje salvate, de la nenumăraţi oameni; unii cu tot cu nume, alţii numere de telefon anonime – multe necunoscute sau ascunse. Unele erau de la Kate. Unele erau conversaţii lungi. Altele, mesaje unice. Cum de avusese Amelia timp – printre toate cursurile, opţionalele şi antrenamentele ei – să trimită atâtea mesaje? Şi mai important, cum de nu ştiuse Kate nimic despre asta?

Poate că ar fi trebuit să le citească de la bun început. Unele mame de adolescenţi fac asta, urmăresc toată activitatea electronică a copiilor lor – sms-uri, e-mailuri,

pagini de Facebook. Kate era suficient de conectată la lumea părinților – în special prin intermediul colegelor care aveau copii – ca să știe că unele mame își anunțau fiii sau fiicele că îi verifică periodic; altele profitau de momentul în care copilul își lăsa smartphone-ul nesupravegheat ca să scormonească fără să fie descoperite.

Kate nu făcuse nici una, nici alta. În schimb, alesese să aibă încredere în Amelia.

Sau, cel puțin, asta își spusese că face. Pentru că acum, când stătea și se uita la șirul acela nesfârșit de mesaje, faptul că nu o monitorizase îi părea tot mai puțin o alegere și tot mai mult o consecință a programului ei extrem de aglomerat. Cu siguranță fusese o dovadă de neglijență și o mare, foarte mare prostie. Amelia avea *cincisprezece* ani. Chiar dacă fata se străduise să nu intre în belele, era treaba lui Kate să se asigure că și reușea.

Kate își ține respirația când începu să deschidă la întâmplare sms-uri. Cele mai multe erau discuții banale între adolescenți despre prânz, antrenamente sau teme. Dar mai era o conversație, printre ultimele, din ziua de dinaintea morții Ameliei. Era un schimb de mesaje cu un număr nesalvat, care se dovedi a-i aparține unui băiat pe nume Ben.

AMELIA
Cine e?
NUMĂR NECUNOSCUT
Ben, e telefonul lui frate-meu
AMELIA
A, bună, era să nu răspund
NUMĂR NECUNOSCUT
Ai întrebat despre Paris?
AMELIA
Dap. Nu merg

NUMĂR NECUNOSCUT
Poate se răzgândește?
AMELIA
Nu cred. Alte idei?
NUMĂR NECUNOSCUT
Nu prea. E mama ta.
AMELIA
Știu. E doar a mea. Ce noroc pe mine.

Kate închise ochii și se aplecă din cauza durerii care îi străpunse stomacul. Era dreptul fundamental al oricărui adolescent să fie supărat pe părinții lui. Kate știa asta. Și ea era încă supărată pe propriii părinți. Însă pentru un motiv întemeiat. Erau reci, distanți și limitați. Kate crezuse mereu că era o mamă mult mai bună decât fusese vreodată Gretchen; e drept că nu-și stabilise un barem foarte ridicat. Dar dacă relația ei cu Amelia nu fusese atât de bună pe cât credea? Dacă nu o cunoscuse pe Amelia atât de bine, până la urmă?

Kate strânse telefonul la piept și închise pleoapele și mai tare, de parcă asta o putea împiedica să plângă. Nu putea. Așa că nu se mai abținu. Spinarea i se încovoie și obrajii i se udară, iar ea plânse până când rămase fără lacrimi.

Într-un final, Kate își trase nasul, tare, și își trecu mâna peste gura și nările umede. Puse încet telefonul Ameliei înapoi pe masă. Știa că va trebui să treacă prin toate mesajele, la un moment dat. Că avea să fie nevoită să înoate prin desișul de conversații ale Ameliei și spera să nu mai dea și peste alte lucruri care s-o rănească. Dar nu încă. Deocamdată, îi ajungea să știe că erau chestiuni la care trebuia să se uite cu mai multă atenție.

Kate smulse câteva șervețele ca să-și șteargă fața, apoi luă caietele Ameliei și începu să le frunzărească. Își trecu degetele peste scrisul dezordonat al fetei, atingând

adânciturile lăsate pe hârtie. Încercă să şi-o imagineze pe Amelia scriindu-le. Când Kate închise caietul de Engleză, din el căzură pe podea câteva pagini capsate între ele. Se aplecă să le ridice.

Reprezentări ale timpului: Spre far, de Amelia Baron. Era lucrarea la care se presupunea că Amelia copiase. Poate că asta era şansa lui Kate de a albi numele fiicei ei. Nu era musai s-o facă ea însăşi, desigur. Putea să examineze fiecare pagină în parte şi tot nu şi-ar fi dat seama dacă Amelia într-adevăr copiase pasaje din ea. Dar, în mintea lui Kate, acea parte din povestea Ameliei care sugera că fiica ei copiase păruse mereu cea mai puţin credibilă. Amelia ştia totul despre Virginia Woolf. Citise *Spre far* de multe, foarte multe ori şi lua mereu note mari la Engleză; or, asta spunea multe, având în vedere cum erau notele ei în general. Amelia n-ar fi avut nevoie să plagieze nimic. La asta se adăuga faptul că Amelia nu mintea niciodată. Era chiar obsedată de respectarea regulilor şi o venera pe profesoara de Engleză, Liv, aşa că nimic nu avea sens. Dar una era să ştie că Amelia nu copiase, şi alta s-o şi dovedească.

Kate puse lucrarea pe masă şi scoase laptopul Ameliei din geantă. Îl porni şi începu să se uite prin fişierele extrem de bine organizate. Documentele Word erau împărţite în două foldere ale căror titluri cuprindeau numele cursurilor şi semestrul. Erau doar două fişiere lăsate pe dinafară, fiecare intitulat *gRaCeFULLY* şi etichetat cu o dată diferită. Kate alese unul la întâmplare şi îl deschise. Documentul arăta glossy – margine profesionistă, banner colorat, fonturi elaborate – ceea ce îl făcea să arate ca un newsletter oficial al şcolii.

gRaCeFULLY

19 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor!

Da, iată-ne din nou, cu toate căcaturile nepotrivite pentru tipar...

Avem multe știri azi. În primul rând, am auzit că un anumit profesor de Chimie își ia foarte multe dintre întrebările pentru primul an de curs din Examenul Standardizat al Californiei. Iar astea, doamnelor și domnilor, se găsesc ONLINE. Adică, pe bune, cât de putoare să fii?! Tipul nici măcar nu-și face singur întrebările?... Nu e vina noastră că e o putoare ordinară. Așa că luați d-aici, zic – uitați linkul pentru examen: caedu/standard-tests/chemistry.com.

Se pare că a mai fost un rainbow party la clasa a șasea weekendul trecut. Să le spună cineva copiilor ăia că moda asta a trecut de prin 2008. Și e și super scârbos, app.

A, și poate altcineva să-i spună lui Tempest Bain să poarte chiloți? Adică OK, știm cu toții că fata e dansatoare și că are corp ca lumea și toate alea, dar, pe bune, chiar trebuie să i-o vedem?

Și cică Bethany Kane e pregătită și disponibilă. A, stați, pardon, aici nu-i nimic nou. Deja și-a tras-o cu jumate dintre intelectualii de la universități.

Sylvia Golde marchează și ea zilele astea, din nou. Încă nu știm cine e norocosul, dar Sylvia era în echipa de gimnastică atunci când era mică, așa că – fără doar și poate – oricine ar fi el, fata face toți banii.

Iar Maggies au început să recruteze săptămâna asta, oameni buni, deci celelalte cluburi probabil că vin și ele tare din urmă. Dacă n-ați fost încă invitați, poate că o să fiți. Dar cei mai mulți

dintre voi, ratatilor, n-ar trebui să aveți așteptări.

Rainbow party? În clasa *a șasea*? Kate auzise expresia o dată, de la Beatrice, care văzuse ceva despre asta la Oprah. Dar, la vremea respectivă, își închipuise că era un subiect pe care îl umflaseră pentru audiență, dacă nu cumva îl inventaseră cu totul. Iar această chestie numită *gRaCeFULLY* spusese că cea mai bună prietenă a Ameliei e o curvă. Să fie adevărat? Dintr-odată, faptul că Amelia nu vorbise niciodată despre băieți părea dubios. Cineva care se străduia atâta să nu vorbească despre un anumit lucru probabil că avea prea multe de spus.

Kate mai deschise și închise rapid încă două fișiere *gRaCeFULLY*. Unul mai avea o știre despre Sylvia – ceva legat de faptul că lua anticoncepționale – și era foarte clar de ce fusese salvat ultimul fișier *gRaCeFULLY*.

> Amelia Baron a reușit, doamnelor și domnilor. Exact! De acum două nopți, a devenit oficial femeie. Așa că voi, toți cei care așteptați s-o dezvirginați, ghinion de neșansă – altul v-a luat-o înainte. Și n-o să vă vină să credeți cine e fericitul câștigător. Dar n-o să aflați de aici. Am învățat că e mai bine ca unele lucruri să nu rămână scrise.

În timp ce se holba la ecran, Kate simți cum gâtul îi ia foc din nou. Nu o supăra faptul că Amelia făcuse sex – sau poate că o supăra puțin –, cât o durea că fiica ei nu-i spusese. Mereu își imaginase că ea și Amelia aveau să discute despre asta înainte. Ani de-a rândul, Kate își pregătise discursuri despre iubire și siguranță și încredere. Despre cât de necesar e să fii cinstit cu tine atunci când stabilești o legătură cu altă persoană. Despre cum să alegi cu atenție când și cât din tine să dăruiești cuiva. Kate plănuise să-i spună Ameliei toate aceste lucruri, lucruri pe care și ea ar fi trebuit să le știe mai bine, la vremea lor.

Atunci, de ce nu o făcuse? Ce aşteptase?

— Hei.

Kate tresări şi ridică privirea spre scară. Seth cobora încet spre bucătărie. Părea că speră să apară ceva care să-l oprească din drum.

— Ai găsit ceva, spuse Kate.

Îşi dădea seama din expresia feţei lui că aşa era. Şi, orice ar fi găsit, nu era de bine.

Seth dădu din cap şi se aşeză la masă, în faţa lui Kate. Scoase un bileţel împăturit din buzunarul cămăşii. Îl puse pe masă şi îl împinse spre Kate, dar nu-şi luă degetele de pe el.

— L-am găsit în sertarul de la birou.

Kate încercă să ia biletul, dar Seth îl apăsă şi mai tare cu degetele:

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Dacă afli lucruri pe care e mai bine să nu le ştii?

— Orice ar fi, dacă i s-a întâmplat Ameliei, trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu totul, Seth.

Într-un final, el încuviinţă şi ridică mâna. Kate despături hârtiuţa pătrată.

TE URĂSC!!!

Cuvintele acelea scurte ţipau din mijlocul pătratului de hârtie liniată, ruptă dintr-un caiet. Kate îşi simţi pieptul prins într-o cingă. Cineva îi scrisese asta *Ameliei*? Până şi literele păreau furioase – mâzgălite şi îngroşate, de parcă cineva se lăsase cu toată greutatea pe creion.

Dar nu avea sens. Amelia nu era genul de fată pe care s-o urască lumea. Era deşteaptă şi drăguţă şi atletică. O fată pe care oamenii puteau cel mult s-o invidieze, dacă ea nu ar fi fost atât de modestă. Nu încerca să atragă atenţia aşa cum făcea Sylvia. Cum putea cineva s-o urască?

— Nu-nțeleg, spuse Kate mai mult pentru sine. Cine putea să-i scrie așa ceva Ameliei?

O vreme, Seth fixă tăblia mesei cu privirea. Până la urmă, scutură din cap și băgă iar mâna în buzunar. Scoase de acolo o grămăjoară de peste douăzeci de hârtiuțe pătrate, împăturite la fel. Când deschise palmele, toate căzură pe masă, alcătuind un morman dezordonat.

— Toate spun același lucru, zise el cu voce din care răzbăteau tristețe și furie. Toate douăzeci și două. Cred că sunt de la mai multe persoane. Scrisul diferă.

Mâinile lui Kate zăboviră deasupra hârtiilor, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Dumnezeule, șopti ea, incapabilă să-și ia privirea de la bilete.

— Știu, spuse Seth, e rău. Dar poate că nu e ceea ce pare.

Kate se întoarse spre el cu ochi atât de ieșiți din orbite încât începuseră s-o usture.

— O gașcă o hărțuia pe Amelia, spuse. Ce altceva poate fi?

Seth dădu din cap și se uită în jos.

— Nu știu, spuse el. N-am nici cea mai vagă idee. Ca să spun drept, în momentul ăsta nu mă pot gândi decât să mă duc până la școala aia și să dau niște scatoalce după ceafă câtorva copii. Nici nu-mi pot imagina cum te simți tu.

— Nici eu nu pot, spuse Kate, apăsându-și pieptul cu palmele să vadă dacă-i mai bătea inima. Nu simt nimic, adăugă ea.

— N-am găsit niciun bilet de la Amelia sau ceva asemănător. N-am găsit nimic, de fapt, în afară de o cutie pe care o ținea sub pat, și în care erau o grămadă de jurnale vechi de-ale tale și albume foto.

— Ale mele?

Kate ținuse cu religiozitate un jurnal din școala generală și până când absolvise Facultatea de Drept, când creșterea unui copil și construirea unei cariere îi răpiseră posibilitatea de a mai emite gânduri despre viața ei, darămite de a le și așterne pe hârtie la finalul fiecărei zile. Nu mai avusese un jurnal de mulți ani.

— ...sub patul ei?

— Eu așa zic. Unele dintre ele sunt alea legate în piele neagră pe care le cărai după tine când eram la facultate. Nu m-am uitat prin ele, dar pe cel de deasupra era numele tău.

— Ce făcea ea cu jurnalele mele? întrebă Kate.

Poate că Amelia n-o mai întrebase nimic despre tatăl ei pentru că aflase singură toate răspunsurile. Și oare ce alte lucruri mai erau scrise acolo, lucruri pe care Kate n-ar fi vrut ca Amelia să le citească? Chinul de a decide dacă s-o păstreze sau nu pe Amelia? Cum se hotărâse inițial s-o țină, pentru ca, mai târziu, să apară la ușa unei clinici de nu mai puțin de patru ori, de fiecare dată decisă *să nu* o țină? Oare citise și partea unde îndoielile despre a păstra sau nu copilul se transformaseră după naștere în regret că o păstrase? Pentru că acele regrete fuseseră umbrite rapid de iubirea pentru fiica ei. O iubire care îi sfâșiase inima și îi schimbase viața. Dar oare Amelia mai citise cât să ajungă la partea aceea?

— Nu știu ce făcea cu ele, spuse Seth. Dar știu că nimic din ceea ce ar fi citit Amelia nu i-ar fi schimbat iubirea pentru tine. Te iubea, Kate. Chiar te iubea.

— Atunci de ce mă simt și mai rău?

Seth se întinse și își puse mâna peste a lui Kate.

— Pentru că nu mai e.

După ce Seth acceptase cu părere de rău să plece acasă, Kate luase iar telefonul Ameliei și începuse să se uite prin

agendă. Erau 367 de nume și numere salvate în telefonul fiicei ei. Kate poate că avea vreo douăzeci și cinci în al ei, cu tot cu toate rudele, doctorii și dentiștii ei și ai Ameliei, plus ultimele trei menajere. Cum de cunoștea Amelia atâția oameni?

Ochii lui Kate trecură peste lisa de nume necunoscute. Multe erau fete, poate chiar cele mai multe. Dar erau și multe nume de băieți: Adam, Aikin, Aiden, Arden – sau, poate că ultima era tot fată. Kate recunoscu doar câteva. Cu Bennett Weiss, Amelia jucase fotbal european când era suficient de mică încât să facă parte dintr-o echipă mixtă. George McDonnell era un alt nume pe care Amelia îl pronunțase o dată sau de două ori, la fel și Carter Rose.

Dar mai erau mulți alții. Cele mai multe numere erau din zonă, plus câteva din Manhattan. Altele, însă, aveau prefixe pe care Kate nu le recunoștea. Se mai uită, căutând un Ben la litera B, și îl găsi chiar la început: 518-555-0119.

Kate încă se mai uita la lista de nume când cineva bătu tare în geamul de la bucătărie. Sări în picioare și se lovi cu genunchiul de masă.

— Scuze! strigă o voce de femeie de partea cealaltă a ferestrei.

Prin bezna de afară, singurul lucru care se distingea era părul lung și negru. Femeia făcu semn spre ușă, apoi fața îi dispăru de la geam.

Kate păși încet spre ușa bucătăriei. Nu avea chef să discute cu nimeni. Dar femeia arătase spre ușă cu atâta încredere, încât Kate bănuia că nu avea de gând să plece prea curând, chiar dacă ar fi ignorat-o. Kate inspiră adânc și deschise încet ușa.

Femeia stătea pe treptele care duceau spre intrare, în lumina felinarelor de pe stradă. Avea părul lung și negru,

ochi negri imenși pe o față delicată și palidă – era extrem de frumoasă, aproape năucitoare. Întinse o mână cu o manichiură impecabilă.

— Îmi pare rău pentru sperietură, spuse ea zâmbind.

Avea un ruj de un roșu adânc, și el impecabil. Gesticulă spre treptele din spatele ei, care duceau la ușa dinspre living:

— Am sunat la soneria de sus, dar cred că nu funcționează. Apoi am văzut lumină aici, jos. Iar acum sunt sigură că ați vrea să mă prezint și să vă spun de ce dau târcoale casei dumneavoastră. Sunt Adele Goodwin, de la comitetul de părinți al școlii Grace Hall.

— Bună, zise Kate.

Când întinse și ea mâna, observă inelul cu un diamant imens și strălucitor și verigheta asortată de pe inelarul stâng al femeii, și brățara cu diamante de la încheietură. Adele începu să tremure și își frecă brațele cu palmele. Era prima noapte cu adevărat rece din acel an.

— Îmi cer scuze, hai înăuntru, spuse Kate fără tragere de inimă. E cumplit de frig afară.

— O, sunteți sigură? N-aș vrea să deranjez. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să sun mai întâi. Nici mie nu-mi plac vizitele neanunțate.

Nu, nu sunt sigură, ar fi vrut Kate să spună. Pentru că, dacă oricum nu se simțea în largul ei lângă părinții copiilor de la Grace Hall, ceea ce zărise pe la ședințele comitetului de părinți și reuniunile de la început de an școlar o făcuse să nu dorească să-i vadă vreodată pe oamenii ăia în casa ei. Nu erau mamele din comitetele copilăriei ei, cu jeanși urâți și platouri de fursecuri și care aveau o mulțime de timp liber, așa că puteau să coasă de mână costume de Halloween pentru copiii lor. Cele mai multe dintre femeile astea erau genul creativ, arhitecte sau designeri

sau scriitoare, uneori cu program de lucru flexibil, dar mereu extrem de productive. Erau îmbrăcate ultimul răcnet și cu siguranță neprietenoase. Majorete ajunse la maturitate, cu CV-uri impresionante și conturi pline.

— A, nu, e în regulă, spuse Kate neconvingător, apoi se întoarse la masa din bucătărie și trase cu ochiul la toate acele bileţele oribile, rămase grămadă în mijloc. Se repezi să le strângă și le aruncă într-un sertar. Gestul ei părea ciudat și dubios, dar n-avea ce face. Kate evită privirea celeilalte femei și îi făcu semn spre masă:

— Luați loc, vă rog. Eu tocmai... Vreți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, și-așa v-am deranjat destul, spuse Adele.

De sub haina ei acum descheiată se vedea rochia petrecută foarte drăguță, de culoarea smaraldului, și pantofii cu toc înalt, extrem de moderni. Avea mai multe coliere grele înfășurate elegant în jurul gâtului pe care îl tot întindea, uitându-se prin bucătărie. Nu făcea vreun efort să mascheze privirea ca de evaluator, dar părerea ei despre ceea ce vedea nu i se citea pe față.

— Nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Voiam doar să discut cu dumneavoastră despre evenimentele pe care comitetul vrea să le organizeze în onoarea Ameliei. Nu voiam să ne apucăm fără să fi stat de vorbă.

— Evenimente?

Lui Kate nu-i plăcea cum suna asta.

Evenimente însemnau petreceri. Petreceri la care lumea s-ar fi așteptat ca ea să participe. Kate scria cecuri modeste, dar cu sume decente pentru Grace Hall atunci când i se cerea să contribuie, însă evita evenimentele ori de câte ori se putea. Nu făcea parte din grupul părinților bogați din școală și s-ar fi simțit stingheră. Să participe acum, când nu mai era părinte deloc, era de neconceput.

Adele dădu din mână și din cap, strâmbându-se.

— Evenimente... Scuze, a sunat tare prost, spuse ea, și chiar părea jenată.

Dar mai era ceva în vocea ei, ceva calculat care o neliniști pe Kate.

— Vă rog să mă iertați, a fost o zi tare lungă. Am trecut dintr-o întâlnire în alta și simt că mi s-a lichefiat creierul, spuse Adele, zâmbind din nou, de data asta mai rece. Am vrea să-i aducem un omagiu Ameliei, la licitație, dedicându-i un memorial.

— Oh, spuse Kate, deși ar fi vrut să spună *nu*; ar fi vrut să spună *te rog, pleacă*. Mă tem că nu pot fi de prea mare ajutor. Jobul meu... lucrez până târziu. Mereu mi-a fost greu să ajung la evenimente organizate de școală, inclusiv la licitație.

Era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Una obișnuită și acceptabilă din punct de vedere social.

— Tot ce ne trebuie de la dumneavoastră sunt niște poze din copilărie și acordul, desigur.

Adele zâmbea mai relaxat acum, mai cald. Poate că fusese nervoasă, poate că se simțise nelalocul ei să discute cu Kate despre asta. Continuă:

— Credeți-mă, înțeleg perfect chestiunea cu serviciul. Sunteți avocată, nu? Partener în cadrul unei firme?

— Da, spuse Kate, întrebându-se dacă asta făcea de-acum parte din povestea legată de moartea Ameliei: *mama ei, avocata*.

— Și eu sunt. Avocat, vreau să spun. Acum sunt angajată la Time Warner. Dar mai demult eram asociată în departamentul pentru corporații de la Dechter&Weiss, spuse ea și dădu din cap, cu fața dintr-odată împietrită. Serviciul meu nu ridică atâtea provocări ca parteneriatul într-o firmă mare, dar măcar programul e uman. Mai

ales că o am pe Zadie. Nu știu cum ați reușit vreodată să jonglați...

Adele tăcu brusc, părând să realizeze ce gafă era să facă. Pentru că, în mod evident, Kate nu reușise să jongleze cu nimic. Fiica ei murise, ceea ce nu prea o recomanda drept un părinte model. Adele își împleti degetele în poală și se foi puțin pe scaun.

— Mă rog, spuse ea, încercând cu disperare să schimbe subiectul. La ce firmă lucrați?

— Slone&Thayer, răspunse Kate, căutând o scuză ca s-o facă pe Adele să plece atunci, pe loc.

Nu trebuie să facem asta, ar fi vrut Kate să-i spună. *Poți să pleci pur și simplu*. Își dori să-i sune telefonul, să pornească alarma de incendiu.

— ...sunt partener specializat în litigii.

— Ah, Slone&Thayer. Da, e ceva. Trebuie să fie... interesant să lucrezi acolo.

Adele se strâmbă. Firma avea o reputație aparte pentru concurența extrem de dură din interior.

— ...Știu câțiva oameni care s-au dus acolo imediat după ce au absolvit Facultatea de Drept. E foarte cunoscută. De fapt, unii dintre ei încă mai lucrează acolo. Poate că îi cunoașteți?

— E un loc uriaș, spuse Kate, care avea și mai puțin chef să discute cu Adele despre cunoscuți decât să facă, pur și simplu, conversație de complezență. Suntem câteva sute în sediul din New York, continuă ea. Dacă nu se ocupă de litigii, nu-i cunosc.

— Normal, spuse Adele și clipi des, pricepând mesajul. Ei, ar trebui să vă las. Puteți să trimiteți fotografiile când aveți timp. Ah, dar mai era ceva. Nu vrem să depășim niște limite, desigur, dar mai mulți copii s-au arătat interesați să susțină o campanie de conștientizare privind

sinuciderea, tot în memoria Ameliei. Vor să strângă bani pentru o linie telefonică de urgență, la nivel național. Pare să fie o parte importantă a procesului lor de vindecare. Speram să...

— Nu, sări Kate.

Cuvântul răsunase prea strident, aproape ca un lătrat.

— Nu?

Adele păru întâi speriată, apoi nedumerită și, în cele din urmă, agasată:

— Mă tem că nu înțeleg.

— Îmi pare rău, n-am vrut să.... Doar că...

Kate ezită. Ce mai putea spune, dacă nu adevărul?

— Nu sunt sigură că Amelia s-a sinucis.

— Ce?!

Adele își puse mâna în jurul gâtului, ca într-o încercare de a se apăra. Părea înspăimântată.

— Nu, nu, spuse Kate dând din mâini.

N-ar fi trebuit să spună nimic. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca bănuielile ei să ajungă la comitet. O haită de părinți crizați de la Grace Hall care să bată cu pumnii în ușa secției n-avea cum să-i aducă bunăvoință din partea poliției.

— Vreau să spun că se poate să fi fost un accident sau ceva. Încă mai sunt întrebări, atât. Dacă ați putea amâna puțin chestia cu campania legată de sinucidere, cel puțin aceea dedicată Ameliei, până obțin niște răspunsuri, v-aș fi recunoscătoare.

— Ce fel de întrebări?

Adele făcuse ochii mari. N-avea de gând să renunțe așa ușor.

— Serios, chiar nu pot să... Poliția... Sunt sigură că înțelegeți, spuse Kate, sperând că Adele nu va insista.

Dar femeia încă o fixa cu privirea. Adele nu voia să

abandoneze fără să i se arunce măcar un oscior.

— ...azi s-a întâmplat o chestie, cedă Kate. S-ar putea să nu fie nimic, dar...

— Dar s-ar putea să fie ceva, spuse Adele, încet, în vreme ce privirea îi fugea pe tăblia mesei, dintr-o parte în cealaltă, de parcă ar fi citit ceva scris acolo. Desigur, zise ea.

— Atunci mă înțelegeți? O să amânați campania?

Lui Kate nu-i venea să creadă că Adele nu mai insistă să primească detalii.

— O, da, sigur. Doar anunțați-ne când putem începe, spuse Adele, ridicându-se brusc și pornind spre ușă. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, doamnă Baron, adăugă ea, apăsând pe clanță.

Se întoarse din ușa întredeschisă și o luă pe Kate de mână, zâmbind alunecos.

— Fiica dumneavoastră era adorabilă, doamnă Baron. Am întâlnit-o la începutul anului, când a fost voluntar la Festivalul Recoltei. Era așa de politicoasă și dedicată... Cred că erați tare mândră de ea. Și avea niște ochi extraordinari, complet neobișnuiți. E o trăsătură de familie? Două culori diferite?

— Nu, a fost un defect genetic, spuse Kate, întrebându-se cum deviase conversația în direcția asta, când era pe punctul de a o face pe Adele să plece. Se numește Sindrom Waardenburg. Nu am mai avut cazuri în familie, dar uneori apare spontan.

— Înțeleg; ce neobișnuit, spuse Adele, privind-o pe Kate într-o manieră ciudată și neliniștitoare.

În final, se întoarse pe călcâie și porni spre trotuar, salutând cu o mână ridicată.

— Ei bine, erau minunați. Absolut minunați.

gRaCeFULLY

26 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor!

Cică Charlie Kugler e și ea printre noile membre ale Magpies, dar o păsărică ne-a spus că prietenul ei de la Yale încearcă s-o facă să renunțe. Cred că-i place ca moștenitoarele cu care umblă să poarte chiloți și d-astea.

A, și încă ceva: umblă vorba că Tempest Bain are o programare la clinica Renfrew. Încă o dovadă că nimeni nu poate să aibă aproape un metru optzeci și 50 de kile fără o tulburare de nutriție.

Se pare că George McDonnell s-a lăsat iar de droguri. Eu cred că l-au priponit băieții în albastru în weekend pentru că fuma iarbă pe strada de lângă Old Stone House. Hei, George, ia-o p-asta: și părinții tăi bagă iarbă... fumează rahatul ăla ACASĂ.

O ultimă chestie despre profesori: Liv și-a luat țeapă DIN NOU weekendul ăsta. Vă vine să credeți? Nu-mi plac fetele, dar, dacă ar fi așa, eu nu ți-aș trage clapa niciodată, Livy. Trebuie să-ncepi să ieși cu niște bărbați mai de calitate, Liv. Ar fi cazul să te uiți după unii dintre tați. Crede-mă, toți se uită după tine.

facebook

30 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Speră să nu fie prinsă

Chloe Frankel și alți 2 apreciază asta

Sylvia Golde
făcând ce? Pupând lumea în fund prea mult?

Amelia

30 SEPTEMBRIE, 10 12 PM

DYLAN
sal
AMELIA
ce faci
DYLAN
te-ai uitat la Zaritski?
AMELIA
da, cred că o să fie ok
DYLAN
pari f relax despre asta
AMELIA
pe bune?
DYLAN
de obicei lumea se crizează
AMELIA
poate că ar trebui să mă crizez
DYLAN
nope, îmi place că ești relax; n vdm m trz
AMELIA
nb

30 SEPTEMBRIE, 10:14 PM

AMELIA
ești treaz?

BEN
dap
AMELIA
Dylan tocmai mi-a scris
BEN
pe bune??? Că ce?
AMELIA
nu mare lucru
BEN
ce tare
AMELIA
eh, las-o baltă atunci
BEN
hai, că tre să fi zis ceva
AMELIA
doar bună sau ceva
BEN
alte jocuri?
AMELIA
ce mă iei așa tare?
BEN
Nu vreau să văd că te înțeapă regina viesparului
AMELIA
hai, mă
BEN
pe bune, chiar vrei să fii prietena ei doar pt că nu știi dacă ea vrea să fie prietena ta?
AMELIA
nu mă psihanaliza astă seară. Sunt stresată.
BEN
a da mâine e proiectul încuietoarea?
AMELIA
dap
BEN
doar să nu te lași prinsă, fata mea bună devenită rea
AMELIA
wow, mersi. Hai k tre să t las

1 OCTOMBRIE, 7:18 AM

BEN
scuze, n-am vrut să mă iau aşa de tine aseară pt k eşti prietenă cu Dylan

AMELIA
nu-i nimic

BEN
nu vreau să te văd rănită. Mă îngrijorează fata aia

AMELIA
şi pe mine

BEN
asta mă face să mă simt mai bine; ai grijă

1 octombrie, 7:37 AM

NUMĂR ASCUNS
Unde oare s-o fi dus tăticu' tău?

Amelia

1 OCTOMBRIE

Domnul Woodhouse încă se holbează la biletul de la Domnul Zaritski. Mă pusese să-l iau cu mine în biroul directorului ca pe un disclaimer de pe un pachet refuzat. Sau poate că asta era procedura. De unde să știu? Nu mai fusesem trimisă niciodată în biroul directorului. Și eram destul de stresată că sunt acolo, dar și oarecum ușurată. Uneori era al naibii de apăsător să nu faci nimic rău, niciodată.

Woodhouse își sprijină obrazul în palmă și are pleoapele coborâte; citește. Nu-mi plac boșorogii, dar el e drăguț. Chiar mai drăguț decât majoritatea, cu ochelarii lui negri de artist și cu părul negru-cărunt, ciufulit cât să arate a băiat de oraș. Și mai are ceva, un aer oarecum posomorât, intens. Ar trebui să-mi placă asta la băieți. În cărți îmi place. Și în poezii și fotografii. Îmi place și la băieți, doar ca idee. Dar în viața reală, nimic.

Sunt cam singura. Cele mai multe fete de la Grace Hall sunt îndrăgostite de Domnul Woodhouse. Se fac și pariuri cu cine o să se culce prima. Nu dacă, ci *când*. Dylan e pe listă. Nimeni n-a reușit să afle cu cine se culcă, așa că de ce să nu fie Woodhouse? Și Zadie e printre candidate, și dacă cineva ar avea tupeul să și-o tragă cu Woodhouse, probabil că ea ar fi aia. Am auzit și numele

Sylviei menționat, chestie care m-a făcut să mă simt cam prost pentru ea, fiindcă singurul motiv era că se culcase cu mulți. Mă simt prost și pentru Woodhouse. Bietul om e un dezastru care nu s-a întâmplat încă.

— E adevărat ce scrie aici? întreabă dl Woodhouse, ridicând privirea din hârtia aia, în sfârșit.

Încă își sprijină falca în mână.

— Știu și eu? Biletul vă e adresat dumneavoastră. Nu v-am încălcat intimitatea citindu-l sau ceva.

Asta ieșise mult mai obraznic decât îmi propusesem. Trebuia să mă țin de plan și să vorbesc cât mai puțin posibil. Asta era Faza I a strategiei Magpie de evită-pedeapsa-dacă-ești-prinsă. Sigur, ce le interesează pe Magpies de fapt e ca noi, novicele, să nu zicem nimic despre ele dacă suntem prinse. Știu asta. Nu sunt tâmpită. Principala lor problemă e să nu afle nimeni cine sunt. Nu avem voie nici să le salvăm numele și numerele în telefoane, în caz că cineva încearcă să le identifice din mesaje. Așa că își zic una alteia Maggie #1 (Zadie), Maggie #2 (Dylan) și așa mai departe, în loc de numele lor reale. Toate astea sună a paranoia, dar funcționează. Până acum, nimeni n-a aflat cine sunt. Sigur, am încălcat deja regulile puțin când am adăugat-o pe Dylan la contacte. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o. Și nici nu i-am cerut lui Ben să folosească Maggie #1 sau #2 când se referă la ele. M-ar fi luat la mișto dacă i-aș fi zis asta.

— Scrie că i-ai legat geanta domnului Zaritski de birou, cu un colier pentru cabluri, spune Domnul Woodhouse. Așa ai făcut, Amelia?

— Ce ziceți că am făcut?!

Răspunde la orice întrebare cu altă întrebare.

Woodhouse se uită lung la mine, apoi inspiră adânc; pare obosit.

— Ascultă, Amelia. Ştiu că noi doi nu ne cunoaştem foarte bine şi există un motiv bine întemeiat pentru asta. M-am uitat prin dosarul tău înainte să ajungi aici şi e impecabil – note mari, două scrisori de la universităţi, conduci clubul de Limba Franceză, participi la patru cursuri avansate... N-ai întârziat niciodată. Şi acum asta? De ce?

Mă gândesc o secundă la dimineaţa de acum vreo două săptămâni, când Sylvia îmi povestea de Ian Greene şi primisem prima invitaţie de la Maggies. În ziua aia chiar întârziasem. Will îmi notase numele şi toate alea. Dar cineva din birou probabil că a hotărât să nu îmi scrie asta în dosar. Sylvia avusese dreptate. Dacă eşti un copil isteţ, cuminte, Grace Hall face curat în urma ta.

— Asta înseamnă că beneficiez de indulgenţă, dacă e prima abatere?

Întreb şi mă străduiesc să zâmbesc, dar realizez că nu prea-mi iese. Prefăcătoria nu mă transformă într-un copil care face nenorociri, e prins, şi după aia face glume despre asta:

— A, şi am un test de matematică în zece minute pe care nu vreau să-l ratez. Pot să plec?

— Nu, zice Domnul Woodhouse. *Nu* poţi să pleci, Amelia. Toată povestea asta n-o să dispară, pur şi simplu. Nu înainte să-mi explici ce se întâmplă. Domnul Zaritski a scris în bilet că şi-a sucit spatele când a tras de geantă. Se pare că deja avea trei discuri herniate.

— Normal că aşa a scris, zic eu şi-mi dau ochii peste cap.

Cu cine semăn când fac aşa? Poate cu Zadie? Toate înjurăturile ei sunt destul de contagioase şi o mică parte din mine îşi doreşte să fie ca ea, sau măcar să fie tratată ca ea. Profesorii, conducerea, toată lumea e extrem de indulgentă cu Zadie, îi trec cu vederea micile abateri, şi

toate astea nu pentru că ar crede-o incapabilă să facă ceva rău. Le e frică de ea. Nimănui nu-i e frică de mine.

— Amelia, poate că domnul Zaritski nu e cea mai simpatică persoană, spune domnul Woodhouse.

Nu-l place pe domnul Zaritski. Îmi e clar.

— ...dar e, totuși, o persoană, iar tu i-ai legat geanta de birou cu acel colier. De ce acum și de ce lui? Ai avut o singură evaluare la materia lui până acum și a fost excelentă.

Ridic din umeri. Colierul pentru cabluri fusese ideea celor din Magpie, nu a mea. Era prima din seria de trei poante pe care trebuie să le fac înainte să devin și eu o Magpie. Mi-am aflat sarcinile trăgând bilete dintr-o pălărie, la ultima întâlnire. Întâlnirile se țin de două ori pe săptămână și o dată în weekend, mereu la altă oră și în alt loc. Nu-i ușor să inventez scuze ca să dispar de sub nasul maică-mii și al Sylviei, dar e destul de distractiv să am un secret. Nici întâlnirile nu-s rele; nu-s chiar ca petrecerile, dar pe-acolo. De obicei, cineva aduce o sticlă de vin și lumea iese tot timpul să fumeze câte o țigară. Uneori, destul de rar, circulă din mână-n mână un joint; nu m-am atins de el când mi-a venit rândul. Dar am fost cât pe ce. Încă nu sunt sigură că vreau să devin membră deplină a Magpies, însă constat că merg în continuare la întâlniri și fac ce mi se cere. Pe de-o parte, fiindcă mă îngrijorează ce ar face Zadie dacă m-aș opri. Pe de alta, pentru că îmi place să petrec mai mult timp cu Dylan.

Dylan și cu mine am devenit destul de apropiate. Și îmi place să am o altă prietenă, separat de Sylvia. Ea ar zice că e aberant să-mi placă Dylan, dar nu e din cauză că Dylan e frumoasă sau populară. Sau nu numai din cauza asta. Poate că, parțial, e și ăsta motivul – și nu-s mândră că-i așa –, dar îmi place pur și simplu să fiu în preajma ei.

Dylan are o energie misterioasă. Poate fiindcă e actriță sau ceva, dar acum vorbești cu ea, și în clipa următoare zici că dispare în lumea ei. Revine de acolo exact când crezi că ai pierdut-o de tot. Asta face ca timpul petrecut cu ea să-ți pară, nu știu, prețios sau așa ceva.

În plus, Dylan și cu mine avem chestii în comun, nu atât lucrurile care ne plac, cât felul în care ne plac lucrurile alea. Eu sunt obsedată de cărți și de scris. Dylan de cifre. Nu te-ai aștepta la asta, având în vedere cât e de drăguță, dar Dylan e super mega bună la matematică. Și îi și place la nebunie. De fiecare dată când eu mă bag cu nasul într-un roman, ea se apucă să facă tot felul de puzzle-uri matematice din niște cărți și sudoku la nivel de expert. Suntem spirite tocilare pereche Dylan și cu mine. Doar că ea își ascunde mult mai bine decât mine latura de tocilară. N-am mai întâlnit pe cineva care să-mi semene atât de bine în privința asta. Și vreau s-o cunosc și mai bine, chestie care sigur nu s-ar mai întâmpla dacă aș fi dată afară din Magpies pentru că nu ascult ordinele.

Oricum, să legi geanta unui profesor cu un colier de plastic nu e vreo chestie majoră, mai ales când ținta e proful meu de biologie, domnul Zaritski. Se zice despre el că e un soi de geniu, așa că părinții îl adoră, dar dacă ar fi să ne-ntrebe cineva pe noi, copiii, am zice că e doar o masă amorfă de răutate care nu știe ce-i aia zâmbet. Zaritski pare să urască pe bune copiii și se și plânge non stop de toate alea – de vreme, de polen, de sinusuri, de genunchi, de locul de parcare pe care a reușit să-l găsească în patruzeci și cinci de minute și oricum e un loc prost. Încontinuu se plânge de toate rahaturile din viața lui. De parcă i-ar păsa cuiva de sentimentele unuia care își petrece weekendurile rupând anunțurile lipite de oamenii care vor să-și vândă vechiturile în fața casei și încercând

să obțină interzicerea accesului pe trotuar cu cărucioare duble. L-am ales pe domnul Zaritski pentru poanta cu colierul fiindcă merită să te iei de el.

Următoarea poantă – vaselină pe clanță – trebuie să i-o fac cuiva din conducere. Am deja un plan cui să i-o fac și când. Iar Doamna Pearl merită să rămână cu palma morfolită, la fel cum Zaritski a meritat să rămână cu geanta legată de catedră.

Dar a treia și ultima probă... Nu sunt sigură că pot s-o fac. Ar trebui să găsesc un băiat super pămpălău – genul ăla care e palid pentru că stă tot timpul închis în casă și se joacă pe Xbox – și să mă prefac online că sunt o fată care-l place. Ar trebui să fie o chestie de care să trag o vreme și prin care să-l conving până la urmă să-mi trimită poze cu el dezbrăcat. Nu știu cum aș putea să mă fofilez și să scap de asta fără să mă bată Zadie, dar simt că am prea multe în comun cu băieții ăia spălăciți ca să le fac așa ceva.

Pe de altă parte, jurasem să nu fac niciodată ceva de genul chestiei pe care i-am făcut-o deja lui Zaritski. Și fusese destul de ușor, și în privința conștiinței, și a execuției. Îl văzusem că intră la toaletă cu revista lui de cuvinte încrucișate. Regula lui de aur pentru fiecare dimineață – mereu la aceeași oră și mereu pentru cel puțin zece minute. Se întâmpla la o oră la care holurile erau goale. Dar cineva, de undeva, mă văzuse. Iar lui Zaritski nu-i luase mult să se prindă că eu am fost.

Woodhouse încă se holbează la mine și așteaptă să zic ceva. Potrivit regulilor Magpies, ar trebui să trec la Faza a II-a a proiectului evită-pedeapsa-dacă-ești-prinsă – să încep să plâng isteric – doar dacă devine imposibil să-mi mai țin gura. Din felul în care se ridicaseră sprâncenele domnului Woodhouse, nu s-ar zice că Faza I a fost un

succes răsunător. Dar sunt destul de sigură că n-o să reușesc să fac istericale. Nu simt că-mi vine să plâng. Asta deși cu câteva săptămâni înainte puteam să jur că aș fi urlat cu sughițuri aici, în biroul directorului.

— Oricum, ce dovadă există că eu am făcut-o? întreb, imitând-o pe mama. Nu aveți nevoie de dovezi sau ceva?

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Amelia, spune Woodhouse, cu ochii pe geanta mea de poștaș. Dacă mă uit acolo, înăuntru, o să găsesc coliere de cablu?

De ce nu le-oi fi aruncat? M-am tot gândit că o să-mi mai trebuiască la ceva. Ce idioată! Acum, cariera mea infracțională se va sfârși înainte să înceapă.

— Nu, spun eu, și îmi apuc geanta și mai strâns, încercând să mă gândesc ce dracu' fac dacă încearcă să mi-o ia ca să verifice.

— Ascultă, Amelia, lăsând la o parte ce cred eu că este drept sau nu în cazul de față, domnul Zaritski n-o să lase lucrurile așa...

Woodhouse își sprijină falca în cealaltă mână. Pare convins că o să-i spun tot ce vrea să știe. Că e doar o chestiune de timp:

— Va trebui să găsim o cale să te revanșezi. Și primul pas este să recunoști.

Faza a III-a: aruncă-te în sabie, asumă-ți responsabilitatea și acceptă pedeapsa. Și nu sufla o vorbuliță despre Magpies. Dacă le menționezi, ești exclusă din club. Așa ni se spusese. Or, asta părea mai rău decât să nu mai fii membră, pur și simplu.

— Bine, atunci o să-i zic lui Zaritski că îmi pare rău sau, mă rog.

— E un început, spune Domnul Woodhouse, de parcă nici n-ar fi auzit partea în care îmi asumam fapta. Dar,

Amelia, asta nu ești tu. Ideea nu a fost a ta. Știu sigur.

Nu-mi place încotro se îndreaptă discuția.

— A, da?

— Da, zice Woodhouse. Și nu-ți cer să trădezi pe nimeni. Înțeleg cât de greu poate fi. Dar vreau să te gândești dacă fetele care te-au pus să faci asta îți sunt prietene cu adevărat. Dacă îți vor binele.

— Sigur. OK, răspund eu, scurt.

Nu voiam să confirm, din greșeală, existența celor din Magpies.

Dintr-odată, Woodhouse se uită la mine ca un terapeut. De parcă aș fi fost pe marginea prăpastiei. Așa e viața pentru un copil cuminte. Întâi nu le vine să creadă că ai putea face vreodată ceva rău; apoi, când își dau seama că ai făcut-o, își închipuie că ești pe cale să cedezi nervos.

— Uite, știu că petreci foarte mult timp singură, că mama ta muncește mult și că sunteți doar voi două, spune Woodhouse. Grupurile astea îi țintesc pe cei care caută ceva, știind că aceștia vor fi mai ușor de manipulat.

— Eu nu caut nimic, îi răspund.

Și e adevărat, deși, nu știu de ce, îmi pare o mare minciună.

Woodhouse se încruntă și dă din cap, coborându-și privirea. Când, în fine, vorbește, pare oarecum trist:

— OK, Amelia. Dar am predat în multe școli, în multe locuri diferite și peste tot e la fel. Șansele ca un copil cuminte ca tine să rămână cuminte nu sunt favorabile. E un adevăr aplicabil și într-un loc ca Grace Hall.

Deja mă enervez. N-am nevoie ca Woodhouse să-ncerce să-mi disece mintea. I-aș spune să-și vadă de treaba lui, dar dacă par să fiu de acord cu el poate că reușesc să scap mai repede și să mă car din birou.

— Sigur, da, probabil că așa e, zic și ridic din umeri.

— Oricum, voiam să-ți spun că Magpies nu sunt răspunsul. Unele dintre fetele alea...

Woodhouse ezită. Își ridică mâinile ca și cum s-ar preda și expresia i se îndulcește:

— Luate fiecare în parte, sunt fete de treabă. Cele mai multe. Dar, împreună, gândirea lor e – face o pauză, ca și cum ar căuta cel mai potrivit cuvânt – începătoșată. Voiam doar să mă asigur că realizezi asta înainte să fie prea târziu.

Woodhouse făcuse pe prostul. Uite că știa de Magpies. Ba chiar părea să știe și cine face parte din el. Să fie o capcană?

— Chiar trebuie să mă întorc în clasă, pe bune. Adică, nu așa trebuie? Pot să-mi cer scuze de la Domnul Zaritski – o să fac detenție, să primesc o pedeapsă sau ce-o fi –, dar nu știu ce altceva aș putea să fac.

— OK, Amelia, poți să pleci, spune Woodhouse, cu un aer înfrânt.

Asta e ocazia mea s-o tai. Pot să ies de acolo înainte să se răzgândească, așa că sar în picioare.

— O să vorbesc cu Zaritski, zice el. Poate că scuzele nu fac mare lucru, dar cu siguranță reprezintă un bun început. Și nu raportăm nimic de data asta. Dar data viitoare, Amelia, o să fie cu totul altceva.

— Mulțumesc, domnule Woodhouse, spun eu și mă reped la ușă, înainte să se răzgândească.

— Și, Amelia, strigă el după mine. Vorbesc serios: ai grijă. Uneori e greu să-ți dai seama cât de rapid e curentul până în clipa în care te îndrepți direct spre cascadă.

După școală, stau într-un separeu slinos de la Roma Pizza, care e mai mult goală, și o aștept pe Sylvia să vină cu feliile noastre. Încă sunt destul de agitată după toată

faza cu Zaritski, mai ales după ce am ieşit din biroul lui Woodhouse cu misiunea îndeplinită. Toţi anii ăia în care stătusem cu nasul în cărţi îmi dăduseră un fel de câmp protector Grace Hall-istic.

Telefonul îmi vibrează în timp ce Sylvia vine spre separeu cu cele două felii de pizza. E un mesaj. Smulg mobilul din geantă ca să apuc să citesc înainte să ajungă ea la masă. E de la un număr ascuns, ceea ce înseamnă că-i una dintre Maggies.

> Petrecere, @ Maggie 2. Lasă jos pizza, târfă proastă. Suntem pe cale să te dezvirginăm.

E de la Zadie; îmi dau seama, deşi numărul e ascuns. O mai făcuse târfă pe Sylvia. Dar de unde mama naibii ştie Zadie că sunt virgină? Dar nu, stai, n-are cum. Nu ştie. Probabil că se referea la prima mea petrecere mixtă. Trebuie să mă calmez. Ne spusese că o să mergem la o petrecere Magpie-Wolf's Gate după ce noi, novicele, ne vom fi îndeplinit primele sarcini. Iar Maggie 2 e Dylan. O petrecere acasă la Dylan e ceva ce nu vreau să ratez. Îmi îndes telefonul înapoi în geantă.

— De ce o fac mereu atât de iute? întreabă Sylvia, apoi aruncă pe masă cele două farfurii de carton unsuroase şi îşi scutură mâinile. E cea mai bună pizza din cartier, dar când le zici să n-o facă prea iute, o fac *super* iute, gen.

Din fericire, Sylvia nu pare să fi observat că mă uitasem la telefon. Şi acum, că se aşezase, e prea preocupată să-şi folosească unghiile de un albastru electric ca să organizeze pătrăţelele de pizza. Da, mereu îi pune să-i taie felia în pătrăţele, de parcă ar avea trei ani. Mă uit peste umărul Sylviei, printre florile pictate pe geamurile localului, la Yogo Monster şi magazinul de băuturi de pe celălalt trotuar al lui 7th Avenue. Mă aştept s-o văd acolo pe Zadie, urmărindu-mă. Dar nu văd decât o mulţime

de mămici cu cărucioare și copii mici.

— Deci, știu că dacă Ian spune că vrea să ne vedem nu-i același lucru ca și cum ar spune că vrea să fie *iubitul* meu sau ceva, spune Sylvia, reluându-și monologul de unde rămăsese când se ridicase să ia mâncarea.

Mai aruncă un pătrățel de pizza în gură, apoi își verifică mesajele de pe telefon. Judecând după mutra ei dezamăgită, nu e niciunul nou.

— ...dar a zis la un moment dat că nu și-o trage cu fete care merg la aceeași școală cu el decât o singură dată. Așa că, dacă noi ne-am tras-o de mai multe ori, asta înseamnă *ceva*, nu?

Simt că se uită la mine, așa că îmi dezlipesc privirea de fereastră.

— Ă, mda, răspund.

Din felul în care Sylvia se bosumflă deduc că n-am fost suficient de entuziasmată. Iar Ian Greene chiar pare s-o placă pe Sylvia. Desigur, sălbăticia aia a ei pe care o adoră toți băieții încă nu ajunsese la ultimul nivel, ăla de nebunie totală. Reformulez:

— Da, clar. Absolut.

Fața i se mai relaxează un pic:

— Chiar crezi asta?

— Categoric. Nimeni nu și-o trage mai mult de o dată cu cineva care merge la aceeași școală decât dacă într-adevăr e ceva serios acolo, răspund, deși toate informațiile mele despre lucruri de genul ăsta vin de pe *gRaCeFULLY*. Ar fi prea mare deranj – continui eu – mai ales pentru cineva ca Ian. De ce să se complice? Ar putea cunoaște fete oriunde.

Sylvia dă din cap că da, dar pare cam îngrijorată. Telefonul îmi vibrează iar; alt mesaj. Încerc să-l citesc discret, dar Sylvia se uită drept la mine.

Să nu întârzii, asta scrie.

— Cine e? Bunul tău prieten Ben? întreabă Sylvia, dându-și ochii peste cap. Îți zic, băiatul ăla are prea mult timp liber de-ți dă atâtea mesaje. Ce *ratat*!

— Iar eu am timp să-i răspund. Și eu tot ratată sunt?

Sylvia ridică din umeri.

— Dacă vă potriviți...

Mă uit urât la ea.

— Uite care-i treaba, nu da vina pe mine că tu te mulțumești cu sex virtual.

Îmi vine să-i bag telefonul sub nas. I-aș spune că *ea e* o ratată, nu eu. Pentru că pe mine m-au recrutat Maggies, iar Maggies nu recrutează ratate. Doar că, evident, n-am cum să-i povestesc Sylviei despre Maggies. Și mă simt prost din cauza asta. Mă simt prost că mă laud cu ele și în gând. Iar Sylvia e Sylvia. Când nu se place pe ea, se ia de mine. Așa funcționează ea, ceea ce îmi amintește de sms-urile despre tata pe care sunt sigură că ea mi le-a trimis, ca un fel de glumă.

— Apropo, care-i treaba cu mesajele despre tai-că-meu? Cum de ți-a trecut prin cap că ar fi ceva amuzant?

Mă enervez și mai rău când deschid subiectul. Chiar fusese o glumă de tot rahatul.

— Despre ce vorbești?

O face pe inocenta și chiar îi iese.

— Sylvia, pe bune. Știu că sunt de la tine.

Întinde mâna după telefon:

— Dă-mi să văd. Pentru că eu nu ți-am trimis niciun mesaj despre tatăl tău.

În secunda următoare îmi las telefonul să cadă înapoi în geantă, apoi mă prefac că e prea mare deranjul să mă apuc să-l caut. N-am cum s-o las să pună mâna pe el. Dacă tocmai atunci îmi intră alt mesaj de la Zadie?

— Nu inventez nimic, să știi, îi spun.

— Nici n-am zis asta.

— Ultimul mesaj zicea „tatăl tău nu e cine crezi."

— Și era de pe numărul meu?

— Nu, de pe număr ascuns.

— Și cu toate astea ai crezut că eu ți l-am trimis? Mersi.

Pare super jignită.

— Cred că speram să fie de la tine.

Ceea ce e mai adevărat decât crezusem. Dar clar nu era de la Sylvia. Sigur nu. Pentru că ea nu e în stare să mintă. Dacă n-ar spune adevărul, mi-aș da seama sută la sută. Poate că era de la Zadie sau altcineva din Maggies. Nu e un secret faptul că nu locuiesc cu tata, dar faptul că nu-l cunosc, asta cam e. Sylvia e singurul om care știe.

— Ce a zis maică-ta?

— Despre ce?

— Ă, despre *mesaj*? întreabă Sylvia și se uită la mine de parcă aș face-o pe proasta înadins.

— Nu i-am spus, răspund eu și mă simt un pic vinovată.

— De ce nu?

Mă gândisem să-i spun mamei, normal, dar voiam să mă prind întâi de la cine erau mesajele. Dacă erau de la Sylvia, maică-mea probabil că ar fi vrut să aibă o discuție umilitoare cu mama ei. Și dacă nu erau de la Sylvia, mama ar fi sunat la școală să le spună că cineva mă hărțuiește. Așa ar fi ajuns să discute cu Woodhouse, iar el i-ar fi povestit despre Maggies.

— Nu i-am zis maică-mii pentru că am crezut că mesajul e de la tine.

— A, da, uitasem. Drăguț.

— Mă rog, ultimul mesaj era de la antrenoarea mea.

Mi-am uitat încălțările de sport lângă teren. Trebuie să merg să le iau.

Sylvia pare ușor rănită:

— Dar te întorci, nu?

Mă uit în jos, la ceasul de pe telefon:

— Am un test la bio mâine. Probabil că nu.

— A, OK atunci, spune ea. Dar, înainte să pleci, poți măcar să... pe scurt, nu crezi că ar trebui să-l mai sun pe Ian, așa-i? Adică, ar trebui să aștept să-mi răspundă la mesaj?

Dylan stă pe Second Street, lângă parc, într-o casă de cărămidă care seamănă mult cu a noastră, doar că e albă, nu roșie, și are în față o sculptură jumate mișto, jumate sinistră: un copăcel care, în vârful fiecărei crengi, are mâini în loc de frunze. Stau la baza scării și mă holbez la el, când ușa se deschide brusc. În capătul treptelor e Dylan, desculță, îmbrăcată într-o rochie largă și cu multe coliere la gât. Are în mână o țigară care arată ciudat, ca și cum ar fi recuzită.

— Haide, haide, spune și îmi face semn să urc. Ești unul dintre oaspeții de onoare.

Când ajung sus, stinge țigara pe treaptă, mă ia de braț și mă conduce înăuntru. Livingul e plin de mobilă, de tot felul de rahaturi decorative și de oameni – băieți și fete înșirați pe canapele și întinși pe podea. E plin și de fum. Iarbă, tutun; cei mai mulți au câte o bere în mână. Probabil că am rămas pe loc, pentru că Dylan mă trage încet în față, spre bucătărie.

— Zici că n-ai mai văzut o petrecere în viața ta, râde și se duce la frigider, de unde scoate o bere Brooklyn Lager.

Am mai fost la petreceri – petreceri în pijamale, petreceri cu filme, petreceri de ziua cuiva, ba chiar și câteva petreceri cu fete și băieți. Dar niciodată la o petrecere ca asta.

Dylan smulge capacul și îmi întinde berea de parcă mi-ar oferi o gumă de mestecat. O iau. În fine, cred că asta am făcut, pentru că acum berea e în mâna mea. E rece și alunecoasă și mai grea decât mă așteptam. O țin strâns ca nu cumva s-o scap. Am băut vin de Crăciun și, odată, am băut cu Sylvia câte un shot din scârboșenia aia de whiskey a tatălui ei. Dar n-am mai băut niciodată bere; în orice caz, nu una care să fie doar a mea la o petrecere unde sunt numai copii șmecheri. Încă mă holbez la sticlă când Zadie intră călcând apăsat în bucătărie. Pare deja beată, sau poate că doar mai furioasă decât de obicei.

— Îh, spune ea când mă vede, și își acoperă ochii de parcă i-ar veni greu să mă privească. Ia te uită cine-i aici: Ochi Turbați. Minunat.

— Fii drăguță, Zadie. Ai promis că o să fii, spune Dylan, fără să se deranjeze să se întoarcă spre ea.

Zadie înhață două beri din frigider și trântește ușa cu șoldul. Dylan se încordează când aude zgomotul, dar tot nu se întoarce.

— Drăguță? mârâie Zadie, uitându-se în continuare urât la mine.

Iau o înghițitură lungă din bere și încerc să nu mă înec.

— Da, drăguță, spune Dylan. Așa ai promis.

— N-am zis niciodată „drăguță", am zis „nu o să fiu rea cu ea"

Zadie se întoarce în așa fel încât să stea lângă Dylan. Se apleacă spre ea să-i șoptească ceva la ureche, dar Dylan își trage capul într-o parte.

— ...și, având în vedere ce cred eu *de fapt* despre Ochi Turbați aici de față, cred că sunt al dracului de fermecătoare.

Ochi Turbați? Zadie chiar mă urăște, dar de ce? Nici măcar nu ne cunoaștem. Dar, la fiecare întâlnire Magpies, devine tot mai evident cât mă disprețuiește.

M-am hotărât să rămân abia când Dylan a început să se poarte super frumos cu mine ca să compenseze. Mi-a zis chiar că îi amintesc de ea când era boboacă. Poate că a spus-o doar ca pe o amabilitate, dar mă simt bine când știu că Dylan vede ce avem în comun.

Mai iau o gură de bere și îmi țin respirația ca să nu-i mai simt gustul.

— Nici eu nu mă omor după balerina ta afurisită, știi? Dar nu mă răzbun pe ea, murmură Dylan, cu brațele încrucișate.

Pare chiar supărată.

Balerina *ta* afurisită. Asta însemna că eu sunt Ochii ei Turbați? Pentru că mă tot întrebasem cine putea să mă fi ales ca să fiu parte din Maggies.

Zadie încă stă lângă Dylan. Întinde mâna încet și îi bagă după ureche câteva șuvițe de păr.

— Nu mă atinge, sare Dylan și îi dă peste mână lui Zadie.

— Ce țâfnoasă ești, spune Zadie, cu un zâmbet răutăcios.

Apoi ridică mâinile – cu câte o bere în fiecare – și o taie spre ușă:

— Ai grijă, Ochi Turbați, asta chiar mușcă.

Carter apare în ușa bucătăriei chiar atunci; pare dezorientat și nervos. Mă simt ușurată să văd o față prietenoasă, dar nici n-apucă să se uite la mine, că Zadie sare pe el.

— Ai apărut! spune ea și își lipește șoldurile de el, apoi gura de gura lui.

Carter pare amețit când Zadie îl lasă, în fine, să respire. Îl ia de mână și îl smucește spre living, zâmbindu-ne peste umăr:

— Ne vedem mai târziu, doamnelor.

— Nu e atât de rea pe cât pare, spune Dylan, fără convingere, după ce Zadie dispare. Trebuie s-o cunoşti cu adevărat. E prietena mea cea mai bună. De cele mai multe ori, am senzaţia că e singura mea prietenă.

— Cum adică? Ai un milion de prieteni, spun eu, râzând puţin, deşi e clar că nu glumise.

— Niciunul care să mă cunoască pe bune. Nu aşa cum mă cunoaşte Zadie, spune Dylan, şi ochii i se umezesc.

— Mie mi-ar plăcea să te cunosc pe bune, îi zic şi simt că roşesc, dar tot mă bucur că am zis-o.

— Haide, vreau să-ţi arăt ceva sus, îmi spune Dylan şi mă ia de braţ.

O urmez pe unde am venit, prin livingul plin de fum şi de antichităţi, spre scara întunecată şi scârţâitoare. Casa ei, deşi împărţită aproape la fel ca a mea, arată total diferit. E înghesuită şi plină de tot felul de chestii, dar nu neapărat în sens rău. Seamănă cu platoul unui film după o carte de Jane Austen. Pornesc în sus pe scară şi mă uit peste umăr. Atunci îl zăresc pe Ian Greene, aşezat pe canapea. Dar cine stă lângă el? Sigur e o fată. Şi aş putea jura că e Zadie. Mi se pare că-i recunosc cizmele ascuţite şi fusta scurtă, ecosez. Oare mâna de pe piciorul ei e a lui Ian? Dar tocmai ce fusese cu Carter în bucătărie. N-avea cum să se sucească aşa de repede. Oricum, e prea târziu să mă duc înapoi şi să verific; Dylan mă trage după ea pe scară şi nu-i mai văd.

— Hai, grăbeşte-te, spune ea, jumătate glumind, jumătate nerăbdătoare.

Când mă uit în spate, nu-l mai văd pe Ian şi nici livingul.

— Toţi băieţii de aici sunt din Wolf's Gate? o întreb când ajungem sus, încercând să par complet relaxată.

— Da. Cei mai mulţi sunt OK. Unii sunt nişte jeguri.

Pare ușor plictisită când spune asta și arată spre o ușă care e puțin mai jos, pe hol:

— Intrăm acolo.

Pătrundem într-o încăpere micuță, cu un birou de mahon și un scaun impunător, tapițat cu piele. Pereții sunt acoperiți de cărți, din acelea vechi, legate în piele, cu scris aurit și pagini foșnitoare. Și nu sunt cărți noi făcute să pară vechi. Chiar sunt cărți vechi, vechi de tot.

— Wow. E incredibil.

Toți clasicii sunt acolo – *Odiseea*, *Moby Dick*, *Infernul* lui Dante.

— Nu le citește nimeni, spune Dylan, de parcă n-ar fi vrut să-mi fac o impresie greșită. Tata le colecționează și atât. Sunt originale. Uite, de exemplu asta, zice ea și scoate o carte care era expusă singură pe un răftuleț.

Iau cartea cu teamă să nu-mi vărs berea pe ea. E *Soarele răsare*, ediția princeps.

— Wow, repet eu.

Realizez că par tâmpită, dar n-am ce face. Cartea e cam tare.

— Mă rog, mă gândeam că poate e genul de chestie care-ți place, zice Dylan, smulgându-mi din mână *Soarele răsare* și punând-o înapoi pe raft.

Dintr-odată, a devenit rece, zâmbetul acela cald cu care mă condusese pe scară dispăruse. O jignisem cumva, dar nu-mi dau seama când.

— Oricum, trebuie să te las, spune Dylan și se întoarce rapid spre ușă. Poți să rămâi să te mai uiți pe aici dacă vrei, dar eu am ceva de făcut. Ne vedem jos în câteva minute.

După asta, dispare. Și rămân singură, în biblioteca lui Dylan, cu o sticlă de bere aproape goală în mână și cu o tonă de întrebări în cap. Habar n-am ce s-a întâmplat, cu

atât mai puțin cum s-o dreg. Nu e ușor, mai ales că nu înțeleg deloc care-i treaba cu mine și cu Dylan.

Îi scriu lui Ben imediat ce ajung acasă:

AMELIA:
Am fost la prima petrecere mixtă azi
BEN
A fost dezmăț?
AMELIA
Cam așa ceva
BEN
Sex, droguri
AMELIA
Cam așa
BEN
Dar presupun că tu nu
AMELIA
Nu chiar; Dylan s-a purtat frumos cu mine totuși
BEN
Asta e bine
AMELIA
După aia s-a sucit brusc
BEN
Nu bun. De ce?
AMELIA
Nush, te întreb pe tine
BEN
Ce știu eu despre fete? După mine toate sunteți nebune.
De aia o ard cu băieți
AMELIA
Inutilule
BEN
:)

Îmi las telefonul, mă trântesc în pat și iau *Spre far*. Nu e ca și cum aș avea nevoie s-o recitesc înainte să-mi scriu lucrarea la Engleză. Practic, o știu pe dinafară pe

toată. Virginia Woolf e eroina mea, cumva. Nu pentru că a sărit în râu cu buzunarele pline de pietre – deși, dintre toate modalitățile de a te sinucide, recunosc că a ales una cu stil –, ci pentru că avea un talent nebun și fusese cine dorise ea, în ciuda faptului că toată lumea îi spusese să fie altcineva.

„Cât de ștearsă se simțea lângă Paul! El – strălucitor, arzător; ea – nepăsătoare, satirică; el, căutând aventura; ea, legată de țărm..."

Las cartea jos și mă uit la ceas. E aproape zece. Primisem un mesaj de la mama pe la opt și ceva – zicea că mai are un pic și pleacă spre casă, dar că ar trebui să mănânc, să n-o aștept. Îi comandasem sushi. Dacă nu i-aș comanda eu, probabil că s-ar culca nemâncată.

De când nu o mai avem pe Leelah, mănânc mai mult singură, de trei-patru ori pe săptămână – mâncare japoneză, chinezească, thailandeză. Niciodată indiană. M-ar fi făcut să-mi fie prea dor de mâncarea gătită de Leelah. Nu e așa de rău. Cei mai mulți oameni care se ocupă de livrări îmi știu adresa pe dinafară și îmi zic chestii ca „pentru tine, orice"

Nu o învinovățesc pe mama pentru că trebuie să muncească. Are un job și e foarte bună la ce face. De cele mai multe ori sunt mândră de ea pentru asta. Totuși, mă simt singură câteodată. Dar asta nu înseamnă că eu „caut ceva", cum a zis Woodhouse. Mi-e foarte bine așa cum sunt.

În plus, avem cina de vineri, pe care nici eu, nici ea nu avem voie s-o anulăm vreodată. Și încercăm și un brunch împreună sâmbăta, și stăm cuibărite pe canapea să ne uităm la câte un film duminica seara. Mai facem și altele în weekend, în funcție de ce teme am, de programul

meu de antrenament pentru hochei pe iarbă și de cât are mama de lucru. Acum, și în funcție de întâlnirile cu fetele Maggies. Mergem la muzee sau ne facem manichiura împreună. Odată am mers într-o excursie cu degustare de cupcakes prin Manhattan. Vara, mergem împreună la mare o săptămână pe undeva – la Fire Island, Block Island sau Nantucket. Și știu că mama ar petrece și mai mult timp cu mine dacă ar putea.

După câteva minute, aud cum se deschide ușa de la intrare. Apoi pe mama, strecurându-se încet pe scară, probabil de teamă să nu mă trezească. Atunci când, în final, deschide ușa de la dormitorul meu și bagă capul în cameră, văd că părul ei blond nisipiu este prins pe ceafă, într-o coadă, și poartă ochelarii cu ramă de baga, cei pe care îi consider șmecheri – pentru o mamă. Pare epuizată, cu cearcăne mari sub ochii ei albaștri. Dar tot e frumușică. Mama mea e mereu frumușică. Nu MILF; asta ar fi fost umilitor. Mama mea e o mamă obișnuită, dar frumușică.

Dau din mână fără să ridic capul de pe pernă, ca să știe că sunt trează.

— A, bună, zâmbește ea, plăcut surprinsă. Nu te-am trezit, sper?

— Nu, citeam, îi răspund și mă ridic în fund, apoi pun cartea pe noptieră.

— N-ai mai citit *Spre far* de nu știu câte ori?

Asta-i maică-mea. Putea să stea cu mine mult mai mult decât o făcea și să observe mult mai puține chestii. Poate că nu suntem chiar ca-n filmele cu familii fericite, dar viața noastră e foarte bună exact așa.

— Ba da, de vreo zece ori. Dar avem de scris o lucrare despre ea la Engleză. Mă mai uitam un pic peste ca să mă hotărăsc ce să scriu.

— Oare ar trebui să mergi la altă clasă de Engleză? întreabă mama. Știu că ne-am gândit că nu mai ai loc de alte opționale. Dar nici să te plictisești nu e bine. Plătim o groază de bani pentru școala asta. Ar trebui să se poată adapta nevoilor tale.

Chiar pare îngrijorată.

— Mamă, clasa e OK, pe bune. Liv e, gen, profa mea preferată.

Ridic din umeri. Așa face mama – se agită pentru chestii neimportante. E din cauză că se simte vinovată că nu stă cu mine. Mereu pare gata să sară la bătaie pentru mine, din orice rahat. Chiar și în chestii în care n-am nevoie de ajutor.

— În plus, am câteva idei ca să fac lucrarea mai interesantă, adaug eu.

— Promiți să-mi spui totuși dacă ceva *nu e* OK? La ore sau orice altceva.

Chiar mă întreabă serios.

Atunci mă gândesc la tata. Nu cred că cine a trimis mesajele alea idioate chiar știe ceva despre el sau despre mine. Dar sms-urile m-au făcut să mă întreb cine și unde e taică-meu de fapt.

Teoretic, e un tip pe care mama l-a cunoscut într-o seară, acum cinșpe ani. „Un băiat dintr-un bar", așa îi zice ea, un bun samaritean care se îndrepta spre Africa atunci când s-au intersectat. E foarte tare să mă gândesc că tata era un om așa de bun, doar că, din descriere, nu pare *deloc* să fie genul de tip care ar atrage-o pe mama. Seth e genul ei – super drăguț, deștept și cu ștaif – dar nu gay, așa cum e Seth acum. De fapt, toată treaba suna aiurea. Maică-mea nu merge niciodată prin baruri. Abia dacă bea alcool. Nu știu când am încetat să mai cred povestea. Probabil că s-a întâmplat treptat, în timp, dar

până acum nu m-am agitat să aflu adevărul. Mă gândisem că, dacă tata chiar merita să fie găsit, m-ar fi căutat el de mult.

Apoi au venit mesajele.

Oricât aș fi încercat, nu reușisem să nu-mi pese de ele. Mă sâcâie încă. I-aș spune maică-mii că nu mai e nevoie să mă protejeze, că sunt în stare să suport adevărul despre tatăl meu. Dar, când mă uit la ochii ei obosiți, la felul în care îmi zâmbește de parcă ar vrea să-mi transmită iubirea ei arătându-și toți dinții, pur și simplu nu pot s-o fac. Nu pot să sparg buba asta. Nu vreau ca mama să creadă că ea nu-mi ajunge. Mai e ceva: mi-e puțin cam teamă că lucrurile pe care mi le-ar spune m-ar face să mă înfurii nițel. Pe ea.

Pe lângă asta, sunt alte chestii mult mai importante despre care trebuie să vorbesc cu ea. Am nevoie de niște sfaturi. Evident, nu pot să vorbesc aiurea despre cluburi secrete. Mama s-ar duce la Grace Hall în toiul nopții și n-ar mai rămâne piatră pe piatră din locul ăla. Și ar aduce-o pe Leelah înapoi imediat. Iar asta ar pune punct fetelor Magpies și lui Dylan. Așa că trebuie să pun întrebările pe ocolite.

— În facultate ai fost în vreo frăție?

Frăție, club secret, tot pe acolo. E o cale sigură de a pune întrebările care mă interesau.

— Frăție?!

Preț de o clipă, mama pare încurcată, apoi oarecum jenată:

— Da, mă tem că da. În apărarea mea, aproape toată lumea de la Duke era membru al unei frății. Nu prea am avut de ales.

— Te-ai distrat? Adică te bucurai că ești membră?

— Dacă m-am bucurat?

Își încrețește fruntea și se bate ușor cu degetul peste buze:

— Nu cred că „bucurie" e cuvântul pe care l-aș folosi. Hai să zicem că am supraviețuit.

Imaginea maică-mii la ceva în genul întâlnirilor Maggie e amuzantă. Dacă eu sunt fraieră de bună, mama e o sfântă.

— Și ce chestii aveați de făcut la partea de inițiere? o întreb eu, și simt cum se formează o conexiune secretă între mine și ea.

Mă privește cu ochii mijiți:

— Ia stai, ce-i cu toate întrebările astea despre frății, Amelia? Nu cumva ai de gând să fugi la facultate mai devreme, nu?

— Nu, răspund, străduindu-mă să găsesc o scuză. Scriu o lucrare despre frățiile fetelor, pentru cursul de Controversă Morală în America.

Hopa, de unde am scos-o p-asta? Devin din ce în ce mai bună la mințit.

— Controversă Morală în America? Am mai auzit vreodată despre cursul ăsta?

— Da, erai de față când l-am ales.

Pare confuză:

— Eram? Dar ore obișnuite mai ai? Cum ar fi, de pildă, Matematică?

Îmi dau ochii peste cap:

— Mamă, pe bune...

— Mă rog, dacă e pentru o lucrare, atunci răspunsul meu cinstit este că frățiile sunt ceva rău. Ba chiar cred că sunt un lucru oribil. Cred că le fac pe fete să aibă o părere foarte proastă despre ele însele; totul, sub masca unei comuniuni.

Asta nu sună bine. Și nici măcar nu pot să spun că

exagerează ca să mă convingă pe mine să renunț. Asta e părerea ei cinstită, neinfluențată de nimic. Pe de altă parte, un club secret nu e același lucru cu o frăție. Deloc. Sunt chiar foarte, foarte diferite. Liceul și facultatea sunt chestii diferite.

— Dar, ca idee, dacă o să ajungi în vreo frăție, să știi că n-o să-ți port pică, spune ea și îmi pune o mână pe frunte. Ești sigură că ți-e bine? Ești cam palidă.

— Sunt bine, răspund eu și-mi feresc capul. Și câți ani aveai când ai început să ieși cu băieți?

Mama pufnește zgomotos:

— Câți ani aveam când îmi doream asta sau când chiar am început să ies? Pentru că una e să te gândești la băieți și alta chiar să fii cu ei. După cum știi, romantismul n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Când *au început* să-ți placă băieții?

M-am tot întrebat în ultima vreme dacă nu cumva dezvoltarea mea întârziată în direcția asta nu e ceva genetic.

— Înainte să-ți răspund la întrebare, *te vezi* cu cineva? Pentru că noi am stabilit pragul de cincisprezece ani, dar numai *după* ce discutăm despre asta. Dar nu mă supăr, promit. Poți să-mi spui adevărul, oricare ar fi el.

Am grijă s-o privesc drept în ochi când îi răspund:

— Nu mă văd cu nimeni, mamă. Jur că ți-aș spune. E doar documentare, tot pentru lucrarea aia.

— Tot pentru aia? mă întreabă, încruntată.

Asta a fost o minciună proastă. Chiar n-are logică.

— Da, are două părți.

Tot pare sceptică.

— Aha. OK, păi să vedem, poate că aveam vreo treișpe ani, zice ea și dă din mână ca și cum ar fi avut, poate, și mai puțin. Mi-e greu să-mi aduc aminte exact. Dar

sunt sigură că nu m-am sărutat cu nimeni până pe la vreo cinșpe ani, cel puțin. Dacă nu cumva chiar douăzeci.

Se uită la mine cu subînțeles, apoi zâmbește. Ăsta e unul dintre lucrurile foarte mișto la maică-mea, ca mamă: mereu realizează când o ia pe arătură.

— Aha, OK, zic eu, și mă simt singură dintr-odată.

Treișpe e mai puțin decât cinșpe. Doar cu doi ani, dar pare mult. Poate că, într-adevăr, e ceva greșit cu mine. Dar n-am cum să mă aștept ca mama să mă consoleze, când nici măcar nu știe clar despre ce vorbim.

— Mersi, îi spun. Asta-i tot ce voiam să știu.

Se apleacă și mă îmbrățișează strâns, apoi vorbește cu buzele lipite de părul meu:

— Îmi pare rău că n-am ajuns acasă la timp pentru cină, Amelia. Tocmai voiam să ies pe ușă când a sunat telefonul și...

— Nu-i nimic, mamă. Nu e ca și cum îți dorești să stai atâta la muncă. Știu.

Și chiar știu asta, deși uneori chiar e nașpa. Ochii mamei sunt umezi când se dă un pic în spate și-mi zâmbește. Când e foarte obosită, devine plângăcioasă. Mă mângâie pe obraz:

— Ești o dulceață de fată, Amelia.

Mă sărută pe frunte, apoi se ridică de pe marginea patului și pornește spre ușă. Când e cât pe ce să iasă, îmi dau seama că nu vreau să plece. Am nevoie să mai vorbesc cu ea. Trebuie să-i spun tot.

— Mamă!

Când o strig, se întoarce din prag:

— Ce-i, iubito?

— Am fost recrutată de...

Chiar atunci îi sună telefonul și își pipăie buzunarele hainei să dea de el. Când, în fine, îl scoate, se enervează

când vede cine suna.

— Îh, scuze, spune ea și răspunde apelului. Alo, un moment.

Apoi se întoarce spre mine, acoperind microfonul cu mâna:

— Victor e la Tokyo și pare să aibă impresia că toată lumea se învârte în jurul fusului lui orar. Dar probabil că ar trebui să-i răspund, m-a sunat de patru ori azi. Poți aștepta, Amelia?

Mă holbez la telefonul din mâna ei și la efortul care i se citește pe față. Dacă i-aș spune mamei că vreau să închidă telefonul atunci, pe loc, ar face-o. Știu asta. Și mai știu că ar face orice ca eu să nu sufăr din cauza celor din Maggies sau a lui Dylan. Și știu că pot să am încredere deplină în ea. Dar poate că nu sunt pregătită pentru asta, totuși. Nu încă. Nu înainte de a înțelege ce am de spus, de fapt.

— Pot, îi răspund.

— Ești sigură? Ăsta e timpul tău, nu al lor.

— Știu, mamă. Sunt sigură.

Înseamnă enorm că a spus ce a spus. Înseamnă totul.

Kate

30 APRILIE, 1998

Trei săptămâni, patru zile, cinci ore. Atât a trecut de când s-a născut Amelia.

Credeam că lucrurile vor deveni mai ușoare. Nu-i așa.

Totuși, primele zile au fost cele mai grele. La spital, singură cuc, încercam să învăț cum să alăptez în toiul nopții. Îmi era greu până și să mă ridic din pat. Mă durea totul. Și trebuia s-o și ridic din coșulețul ei de plastic.

E așa de mică și de moale! Parcă are oasele de burete. Natura a făcut o glumă proastă când i-a creat atât de fragili.

Cel puțin, azi trebuie să vină asistenta pe care o plătește Gretchen. O să mă simt ușurată când o să ajungă aici, deși mama a plătit-o doar pentru ca să poată fugi din oraș după trei nopți petrecute la Essex House. Gretchen a avut chiar tupeul să lăcrimeze când a plecat. Sunt sigură că plângea de dezamăgire.

Mame. Și eu sunt mamă acum. Asta-i nebunia. Eu, mamă. A unei persoane reale, vii.

Asistentele de la spital mi-au tot zis că ar trebui s-o trimit pe Amelia în încăperea unde stăteau și ceilalți nou-născuți, ca să mă mai odihnesc și eu. Mi-au promis că mi-o aduc ca s-o alăptez. Știu că s-au tot oferit să facă asta pentru că eram singură. Colega mea de salon, al cărei soț era tot timpul acolo și o ajuta cu copilul, nu și-a trimis în altă parte bebelușul.

Așa că nici eu n-am făcut-o. Amelia nu va primi mai puțin pentru că mă are doar pe mine. Nici acum, nici altă dată.

Kate

30 IUNIE, 1997

M-a chemat la el în birou să-mi spună că memoriul meu de suspendare a garanției e cel mai bun pe care l-a redactat vreodată un asociat sezonier. E ca și cum președintele ar ieși din Biroul Oval ca să te bată pe umăr. Așa ceva nu se întâmplă niciodată.

Deja îmi dau seama că cea mai bună cale de a trece peste Seth nu e un alt băiat; cea mai bună cale e să devin cel mai tare asociat sezonier pe care l-au avut vreodată cei de la Slone&Thayer.

Kate

27 NOIEMBRIE

Kate stătea în bucătărie, cu degetul pe cafetieră, când se auzi o bătaie în ușa bucătăriei. Nici nu se luminase bine, era abia șapte și ceva dimineața. Apăsă pe butonul de pornire și se duse la fereastră. Când Kate se uită afară, o văzu pe vecina de alături, Kelsey, bâțâindu-se de pe un picior pe altul în pantalonii de jogging și cu o geacă de fâș galben electric, Nike, cu părul ei scurt și blond acoperit de o căciulă tricotată.

Kelsey avea gemeni de șase ani, cu care stătea acasă tot timpul, și un superb soț brazilian care îi era la fel de devotat ei pe cât le era ea copiilor. Imaginea maternității idealizate de Kelsey o făcuse mereu pe Kate să se simtă inadecvată. Nu pentru că făcea Kelsey ceva anume, ci pentru că părea atât de lipsită de îndoieli. Își dorise să fie mamă cu normă întreagă și asta devenise. Nu trăgea nimeni de ea, nu era obligată să facă jonglerii complicate din care cineva mereu avea de pierdut – Amelia, Kate, munca ei.

În săptămânile care au urmat după plecarea prietenilor lui Kate, Kelsey fusese o adevărată salvatoare. Îi aducea mâncare gătită, făcea cumpărături, ba chiar spăla și rufe pentru Kate; toate astea fără să-i ceară cineva și fără să aștepte mulțumiri. Aproape că păruse dezamăgită când Kate îi spusese că se întoarce la muncă și că nu mai

are nevoie de ajutorul ei.

— Te-ai încuiat pe dinafară? întrebă Kate când deschise ușa.

— Nu, nu, sunt OK, răspunse Kelsey și îi făcu semn cu mâna.

Încă țopăia pe picioarele alea tonifiate ale ei:

— Voiam doar să văd cum ești, cum ți-a fost prima zi de muncă.

— A, da, a fost... Kate ezită, brusc incapabilă să-și amintească ceva, orice, întâmplat la serviciu.

De când primise mesajul acela care spunea că Amelia n-a sărit, totul devenise cețos și greu de urmărit. Nu era de prea mare ajutor nici faptul că stătuse trează aproape toată noaptea și citise mesajele Ameliei. Începuse cu schimbul de sms-uri dintre Amelia și Sylvia, pentru că le bănuia drept cele mai inofensive. Se minunase de detaliile complicate din discuțiile lor. Un coș rebel, pantofii cam urâți ai cuiva, o atingere întâmplătoare a unui anumit băiat pe hol, descrierea amănunțită a unui vis ciudat pe care una dintre ele îl avusese în noaptea respectivă – toate, subiecte demne de a fi disecate în ceea ce părea un șuvoi continuu de mesaje între cele două fete. Erau atât de multe sms-uri, încât părea greu de crezut că fetele se aflau vreodată în aceeași încăpere. Cu toate astea, fuseseră, aproape până la final.

Fugi. Te acopăr eu.

Ăsta fusese ultimul mesaj pe care Sylvia i-l trimisese Ameliei, când era în biroul domnului Woodhouse.

Sylvia recunoscuse în fața lui Molina că o ajutase pe Amelia să se strecoare afară din biroul directorului, cu doar câteva minute înainte să moară. Dar, când Sylvia se ascunsese în baie, Amelia dispăruse. Ca toată lumea, nici

Sylvia nu pricepea ce a împins-o pe Amelia spre acoperiș, sau jos de pe el.

— Ești bine, Kate? întrebă Kelsey.

Se oprise din țopăială și o privea îngrijorată. Kate scuturã tare din cap.

— Da, scuze, sunt doar cu mintea aiurea. Făceam cafea. Vrei să intri să bei și tu cu mine?

Invitația fusese una impulsivă și neobișnuită. Oricât de mult o ajutase Kelsey în ultima vreme, cele două femei nu stătuseră niciodată singure, la o cafea. Dar Kate voia asta, acum. Voia să stea cu Kelsey și să se prefacă a fi bune prietene.

— OK, desigur, spuse Kelsey, surprinsă, apoi se uită la ceas. Dar probabil că n-o să pot să stau mult. Gabriel e cu băieții și trebuie să plece la muncă în câteva minute.

Kate se duse să ia cafeaua, iar Kelsey se așeză la masa din bucătărie. Când se întoarse, puse câte o cană în fața fiecăreia; în tot acest timp își spunea că așa se face. O invitație neplanificată, conversație lejeră. Așa supraviețuiau singurătății depline oamenii necăsătoriți și fără copii. Poate că trebuia să-i ofere și brioșe sau fursecuri sau ceva. N-avea nici una, nici alta. Simțea privirea fixă a lui Kelsey.

— Îmi cer scuze, știu că mă port ciudat...

— Nu, nu, deloc, spuse Kelsey parcă prea repede și neconvingător. Eu sunt cea care ți-a bătut la ușă la șapte dimineața.

Kate zâmbi cu buzele în cana de cafea și se strădui să nu izbucnească în plâns. Kelsey era așa de bună și de generoasă. Era genul de persoană născută să fie mamă, nu ca ea, care se lăsase deraiată de propriile ambiții. Dacă ea, Kate, n-ar fi fost așa de ocupată, dacă ar fi fost mai atentă, poate că ar fi reușit să împiedice ce se întâmplase cu Amelia.

— Am primit un sms anonim ieri, care zicea că Amelia

nu s-a aruncat. Și m-a cam zdruncinat, nu știu cum să spun.

Kelsey își acoperi gura cu palma:

— Doamne! strigă ea. Cumplit! Cine ar face așa ceva?

Kate dădu din cap:

— Nu știu. Dar cred că, oricine ar fi, spune adevărul.

— Serios? Credeam că poliția... Kelsey se opri. Mă rog, adevărul e că nu știu niciun amănunt. Dar am crezut că nu a existat nicio îndoială.

Kate luă o înghițitură de cafea înainte să răspundă:

— Păi nu a existat. Cel puțin, nu din partea poliției. Dar n-am avut prea mare încredere în detectivul care a condus ancheta. Părea foarte grăbit să treacă la alt caz, eventual unul mai interesant.

Kate realiză că tonul ei suna defensiv, acuzator, disperat. Nu-i plăcea asta.

— În adâncul sufletului, nici eu n-am crezut vreo secundă că Amelia s-a sinucis. Și, acum, primesc mesajul ăsta. Azi noapte am mai găsit și niște bilete dubioase în camera ei, spuse Kate și ridică din umeri. Dacă le pun pe toate cap la cap, s-ar părea că, într-adevăr, în viața Ameliei se petrecea ceva despre care nu știam. Despre care probabil că ar fi trebuit să știu. Ceva care nu era bine.

— Oh, spuse Kelsey.

Se uită în jos, la blatul mesei, și își schimbă poziția pe scaun, parcă stânjenită:

— Uite, nu ți-am zis asta până acum pentru că mi se părea că n-are niciun rost. Dar, acum, nu mai știu ce să cred.

Lui Kate i se strânse stomacul:

— Ce?

Kelsey inspiră adânc, apoi își încleștă mâinile pe cană:

— Am văzut-o pe Amelia cu un băiat, cu o săptămână

sau două înainte să moară. Aici, intrau în casă.

Inima lui Kate începu să bată mai tare.

— Serios? Un băiat, aici?

Intrau în casă să-și facă de cap, clar. Nu era musai să fie așa, dar cât de oarbă putea fi Kate? Pentru cât timp avea să mai creadă că notele bune și performanțele sportive excludeau sexul? Amelia o întrebase pe Kate de-a dreptul, cu câteva săptămâni înainte să moară, când începuseră să-i placă băieții. Kate chiar înghițise pretextul „documentării", invocat de Amelia. Nu neapărat pentru că o crezuse; întrebarea declanșase niște semnale de alarmă. Poate că își dăduse voie să creadă pentru că era mai ușor așa.

— Poate că erau doar prieteni, nu știu.

Kelsey o spusese într-un fel din care reieșea clar că nu credea asta. Făcu o pauză, fără să ridice privirea, apoi trase iar aer în piept:

— I-am văzut doar pe trepte, când intrau și mai târziu, când plecau.

— Amelia, cu un băiat, după ore, în casa noastră goală? Asta nu prea-mi sună a prieteni, spuse Kate. Am fost jenant de naivă. Dar Amelia era un copil atât de bun, încât m-am amăgit cu ideea că...

— Nu era după ore, Kate.

— Ce? Cum adică?

— Era în timpul orelor, spuse Kelsey încet. Îmi pare rău. Nu vreau să fac din țânțar, armăsar. Poate că nici nu e important, dar am senzația că ar putea fi.

— În timpul orelor? întrebă Kate, iar vocea îi ieși mai furioasă decât și-ar fi dorit.

Amelia, să chiulească? N-ar crede așa ceva, după cum nu crezuse nici că ar fi copiat, dar exista mărturia lui Kelsey.

— Îmi pare rău că n-am zis mai demult... Doar că...

Lui Kelsey îi tremura vocea. Părea moartă de îngrijorare:

— N-am vrut să-ți spun nimic care să te necăjească, dacă nu era ceva important. Dar acum, când spui că poate Amelia nu s-a sinucis... Și era ceva cu băiatul ăla. Nu știu, m-a făcut să mă simt aiurea.

— Te-a făcut să te simți *aiurea*?

— Nu atât el, cât felul în care Amelia se purta în preajma lui. Era nervoasă, supărată, nu știu. I-am văzut împreună doar câteva secunde, așa că e greu de zis. Dar gesturile ei erau ciudate.

— Ai văzut-o pe Amelia chiulind și intrând în casa asta goală cu un băiat care vă făcea și pe tine, și pe ea, să vă simțiți aiurea și nu te-ai gândit să-mi spui?

— M-am gândit s-o întreb pe Amelia când mai venea să stea cu copiii. S-o încurajez să-ți povestească ea. Îmi era teamă că, dacă îți spun ție, direct, o să crezi că te judec ca mamă. Îmi pare așa de rău, Kate.

Vocea lui Kelsey se frânse și femeia făcu ochii mari:

— Doamne, Dumnezeule, dacă băiatul ăla are vreo legătură cu ce a pățit Amelia?

Când Kate coborî din trenul liniei F la Bryant Park, încă era ceață și semi-întuneric, de parcă soarele n-ar fi răsărit complet. Când traversă și porni spre 42nd Street, începu o burniță. Kate își auzi telefonul bâzâind – era notificare de mesaj – exact când ajunse pe trotuarul de pe partea opusă. Se adăposti de ploaie ca să citească, pregătită să fie un alt mesaj despre Amelia.

Îți știu micul secret. În curând îl vor ști cu toții.

Mâinile încă îi mai tremurau când ajunse la serviciu

și se duse direct la departamentul IT. Nu mai fusese niciodată acolo. Când avea o problemă cu computerul, departamentul IT venea la ea. Acum, descoperi că toate utilitățile IT cruciale ale firmei Slone&Thayer erau înghesuite într-un birouaș modest, la etajul doi, lângă copiator.

Kate bătu în ușa întredeschisă, dar nu răspunse nimeni. Mai așteptă un minut și bătu din nou, apoi deschise ușa complet. Așa cum se aștepta, îl văzu înăuntru pe Duncan, cu căștile Bose pe urechi, uitându-se pe fereastră în timp ce mima bătutul în tobe, absorbit cu totul. Kate se uită puțin la el, dar Duncan nu o observă. Nemaiavând ce face, se apropie de el și îl bătu pe umăr.

— Ah, să-mi bag! țipă el și sări în picioare atât de repede, încât se lovi cu coapsele de birou. Au!

— Oh, îmi pare tare rău, suflă Kate. N-am vrut să te sperii.

— Frate, e OK, răspunse Duncan cu vocea lui obișnuită, de fumător de iarbă – ascuțită și tensionată. Doar să nu mai faci asta niciodată, pe bune. O să-mi facă chi-ul varză pe viață. Nu prea primim vizitatori aici. N-ai cum să te furișezi așa, gen, n-ai cum.

Închise ochii și inspiră adânc, pe nas, de câteva ori. În cele din urmă, deschise ochii și expiră lung. Pe loc redeveni tipul cu alură de surfer pe care îl știa Kate dintotdeauna.

Femeia îi întinse telefonul:

— Am mai primit un sms ca ăla pe care te-a rugat Beatrice să-l identifici. Chiar n-ai cum să-ți dai seama cine le trimite?

Duncan luă telefonul și se uită la mesaj.

— E super aiurea, spuse el după ce citi.

— Da, mersi, răspunse Kate. Asta văd și eu. Speram

că poți să mă ajuți spunându-mi de la cine e.

— A, da, corect.

Apăsă pe câteva butoane ale telefonului și se încruntă.

— Oricine ar fi, iar au folosit site-ul companiei de telefonie ca să redirecționeze mesajul.

— Și asta-i tot? Crezi că poliția ar putea afla mai multe?

— În general, încerc să mă țin departe de gabori. Nu știu ce trucuri au ei la îndemână, știi, d-astea de polițiști. Dar compania de telefonie ar trebui să aibă o evidență a celor care au intrat pe site să trimită mesajul ăsta, cu tot cu localizare, așa că poliția ar putea să le-o ceară, cu mandat. Cred că le trebuie motiv întemeiat, sau cum îi zice. Ca tehnologie, însă, poliția nu poate să facă mai mult decât ce am făcut eu cu telefonul ăsta. Îmi pare rău, spuse el și i-l dădu înapoi lui Kate.

— Mersi oricum, spuse ea. Crezi ai putea să mă ajuți cu altceva, cum ar fi să printezi tot ce e în computerul fiicei mele și mesajele din telefonul ei?

— Clar, spuse Duncan, ceva mai încet.

Colțurile gurii îi coborâră a tristețe când Kate îi trânti pe birou telefonul și computerul Ameliei, cu tot cu cablurile și încărcătoarele aferente.

— Dar ești sigură că vrei *tot-tot*, gen, pagina ei de Facebook, Twitter și toate alea? La unele e mai ușor să te uiți online.

Facebook. Kate avea de gând să nu se uite niciodată la pagina de Facebook a Ameliei. Fiica ei ar fi încă vie acolo. Știa deja că prietenii Ameliei îi folosiseră pagina ca pe un fel de memorial, intrând acolo ca să-i scrie „mi-e dor de tine". Gândul de a le vedea postările era de neîndurat.

— Nu cred că Amelia avea cont de Twitter. N-a vorbit niciodată despre el.

— Ești sigură? întrebă Duncan. Cei mai mulți liceeni mai intră pe Twitter și își dau mesaje tot timpul. Abia apoi vine Facebook. E-mailul e noua poștă clasică, gen. Nu știu dacă s-ar fi obosit să vorbească despre Twitter. E a doua lor natură. Adică, sigur au toți conturi.

Kate se uita fix la el. Era prea mult. Erau atât de multe locuri care puteau ascunde lucruri teribile despre viața fiicei ei. Kate se gândi iar la mesajul acela pe care îl citise, cel adresat unui băiat pe nume Ben. Ce noroc pe mine, scrisese Amelia, sarcastic, despre faptul că Kate era mama ei. Îi fusese tare greu să citească asta și ar putea descoperi lucruri și mai rele.

Duncan o salvă pe Kate din tăcerea ei gâtuită:

— Ce zici să facem așa: o să printez toate documentele Word și tot ce mai e pe hard, și o să-ți dau istoricul de căutări pe net. Pentru celelalte conturi, ca Facebook, o să-ți dau parolele. Ca să poți să arunci un ochi, spuse el, cu o mână pe laptopul Ameliei. Pentru că nu vrei să intri în detaliile paginii de Facebook ale copilului tău, crede-mă. Adică, am douăș' patru de ani și sunt destul de spălățel, dar ăi bătrâni ar muri dacă mi-ar vedea toată pagina. Trebuie să pui filtre pentru mami și tati. Adică, cine ar vrea să-și vadă vreodată copilul bând body shot-uri, gen?

— Body-shot-uri?

— Hai, frate, că nu ești așa de bătrână, spuse Duncan și își dădu ochii peste cap. Atâta că Facebook nu exista pe vremea când tu te distrai ca o nebună.

— Cât timp o să-ți ia toate astea?

Duncan se uită la ceas:

— Vreo două ore, cel mult. Îți dau un mesaj când le rezolv.

Kate urca spre biroul ei când îi sună telefonul. Pe ecran apărea „număr ascuns". Se opri într-un colț pustiu al holului, lângă lifturi, și simți un val de greață când răspunse.

— Alo?

— Locotenent Lewis Thompson, de la Secția 78. Doamna Kate Baron la telefon?

Vocea avea același accent aspru de Brooklyn pe care-l avea Molina, dar tonul era extrem de atent și politicos.

— Da, eu sunt.

— Mi-a fost repartizat cazul fiicei dumneavoastră și...

— Ce s-a întâmplat cu detectivul Molina? întrebă Kate și își dori imediat să nu fi făcut-o.

Sigur că nu-l voia pe Molina înapoi. Îl prefera pe locotenentul Thompson ăsta, oricine ar fi el. De fapt, prefera pe oricine altcineva în locul lui Molina.

— Nu mai lucrează în Poliție.

— A fost dat afară?

Una era să-l bănuiască pe Molina de incompetență, și alta s-o nimerească *atât* de bine. Era aproape înspăimântător.

— A plecat de bună voie. S-a angajat la o firmă de pază. Ieri a fost ultima lui zi la noi.

— A, înțeleg, spuse Kate, deși nu înțelegea.

Nu înțelegea deloc. Molina o sunase cu doar o zi în urmă.

— Dar am primit rezultatele analizei grafologice și...

— Stați așa, ați făcut analiză?

— Cazul ăsta a ajuns la mine pe baza rezultatelor.

— Cum puteau testa scrisul dacă nu aveau o mostră de la Amelia?

Kate se pregătea deja să audă că „scuze", scris pe zid, îi aparținea fiicei ei. Și nu mai avea de gând să creadă

orbește că poliția își făcea treaba corespunzător.

— Dar au avut o mostră de la fiica dumneavoastră; în fine, au avut o mostră de la cineva. O am chiar acum în mână. E un bilet către un oarecare Jeremy, căruia îi mulțumește pentru referințe. E semnat „Amelia" Vă sună cunoscut?

Jeremy, desigur. Amelia îi trimisese un bilet de mulțumire fiindcă îi scrisese o recomandare pentru programul de jurnalism de la Princeton de peste vară. Jeremy era absolvent și, când auzise că Amelia vrea să se înscrie, se oferise cu multă generozitate să-i susțină înscrierea la prestigiosul program pentru liceeni, fără să fie nevoie să i-o ceară Kate. Iată că Jeremy făcuse mai mult decât să sune la poliție, chiar obținuse realizarea analizei grafologice.

Locotenentul continuă:

— Dacă nu credeți că acest bilet a fost scris de fiica dumneavoastră, haideți să repetăm testul cu o mostră pe care să ne-o dați. Vreau să fiu sută la sută sigur că e corect de data asta.

— Deci scrisurile se potrivesc? întrebă Kate, încă așteptând vești proaste. Amelia a scris „scuze" pe acel perete?

— Puteți mai întâi să-mi răspundeți la întrebare, doamnă? întrebă Locotenentul Thompson; nu nerăbdător, dar ferm. Este acest bilet de la fiica dumneavoastră?

— Da, este scris de Amelia.

— Atunci se pare că pe peretele ăla nu a scris fiica dumneavoastră.

— Scrisul nu e al Ameliei?

— Nici pe departe.

Kate fugi înapoi în birou să-și strângă lucrurile și să-i

spună lui Beatrice că o să lipsească pentru restul zilei. Îi spusese locotenentului Thompson că se întâlnește cu el în Park Slope, la Dizzy's, într-o oră. Mai avea de făcut o oprire înainte să iasă.

Alergă pe scări două etaje, apoi coti spre biroul uriaș al lui Jeremy. Când se opri brusc în dreptul ușii lui deschise, văzu că scaunul îi era întors cu spatele, probabil ca să ascundă faptul că citea rubrica de sport din New York Post.

Jeremy tresări când Kate bătu în ușă.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, îi spuse ea când bărbatul se întoarse cu fața. Să-ți mulțumesc pentru că ai vorbit la poliție și pentru că ai aranjat să se facă analiza grafologică. Nu-mi vine să cred că ai păstrat biletul ăla.

— Era un bilet foarte frumos, spuse el. S-a potrivit scrisul?

Kate scutură din cap:

— Nu.

— Serios? Wow.

Jeremy era uluit.

— Știu. Oricum nu credeam că Amelia a scris pe perete, dar aveam nevoie de confirmare. Tot e șocant. În fine, au repartizat altcuiva cazul. Merg acum să mă întâlnesc cu el.

— Mă bucur că iau toată povestea în serios, spuse Jeremy. Poate că, acum, o să primești niște răspunsuri adevărate.

— Asta sper și eu, spuse Kate, privindu-l fix.

Se gândi o secundă să mai spună ceva, dar știa deja că n-o s-o facă.

— În fine, îți mulțumesc pentru ajutor.

— Absolut. Dacă mai pot face și altceva, te rog să-mi spui, zise el. Mă ții și pe mine la curent cu noutățile? Îmi

spui ce afli?

— Clar, zise Kate și se întoarse spre ușă.

— A, încă ceva, strigă Jeremy după ea. Știu că asta nu se numără printre preocupările tale acum – și e normal să fie așa – dar voiam să-ți spun că l-am retras pe Daniel din dosarul Associated. Când te întorci, o să fii singurul partener care se ocupă de caz. Nu e grabă. Serios. Împreună cu asociații seniori, ne descurcăm, indiferent când te întorci. Dar era ceva ce trebuia făcut. Daniel a avut noroc cu citația și a scris un memoriu bun pentru a doua instanță. Poate să treacă asta la câștiguri, dar tu ești cea care a lucrat șase ani la dosarul ăsta. E al tău și așa ar trebui să rămână. Poate că vă muncesc pe toți ca pe hoții de cai, dar cred în loialitate. Asta chiar contează. E și un mesaj pentru ceilalți parteneri juniori din firmă. Când te întorci, o să mă retrag și eu din dosar.

Jeremy era partener senior în fiecare litigiu important pe care îl avea firma. Direct sau indirect, el aducea cei mai mulți clienți, iar aceștia rămâneau ai lui, chiar dacă nu lucra deloc la dosarele respective. Era o chestiune de reverență în egală măsură în care era o chestiune de tarife.

— Cum adică?

— Adică e dosarul tău, cu totul – facturare, profit, client.

Jeremy avea un aer entuziast, de parcă i-ar fi făcut un dar extrem de prețios lui Kate, unul pe care îl confecționase cu mâna lui:

— Va fi ca și cum tu ai fi adus clientul ăsta. Victor e întru totul de acord. Ba chiar pare încântat că mă retrag.

De-a lungul anilor, Kate auzise zvonuri cum că Jeremy „dădea dosare" partenerilor, dosare care le modelau viitorul profesional. Or, să aibă un client uriaș

ca Associated Mutual Bank ar fi făcut *exact* asta pentru Kate. Era genul de șansă care ar fi făcut-o extrem de fericită înainte de moartea Ameliei. Acum simțea că i se face rău. Dar nu voia să-l dezamăgească pe Jeremy. Omul încerca s-o ajute în singurul fel în care știa: propulsându-i cariera.

— Mulțumesc, spuse Kate, dar numai pentru că așa trebuia, nu pentru că așa simțea. Îți mulțumesc pentru tot.

La Dizzy's era destul de gol când Kate intră în local. Femeia măturătură cu privirea separeurile cu tapițerie roșie, uzată, și talmeș-balmeșul cu tablouri de pe pereți până când reperă un bărbat suplu, de vreo șaizeci și cinci de ani, cu păr cărunt și ondulat, așezat la ultima masă. Avea sacou și cravată și stătea de vorbă cu o chelneriță drăguță cu cercel în nas și o bandană roșie pe cap. Kate văzu cum, la vorbele bărbatului, chelnerița își dă capul pe spate și izbucnește în râs. În cele din urmă, Kate porni spre masa lui. Era unica masă la care stătea o singură persoană. Deși înfățișarea nu prea-l recomanda, Kate se gândi că el trebuie să fie locotenentul Lewis Thompson.

— Domnul locotenent Thompson? întrebă ea, timid, odată ajunsă lângă el.

— Poți să-mi spui Lew, de la Lewis.

Îi întinse mâna. De aproape părea și mai mic, cu ochii de un albastru palid ascunși după ochelari cu ramă subțire de metal.

— Ia loc, continuă el.

— Scuze pentru întârziere, spuse Kate, încercând să nu se simtă descurajată de înfățișarea lui.

Dar chiar nu și-l putea imagina vânând răufăcători, cu atât mai puțin prinzându-i.

Locotenentul se uită peste umărul lui Kate și îi făcu semn chelneriței:

— Știi ce vrei să mănânci? Scuze, dar n-am mai putut aștepta.

Arătă spre mâncarea pe care o avea în față: fructe, o omletă cu legume, pâine integrală prăjită. Nici măcar meniul nu părea de polițist. Pe de altă parte, nu era ca și cum Molina, întruchiparea polițistului tipic, o ajutase prea mult.

— Ce să fie, dragă? îl întrebă chelnerița pe Lew, care arătă spre Kate.

— Doar cafea, spuse ea, deși chiar îi era foame.

— Sigur? întrebă Lew, după ce chelnerița se îndepărtă. Nimic nu e mai important decât să mănânci cum trebuie.

— De la ce departament ai zis că ești? întrebă Kate, temându-se că răspunsul va fi Brigada Rutieră. Cred că mi-ai zis la telefon, dar n-am fost atentă.

— Secția 75, Omoruri, spuse el și mai luă încet o îmbucătură.

— Omoruri?

Bărbatul răspunse de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Omoruri, cum ar veni cadavre. Nu am nicio probă nouă în cazul fiicei dumitale, în afară de analiza grafologică. Am venit să ascult, nu să vorbesc. Așa că spune-mi de ce crezi că fiica dumitale nu s-a sinucis.

Kate bău două cafele și vorbi. Vorbi despre ce fel de elevă și fiică era Amelia. Vorbi despre faptul că nu credea că Amelia ar fi copiat. Că nu credea în varianta sinuciderii. În tot acest timp, Kate își spunea că nu e într-o fază de negare și că nu făcea asta fiindcă nu putea accepta ideea că propriul ei copil și-a luat viața. Dar, într-un cotlon

al minții ei, exista teama că negarea e motivul pentru care stătea acolo, față-n față cu locotenentul slăbănog. Dar merse mai departe, îl descrise pe băiatul misterios pe care îl văzuse Kelsey și povesti despre toate acele bilețele pe care scria „te urăsc" Îi spuse locotenentului Thompson și despre mesajele pe care chiar ea le primise, trei de-acum.

— Și care este secretul pe care această persoană crede că îl ascunzi?

— Habar n-am, spuse Kate, încercând să reducă la tăcere acea voce mică din capul ei care striga *Poate că am habar!, Poate că am!* Chiar nu știu.

— Și nu ai idee cine trimite aceste mesaje.

Kate scutură din cap.

— I-am rugat pe IT-știi de la firma mea să verifice. Mesajele au venit de pe site-ul aceleiași companii de telefonie, dar asta e tot ce mi-au putut spune. O să scoată și toate mesajele și e-mailurile din telefonul și laptopul Ameliei. Nu știu dacă Molina a verificat astea prima dată.

Kate rezistă impulsului de a spune că Molina minți se cu nerușinare, dar nu era niciun rău în a sugera asta:

— ...A spus că a verificat, dar nu avea parola de la telefonul ei, așa că nu văd cum ar fi putut s-o facă. Nici bilețelele acelea din camera Ameliei nu le-a găsit.

— Hm. OK, o să se ocupe băieții noștri de mesaje. Nu sunt cei mai rapizi, dar poate că vor obține mai multe informații. Putem să obținem mandat și pentru compania de telefonie. Dar nici acolo nu trebuie să ne așteptăm la vreo viteză uriașă, spuse Lew. Dar m-am mai uitat prin dosarul fiicei dumitale.

— Și?

— Poate că e cam subțire.

— Poate?

— Uite, un polițist cumsecade care face o treabă cumsecade poate să fie într-o mie de feluri. Există o marjă destul de largă, spuse el, exemplificând cu mâinile. Dar, într-un caz ca ăsta, te aștepți să găsești mai multe declarații de la martori, note mai detaliate. S-au făcut și unele, și altele, dar probabil că nu destule. Apoi, mai e și concluzia autopsiei.

Kate nu o văzuse niciodată. Nu ceruse asta și nu i se oferise posibilitatea.

— Ce-i cu autopsia?

— În primul rând, nu apare în dosarul anchetei, spuse el. M-am dus în Manhattan să cer un exemplar și, la IML, n-aveau decât poze. Nu sunt vreun expert în fotografiile de autopsii, dar cel puțin un lucru nu se potrivește cu căderea intenționată de la înălțime.

Exact asta își dorea Kate: dovezi palpabile că Amelia nu se omorâse. Cu toate astea, simți că intră în panică.

— Cum adică?

— Pe antebrațele Ameliei erau zgârieturi, zgârieturi lungi. Ca și cum unghiile cuiva le-ar fi lăsat acolo.

Kate se strâmbă, așa că el se opri:

— ...Sigur vrei să auzi asta? Poate că nu sunt necesare toate amănuntele.

— Vreau să știu, răspunse ea, luptându-se să respire. Trebuie să știu. Continuă.

— Poziționarea corpului. Nu exclude sinuciderea, așa cum ar face-o, de pildă, aterizarea la mare distanță de clădire. Dar ridică anumite întrebări. Întrebări la care ar fi trebuit să existe răspunsuri.

— Nu putem să-l sunăm pe Molina și să-l întrebăm?

— Am făcut-o eu deja.

Lew își mută cuțitul și furculița, așezându-le perfect paralel, de-o parte și de alta a farfuriei, apoi continuă:

— Momentan, nu am reușit să dau de el. Se pare că e la pescuit, undeva în Florida Keys. Se întoarce abia în vreo săptămână.

— Parcă ziceai că se face agent de pază? întrebă Kate, pentru că asta suna a retrogradare, în niciun caz a persoană care își permite să facă o ditamai excursia la pescuit.

— N-o să fie paznic plătit cu opt dolari pe oră la supermarket sau ceva asemănător. S-a angajat la Carmon Industries, divizia de pază pentru corporații. Ăia angajează polițiști, agenți FBI, d-astea. Din ce aud, e genul de job pară mălăiață, pentru cine caută așa ceva.

— Nu cumva toate astea par cam puse cu mâna? Lipsa raportului despre autopsie, faptul că Molina a plecat din poliție exact când am început să pun întrebări...

— Coincidența e cam mare, fără îndoială.

— Coincidența? întrebă Kate, deja iritată.

Oare și el avea să fie la fel de nepăsător ca Molina?

— Asta-i tot? Asta-i tot ce poți să spui, că e o coincidență?

Lew își bău ultima gură de cafea și dădu din cap:

— Deocamdată.

— Și ce-o să facem? O să stăm aici să-l așteptăm pe Molina să revină din vacanță?

Tonul lui Kate fusese mai ridicat și mai furios decât ar fi vrut. Se simți privită de chelneriță și de un picolo. Dar nu-i păsa. Se săturase. Deja fusese dată la o parte, redusă la tăcere și ignorată o dată. Fusese forțată să accepte ceva ce nu credea. Nu avea de gând să stea cuminte și să lase totul să se repete.

— Nu, răspunse Lew calm, apoi se ridică și netezi cu grijă câteva bancnote, pe care le puse sub olivieră. O s-o luăm de la zero, pornind pe urmele lăsate de Molina. O să tăiem potecă nouă acolo unde e nevoie. Fiica dumitale

e moartă, iar noi avem cuvântul „scuze" scris pe un zid în apropiere de locul unde s-a întâmplat ce s-a întâmplat; scris de altcineva, nu de ea. Avem niște concluzii medicale discutabile și un mesaj anonim care spune că nu s-a sinucis. E mai mult decât suficient ca să redeschid ancheta.

— Oh. OK, în regulă, spuse Kate, simțindu-se ușurată și puțin speriată de faptul că tocmai depășiseră cu hopuri un prag pe care nici măcar nu îl văzuse.

— Deci, avem întrebări. Cine crezi că o să dea răspunsurile?

— Nu știu, răspunse Kate, cu voce frântă. Chiar nu știu.

— Ba știi, spuse Lew, invitând-o să iasă pe ușă odată cu el. Știi mai multe decât crezi.

Fusese ideea lui Kate să înceapă prin a discuta cu Sylvia. Molina îi luase o declarație data trecută. Dar lui Kate i se păruse mereu că Sylvia știe ceva mai mult. Iar Lew fusese de acord că o discuție cu fata era un început la fel de bun ca oricare altul.

Mama Sylviei, Julia, deschise ușa. Era îmbrăcată cu pantaloni strâmți pe picior și bufanți pe șolduri, un maiou strâmt și balerini roșii. Era genul de ținută care nu avantaja pe nimeni și pe care Kate n-ar fi putut-o purta niciodată. Dar pe Julia arăta chiar bine. O ajuta faptul că era frumoasă fără să facă vreun efort, cu o siluetă suplă și tonifiată și cu o osatură exotică.

Părul prins într-o coadă neglijentă o făcea să pară mult mai tânără decât trădau vârstele copiilor ei. Fiul ei cel mare era student în anul doi la Stanford.

— A, bună, spuse Julia, cu vagul ei accent flamand mai prezent decât de obicei.

Părea surprinsă și încurcată, uitându-se de la Kate la Lew și înapoi. Înainte să apuce Kate să explice de ce erau acolo, micul terrier se repezi și el în ușă, lătrând disperat.

— Beeper, nu! țipă Julia la cățel, împingându-l ușor cu piciorul pe podeaua din lemn lustruit. Scuze, doar să duc câinele în spate.

Îl duse pe terasa dinspre bucătărie și reveni după câteva secunde.

— Intrați, intrați, spuse Julia și le făcu semn să vină. Ce surpriză plăcută!

Încerca să pară încântată că o vede pe Kate, dar era clar că nu-i așa. Iar Kate nu o putea învinovăți pentru asta. Julia era mama unei fete a cărei cea mai bună prietenă tocmai se omorâse. Voia să uite, nu să petreacă timp cu mama copilei moarte.

— Acesta este locotenentul Thompson, spuse Kate. M-a ajutat să verific ce s-a întâmplat cu Amelia.

Julia întinse mâna, iar Thompson i-o prinse ferm și o scutură. Bărbatul nu mai părea chiar așa de sfrijit, dar nu era vreo diferență impresionantă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule locotenent, spuse Julia, însă tot părea încordată. Faptul că poliția s-a implicat din nou în caz înseamnă că au apărut noutăți?

— Completăm declarațiile inițiale, aruncă Lew. Să ne convingem că nu a fost omis nimic.

— Cred că e o idee bună. Eu, una, n-am crezut nicio clipă varianta sinuciderii, spuse Julia.

— De ce? întrebă Lew.

— Amelia era ca o fiică adoptivă pentru mine, spuse ea, pe un ton hotărât. Era așa, cu picioarele pe pământ, cum pot doar să sper că ar putea fi copiii mei.

Lui Kate nu-i era ușor s-o audă pe Julia vorbind despre Amelia așa, de parcă ar fi fost și a ei. Cel mai rău era

că, într-un fel, era adevărat, având în vedere cât timp petrecea Amelia în acel cămin și faptul că Julia era casnică. Aceasta din urmă adăugă:

— N-aveți decât să-l considerați instinct matern. Nu e ceva științific, dar asta nu înseamnă că nu e corect.

— Îți mulțumesc că ai spus asta, zise Kate și simți un amestec de ușurare și invidie. Și îți mulțumesc pentru că ai ținut atât de mult la Amelia. Mereu a considerat că aici e a doua ei casă.

Julia se uită fix la Kate, iar ochii i se umeziră. Pentru o clipă, păru că mai vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

— Avem câteva întrebări pentru fiica dumneavoastră. Nu durează mult, spuse Lew, din spatele lor.

— Oh, înțeleg.

Julia păru surprinsă. Deși era puțin probabil să fi crezut că se aflau acolo ca să vorbească doar cu ea.

— Ăăă, OK. Poftiți, pe aici.

Se întoarse și îi conduse destul de ezitant în interiorul apartamentului, în care domnea un amestec vesel de electrocasnice ultimul răcnet și nimicuri adolescentine. Dar dezordinea era plăcută, reconfortantă.

— Luați loc, spuse Julia când ajunseră în living, un spațiu luminos cu tavan înalt și canapele albe, moi.

Pe măsuța de cafea din lemn masiv era un aranjament de lalele portocalii.

— Mă duc s-o chem pe Sylvia de sus, spuse Julia, privind nesigură spre scară. Dar trebuie să vă spun că n-a mai fost ea însăși după ce s-a întâmplat cu Amelia. Cred că se simte răspunzătoare, cumva. Poate că și de asta refuz să cred în sinucidere. Nu vreau să se mai simtă vinovată.

Lew și Kate așteptară în tăcere timp îndelungat – sau așa li se păru – ca Julia să revină. În fine, se auzi scârțâitul

treptelor sub pașii apăsați și, imediat după aceea, apăru și Julia, cu un zâmbet înghețat pe față. În spatele ei era Sylvia, palidă și cu obrajii supți, îmbrăcată într-o pereche de jeanși strâmți și un tricou diform și atât de mare, încât putea trece drept rochie. Părul îi era strâns ca al mamei ei, dar mult mai dezordonat. Sylvia era mereu extrem de atentă la înfățișarea ei. Era parte din ceea ce o definea. Acum arăta așa de groaznic, că te durea sufletul.

— Hai, iubito, ciripi Julia, cu voce pițigăiată. Așază-te aici, pe canapea. Kate și domnul polițist vor să-ți pună câteva întrebări.

Julia se așeză prima și bătu ușor cu palma locul de lângă ea, apoi se uită spre fiica ei.

Sylvia nu se clinti.

— Mamă, nu mai vorbi cu mine de parcă aș fi nebună sau ceva.

Julia îi dărui lui Kate un zâmbet parțial jenat, parțial încărcat de tristețe pentru toți cei implicați.

— Sylvia, avem doar câteva întrebări despre Amelia, după care plecăm de pe capul tău, spuse Lew, calm. Dar va trebui să ai răbdare cu noi, pentru că, probabil, sunt întrebări la care n-ai mai răspuns.

— OK, mă rog, spuse Sylvia și își dădu ochii peste cap. Adică nu e ca și cum aș avea de ales, nu?

— Nu, n-ai, spuse Lew. Tu și Amelia erați cele mai bune prietene?

— Da, gen, de pe la grădiniță.

— Amelia era deprimată sau supărată de ceva? întrebă Lew.

— Suntem adolescenți. *Toți* suntem deprimați, zise Sylvia.

Kate zâmbi. Era genul de răspuns pe care l-ar fi dat Amelia.

— Dar nimic deosebit? insistă Lew, ignorându-i sarcasmul.

— În ultima vreme, tot voia să afle cine e tatăl ei, cred, spuse Sylvia. Primise niște mesaje ciudate despre asta. Gen „cine-e-tăticu'-tău", d-astea. Nu știu exact pentru că n-a vrut să mi le arate. Și cred că erau de pe număr ascuns. Dar nu era supărată din cauza asta; oricum, nu cât să se omoare.

Sylvia își aruncă privirea spre Kate, apoi o coborî:

— Dar a zis că nu mai crede ce i-ai spus despre tatăl ei. Zicea că o să afle singură adevărul dacă trebuie.

Mesaje despre tatăl ei? Așa se explicau întrebările pe care Amelia începuse brusc să le pună. Dar de ce nu-i povestise lui Kate? Și cine trimisese mesajele?

— Ai idee dacă avansase cu căutările tatălui ei? întrebă Lew.

Sylvia scutură din cap:

— Zicea că știe unde sunt jurnalele vechi ale mamei ei și că o să se uite prin ele.

— Și s-a uitat? întrebă Kate, pregătită pentru ce era mai rău.

— Nu știu, răspunse Sylvia. N-a mai adus vorba niciodată. Aveam de gând s-o întreb, dar... s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Lew își continuă întrebările:

— Dar relații intime? Vreun băiat, poate?

— *Sigur* nu era niciun băiat, spuse Sylvia.

— Vecina mea a văzut-o pe Amelia intrând în casa noastră în miezul zilei cu un băiat, cu câteva zile înainte să moară, zise Kate. Nu știi nimic despre asta?

— Poate că era Ben ăla, răspunse Sylvia, devenită brusc temătoare. Toată chestia asta dintre ei era super ciudată. Amelia m-a mințit și pe mine despre el, deci,

cine poate ști?

— Da, am văzut și eu un sms de la Ben, spuse Kate, și stomacul i se strânse când își aminti cuvintele „ce noroc". E coleg cu voi?

— Nu, s-a înscris la același club de vară pentru tocilari de la Princeton.

Sylvia părea dezgustată. Sau poate invidioasă. Era greu să-ți dai seama, în cazul ei.

— Își dădeau mereu mesaje. Amelia zicea, gen „e gay și stă în Albany. E singur cuc." Dar toată povestea mi se părea prea sinistră.

Lew mâzgălea notițe într-un carnet:

— Amelia îi scria?

Sylvia ridică din umeri:

— Zicea că el i-a luat adresa de e-mail de la cineva din Princeton. Cum ziceam, toată chestia era ciudată. El ar fi trebuit să vină aici chiar în ziua în care ea a murit. Știți asta, nu? Amelia era mereu secretoasă când venea vorba să dea detalii despre el. Cred că îi era jenă; și avea și de ce.

— Deci n-ai idee unde l-am putea găsi pe Ben, un număr de telefon, un nume de familie, un e-mail? Poate numele școlii unde merge? întrebă Lew.

Sylvia scutură din cap.

— Dar trebuie să fie în telefonul ei. Își dădeau mesaje încontinuu.

— Așa-i, l-am văzut eu, spuse Kate.

— OK, bun. Neînțelegeri, probleme cu altcineva? Poate că avea ceva de împărțit cu alte fete? continuă Lew.

— Mnu.

— Sylvia, am găsit niște bilețele în camera ei, spuse Kate, care încă simțea că Sylvia ascunde ceva. Pe toate scria „te urăsc" și păreau scrise de persoane diferite. Știi

ceva despre asta?

Sylvia se strâmbă și dădu din cap:

— Nimeni nu mai scrie, gen, bilețele. Sunteți sigură că nu erau ale Ameliei? Mereu lucra la câte un proiect tembel.

— E adevărat.

Kate zâmbi când își aminti cum Amelia, care avea șapte ani, tăiase un exemplar din *Copacul cel darnic*, ca să facă un mobil din fraze.

Dar, în mod ciudat, Sylvia nu părea surprinsă de bilețelele cu „te urăsc". Kate fusese șocată când le văzuse. Se gândea că și Sylvia ar reacționa la fel. Sau că, măcar, ar fi mult mai curioasă. Asta, desigur, dacă nu cumva știa deja de ele.

— Dar newsletter-ul școlii? întrebă Lew.

— Da, se cheamă *gRaCeFully*, interveni Kate. Știi cine îl scrie, Sylvia?

Sylvia se holbă la propriile mâini și scuturî din cap.

— Despre ce e vorba? De ce pari deranjată dintr-odată?

Julia se aplecă spre fiica ei și încercă să-i prindă privirea.

— Nu sunt deranjată, mamă.

— E un blog sau newsletter de bârfe sau așa ceva, spuse Kate. Era... conține niște lucruri destul de dure.

— Dure? întrebă Julia. Cum de n-am mai auzit despre asta până acum?

— Pentru că e o prostie, spuse Sylvia. Și există doar de, nu știu, vreo doi ani.

Kate își dori să nu fi adus subiectul în discuție. Probabil că nici măcar nu era atât de important. În plus, nu voia ca Julia să caute *gRaCeFully* și să vadă ce scria acolo despre Sylvia. Nu-i dorea nimănui așa ceva.

— Cine publică acest *gRaCeFully*? întrebă Lew.

Sylvia ridică din umeri.

— Un prost care n-are altceva mai bun de făcut.

— Amelia era supărată din cauza celor scrise acolo? insistă el. Unele chestii erau destul de personale.

— Stați puțin, zise Julia. Mă scuzați că vă întrerup, dar un blob rău intenționat, care bârfește elevii, este afișat undeva la școală?

— E un *blog*, mamă. Nu un *blob*. E pe *computer*, pufni Sylvia. Și nu înțeleg de ce vorbim despre asta. Amelia s-a mierlit singură. Punct.

— Sylvia! o certă Julia. Știu că nu ți-e ușor, dar gândește-te la ce simte Kate, pentru Dumnezeu! Nu vrea decât să înțeleagă exact ce s-a întâmplat cu Amelia.

— S-a aruncat de pe acoperiș, spuse Sylvia, răutăcios. Ce mai e de știut?

— De ce a făcut-o, spuse Kate.

Încerca să nu o lase pe Sylvia s-o scoată din sărite. Și Sylvia era supărată, iar Kate înțelegea asta. Continuă:

— Vreau să înțeleg de ce. Vreau să știu ce s-a întâmplat în viața Ameliei de a adus-o în punctul ăla. Pentru că eu nu cred. Nu cred că ar fi făcut așa ceva.

— Ce-i cu lucrarea asta la care școala susține că Amelia a copiat? întrebă Lew. Au spus că de asta s-a aruncat. Că era necăjită pentru că fusese prinsă. Ție ți-a spus ceva despre lucrare, Sylvia?

— Pff, pufni Sylvia. Amelia era prea deșteaptă ca să aibă nevoie să copieze la ceva. Și dacă avea vreodată de gând s-o facă, *sigur* n-ar fi fost la o lucrare *la Engleză*. Ar fi fost în stare să predea cursul ăla. Era supărată pentru că lumea zicea că a făcut-o. Dar știa că nu-i adevărat. Adevărul ar fi ieșit la iveală.

— Deci, dacă nu era vorba nici de băieți, nici de droguri, nici de faptul că a fost prinsă copiind, atunci de ce

crezi că ar fi făcut-o? întrebă Lew.

— Pentru că era proastă, răspunse Sylvia.

Era furioasă de-acum. Își încrucișă brațele, iar tricoul uriaș păru că se prăbușește, prinzându-i sub el trupul micuț. Se întoarse spre trepte:

— ...și egoistă, și aș vrea să nu o fi cunoscut.

gRaCeFULLY

3 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distrușilor!
Oh, ce băieți proști! Cică mai multe fete Maggies au păcălit câțiva băieți dintr-a noua să le trimită poze cu „sculele" lor; fetele se dădeau admiratoare secrete. Iar pozele alea au fost trimise mai departe tuturor fetelor din clasele lor. Un sfat, flăcăi: dacă primiți un sms de la o fată care zice că vrea să vadă ce aveți în pantaloni, E O MINCIUNĂ! Nicio fată nu vrea să vă vadă crenvurștii.

Se pare că draga noastră Jessica DEALER (nefericit nume) e pe cale să fie dată afară pentru că le vinde pastile frumuseților plictisite din Grace Hall. Trei școli private în trei luni, Jessica? Să știi că numele tău de familie, așa nepotrivit cum e, nu trebuie să-ți fie și destin.

Cică tatăl putred de bogat (dar prost promovat) al unei tipe – cum să zic? – cu dificultăți academice dintr-a doișpea a pornit o campanie să-și bage odrasla într-una dintre universitățile mari. Și când zic „campanie", vreau să înțelegeți că nu există furie a iadului mai rea decât un membru al consiliului de administrație cu un carnet de cecuri dolofan și cu relații. Cică vrea să pună microfoane în biroul de admiteri sau să rupă câteva capete.

Toată echipa de lacrosse a fost dată afară din Taverna Kale weekendul trecut, dar nu pentru că erau minori și beți rangă, ci pentru că unul dintre idioții ăia S-A PIȘAT PE PODEA! Bă, idioților, dacă cineva e îndeajuns de prost să vă servească alcool, cel puțin aveți decența de a găsi toaleta.

Amelia

5 OCTOMBRIE, 11:34 PM

AMELIA
lucrurile devin şi mai ciudate
BEN
hopa, ce s-a întâmplat
AMELIA
e aşa de sucită şi de ciudată. uneori parcă nici nu vrea să fie prietenă cu mine
BEN
îmi pare rău dar voi fetele sunteţi nebune; ai terminat sarcinile de la Maggie
AMELIA
da
BEN
chiar şi...
AMELIA
da
BEN
credeam că
AMELIA
ştiu, am zis că n-o s-o fac, dar nu aveam de ales
BEN
aham, clar
AMELIA
nu mă judeca, eşti rău
BEN
mă rog; băiatul ştie că a fost ţeapă?

AMELIA
mâine
BEN
mamă
AMELIA
știu, sunt de kkt; n vdm, tb să plec

5 OCTOMBRIE, 11 41 PM

SYLVIA
fundul meu arartă mai bine în jeansii negri James sau în rochia aia vintage pe care mi-am luat-o din West Village?
AMELIA
e întrebare capcană?
SYLVIA
haha
AMELIA
vintage
SYLVIA
știam eu! Ms!!! Xoxo

5 OCTOMBRIE, 11:47 PM

DYLAN
tocmai mă gândeam la tine
AMELIA
și eu
DYLAN
de bine?
AMELIA
clar
DYLAN
excelent; n vd mâine
AMELIA
paaaa

5 OCTOMBRIE, 11:52 PM

CARTER
frate ce temă am avut la bioogie?
AMELIA
127-47; plus lab
CARTER
plm; ms. Mergi la petrecerea lui Chloe vineri?
AMELIA
nush
CARTER
vino, o să fie tare
AMELIA
poate, n vdm

6 OCTOMBRIE, 1 02 AM

NUMĂR ASCUNS
mama ta te minte. o lași să facă asta?

facebook

6 OCTOMBRIE

Amelia Baron
E pregătită să fie uimită

Carter Rose
Sunt @ Garfield 322; vino oricând

Sylvia Golde
vomit, potoliți-vă

Amelia

6 OCTOMBRIE

Sylvia și cu mine stăm la o masă oarecare în Ceainărie și ne facem temele. Barista tatuați care servesc acolo au lăsat radioul dat tare și din boxe zbiară o trupă indie, iar locul e plin – scriitori, studenți și mame care stau de vorbă cu prietenele lor, timp în care își ignoră plozii zgomotoși. Ceainăria e mereu plină, iar mobila desperecheată, cumpărată parcă de la un târg de vechituri, e destul de bușită, dar tot e mișto. Ori de câte ori putem, Sylvia și cu mine mergem acolo după școală să ne facem temele. Ea își ia un espresso pe care abia îl bea, iar eu îmi comand un ceai cu lapte, și ne prefacem că suntem la facultate.

— „Lucrurile făcute din dragoste au loc întotdeauna dincolo de bine și de rău", declamă ea din cartea pe care o citește.

— A, da? Marfă, zic eu, doar pe jumătate atentă la ea.

Sunt cu ochii în laptop. Tocmai termin lucrarea despre *Spre far*. La început, mă enervau temele pe care ni le dădea Liv. Nu e ca și cum aș fi vreun geniu nebun sau ceva, dar prea erau ușoare. Ca pentru idioți. Dar m-a tras deoparte odată, după oră, și mi-a zis că pot să scriu despre ce vreau eu și în sfârșit mi-a venit o idee super interesantă. M-am gândit că și Liv o să fie impresionată. Chiar vreau s-o impresionez.

Îmi place Liv, și nu doar pentru că e tânără și drăguță și poartă bijuterii ciudate și are un tatuaj misterios din care poți să vezi doar puțin dacă are părul prins în coadă. Liv e cel mai implicat profesor pe care l-am avut vreodată. Și e și scriitoare, ca mine. Mi-a arătat vreo două nuvele pe care le-a publicat în niște reviste literare mici și erau destul de bune. Na, nu erau ca pentru *New Yorker*, dar nici pe departe slabe.

Liv mă susține foarte tare să scriu ficțiune. Tot încearcă să mă convingă să fac ceva cu scrierile mele, de exemplu să înscriu câteva la o bursă pentru scriitori. Dar e cu totul altceva decât programul de vară pentru jurnalism de la Princeton. Articolele despre diverse *chestii* nu-s același lucru cu poveștile pe care le inventez. Pe astea nu sunt pregătită să le arăt lumii ca să le despice, nu încă.

— Cine ar fi crezut că bătrânul Nietzsche era așa romantic? întreabă Sylvia.

O simt că se uită fix la mine, așteptând să mă arăt interesată. Dar nu sunt.

— Tu n-ai de unde să știi asta, Amelia. Dar, când ești îndrăgostită, e exact așa – *dincolo de bine și de rău*.

Glumește doar pe jumătate cu toată drama asta shakespeariană. Tot ce are legătură cu băieții e fix așa pentru Sylvia – de viață și de moarte, cu suișuri și coborâșuri și cu mult prea multă poțiune pentru somn.

— Știu că *mi-au mai plăcut* alți băieți înainte – Sylvia e complet serioasă acum –, dar cu Ian e pe bune. La început îmi plăcea doar pentru că e drăguț și are accentul ăla simpatic și toate alea – și poate și pentru că credeam că într-o zi aș putea ajunge ducesă –, dar acum, gen, nu știu, e o persoană senzațională. Chiar mi-a deschis ochii.

Se uită la mine de parcă ar trebui să-mi pun și eu toate întrebările despre iubirea asta a ei. Dar nu mi le pun.

Mi-ar fi mult mai ușor să găsesc ceva de zis dacă Sylvia n-ar fi spus exact aceleași lucruri despre trei tipi diferiți. Iar partea cea mai aiurea e că nici nu minte. Sylvia chiar crede ce spune. Însă asta o face așa de mișto. Are o inimă uriașă, scăpată de sub control, care devorează totul în calea ei. E plăcut să fii în preajma ei, mai ales pentru că, uneori, abia reușesc să-mi simt propria inimă bătând sub greutatea creierului meu hiperactiv.

În plus, cine știe, poate că de data asta cu Ian chiar era pe bune, în sfârșit. Puțin probabil, dar nu imposibil.

— Ah, rahat, spun eu când îmi dau seama cât e ceasul. Am întârziat. După-amiaza asta stau cu copiii lui Kelsey.

Am doar zece minute să ajung de la Ceainărie la întrunirea Maggie care se ține acasă la Zadie, pe 8th Street. Și nu pot să întârzii. Zadie cică are nu știu ce anunț important de făcut pentru noi trei, ultima chestie pe care trebuie s-o facem înainte să devenim membre depline Magpies. Chestie pe care, apropo, tot nu știu sigur dacă mi-o doresc. Dar sunt sigură că aș face orice ca să rămân prietenă cu Dylan.

— Nici măcar nu mă asculți, așa-i? mă întreabă Sylvia, frunzărind absentă manualul de *Introducere în Filosofie*. Apoi se oprește și mă privește bănuitor: ce-i cu tine zilele astea, de fapt? Abia te văd, și când totuși apari, te porți super ciudat. Și toate statusurile alea aiurea, ca o poezie proastă pe care le pui pe Facebook? „Amelia Baron e pregătită să fie uimită". Știi că asta e ceva care mă scoate din sărite – oamenii care încearcă să se dea mari artiști pe Facebook. Zici că ești îndrăgostită sau ceva.

Ridic ochii din caiet, fără să vreau.

— Să-mi bag, chiar *ești*, chițăie ea și își trântește cartea pe masă atât de zgomotos, încât scenarista pricăjită

din spatele nostru ne privește de parcă ne-am pregăti s-o luăm la palme.

— Taci, șuier spre Sylvia. O să ne dea afară de aici din cauza ta.

— OMG, cine e tipul? mă întreabă ea, rânjind, cu ochi strălucitori. Amelia Baron, te îndrăgostești în sfârșit de un băiat și nici nu te deranjezi *să-mi spui*? Sunt prietena ta *cea mai bună*. Ai o obligație morală să-mi povestești chestiile astea.

Sylvia pare mai degrabă entuziasmată decât supărată.

— Îți poruncesc să începi cu începutul și să-mi zici absolut totul. După aia, poate că te iert. E mai mare, așa-i? OMG, doar nu e chel, nu?

De asta a rămas Sylvia prietena mea cea mai bună. Pare că lucrul pe care și-l dorește cel mai mult pe lume este ca eu să mă îndrăgostesc. E super preocupată de ea însăși în 90 la sută din timp, dar în celelalte 10 procente e o prietenă extraordinară.

— Aici erai, dragă, se aude o voce cu accent din spatele nostru, înainte să apuc să zic ceva.

Sylviei i se luminează fața când se întoarce și-l vede pe Ian Greene strecurându-se spre noi prin marea de scaune împrăștiate prin Ceainărie. Poartă jeanși strâmți și un tricou negru mulat, iar părul blond-nisipiu și l-a ridicat într-un soi de creastă dezordonată. Poartă un fel de pantofi sport europeni, niște ciudățenii care seamănă cu pantofii de bowling. Întregul look îl face să pară fie un rock star englez căruia i se rupe de toți și toate, fie ultimul ratat. Una din două. Lui îi venea bine. Mă uit la el cât e de drăguț – la modul cel mai evident – și aștept să simt și eu o tresărire. Nimic. Văd că arată super bine, dar nu o și *simt*.

Ian și cu mine ne mai întâlniserăm la o petrecere

mixtă weekendul trecut. Asta fusese acasă la unul dintre băieți și ieșise o nebunie și mai mare – am ajuns la mine acasă aproape de două noaptea când, din fericire, maică-mea dormea dusă. De data asta au fost droguri mult mai puternice și oamenii făceau sex pe holuri. Ian și cu mine n-am vorbit nici la petrecerea asta. Îl văzusem cu Zadie la un moment dat, însă, din câte îmi dădeam seama, încerca să scape de ea. Nici după aceea n-am vorbit despre petrecere. De fapt, n-am vorbit deloc despre afilierea noastră la cele două cluburi. E un secret pe care conveniserăm tacit să-l păstrăm pentru noi, să-l ascundem chiar și de Sylvia. Acum toată chestia devenise ceva super tensionat și aiurea. Nu pot să sufăr să știu despre iubitul Sylviei ceva ce ea nu știe. Probabil că o avantaja faptul că eram acolo și stăteam cu ochii pe el, mai ales când Zadie îi dădea târcoale, dar tot ca pe o trădare o simt. Și sunt destul de sigură că nu m-ar ierta pentru asta.

Ian își pune un braț pe după gâtul Sylviei și o sărută. La el, chiar și gesturile banale par încordate. Când se îndepărtează puțin, Sylvia îl privește cu ochi atât de strălucitori, încât pare gata să izbucnească în flăcări.

— Te-am căutat peste tot, îi spune Ian.

Îl salută cu un gest scurt, bărbătesc, din bărbie, pe scenaristul arțăgos de lângă noi, îi ia scaunul liber fără să ceară voie și se așază pe el invers:

— Credeam că mergem în parc să facem poze în după-amiaza asta.

Sylvia rânjește la mine:

— Îi place să-mi facă poze, spune ea cu falsă modestie. Adorabil, nu?

Apoi se întoarce spre el:

— Credeam că ai antrenament până la patru. Voiam să-ți dau mesaj în câteva minute, Amelia oricum pleca.

— Sigur? întreabă Ian, cu ton respectuos. Doar o tachinam pe Sylvia. Nu vreau să vă stric planurile. Ea și cu mine putem să ne întâlnim mai târziu.

Încearcă să se dea bine pe lângă mine. De dragul Sylviei, sper că nu o face pentru că își închipuie că deja îl am la mână cu ceva.

— Nu, Sylvia are dreptate, spun eu, uitându-mă la ceas.

Mă ridic și îmi adun lucrurile, apoi îi fac semn lui Ian să se așeze pe locul meu:

— Trebuie să ajung undeva la patru.

Sylvia își înclină cochet capul și Ian se așază lângă ea. Sylvia stă picior peste picior și îl bâțâie pe unul dintre ele. Restul corpului ei pare de cauciuc. Nici Ian nu-și poate lua ochii de la ea. Când îi privesc, deja nu-mi mai displace atât toată povestea. Nu l-am văzut niciodată pe Ian uitându-se așa la Zadie sau la vreo altă fată. Sylvia o să fie bine. Afecțiunea lor e reciprocă.

— OK, ne vedem mai târziu, zic eu, deși nu mă ascultă niciunul.

Mai aștept o secundă, apoi pornesc spre ieșire. Sunt aproape de ușă când Sylvia mă strigă, în cele din urmă:

— Hei, cea-mai-bună-prietenă!

Când mă întorc, ea și Ian se țin strâns de mână.

— Apropo, nu *cumva* să te gândești că ai scăpat. Știu că ai secrete. O să te spargi în anchetă, până la urmă.

Când plec de la Ceainărie, o iau pe Union spre 7th Avenue. S-a făcut cam frig de când ajunseserăm noi acolo, soarele e acoperit acum de un strat gros de nori plumburii. Și vântul bate destul de tare. E prima săptămână din octombrie și chiar se simte că e toamnă. Închid fermoarul hanoracului și îmi pun gluga pe cap. Dar când o iau spre

sud pe 7th Avenue, vântul devine şi mai puternic, şi mai tăios, aşa că îmi strâng umerii şi merg cu capul în jos, sperând că marea de oameni de pe bulevard se va despărţi în mod miraculos.

N-am noroc. După şcoală, trotuarele din Park Slope colcăie mereu de copii şi mame şi tot felul de aşa zişi scriitori/artişti – nici chiar şmecheri, dar nici boschetari – care o ard aiurea prin cartier în timp ce adulţii adevăraţi sunt la muncă.

Trec pe lângă supermarketul Ace, de unde elevii din Grace Hall obişnuiesc să fure dulciuri, pe lângă La Bagel Delight, care serveşte covrigi proaspeţi, fierbinţi. Trec şi pe lângă PS 321, şcoala aia care arată ca o căruţă de paiaţe. Mă uit la locul lor de joacă înghesuit şi mă întreb cum de încap atâţia copii în clădirea aia mititică.

Atunci când ajung în dreptul lui Pino's, văd înăuntru un grup de elevi de gimnaziu de la Grace Hall şi puţin mai departe mai văd câţiva, aşezaţi pe o bancă în faţă la Cocoa Bar – înăuntru e prea frumos şi liniştit pentru copiii proaspăt ieşiţi de la şcoală. Peste drum de Cocoa Bar este liceul John Jay, dar la ora asta poliţia i-a mânat deja pe cei mai mulţi dintre elevi spre casă.

Tot restul drumului îmi ţin capul în jos, să mă feresc de vânt. În felul ăsta nu trebuie nici să-mi fac griji că o să dau peste cineva cunoscut, cum ar fi vecina noastră Kelsey sau mama Sylviei, Julia. Îmi plac amândouă. Mereu se poartă frumos cu mine. Dar mi-ar pune întrebări la care nu vreau să răspund.

Şi mă gândesc la faptul că Sylvia mă crede îndrăgostită. Mă întreb de ce simt că e oarecum adevărat.

Când ajung pe 8th Street, deja tremur ca naiba. Fac repede stânga spre casa lui Zadie, sperând să nu mai simt vântul chiar aşa dacă schimb direcţia. Dar e şi mai rău.

Îmi îndes bărbia în bluză și îmi strâng brațele în jurul corpului.

Apuc să fac câțiva pași, când o lovitură mă dezechilibrează. Apoi simt cum cineva mă apucă de braț. Mă uit și o văd: o mână mare, de bărbat. *Rahat, rahat, rahat. O să mă jefuiască. Sau o să mă violeze.* Trebuie să mă mișc, să fug, să scap. Să țip.

— Dă-mi drumul, dobitocule! Dă-mi drumul! strig eu cât pot de tare, încercând să-mi smulg brațul din strânsoarea lui.

— Amelia, eu sunt!

Știe cum mă cheamă. De unde dracu' știe cum mă cheamă?

— Scuze, îmi pare tare, tare rău. Nu știu ce-a fost în capul meu. N-am vrut să te sperii.

Îmi trag din nou brațul, tare, dar de data asta mâna lui nu mai e acolo. Când, din inerție, mă duc câțiva pași în spate și mă uit în sus, îl văd pe domnul Woodhouse, în pantaloni de trening, adidași și o geacă de fâș. Pe cap are un fes tricotat care i s-ar potrivi și mai bine dacă s-ar da pe un skateboard. Și pare super crizat.

— Îmi pare tare rău, Amelia.

Ridică mâinile și, cu ochii cât cepele, se uită în jur, pe trotuar. Mai face un pas în spate, să nu-i treacă prin minte cuiva să cheme poliția.

— Te-am strigat de câteva ori. Probabil că nu m-ai auzit din cauza glugii. Nu trebuia să pun mâna pe tine. Îmi cer scuze încă o dată.

Inima îmi bate atât de tare, încât o simt în buricele degetelor.

— Da, n-ar fi trebuit, răspund, încercând să-mi recapăt suflul. Nu prea reacționez bine când, gen, mă înhață un bărbat pe stradă.

— Doamne, cred că am predat prea mulți ani în nordul Connecticut-ului, spune el. Am uitat că în orașe oamenii sunt mereu în gardă.

— Probabil că n-ar trebui să înhățați așa fetele, indiferent de loc.

— Corect, spune el, zâmbind.

Apoi se uită în jur, nedumerit:

— Nu locuiești în zonă, nu?

Woodhouse începe să mi se pară cam ciudat. Mi-a învățat, gen, pe dinafară dosarul, sau ce? Ca să nu mai spun că nu mă încântă ideea ca el să știe măcar direcția vagă în care mă îndrept. Sunt deja destul de stresată că am salvat numele lui Dylan în telefon. Cred că m-aș alege cu un deget tăiat dacă i-aș dezvălui directorului școlii locul unei întruniri Maggie.

— Merg în vizită la mătușa mea. Locuiește aici.

De ce n-oi fi zis „la o prietenă"? Nici măcar nu am o mătușă. Probabil că Woodhouse știe și asta.

— Trebuie să fie plăcut s-o ai așa de aproape, spune el.

Nu-mi dau seama dacă mi-a aruncat-o pe asta ca să se prindă dacă mint sau nu.

Urmează o tăcere lungă și aiurea. Iar el dă din cap ca și cum ar încerca să formuleze următoarea frază pe care să mi-o spună. În cele din urmă, se uită cu ochii mijiți la soarele care coboară.

— O să se întunece în curând. Să ai grijă pe drum, când te întorci acasă. Nu știi niciodată când apare vreun nebun și te înhață.

Zâmbește, apoi arată cu bărbia direcția în care mergeam eu:

— ...și spune-i lui Zadie și celorlalte fete să se poarte cum trebuie.

Zadie deschide nervoasă ușa mare, de oțel, înainte să apuc să sun. Mă rog doar să nu mă fi văzut vorbind cu domnul Woodhouse.

— Ai întârziat, latră ea și se uită peste capul meu spre trotuar, ca și cum ar verifica dacă am fost urmărită.

Apoi mă trage de hanorac și mă târăște înăuntru:

— Iisuse, nu mai sta aici ca o cretină.

Credeam că Zadie mă bagă în clădirea unde locuiește, nu direct în casă. Dar înăuntru este un mare spațiu deschis, cu un perete de geamuri și altul de cărămidă aparentă. Podeaua este ca de asfalt, doar că șlefuită, iar mobila puțină este extrem de joasă, rece și modernă. Cu excepția unui raft plin de fotografii și a vreo două vaze care par scumpe, locul pare mai degrabă un magazin de mobilă decât o casă unde chiar locuiește cineva.

— Doamne, hai odată! Toată lumea e jos deja.

Zadie trece pe lângă mine spre o scară de oțel suspendată.

O urmez pe trepte într-un subsol amenajat. Prima încăpere e mică și conține rafturi goale pentru cărți și niște scaune de citit. Urmează un hol cu un covor cu imprimeu modern – spirale în nuanțe de albastru, roșu și verde cât ține holul.

Zadie a zis că toată lumea e deja acolo, nu? E ciudat de multă liniște, totuși. Tăcere, chiar. Dacă nu mai e nimeni altcineva? Dacă toată întrunirea e un fel de farsă? Zadie *chiar* mă urăște. Nu știu de ce, dar știu că mă urăște. Și acum iată-mă, captivă în subsolul ei tăcut, izolată de lume, unde nu mă poate auzi nimeni țipând.

— Ce aștepți? întreabă Zadie și îmi face semn cu mâna.

— E așa de liniște aici, spun eu, ca o idioată.

— Ă, pentru că e izolat fonic, nebuno, spune ea, de

parcă toată lumea ar avea camere izolate fonic acasă.

Îmi aruncă o privire urâtă și continuă:

— Camera de vizionare și audiție a tatălui meu vitreg e aici, jos, și îi place să aibă liniște. Vrei prezentarea completă a casei, sau îți miști curu'?

— De ce mă urăști așa de tare?

Mă aud punând întrebarea de parcă ar fi vorbit altcineva. O parte din mine se bucură că am întrebat. Cealaltă parte, mai isteață, ar vrea s-o sugrume pe prima.

— ...Spune-mi ce fac aiurea și n-o să mai fac, jur.

Ochii lui Zadie se îngustează până devin două lame albastre și aproape că își lipește fața de a mea. Simt mirosul de țigări din părul ei. Îi văd și șuvița albă. Părul îi este complet lipsit de culoare pe o porțiune delimitată perfect. De parcă l-ar fi decolorat măsurând cu rigla.

— Poți să nu mai fii tu? întreabă Zadie încet.

Fața ei e atât de aproape de a mea, încât am putea să ne sărutăm:

— Adică, dacă poți asta, e perfect. Dacă nu, rămâne că te urăsc.

Dylan intră țopăind în încăpere chiar atunci, dinspre capătul holului.

— Aici erai!

Zâmbește și inima mi se oprește o clipă, gândindu-mă că mi s-a adresat mie. Dar se întoarce spre Zadie:

— Lumea s-a plictisit să aștepte, Zad. Câteva fete le-au zis părinților că vin acasă.

— OK, spune Zadie fără să-și ia ochii de la mine. Vin acum. Dar ai grijă ca Ochi Turbați să stea departe de mine. Duhoarea perfecțiunii ei îmi face greață.

Zadie se întoarce pe călcâie și pornește apăsat pe hol. Eu mă uit în jos și pornesc după ea. Mă tem că, dacă mă uit la Dylan, mă bușește plânsul. Nu mai pot să fac asta.

Nu mai pot să suport ura lui Zadie doar ca să petrec timp cu Dylan.

— Scuze că am întârziat, îi șoptesc lui Dylan când trec pe lângă ea. N-am vrut să vă țin pe toate, dar m-am întâlnit cu cineva afară și...

— Șșșt, șoptește Dylan, cu un deget la buze.

Se apleacă și se uită în lungul holului, parcă ar vrea să verifice dacă Zadie chiar a plecat.

— De ce m-a lăsat să intru în club dacă mă urăște în halul ăsta? întreb eu. Chiar nu pricep.

— Te-a lăsat să intri? întreabă Dylan încet.

Pare nedumerită:

— Zadie e cea care te-a ales.

— M-a ales? Ce vrei să spui?

— Dylan! strigă Zadie de pe hol. Treci odată încoace, kilu' meu!

Dylan ridică privirea spre mine și îmi zâmbește calm, dulce:

— Am putea s-o ignorăm...

Zâmbetul îi devine năzdrăvan:

— ...dar cred că azi chiar ar fi în stare să omoare pe cineva.

— Hai să nu riscăm, spun eu dând din cap și pornesc spre capătul holului care părea că duce spre un scaun electric.

Nu prea halesc povestea asta, că Zadie fusese cea care mă recrutase, dar nu e momentul să cer detalii:

— Sunt destul de sigură că, dacă e să omoare pe cineva, eu aș fi prima.

Dylan zâmbește jucăuș:

— Probabil.

Apoi rămâne nemișcată, destul de mult timp, și îmi zâmbește. Cu pielea ei netedă, pomeții rotunjiți și

buclele bogate, ruginii, Dylan e întruchiparea perfecțiunii. Fără niciun defect. Îmi e greu să mă uit la ea, ca și cum s-ar fi putut... ca și eu cum eu aș fi putut s-o sfărâm dacă stăteam prea mult cu ochii la ea.

Dylan îmi mai zâmbește o ultimă dată și se îndreaptă spre locul unde dispăruse Zadie. Mă uit după ea și simt că rămân fără aer. Însă, după câțiva pași, Dylan se întoarce și își împletește strâns degetele cu ale mele.

Nu pot să-mi iau ochii de la mâinile noastre înlănțuite în vreme ce Dylan mă trage după ea, pe holul lung și întunecat. Acum aud și niște voci, venind de undeva din capătul celălalt. De acolo vine și lumină și simt energia unor corpuri care se mișcă. Vreau ca holul ăla să nu se termine niciodată. Vreau ca degetele lui Dylan să rămână împletite cu ale mele. Nu vreau să-i dau drumul niciodată.

Dylan încremenește la marginea pătratului de lumină care se proiectează pe covor dinspre acea încăpere îndepărtată. Îmi lasă mâna să cadă dintr-a ei. Stă cu spatele la mine și își ține brațele întinse de-o parte și de alta când mă lovesc de ea.

— Așadar, jocul, o aud pe Zadie spunând.

— Ce mai aștepți? șoptesc eu în urechea lui Dylan.

Zadie o s-o ia razna când o să-și dea seama că *tot* nu am ajuns în cameră.

Dylan nu răspunde. În schimb, se întoarce încet spre mine, cu fața aproape atingând-o pe a mea. Simt cât de tare îmi bate inima. Sunt sigură că și Dylan simte. Dar singurul sunet care se aude este vocea lui Zadie, plutind undeva, în depărtare.

— Iar jocul ăsta nu e pentru scorțoși sau alți d-ăștia, spune Zadie. Așa că vorbiți acum sau cărați-vă, dacă sunteți vai mama voastră.

Apoi gura lui Dylan o acoperă pe a mea. Buzele îi sunt atât de mici și moi și delicate, le simt atunci când încep să-i răspund la sărut. Nu se compară cu asprimea sărată a salvamarului din Chatham pe care l-am sărutat acum două veri.

În timp ce gurile noastre se lipesc una de alta, Dylan îmi pune o mână pe față. Și, în secunda aia, știu. Nu vreau doar să fiu prietena ei. Nu vreau doar să fiu ca ea. Vreau să fiu cea care o sărută.

Apoi, dintr-odată, cu un suspin și o smucitură, Dylan dispare. Și rămân în picioare, singură, în întuneric, la marginea micului pătrat de lumină.

Îmi ia puțin să-mi recapăt suflul. Inima încă îmi bubuie când mă strecor în camera unde e adunată toată lumea. Mă uit în jos și pot doar să sper că obrajii nu sunt atât de roșii pe cât îi simt. Îmi lipesc dosul palmei de buze, dar mă opresc înainte să fac gestul de a mă șterge. În loc de asta, îmi apăs gura cu degetele, încercând să păstrez sărutul acolo.

Ridic ochii să văd dacă se uită cineva la mine. Dar fetele – unele tolănite pe fotolii din piele ca cele de la cinema, altele sprijinite de pereți sau așezate turcește pe podea – toate o urmăresc pe Zadie, care stă în picioare, în spatele unor echipamente electronice sofisticate și a unui ecran plat imens.

Mă uit în jur după Dylan și mă las să alunec pe cel mai apropiat perete. Îmi e groază că a plecat, că s-a strecurat cumva și a dispărut. Dar când în fine mă uit la Zadie, o văd și pe Dylan, așezată pe un scaun în dreapta ei. Și ea se uită fix la mine; nu e chiar încruntată, dar nici nu zâmbește. Pare mai degrabă surprinsă și poate nedumerită.

Dar ea m-a sărutat pe mine, îmi spun, și îmi amintesc ce absurd mi se păruse când Sylvia nu era sigură cum

stătuseră lucrurile cu Ian. Nu-i așa? De ce e surprinsă?

— Avem un blog – *Birds of a Feather*[1] se numește, spune Zadie, mândră de ea. A fost ideea mea. Oricum, fiecare are deja o pagină cu poze. Scopul jocului este să faceți câți mai mulți oameni să dea *like* la poze.

Continuă să bată câmpii despre poze și despre cum să faci cât mai mulți oameni să te „placă". Nu prea sunt atentă. Nu pot să mă gândesc decât la sărutul ăla și la cât de bine m-am simțit. În clipa următoare, am o durere ascuțită în picior. Zadie mă călca:

— Mă asculți, în pana mea, zdreanță?

— Ăăă, aaa, da, spun eu, bâlbâindu-mă, și simt că toate fetele se uită la mine. Da, ascult.

Zadie își încrucișează brațele și zâmbește înfricoșător. A venit și mai aproape și e intimidantă:

— Te bagi?

Mai *trebuia* să mă bag? După ce s-a întâmplat cu Dylan, poate că nu. Nu ascultasem cu atenție, dar din ce am apucat să aud despre jocul ăsta – blog, poze, străini – nu-mi place. Nu vreau să am de-a face cu el.

Încerc să mă uit dincolo de Zadie, la Dylan, să văd dacă îmi face vreun semn. Dar e aplecată într-o parte și vorbește cu Bethany. Nu pare să observe, cu atât mai puțin să-i pese că Zadie e grămadă pe mine.

Iar a dispărut complet.

Dacă Dylan se poate plictisi de mine atât de repede, cum i-aș putea atrage atenția dacă nu mai sunt o Maggie? Dacă nu ne mai vedem mereu la întruniri și petreceri. Poate că, în cazul ăsta, Dylan s-ar preface că nu mă mai cunoaște. Poate că ar privi ca pe o insultă faptul că nu am rămas în club pentru ea. Poate că s-ar înfuria. Dacă măcar s-ar uita la mine, aș ști. Mă gândesc iar la sărut, la felul în

1. Oameni de aceeași teapă (n.t.)

care mâna moale a lui Dylan mi-a atins fața.

— Deci? întreabă Zadie și îmi mai dă un șut, mai ușor. Cum rămâne, Ochi Turbați? Ești gata să te bagi?

Îi arunc lui Dylan o ultimă privire. Nu mai vorbește cu Bethany. Se uită în jos și nu pare foarte încântată. Dacă, în secret, Dylan își dorește ca eu să plec? Nu, n-are cum. N-ar avea niciun sens. Tocmai m-a sărutat. Nu?

— Vreau să rămân, chițăi eu, apoi îmi dreg glasul și mă străduiesc să-i susțin privirea răutăcioasă lui Zadie. Mă bag în joc.

Zadie se mai uită urât la mine încă vreun minut, ca și cum ar încerca să mă facă să mă răzgândesc.

— Rămân, repet eu, cu glas tremurat.

— Zadie, ajunge!

În sfârșit, Dylan strigă la ea din celălalt capăt al încăperii. S-a ridicat în picioare. Are brațele încrucișate și șoldul lăsat într-o parte, într-o atitudine cum nu am mai văzut la ea, una care spune „te pui cu mine?"

— Pe bune, las-o dracului în pace odată!

E prima oară când o aud pe Dylan vorbind așa – furioasă și destul de dură. Și toate astea, ca să îmi ia mie apărarea. Simt că inima e pe cale să-mi explodeze. Sărutul însemnase, totuși, ceva. Acum sunt sigură.

Douăzeci de minute mai târziu, când ieșim din camera unde primiserăm detalii mult prea vagi despre acest așa zis joc, dăm peste tatăl vitreg al lui Zadie, în bucătărie. E înalt și are alură de sportiv, cu o claie de păr negru. E îmbrăcat într-un costum de fițe, european, și poartă un inel cam de prost gust. Se vede că a cheltuit o groază de bani pe haine. Dar tot e super țopârlan, spre deosebire de ceilalți tați din Park Slope, care, din când în când, se îmbracă mișto, dar în cea mai mare parte a timpului sunt

pedanți și chiar tocilari. Niciodată eurotrash. Nici măcar cei care chiar sunt din Europa.

Pe blat e o sticlă de scotch deschisă și, lângă ea, un pahar aproape gol. Tatăl vitreg al lui Zadie stă acolo și își butonează iPhone-ul. În cealaltă mână are un BlackBerry.

În colțul încăperii e o femeie mai în vârstă, cu părul blond ușor încărunțit prins într-un coc lejer; poartă pantaloni negri decolorați și un șorț. Înfoaie pernele de pe canapea. Pentru o clipă, mă gândesc că trebuie să fie mama lui Zadie, apoi observ că le înfoaie cu atâta zel, de parcă viața ei ar depinde de asta. Și noi avem o doamnă care ne ajută la curățenie, dar femeia asta arată ca o menajeră în toată regula, poate chiar servitoare internă.

— Hei, spune tatăl vitreg al lui Zadie, pe un ton sonor, ca un tunet. Ia te uită ce avem aici! Sunt fetele Maggies care ies din bârlogul lor secret.

Are un zâmbet de bețiv, pe jumătate fermecător, pe jumătate scârbos.

— Îh, taci din gură, Frank, spune Zadie, dar mai mult în joacă, în timp ce trece pe lângă el și îi fură băutura din mână.

Ia o înghițitură, apoi încă una.

— Mmm, zice ea. Mereu scoți băutura bună când crezi că nu-i nimeni acasă.

Tatăl ei vitreg îi smulge înapoi paharul exact când Zadie încerca să mai bea o gură.

— Maică-ta o să mă omoare dacă simte că miroși a whiskey când ajunge ea acasă. Acuma hai, prezintă-mi-le pe prietenele tale.

Eu sunt chiar în fruntea găștii. Încercam să ies din casă cât mai repede, și iată-mă acum în toată splendoarea. Zadie își dă ochii peste cap și se apleacă în față, sprijinindu-se cu coatele pe blatul de marmură.

— Îh, spune ea, smulgându-i iPhone-ul din mână și cotrobăind prin el. Nu sunt prietenele mele.

— Ei, haide, zice tatăl ei vitreg, punându-și un braț în jurul umerilor ei, apoi întorcându-se spre noi. Sper că Zadie v-a fost o gazdă bună tuturor. În ceea ce mă privește, sunteți binevenite în casa noastră oricând. Îmi place toată chestia asta cu clubul. Și eu am fost odată băgat în așa ceva. Cea mai tare chestie! Băieții ăia încă îmi mai sunt prieteni. Cluburile te ajută să ai o viață, cum să zic, mai organizată.

— Nu cred că o bandă poate fi considerată club, Frank.

Zadie se întoarce spre noi și ne zâmbește:

— Frank, aici de față, a crescut în partea nasoală a Brooklyn-ului. El crede că societatea Skull and Bones are legătură cu omorâtul de oameni.

Ochii lui Frank aruncă o scânteie spre ea, apoi fața lui își recapătă zâmbetul relaxat. Ridică din umeri:

— Poate că da, zice el, dar o frăție rămâne o frăție. Și am fost și polițist, ai uitat? Ăla e mămica și tăticul cluburilor, crede-mă.

— A, da. Pare atât de puțin probabil să te lase cineva să porți o armă, că nici nu-mi amintesc asta, spune Zadie și arată spre ușă. Oricum, fetele tocmai plecau.

— Bun, deci poți să te apuci de eseurile pentru facultate, spune el. Pentru că am făcut în sfârșit pariul cu jegosul de Teddy – dacă intri la două Universități din liga mare, rahatul ăla îmi datorează cinci mii de dolari.

— Și cine ia banii dacă intru?

— Poți să iei banii, să-i arunci în toaletă și să tragi și apa după ei, nu mă interesează. Vreau doar să-i zic rahatului ăla bățos să se ducă-n mă-sa, scuzați-mi franceza.

— Luați aminte, doamnelor, spune Zadie cu un gest

teatral. Un tată care pune pariu dacă o să intri sau nu la facultate. Cu asta te alegi când mama ta se mărită cu un tip din zona nasoală a Brooklyn-ului.

— Exact așa, spune el.

Apoi aruncă pe podea niște perne proaspăt înfoiate, ca să se poată așeza pe canapea, și își cocoață picioarele pe măsuța de cafea evident scumpă:

— Primești o căruță de bani degeaba și te și distrezi ca la balamuc.

Kate

27 NOIEMBRIE

Kate și Lew stăteau pe canapea cu două cutii proaspăt deschise în față, pe care un curier le livrase imediat după ce se întorseseră de la Sylvia. Fiecare cutie era plină ochi cu nenumărate file. Duncan le legase cu elastice – împărțindu-le pe teancuri înalte de cinci centimetri sau chiar mai mult – și le etichetase: E-MAIL, MESAJE, DOCUMENTE WORD.

— Sunt așa de multe, șopti Kate, iar Lew scoase biletul pe care Duncan îl trimisese împreună cu documentele.

— Și mai sunt, încă, văd că a pus aici niște parole – Facebook, Twitter, spuse Lew. Se pare că posta și pe un blog. Va trebui să ne uităm și acolo. E greu de zis care e principala cale de comunicare pentru copiii ăștia, totuși. WhatsApp, Instagram, Facebook, Snapchat, sms – diferă de la școală la școală, știi?

La șaizeci și ceva de ani, Lew părea mult mai priceput la modalități de comunicare între adolescenți decât Kate. Ea nici nu pricepea bine rostul Twitter-ului, darămite să mai știe și cum să urmărească pe cineva.

— Deci dumneata ai mai avut de-a face cu astfel de istoric electronic și în alte cazuri?

Lew zâmbi și scutură din cap:

— A, nu cazuri. Dar am șase nepoți. Reușesc să mă

facă să intru pe Facebook cel puțin o dată pe zi, trimițându-mi poze și tot felul de chestii.

— Șase nepoți? repetă Kate încet, încercând să nu se gândească la toți nepoții pe care nu-i va avea niciodată.

— Și doar jumătate dintre copiii noștri și-au întemeiat familii; Dumnezeu să mă aibă în pază odată ce se apucă toți, spuse el, încercând să pară agasat de idee, deși în mod evident nu era. Cred că ar trebui să începem de aici cu dezbinarea și cucerirea, adăugă, arătând spre cutii.

— Poți dumneata să te uiți la conturile ei de Facebook și Twitter? Și la blogul ăla? întrebă Kate. E un computer la etajul doi, în biroul meu.

Lew arătă cu bărbia spre teancurile de foi:

— Te descurci cu toate alea?

— Nu, răspunse Kate inspirând adânc. Probabil că nu.

Odată ce Lew dispăru pe scări, Kate scoase primul teanc de hârtii, documentele Word ale Ameliei. Păreau cele mai inofensive, nu credea că puteau s-o arunce într-o criză de isterie, deși știa că toate chestiile cu adevărat murdare și, deci, utile, erau ascunse în mesajele Ameliei. Dar nu era încă pregătită să se arunce în ele cu capul înainte. Din fericire, în afară de postările *gRaCeFULLY* pe care Kate le văzuse deja, documentele Word erau doar lucrări pentru școală sau povești scrise de Amelia. Kate aproape că terminase de răsfoit teancul, când dădu peste o lucrare intitulată *Spre far: prietenie și feminism*, de Amelia Baron. Era lucrarea pe care Amelia era acuzată că o plagiase. Doar că titlul nu semăna cu cel al lucrării care căzuse din caietul Ameliei.

Kate dusese acea lucrare jos, în bucătărie, în sertarul în care aruncase toate acele bilețele răutăcioase când se trezise cu Adele la ușă. O trase afară acum și se uită

la pagina de titlu: *Reprezentări ale timpului: Spre far*, de Amelia Baron. Nu era același lucru, nici pe departe.

Kate se întoarse la masa din bucătărie și așeză lucrările una lângă alta. Le răsfoi, citind pe diagonală. Din câte își putea da seama, lucrările nu aveau nimic în comun. De ce ar fi păstrat Amelia două lucrări diferite despre aceeași carte? Kate se holbă la ele și își trecu degetele peste titluri. Asta era dovada că Amelia nu copiase. Simțea asta, era sigură, deși nu putea s-o explice.

Kate lăsă lucrările pe masă și se întoarse în living, unde rămăseseră teancurile aparent nesfârșite. Scoase mai întâi e-mailurile; un bilet lipit deasupra zicea: „Am printat doar ultimele 4 luni. Dacă vrei mai mult, zi". Toate mesajele alea în doar patru luni.

Primul e-mail era de la George McDonnell. Mergi la petrecerea lui Chloe weekendul ăsta? Am auzit că cineva aduce E. E? De la ecstasy? Oare George McDonnell era băiatul misterios cu care Amelia intrase în casă? Kate încă se străduia să accepte toată povestea cu sexul, dar acum era vorba și despre droguri?

Kate scotoci prin teancul de e-mailuri, aproape sfâșiind hârtiile, și rugându-se ca Duncan să se fi gândit să includă și mesajele trimise de Amelia. După ce aruncase deoparte vreo trei sferturi din coli, ajunse la un semn și un alt bilețel: „Trimise" Kate alergă prin mesajele Ameliei, până când ajunse la răspunsul fiicei ei.

> E? Ce-ai, te-ai făcut drogoman dintr-odată, sau ce? Nasol, frate. Oricum, nu pot să vin. Am antrenament duminică dimineață devreme.

Asta scrisese Amelia.

Kate închise ochii și strânse foaia la piept. Slavă Domnului. Poate că avea dreptate și despre alte lucruri,

până la urmă – Kate se uită la următorul e-mail trimis de Amelia; îi era adresat antrenoarei ei de lacrosse, Dra Bing: Cantonamentul o să fie tot în vacanța de primăvară și anul ăsta?

Poate că nu avea să găsească numai minciuni și surprize neplăcute. Dar, vreo zece pagini mai încolo, Kate ajunse la un e-mail care o făcu să înghețe.

> Îmi pare rău, Amelia. Am depășit limitele. Putem să vorbim despre asta? Te rog. – Phillip

Oricine era acest Phillip, ceva se întâmplase între el și Amelia. Vreo ceartă, poate. Kate căută adresa de e-mail: p_woodhouse@gracehall.edu.

Phillip Woodhouse, directorul de la Grace Hall? Kate clipi la e-mail, apoi se mai uită o dată la adresă. Ce treabă avea Phillip Woodhouse să-i trimită Ameliei e-mailuri scrise cu tonul ăla: *Îmi pare rău? Am depășit limitele?* De când își cerea scuze un director în fața unui elev? Și cam ce limite depășise?

Kate tresări când auzi pașii lui Lew pe scări. Când ridică privirea, văzu că era pământiu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate. Ce ai găsit?

Întâi e-mailul de la Woodhouse, acum expresia aia teribilă de pe figura lui Lew: era deja prea mult. Adrenalina îi făcea mâinile să tremure.

Așteptă ca expresia lui Lew să se schimbe; în loc de asta, el se opri la o oarecare distanță de ea și apucă spătarul fotoliului. În cele din urmă, spuse:

— Cred că ar trebui să mergi sus și să vezi cu ochii tăi.

— Ce? Nu. Sus? De ce?

Kate simți un val de greață când se uită spre scară.

— Spune-mi pur și simplu ce ai găsit. E ceva de pe contul ei de Facebook?

Bărbatul scutură din cap:

— Cum am zis, trebuie să vezi.

Kate își coborî iar privirea spre e-mailurile din poală și simți că o ia amețeala.

— Dar am mai găsit o lucrare, spuse ea, în sfârșit, încercând să câștige timp. Două lucrări diferite pentru aceeași temă. Cea la care spuneau că Amelia a copiat.

— Hm, spuse Lew, fără prea mare interes. Poate că merită să vedem ce-i cu ele.

— Și am mai găsit și asta, spuse ea ridicându-se și întinzându-i e-mailul.

El citi mesajul.

— Cine e Phillip Woodhouse? întrebă. Credem că ar putea fi iubitul misterios?

— E directorul de la Grace Hall.

Lew se încruntă, apoi se uită din nou la e-mail.

— Hai să nu intrăm în panică încă, spuse el. O să verificăm, să vedem despre ce e vorba. Poate că există o explicație rezonabilă. Nu e musai să fie ceva nepotrivit.

Kate îl fixă cu privirea pe Lew până când el ridică ochii și dădu din cap.

— În regulă. De acord, e nevoie de o explicație.

Sus, în mica ei cameră de lucru, Kate se așeză la birou, în fața computerului al cărui ecran era întunecat. Simțea că i se face greață.

— OK, spuse ea și îi făcu semn lui Lew să facă ce era de făcut. Hai să terminăm odată cu asta.

Lew mișcă mouse-ul până când ecranul se trezi la viață. Și acolo apăru Amelia îmbrăcată doar în chiloți roz de dantelă și un sutien push-up asortat. Stătea aplecată sugestiv peste scaunul de la biroul din camera ei, cu fundul spre obiectivul camerei.

— Doamne, Dumnezeule! suflă Kate și își acoperi ochii cu mâna.

Preț de o clipă, se gândi să se mai uite o dată, să se asigure că într-adevăr văzuse ce văzuse. Dar nu putea. Fata sexy care o făcea pe vampa în fața camerei era Amelia. Nu exista nicio îndoială. Kate se scutură, încercând să-și alunge imaginea din minte.

— Închide-l! Te rog, închide-l!

Lew se conformă: se întinse și închise monitorul.

— Ce era aia? strigă Kate.

— Blogul pe care posta, spuse Lew încruntat.

Părea extrem de jenat.

— Amelia a făcut o asemenea poză și a postat-o undeva unde putea s-o vadă oricine? urlă Kate, de parcă Lew ar fi pus-o pe Amelia să facă așa ceva.

— Nu oricine, răspunse Lew, cu voce blândă. Ca s-o găsească, cineva ar fi trebuit să știe pseudonimul Ameliei.

Kate simțea că o să vomite chiar acolo, pe tastatură. Fiica ei se prostitua în secret, sau ce? Era exhibiționistă? Ce o apucase să-și facă poze pe jumătate dezbrăcată, ba chiar să le posteze *online*? Era genul de chestie pe care... Nu, nu era genul de chestie pe care ar face-o oricine.

— Câți oameni au văzut asta? Ai cum să-ți dai seama?

Poate că nu era atât de grav pe cât părea. Zece, cincisprezece – cam astea erau numerele la care se gândea Kate. Nici așa nu era minunat, dar nu era ca și cum ar fi lucrat pentru un serviciu de escorte. Poate că așa făceau copiii în ziua de azi – se arătau unii, altora, în chiloți. Poate că era noul safe sex: să te dezbraci pe internet ca să nu trebuiască s-o faci în viața reală. De fapt, Kate nu credea asta cu adevărat. Nu era nimic sănătos la pozele alea care acum îi rămăseseră întipărite în memorie.

— Sunt o mie două sute optzeci și opt.

— Ce? întrebă Kate, care uitase despre ce vorbeau.

— M-ai întrebat câți oameni au văzut asta, răspunse Lew, fără tragere de inimă. Atâția oameni i-au dat „like" la poză. Unii au și comentat.

— Mai mult de o mie de persoane au văzut pozele astea? întrebă Kate și făcu ochii atât de mari, încât începură s-o usture.

Lew îi ignoră întrebarea, probabil fiindcă răspunsul era că de văzut, au văzut-o chiar mai mulți.

— Chestia asta – orice ar fi ea – nu o includea numai pe Amelia. Sunt peste douăzeci și cinci de fete în grup.

— Grup?

— *Birds of a Feather*. Din câte îmi dau seama, există și un clasament, aproape ca într-un joc.

— Un joc? Cu poze d-astea? Doamne, ce mizerie.

Brusc, Kate se simți cuprinsă de furie:

— Trebuie să le găsim pe fetele astea. Trebuie să le spunem părinților lor exact cu ce se ocupă. Nu e deloc în regulă. Și nu a fost ideea Ameliei. Cineva a convins-o să facă asta.

— Sunt de acord, dar presupun că toate numele de aici sunt pseudonime. Ai vreun anuar sau ceva ce am putea folosi ca referință pentru numele reale ale fetelor?

— Există un catalog de la o competiție sportivă, cu pozele tuturor elevilor. E online.

Când Kate merse în dormitor să-și ia laptopul ca să compare pozele, nu se putea gândi decât la posibilitatea ca Amelia să se fi sinucis, totuși. Dacă ajunsese amestecată în așa ceva, să pozeze aproape goală, poate că se simțise atât de vinovată, încât nu mai dorise să trăiască.

Atunci când Kate se întoarse în birou, Lew era la telefon.

— Da, OK, spuse el încet, masându-și fruntea. Vin cât pot de repede.

Avea maxilarul încleștat când închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

Așteptase cu înfrigurare momentul în care el avea să primească un telefon iar vocea de la celălalt capăt avea să-i spună că a fost retras din anchetă pentru că era mai mare nevoie de el în altă parte. Dar nu acum. Nu după ce văzuseră pozele alea.

Lew inspiră adânc, continuând să-și sprijine fruntea în palmă.

— Dacă îmi dai site-ul și parola pentru catalogul ăla, pot să verific eu astă seară, spuse el. Probabil că e mai bine să nu vezi și restul pozelor, oricum.

— Unde pleci?

— Acasă. În vara asta, soția mea a făcut un atac cerebral.

Lew o spusese foarte încet. Dădu din cap, cu privirea pironită în podea. Când ridică ochii spre Kate, erau umezi:

— Când are o zi proastă, eu sunt singurul pe care îl ascultă. Nici nu sunt sigur că știe mereu cine sunt, dar mă ascultă oricum. La telefon era îngrijitoarea ei. Se pare că azi a fost o zi tare proastă.

Kate îl privi și clipi. Și-ar fi dorit să fie genul de persoană care să pună o victimă a unui atac cerebral mai presus de propria anxietate. Dar nu voia decât să se agațe de piciorul lui Lew și să-l implore să rămână, să nu plece de lângă ea până când nu descoperea toate grozăviile din viața Ameliei despre care nu avea habar.

— OK, reuși să spună. Adică da, sigur că da. Ai idee când te întorci?

— Mâine dimineață, la prima oră, spuse Lew.

Bărbatul se opri în ușă, față-n față cu Kate, și o privi drept în ochi. Atunci, trăsăturile i se îmblânziră într-un fel pe care Kate nu îl mai văzuse până atunci. Își imagina că așa își privește propriii copii ajunși adulți, cu o fermitate împletită cu căldură. Asta o făcu să-i dea lacrimile.

— Încearcă să nu îți faci griji, adăugă Lew. O să aflăm ce s-a întâmplat cu ea.

După plecarea lui Lew, Kate rezistă tentației de a se întoarce la blogul *Birds of a Feather*. Nici nu era greu. N-ar mai fi îndurat să vadă iar fotografiile acelea cu Amelia. Niciodată.

Kate se întoarse, în schimb, la cutii. Trebuia să reușească să treacă prin toate e-mailurile Ameliei. Mai exact, voia să vadă dacă mai erau vreunele de la Woodhouse. Poate că exista o explicație nevinovată pentru un singur e-mail de la el. Poate. Dar nu și pentru mai multe.

Când Kate termină de verificat toate mesajele, soarele apusese. În living era întuneric, cu excepția unui cerc de lumină palidă de la lampa de lângă canapea. Aceasta arunca un halo neclar peste măsuța de cafea unde Kate pusese toate e-mailurile de la Woodhouse pe care reușise să le găsească.

Erau șaptesprezece cu totul.

Kate le răsfiră pe măsuța de cafea ca pe o broderie a groazei, apoi își încrucișă brațele și se holbă la ele. Cele mai multe mesaje erau scurte, o propoziție sau două. Ameliei i se cerea să se vadă cu Woodhouse, să se gândească la ceva ce îi spusese el sau la ce făcea ea. Da, într-un mesaj, el aproape că părea s-o amenințe. Gândește-te la viitorul tău, Amelia. Asta s-ar putea să te coste.

Amelia răspunsese, tot pe e-mail, doar de două ori, în foarte puține cuvinte: OK și La ce oră.

Oare se întâmpla ceva între Amelia și Woodhouse? O aventură, hărțuire sexuală, orice? Kate îl cunoscuse în ziua în care Amelia murise. Aparent, purtaseră o întreagă conversație despre care Kate nu-și mai amintea. El venise și la înmormântare. Asta își amintea Kate, deși acea zi era cu totul în ceață. Închise ochii și încercă să și-l imagineze pe Woodhouse. Era tânăr, parcă? Chiar și atrăgător? În mintea lui Kate apăru pentru o fracțiune de secundă imaginea unor ochelari de hipster și a unui păr dezordonat, boem. Asta *dacă* își imagina persoana corectă. Desigur, Woodhouse avea un CV impresionant – bursă Fulbright și master la Harvard în Politici Publice și Educație, obținut cam în aceeași perioadă în care Kate își luase diploma în Drept. Își aminti că citise despre el în ziarul școlii pe care Grace Hall îl trimisese când el devenise director. Dar cine zice că un tip cu un CV perfect nu poate fi pedofil?

Chiar atunci se auzi o bătaie în ușa de la intrare; o dată, apoi de trei ori, și mult mai tare. Oricine ar fi fost, era nerăbdător, aproape agresiv. Kate se ridică de pe canapea și, cu brațele strânse în jurul ei, păși nesigur prin întuneric, spre ușă. Nu aprinse lumina. Încă nu voia să afle lumea că e acasă.

Bum! Bum! Bum! Bătaia reveni când ea era chiar lângă ușă.

Lui Kate i se strânse stomacul când se uită prin vizor. Acolo, pe verandă, era Seth; cu brațele încrucișate și maxilarul încleștat. Când Kate îi deschise, îl găsi cu mâna ridicată, gata să bată din nou în ușă. Pe fața lui se citi întâi ușurare, înlocuită rapid de mânie.

— Nu. Nu poți să faci așa ceva, nu în perioada asta, o certă el pe Kate, intrând în casă pe lângă ea. Ai idee de câte ori te-am sunat azi?

— Nu, am...

— De douăsprezece ori, explodă el. Ți-am lăsat *douăsprezece* mesaje. Dar te-ai deranjat cumva să mă suni înapoi? Nu, evident. A trebuit să-l pun pe Thomas să plece de la serviciu la șase și jumătate s-o schimbe pe bonă, ca să pot veni aici să văd ce faci. Ai idee cât de devreme înseamnă șase și jumătate la McCann Erikson? E ca și cum ți-ai lua liber jumătate de zi. Să zicem doar că Thomas e supărat pe mine pentru că m-am băgat peste obsesia lui legată de muncă; și supărarea lui se extinde și la tine. Așa, deci care îți e scuza pentru faptul că nu m-ai sunat înapoi?

Seth se uită prin încăpere:

— Și de ce stai aici, pe întuneric? Ți-am mai spus că asta te deprimă. Chiar există studii care spun că...

Seth amuți când fața lui Kate începu să cadă. În clipa următoare, femeia plângea în hohote.

— Aoleu, spuse Seth, apoi făcu un pas în față și o luă în brațe. OK, OK. Stai pe întuneric cât vrei tu, dragă. Și dă-l naibii pe Thomas. Lola e și fiica lui. N-are decât să coboare din turnul lui de fildeș și s-o ia el o dată. Hai, ai nevoie de ceva de băut.

Douăzeci de minute mai târziu, cu câte un pahar de vin în mână – și cu Seth pus în temă cu situația –, se holbau amândoi la paginile de pe măsuța de cafea a lui Kate.

— Cam sună a *Lolita*, spuse Seth. Ce ai de gând să faci?

Kate scutură din cap.

— Să aflu de ce i-a scris, cred.

— Ești sigură că mai contează? întrebă Seth.

— Ce vrei să spui? Evident că da.

— Ascultă, Kate, știi că te iubesc, da?

Kate se uită urât la el o clipă, știind că avea să-i spună ceva ce ea nu voia să audă:

— Da, să zicem.

— Și știi că o iubeam pe Amelia.

Kate dădu din cap.

— Înțeleg perfect că vrei să știi sigur că Amelia nu s-a sinucis, spuse el. Dar dacă știi deja, de ce mai trebuie s-o și dovedești? Și cui?

Kate își dădea seama că Seth încă privea moartea Ameliei ca pe o sinucidere, totuși. Că el credea că toate aceste căutări făceau parte din procesul de vindecare a lui Kate. Necesar, poate, dar în final inutil.

— Era fiica *mea*. Singura pe care o s-o am vreodată și...

— Ascultă, știu ce înseamnă asta, mai ales acum, că o am pe Lola. Dar...

— Crezi că ar trebui s-o las baltă. Că dacă cineva a omorât-o pe Amelia, ar trebui să-l las să scape?

Seth scutură din cap și se încruntă. Energia lui vibrantă dispăruse aproape complet, acum.

— Spun doar că ar trebui să-ți dai ție voie să scapi, zise el încet. Nimic din toate astea n-o s-o aducă înapoi pe Amelia, în schimb te poate duce pe tine pe marginea prăpastiei. Dacă afli ceva despre ea și tipul ăsta, Woodhouse, ceva sinistru și teribil, dar care nu are nicio legătură cu motivul morții ei? Ce faci atunci? Nu zic decât că Amelia și-ar dori ca tu să ai grijă de tine. Și eu vreau să ai grijă de tine.

Avea dreptate, desigur, despre posibilitatea ca ea să afle grozăvii. Deja aflase lucruri pe care și-ar fi dorit să și le poată șterge din minte. Mobilul lui Kate vibră pe măsuța de lemn chiar atunci, cu un zgomot prelung. Amândoi se uitară la telefon, apoi unul la altul. Kate nu se mișcă.

Fără ca ea să i-o ceară, Seth se ridică să vadă cine suna.

— E doar mesageria vocală, spuse el și îi întinse aparatul.

Mesajul era de la Daniel.

„Vreau doar să mă asigur că nu ești îngrijorată în legătură cu Associated", spuse vocea lui înregistrată. Încercase să pară vesel. Nu reușise. Suna mai degrabă nervos, dacă nu chiar furios de-a binelea. „Știam de mult că așa o să se întâmple. Că n-o să-l cuceresc niciodată pe Jeremy. De asta plec la Meyers&Jenkins în vreo două săptămâni. Mi-au făcut o super ofertă de parteneriat. Așa că sunt foarte bine, crede-mă. Între timp, plec în Scoția, să joc golf, dacă-ți vine să crezi așa ceva. Nu mi-am mai luat concediu de doi ani. Oricum, ne mai vedem p-aici. Ai grijă, Kate, și felicitări. Meriți asta."

Kate mai ținu telefonul la ureche vreun minut după ce mesajul se terminase. Daniel pleca la altă firmă după toți anii ăștia în care se agățase cu ghearele de orice ca să ajungă în vârf la Slone&Thayer? Ieșea din viața ei, pur și simplu. Simțea ușurare, dar mai era ceva. Neliniște. *Meriți*. Din tot ce spusese Daniel, asta era partea care nu-i plăcea. El credea despre sine că e singurul care merită ceva bun.

— Cine era? întrebă Seth, care nu se lăsase impresionat de faptul că prietena lui își ținuse telefonul lipit de ureche. Vrea Jeremy să te duci la muncă să-i cureți guma de pe talpă?

Își ridică mâinile și începu să le fluture:

— „Vai, Kate, ajută-mă! Nu pot să-mi ating pantofii cu mânuțele astea albe ca spuma laptelui!"

— Ai terminat? întrebă Kate.

Seth luă o gură de vin și oftă:

— Mda.

— Oricum, era Daniel, nu Jeremy.

— Vai, și mai bine. Și ce a avut de spus azi Căpitanul Cruciadei Corporatiste? S-a urcat pe niște bănuțe ca să facă rost de marafeți? Sau poate că a aruncat niște căței în râu ca să fie el avocat pledant principal la un proces.

— Credeam că ai terminat.

Seth ridică din umeri:

— Daniel merită să-l iei în balon. Știi, m-am întâlnit cu el la un eveniment al absolvenților anul trecut și zicea că vrea să facă o petiție ca să-i împiedice pe activiștii pentru drepturile omului să mai ceară donații la el în cartier.

— Sunt sigură că glumea, spuse Kate.

Seth ridică o sprânceană:

— Măcar tu să crezi asta. Știi, am auzit zvonuri că fosta lui nevastă, Gail, a trebuit să se interneze după divorț.

— Acum inventezi chestii.

— Poate că da, dar, pe bune. Daniel chiar exploatează oamenii. Știi asta mai bine decât oricine. Cu tine a exagerat de nenumărate ori de când voi doi...

— Poți, te rog, să nu-mi amintești?

— Scuze, spuse Seth, cu o mutră spășită.

Telefonul lui Kate vibră din nou în mâna ei.

— Daniel nu te sună *iar*, sper?

— Nu e mesageria vocală, e un sms, spuse ea, deși se uitase numai cu coada ochiului la telefon. Vrei să-l citești tu, te rog?

I-l dădu înapoi lui Seth. Acesta i-l smulse din mână și se uită la el cu țâfnă, de parcă avea de gând să lămurească prostia asta odată pentru totdeauna. Dar, pe măsură ce citea, fața i se prăbuși încet.

— Citește-l, spuse Kate.

— Kate, nu cred că... Sunt doar două cuvinte. Cine știe ce...

— Seth, te rog.

Bărbatul inspiră adânc și își trecu mâna prin păr, ca și cum ar fi încercat să tragă de timp.

— OK, OK, bine, spuse el încet, ridicând telefonul ca să citească. Mai respiră o dată, zgomotos. „Târfa dracului"

gRaCeFULLY

10 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Deci, există o disensiune în interiorul clubului de șah, lume...

Știm, știm, cine vrea să audă de tocilarii ăia, corect? Dar stați un pic, asta e chiar bună. Cică o anumită domnișoară din echipă, cunoscută pentru maniera ei agresivă de, ăăă, joc, (OK, e vorba de Ainsley Brown) a întârziat la concursul de la Horace Mann de duminica trecută pentru că era puțin reținută în toaletă, împreună cu un concurent de sex masculin de la Stuyvesant. Umblă vorba că respectivul a fost mai mult decât încântat să piardă intenționat partida în schimbul serviciilor prestate.

Oficialii din conducerea școlii susțin că strâng lațul în jurul ticălosului cu degete lipicioase care a șutit două dintre iPad-urile noi ale școlii. E vorba fie de terminații ăia de la Wolf's Gate, fie de membrul clubului celor dependenți de jocuri de noroc, profu de chimie, Dl. Hale. Caz în care sper să-l dea afară – dacă s-ar putea, înainte să-mi corecteze ultimul test.

Iar fetele Maggies s-au apucat iar de treabă. E ceva cu poze și un blog. N-am detalii, dar sigur sunt suculente.

Și se pare că Ian Greene și Dylan Crosby cam au ochi alunecoși. Sylvia, biata de tine, știam că orele-ți sunt numărate. Iar ochii lui Dylan par să alunece ÎN SFÂRȘIT spre cineva. Urmează detalii.

Reveniți pe aici mai târziu, oameni buni. O să mai am niște bombe.

Amelia

13 OCTOMBRIE, 8 47 PM

DYLAN
ești liberă mâine
AMELIA
clar la c oră?
DYLAN
dp șc
AMELIA
c vrei să fcm?
DYLAN
ieșim; poate în parc; film
AMELIA
ca o întâlnire
DYLAN
da, cred k da
AMELIA
sună bn, n vdm m trz

13 OCTOMBRIE, 9:03 PM

BEN
ce faci?
AMELIA
nada cf tu?
BEN
bine; ai vb cu mama ta?
AMELIA
încă nu; nush ce să fac

BEN
de ce?
AMELIA
tu le-ai zis alor tăi imediat?
BEN
cam da
AMELIA
şi au fost OK?
BEN
tata a procesat-o mai rpd decât mama
AMELIA
mama ar fi OK, dar tot e aiurea; ca o discuţie naşpa despre sex
BEN
da, dar o să te simţi mai bn după, crede-mă
AMELIA
poate; t las. vb m trz XO

13 OCTOMBRIE, 9 11 PM

SYLVIA
ai văzut ultimul gracefully?
AMELIA
Încă nu, de ce?
SYLVIA
Tocmai am citit şi zicea că lui Ian îi cam fug ochii WTF!!!
AMELIA
100 la sută din rahaturile de acolo sunt minciuni...
SYLVIA
sper k ai dreptate

facebook

14 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Au devenit parte din acel univers ireal, dar pătrunzător şi interesant, care este lumea văzută prin ochii iubirii." Virginia Woolf, Spre far

Sylvia Golde
Câh, hai gata cu toate citatele astea pretenţioase

George McDonnell
da, pe bune, taci în plm

Chloe Frankel
Mie mi se pare foarte frumos, Amelia. Ador cartea aia

Amelia

14 OCTOMBRIE

Mă trezesc cu soarele care-mi bate în ochi. E destul de coborât, chiar deasupra caselor de peste drum. Mijesc ochii și ridic o mână să-i feresc de lumină, ca să pot verifica ceasul de pe noptieră. E deja aproape cinci după-amiaza și fac pe babysitter-ul pentru Kelsey de la șase și jumătate. S-a cam dus ieșirea mea la film cu Dylan. Nu mă deranjează foarte tare. Mă rog, asta dacă nu cumva Dylan nu evită dinadins să apărem împreună în public.

— Pe bune le-ai citit pe toate? întreabă Dylan.

Când mă întorc pe partea cealaltă în pat, o văd lângă ușa camerei mele, uitându-se la toate cărțile de pe rafturile mele încărcate. E îmbrăcată doar într-un maiou și chiloți și are părul înnodat pe ceafă; câteva șuvițe i-au scăpat și îi încadrează fața. Arată ca o prințesă.

— Adică, e ca la bibliotecă aici, spune ea pe un ton în care se amestecă uimirea și un strop de oroare. N-am mai văzut atâtea cărți în casa cuiva.

— Păi și biblioteca de la tine de acasă?

— Tata colecționează cărți, spune Dylan. Nu le citește. E ca și cum ar fi plăcuțe comemorative sau arme, gen. Tu le-ai citit pe astea, nu?

Ridic privirea spre rafturile lungi și pline. Adevărul e că-i cam ciudat, îmi dau seama acum, când încerc să le

privesc așa cum, probabil, o face Dylan. Deși nu e ca și cum faptul că ea-și cară peste tot puzzle-urile ei sudoku de centură neagră ca pe o păturică de siguranță ar fi chiar normal.

— Nu *pe toate*, mint eu. Asta ar fi nebunie curată. Oricum, cred că unele sunt ale maică-mii.

Faptul că mint mă întristează. După toate ascunzișurile și prefăcătoria de care a fost nevoie ca să fiu între Maggies și să rămân aproape de Dylan, mi-ar fi plăcut să pot fi sută la sută eu însămi când sunt singură cu ea. Dar am mereu senzația că îmi scapă printre degete și nu știu care dintre ciudățeniile mele ar putea fi o problemă. Nu mi-e de prea mare ajutor nici paranoia lui Dylan legată de faptul că oamenii ar putea afla despre noi. De parcă asta ar fi ceva mai rău decât moartea. N-am de gând să umblu prin Brooklyn povestind despre iubirea noastră sau să particip la parada gay sau ceva, cel puțin nu încă. Dar nici nu mă interesează dacă află cineva. Singura de care îmi pasă e Dylan. Am întrebat-o odată dacă îi e rușine cu relația noastră și n-a fost bine.

„Nu", spusese ea, arțăgoasă. Eram în dormitorul meu, ca de obicei. „Doar că nu vreau ca cineva de la școală să afle chestii despre viața mea privată, OK?"

Viața mea privată. O spusese ca pe un lucru de importanță majoră, pe care era obișnuită să-l ascundă. Asta m-a făcut să mă întreb câți băieți păziseră secretele lui Dylan înaintea mea. Poate chiar și alte fete, ce știu eu? Întrebarea asta mă bântuie de câteva săptămâni, dar mă abțin s-o spun cu voce tare. Mi-e teamă de răspuns. În orice caz, ar fi dezavantaje. Nu pot decât să sper că Dylan o să renunțe la ideea de a ține ascunsă relația noastră. Pentru că nu știu dacă m-am îndrăgostit de ea, dar numai la ea mă gândesc. Și, când suntem împreună, mă simt

legată de ceva mai mare și mai bun decât persoana mea. După mine, asta e iubire.

Vreau ca Dylan să rămână, să comandăm ceva de mâncare și să ne prefacem că suntem un cuplu căsătorit de mult. Aș putea chiar s-o sun pe Kelsey și să-i spun că sunt bolnavă. N-am mai făcut-o niciodată. Ar fi un gest iresponsabil, dar aș face asta pentru Dylan. Oricum, știu deja că nu rămâne niciodată. Dylan vine pe la mine să stea o oră, două, după școală. Apoi, de fiecare dată spune că trebuie să meargă acasă ca să ajungă la cină, să-și facă temele sau pentru că mama ei vrea să discute ceva cu ea. Poate că toate astea sunt adevărate. Dar mereu am impresia că sunt doar scuze.

Dylan încă se holbează la rafturile mele.

— E OK dacă toate cărțile sunt ale tale, spune ea.

Niciodată n-am fost în stare să mint ca lumea.

— ...Mi se pare tare că-ți place așa de mult să citești.

Se dă mai în spate și se așază pe marginea patului, lângă mine:

— Cred că alți oameni își închipuie lucruri în capul lor când citesc. Își imaginează lumi întregi. Pentru mine sunt doar cuvinte pe o pagină, atât.

— Pe bune, nu-ți închipui nimic? întreb eu. Ce ciudat.

Văd cum i se lasă colțurile gurii. Ciudat. De ce oi fi spus-o așa? De parcă ar fi ceva în neregulă cu ea.

— E foarte tare, asta am vrut să zic, adaug eu, dar e prea târziu.

— Mda, mă rog, nu e deloc așa. Dar nu semăn cu tine, Amelia. Nu semăn cu nimeni.

Dylan sare în picioare și își înhață jeanșii. Îi trage pe ea, cu o față complet inexpresivă. Din clipa în care privirea ei capătă aerul ăsta îndepărtat, știu că întâlnirea noastră s-a sfârșit.

— Trebuie să plec. Astă seară e episodul ăla important al maică-mii. A invitat niște prieteni acasă, să se uite împreună. Trebuie s-o ajut să se pregătească.

Zici că-i robot, așa vorbește.

— Sigur, OK.

Mă ridic și îmi pun tricoul pe mine. Și ele reapar, luptându-se să-mi iasă pe buze. Întrebările care nu pot avea un răspuns bun. Dar de data asta nu mă pot opri:

— Sunt prima fată cu care ai fost?

— Ce contează?

Cel puțin, nu s-a crizat. Credeam că o s-o rupă la fugă.

— Sunt cu tine acum, nu?

Dylan își ia jacheta și geanta, apoi își desface părul din nodul care i se bălăngănea pe ceafă. Îmi spusese odată că maică-sii nu-i plăcea s-o vadă cu părul prins. Zicea că-i face fața prea lată.

— Probabil că nu contează. Dar chiar *ești* cu mine?

Simt că mi se face rău. Greșesc încercând s-o fac să vorbească despre asta. Ar trebui să mă mulțumesc cu ce îmi oferă. Dar nu reușesc să tac:

— ...pentru că, uneori, am senzația că parcă nu ți-ai dori asta.

Dylan zâmbește și fața ei își recapătă strălucirea. Vine înapoi și se aruncă pe pat, lângă mine. Își lipește șoldul de piciorul meu și îmi netezește părul, așezându-mi o șuviță rebelă după ureche.

— Te plac, Amelia, spune ea. Dar vreau ca ceea ce avem să fie despre noi, nu despre a le demonstra ceva celor de la Grace Hall sau din Maggies. Nu e treaba nimănui, doar a noastră.

Nu mi-a răspuns la întrebare, știu asta. Însă e ceva romantic în felul în care a descris ce simte. De parcă am fi noi împotriva tuturor. Sunt o tâmpită că stric ceea ce

avem. De ce am atâta nevoie ca oamenii să știe despre noi? Pentru că sunt o ciudată, d-aia. Pur și simplu nu pot să las lucrurile să curgă. Asta se întâmplă când petreci atât de mult timp singură, ca mine. Devii ciudat și te agăți de celălalt.

Dau din cap:

— Îmi pare rău, am vrut doar...

— E OK. Înțeleg.

Dylan zâmbește și se apleacă să mă sărute.

— Ești un pic cam smiorcăită. Ceea ce, în general, e destul de drăguț.

N-au trecut zece minute de când a plecat Dylan, și aud un zgomot ciudat de la parter. Stau la birou, îmi termin tema de la biologie. Îngheț și ascult cu atenție. Probabil că mi s-a părut. Trebuia să fi aprins naibii vreo lumină jos, pentru că deja s-a-ntunecat afară. Iar acum sunt blocată tocmai la etaj, în camera mea, într-o casă în care se face întuneric. Ce greșeală de începător! Genul de greșeală pe care n-aș face-o, în mod normal, pentru că sunt expertă în a sta singură acasă.

Îmi țin respirația și ciulesc urechile, în caz că se mai aude acel zgomot. O clipă e liniște. Tocmai sunt pe cale să trag aer în piept, când se aude din nou. Un bocănit discret, care se repetă, urmat de un sunet înfundat, dar ceva mai tare. Ca și cum cineva se lovește de lucruri prin întuneric pentru că nu cunoaște spațiul. Rahat, chiar a intrat cineva în casa mea?

Iau repede mobilul și formez 911, dar nu apăs pe *apelare*. Dacă zgomotul se dovedește a nu fi nimic – și sunt sigură că-i așa – iar maică-mea află că am sunat la poliție? S-ar criza pentru că eu m-am crizat. Apoi s-ar simți super vinovată pentru că eram singură acasă și speriată.

Cumva, m-aş trezi că ar aduce-o pe Leelah înapoi. Iar Leelah ar însemna s-o termin cu Maggies. Şi cu Dylan.

Cu telefonul în mână şi cu degetul pe *apelare*, mă strecor spre uşă. Scot capul din cameră şi mă uit în jos, pe scară. Cineva trebuie să fi aprins lumina din bucătărie, poate pe cea mică de deasupra aragazului, sau poate lumina din baie. E posibil să fi lăsat-o eu aprinsă, sau să fi lăsat-o mama, când a plecat la muncă. Dar nu prea cred.

Nu pot să stau pur şi simplu şi să aştept să aflu dacă jos e cineva care la rândul lui aşteaptă ocazia să mă omoare sau ceva. Mai bine ies să verific. Dacă rămân blocată în camera mea, nu mai am scăpare. Încep să cobor, cu spatele lipit de zid. Degetul îmi e tot pe *apelare*, dar încă nu am apăsat. Acum aud uşile dulapurilor deschizându-se şi închizându-se. Sertare trase. Clar, e cineva care scotoceşte. Cineva care nu ştie unde să caute.

Nu pot să risc şi s-o mai întind cu telefonul ăla la 911. Odată ce apuc să văd cine e – şi mă vede şi persoana –, e prea târziu. Sunt aproape jos, pe scara care duce spre bucătărie, când apăs. Apoi îmi ţin respiraţia.

— Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi? mă întreabă operatorul.

Dar individul din bucătărie mă aude dacă îi răspund.

— *Alo*? Nouă-unu-unu, aveţi o urgenţă?

— Da, şoptesc eu în cele din urmă. E cineva în casă şi...

Apoi, cu coada ochiului, văd pe cineva chiar acolo, lângă scară.

— Ah, băga-mi-aş!

Mă întorc şi mă împleticesc în sus, pe trepte. Când fac asta, telefonul îmi scapă din mână şi cade departe de mine.

— Amelia! Doamne, ce faci?

Sunt deja sus, în capătul scării, când realizez că e

vocea maică-mii. Mă întorc spre ea și o văd jos, lângă ultima treaptă, speriată și cu telefonul meu în mână. Îl duce la ureche:

— Alo? Da, nu, îi spune ea operatorului de la numărul de urgență, care probabil credea că tocmai mă omoară cineva în bătaie. Fiica mea v-a sunat, a crezut că e un hoț. Da, nu, sigur, stați puțin.

Pare super nervoasă când ridică telefonul spre mine:

— Vrea să discute cu tine, să se asigure că ești bine. Ești bine, Amelia?

A fost nevoie de multă muncă de lămurire ca să-l convingem pe operatorul de la 911 că la telefon era într-adevăr mama mea.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus că vii acasă? Nu poți să apari așa, cu zece ore mai devreme decât vii vreodată! urlu eu după ce închid telefonul.

Din cauza tuturor chestiilor pe care le face Zadie și a mesajelor sinistre despre taică-meu și toate alea, mă irit super ușor zilele astea.

— Îmi pare tare rău, Amelia. N-am vrut să te sperii, spune maică-mea și îmi pune o mână pe spate. Trebuia să-ți dau mesaj, ai dreptate. Doar că eram așa de încântată că scap mai devreme! Voiam să-ți fac o surpriză.

— Misiune îndeplinită, spun.

Sunt afurisită, dar nu pot să mă abțin. Dintr-odată, toată viața mea îmi pare ridicolă. Adică, sunt singură acasă tot timpul. Și fusese decizia mea să nu o mai las pe Leelah să vină. N-a fost corect că am avut de ales între a fi tratată ca un bebeluș și a sta la izolare. Sigur m-aș fi purtat mai normal cu Dylan dacă mama ar petrece mai mult timp cu mine. Poate că i-aș fi povestit și despre Dylan și despre Maggies și despre toate, și chiar mi-ar fi plăcut să

fac asta pentru că vreau ca *cineva* să știe. Maică-mea își privește pantofii o vreme, apoi se uită spre tavan. Închide ochii și scutură din cap.

— Ai dreptate, Amelia. N-ar trebui să-ți fac surprize de felul ăsta când ești singură acasă. Nu știu ce să spun. Nu m-am gândit.

Pare atât de obosită. Epuizată, chiar. Dintr-odată, simt că mă sufoc. Petrec zi după zi prefăcându-mă că nu contează că nu e lângă mine. Dar, în momentul ăsta, simt că nu-i chiar așa.

— Nu-i nimic, mamă, lasă, spun eu, pentru că ne e mult mai ușor amândurora să ne prefacem că e adevărat.

— Auzi, putem să-ncercăm măcar să salvăm seara?

Zâmbește, deși încă pare tristă:

— Hei, poate că putem să transformăm ieșirea de vineri în ieșirea de marți. Am putea chiar să mergem la Ginza și să mâncăm hibachi. Ce-ți place ție.

— OK, spun eu.

Îmi pare rău pentru ea. Plus că ideea nu e rea deloc. Și poate că asta e șansa mea. Poate că o să pot, în sfârșit, să vorbesc cu ea la masă, să-i povestesc despre Dylan, despre Maggies, chiar și despre mesajele legate de tata. Despre toate.

— Da, Ginza sună bine.

— Perfect, spune mama, apoi îmi cuprinde umerii cu brațul și mă strânge, puțin prea tare. Hai să mergem acum, că mor de foame.

Îmi pun haina și mă simt neliniștită. Chiar se leagă lucrurile, până la urmă. Nu suport să am secrete față de mama. Și, dacă și ea are secrete față de mine – despre tata, de exemplu –, asta putea fi ocazia să vorbească și ea. În ultima vreme, am început chiar să mă întreb dacă există vreo

șansă ca unchiul Seth să fie, de fapt, tatăl meu. El și cu mama – oricât de nebunește ar suna asta – erau împreună în perioada în care m-am născut eu. Și dacă există o cauză genetică a faptului că eu o plac pe Dylan și că mi-am dat seama târziu de asta, și Seth fusese la fel. Așa ar avea sens. Chiar îmi place ideea. Seth e amuzant și interesant și super deștept. Mi-ar plăcea mult ca el să fie tatăl meu. Și aș primi și un fel de soră ca bonus.

Chiar atunci se aude o bătaie în ușă.

— Cine e? întreabă mama.

— Nu știu, îi răspund, și sunt un pic îngrijorată că ar putea fi Dylan.

Una e să-i zic maică-mii despre ea, și alta să se întâlnească. Nu sunt pregătită pentru asta.

— A, bună, o aud pe mama spunând, pe tonul pe care îl folosește când încearcă să pară sociabilă. Ce mai faci?

Când deschide larg ușa, o văd pe Kelsey în prag, îmbrăcată cu o foarte drăguță rochie roșie de cocktail și machiată impecabil.

— Bună, zice și ea, cu un aer nedumerit. Amelia, credeam că stai tu cu băieții astă seară? Am încurcat eu borcanele?

Primesc un mesaj de la Heather a doua zi, în timpul orelor.

Fotoj. La tn, 1h

Uitasem complet de tâmpenia aia de joc cu poze al lui Zadie.

— De la cine e? mă întreabă Sylvia, încercând să citească mesajul peste umărul meu.

Stăm în curtea școlii și mâncăm câte un Yogo Monster,

cumpărat de pe 7th Avenue. E soare și purtăm amândouă ochelari de soare și jachete subțiri, încercând să ne prefacem că încă e destul de cald cât să stăm afară și să mâncăm înghețată de iaurt. Îmi las telefonul să alunece în geantă ca ea să nu poată citi mesajul.

— De la maică-mea.

— În mijlocul programului? întreabă Sylvia, cu ochii măriți din cauza șocului. Doamne, să pic și mai multe nu! Dacă o ține tot așa, o să fie declarată Mama Anului.

— Termină, Sylvia. N-am chef.

Sunt destul de sensibilă când e vorba despre mama, cu atât mai mult acum, că nu am avut ocazia să vorbim aseară. Am găsit-o adormită, în patul ei, când am ajuns acasă de la copii. Încă avea ochelarii pe nas și un număr din *New York Magazine* în mână. Nu m-a lăsat inima s-o trezesc.

Apoi, după ce m-am trezit, am decis dimineață că totuși nu sunt pregătită să-i spun despre Dylan. O s-o fac. Dar nu încă. O iubesc pe mama și suntem apropiate, dar și acum mi se face pielea de găină dacă îmi amintesc momentul în care mi-a spus de unde vin copiii. S-a străduit să facă totul să sune relaxat și normal, dar tot a fost scârbos. Iar acum e vorba despre faptul că eu fac *sex*. Chiar dacă nu menționez partea strict sexuală, tot e vorba despre mine cu *o fată*. Poate că ar trebui să fie exact ca și cum i-aș spune că sunt cu un băiat, dar mi se pare mult mai complicat.

Sylvia ridică din umeri:

— Mă rog. Încercam să ajut.

Mă uit prin curte.

— Unde e Ian?

Nu am chef să mai vorbesc cu ea, iar subiectul Ian sigur îi distrage atenția.

— Chiar, unde e Ian? mârâie Sylvia. Iată o întrebare foarte, foarte bună. Una la care nu știu să-ți răspund pentru că jegul nu mi-a dat un semn de viață *toată* ziua.

— Jeg? întreb eu. Cum adică?

Sylvia nu vorbește niciodată așa despre Ian. Nici măcar în glumă.

— Hello? Ți-am scris aseară despre asta. Nici măcar nu-mi mai citești mesajele?

— A, da, chestia aia cu *gRaCeFULLY*? Hai, Sylvia. Chiar crezi toate tâmpeniile? Ăia inventează orice.

— Nu chiar orice. Sunt o grămadă de chestii despre mine acolo care aș vrea să nu fie adevărate, dar sunt, sută la sută.

— Mă rog, eu nu cred. Ian e nebun după tine.

Și într-adevăr nu cred. L-am văzut des pe Ian la petrecerile Maggie. A avut multe ocazii s-o înșele, în special cu Zadie, care se agață mereu de el. Dar, din câte știu eu, nu i-a răspuns niciodată la avansuri. Nu l-am văzut niciodată să răspundă nimănui, de fapt. Sylvia se uită în jos la Yogo Monster-ul ei natur, degresat, amestecat cu prăjiturele Chips Ahoy! și scurmă prin el cu lingura, dând din cap.

— A dispărut în misiune foarte des în ultima vreme și vine cu tot felul de scuze de rahat – că tatăl lui are la galerie o expoziție organizată în ultima clipă sau că sora lui mai mică are o programare la doctor. Că maică-sa i-a aranjat un interviu cu un agent de artă? Adică, pe bune, măcar există ceva care se numește agent de artă?

— Dacă există, cred că Ian ar avea așa ceva.

Sylvia își dă ochii peste cap, apoi privește în gol. Văd cum i se surpă fața, încet-încet. Sylvia furioasă e rea. Sylvia tristă e teribilă. Se scofâlcește cumva, ca un balon dezumflat.

— Știu cum e când ești înșelată, spune ea încet.

Când se întoarce spre mine are ochii umezi:

— E exact ca acum. Și e al dracului de nașpa.

— Poate că îi trebuie niște spațiu sau ceva.

Dar Sylvia are dreptate. De obicei are instincte bune la d-astea. Zadie îmi vine din nou în minte. Cu o fată ca ea, poate că e doar o chestiune de timp.

Sylvia râde, dar nu e un râs amuzat.

— Spațiu, da. Ca să găsească una nouă.

— Nu asta am vrut să spun.

— Mersi pentru discuția de încurajare, Amelia. Dar – fără supărare – pe bune, ce știi tu? Ai sărutat un singur tip în toată viața ta. Și nici nu sunt sigură că un salvamar beat se pune.

Se uită lung la mine. Mă aștept să-și amintească discuția noastră de la Ceainărie, cea despre relația pe care credea că o am. Dar zici că nici nu s-a întâmplat. E o ușurare și o dezamăgire faptul că Sylvia nu a mai amintit-o niciodată.

— E cam greu să primești sfaturi despre relații de la cineva care nu a avut niciodată o relație. Iar faptul că-ți dai mesaje cu un ciudat din Albany nu se pune.

— Ben nu e un ciudat, spun eu, cam cu jumătate de gură.

Adevărul e că Ben s-a cam schimbat în ultimul timp, față de mine. La început, m-a încurajat în povestea cu Dylan, dar brusc a început să mă judece, și o face total aiurea. A început să-mi vorbească de parcă ar fi fratele meu mai mare sau ceva. Îmi zice să am grijă cu Dylan, pentru că pe o fată ca ea nu pot să mă bazez. De parcă ar cunoaște-o. Încep să mă gândesc că poate e gelos sau poate că s-a săturat să mă tot asculte vorbind despre ea.

— Te iubesc, așa că o să ți-o zic de-a dreptul, spune

Sylvia. Ben e categoric *un ciudat*. Orice tip care vrea să vorbească și doar atât cu o fată e un ciudat.

— Ben e gay, Sylvia. Ți-am mai zis asta de un milion de ori. Și suntem prieteni. Nu pricep de ce nu mă crezi.

— Da, clar. Pentru că poți să crezi tot ce-ți zice un tip cu care nici măcar nu te-ai întâlnit vreodată. Cine știe, poate că nici nu e tip. Și dacă tot ce ți-a zis e adevărat, cineva care petrece mai mult timp la computer decât cu oameni vii și adevărați e ciudat. Punct.

Ridic din umeri:

— Pana mea.

Dar poate că Sylvia are dreptate. Poate că ar trebui s-o mai răresc cu Ben o vreme. Sylvia și Dylan îmi cam ajung, fără să-mi mai bat capul și cu el. Și m-am tot gândit să-i spun Sylviei despre Dylan. E prea mult să țin încă un secret, în afară de Magpies. Nu cred că Sylvia s-ar cria că sunt cu o fată. Ar fi surprinsă, asta da. Până și eu mai sunt încă surprinsă. Câteodată parcă nici nu-mi vine să cred că e adevărat. Se poate să se supere că nu i-am spus despre Dylan mai demult – nu că aș fi putut, mai ales că nici eu nu înțelegeam prea bine toată chestia –, dar sigur s-ar supăra mult mai rău pentru faza cu Maggies.

Și dacă mă-nșel? Dacă Sylvia n-ar reacționa bine la ideea că m-am combinat cu o fată? Adică, am stat împreună dezbrăcate, gen, de sute de ori. Și cam tot de atâtea am dormit în același pat. Sylvia mi-a arătat cum se folosește un tampon. Și mi-a explicat – cu desene – cum e să-ți facă un tip sex oral. Ne-am împărtășit toate secretele până acum. Dacă nimic n-o să mai fie la fel după ce-i spun?

— Domnișoară Golde?

Strigătul venise de undeva din colțul opus al curții, înainte să-mi fac curaj să deschid gura și să-i spun despre

Dylan. Când ne uităm într-acolo, o vedem pe sinistra aia de Dr. Lipton, psihologul școlii. Cu pielea palidă și rochiile ei negre, cu guler înalt, de obicei seamănă cu un vampir. Ca acum.

— Aveam o programare, domnișoară Golde.

— Superb! Ce rahat, spune Sylvia, suficient de tare cât s-o audă și Dr. Lipton.

— S-a-ntâmplat ceva? întreb eu.

Sylvia avusese niște probleme la sfârșitul clasei a noua. Mama ei o prinsese de câteva ori că se tăia. Nu era atât de grav pe cât suna, cel puțin așa zice Sylvia. Dar maică-sa a luat-o razna. A trimis-o pe Sylvia, gen, la vreo zece terapeuți odată și i-a pus-o și pe Dr. Lipton în cârcă. Până acum, anul ăsta, Sylvia fusese bine. Cel puțin mie așa îmi pare.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spune Sylvia. Maică-mea e nebună. Vechea poveste.

— Sylvia, pe bune. Sigur ești OK?

Mă simt prost că am ratat povestea cu tăiatul prima oară când s-a întâmplat. N-am de gând să repet istoria:

— ...adică, na, faza cu Ian și toate alea.

— Doamne, cum sunteți toți, șuieră Sylvia și pornește spre Dr. Lipton. Pentru cineva care are o aventură cu un băiat care se preface că e gay, cred că ar trebui să-ți faci mai multe griji în privința ta decât în a mea.

Pentru mine e perfect că Dr. Lipton a apărut așa, pentru că habar n-aveam cum să scap de Sylvia ca să ajung la timp acasă pentru „fotoj" Tot vreau să ies din jocul ăsta tâmpit, dar încă n-am găsit o cale s-o fac fără s-o jignesc pe Dylan. Iar lucrurile merg așa de bine cu ea, că nu vreau s-o dau de gard.

Intru înapoi, împreună cu un val de oameni care se

întorc din pauza de prânz, apoi fac dreapta și o tai prin holul principal spre ușa laterală. Am învățat de la Maggies că scara de incendiu e cea mai bună cale de a fugi de la școală. Pe partea aia nu sunt birouri administrative și nici clase. O tulisem pe acolo în miezul zilei de vreo cinci ori fără nicio problemă. Faci stânga, apoi iar stânga, deschizi ușa care dă spre casa scării și...

— Ei, bună, spune Liv și își închide brusc laptopul.

Stătea pe trepte, chircită cu el în poală. Judecând după mutra ei, s-ar zice că am prins-o uitându-se la vreun film porno. Și eu mă simt cu musca pe căciulă. Îmi trece prin cap să o rup la fugă înapoi, pe unde am venit, dar e prea târziu. Și nu îmi vine în minte nicio justificare pentru faptul că mă aflu acolo, în afară de aceea că chiulesc.

— Bună, îi răspund eu, sperând că o să-mi bubuie vreo scuză acceptabilă.

— Deci amândouă ne-am dat de gol, hm? zice Liv, parcă auzindu-mi gândurile.

E drăguță, ca de obicei, într-o bluză vaporoasă și cu un colier masiv.

— Eu ar trebui să fiu în cancelarie, la o ședință, și tu m-ai prins ascunzându-mă aici și scriind o poveste.

— Despre ce este? întreb eu.

Mai bine vorbesc despre povestea lui Liv decât să spun ce caut acolo.

— Despre ce este ce?

Acum Liv se poartă ciudat.

— Păi, povestea?

— Eh, știi tu, un băiat, o fată, o tragedie. E încă în lucru, spune ea, zâmbind. Apropo de povești, Amelia, mă bucur că am dat peste tine. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce?

— Nu te speria, nu-i nimic rău, doar că... până la

urmă ți-am înscris povestea la bursa aceea.

— Ce?!

I-am spus că nu vreau să mă înscriu. Ce fel de profesor face așa ceva?

Liv dă din cap:

— Știu, mi-am asumat riscul de a trece peste voința ta și mă simt vinovată de atunci. Cred că ai un dar de a spune povești și încercam să te susțin. Dar simplul fapt că mie mi-ar plăcea o bursă de scriere creativă nu-nseamnă că ți-ar plăcea și ție. Cred că m-au orbit propriile frustrări după încercările mele de a fi publicată, încât... În fine, nu era treaba mea să iau hotărârea asta în locul tău și îmi pare rău. E tot ce pot să spun.

Mă uit în jos și mă simt expusă și cam furioasă, până când îmi dau seama că privesc greșit toată chestia. Mă deranjează că Liv a făcut ce-a făcut, dar, dacă se simte atât de prost, poate că mă pot folosi de asta ca să ajung la ușa aia laterală și acasă, la timp.

— E OK, na, spun eu. Dar trebuie să plec. Am o... programare la dentist. Și mama a uitat să-mi scrie bilet de învoire, așa că...

— Ah, spune Liv, încet.

Nu-mi dau seama dacă mă crede. De fapt, îmi cam dau seama că nu.

— La dentist, zici?

— Am o carie.

Dă încet din cap și își mușcă buza de jos. Într-un final, zâmbește:

— Atunci suntem chit, deocamdată. Mergi la dentist și n-o să spun nimic, dacă promiți că mă ierți pentru că am trimis povestea ta. Și că n-o să spui nimănui că am chiulit de la o ședință de catedră ca să lucrez la o poveste.

— Așa facem, îi răspund și deschid ușa.

Arunc o privire spre ea și brusc mă simt bine, în siguranță, ocrotită:

— Mersi, Liv.

Alerg prin curtea secundară și ies în stradă, fără să mă uit în urmă. De acolo, țâșnesc pe Prospect Park West spre 1st Street, convinsă că, din clipă-n clipă, Doamna Pearl sau altcineva o să mă strige. Când dau colțul, arunc o privire peste umăr să mă asigur că nu mă vede nimeni. Tocmai întorc capul când ceva mă pocnește în frunte și mă aruncă în spate.

— Au! strig eu.

— Ah, pardon, se aude o voce. Ești bine, dragă?

Ridic ochii și simt cum capul încă îmi vibrează.

— Sunt așa de *tâlâmb*, spune Ian Greene. N-ar trebui să scriu mesaje în timp ce merg pe stradă. Îmi pare tare rău.

— Sunt OK, răspund, deși ochiul mă doare de mor. Probabil că m-am lovit de umărul lui sau ceva.

— ...Nu-ți face probleme. Oricum, sunt în întârziere, așa că...

Îl ocolesc, încercând să mă orientez cu celălalt ochi.

— Da, mă rog, zice el, cred că la întâlnirea cu mine ai întârziat.

Ian îmi arată timid aparatul de fotografiat și ridică din umeri.

— Se pare că asta se numără printre responsabilitățile mele legate de recrutare. Ca să spun drept, toate astea mă fac să regret că m-am băgat în prostia asta cu cluburile. Poate că Sylvia avea dreptate. Sunt cam nebune.

În mod evident, nu talentul de fotograf al lui Ian e motivul pentru care Zadie l-a trimis pe el să facă pozele. Zadie încearcă să bage zâzanie între mine și Sylvia. Sau, cine știe, poate că între Sylvia și Ian.

— Da, treaba asta cu cluburile poate să devină cam aiurea, răspund.

Vocea îmi sună ciudat, par agitată și vinovată. Era o treabă să ascund de Sylvia ce făceam cu Maggies, dar cu totul altceva să-l includ și pe Ian printre secretele astea. Totuși, până acum, vinovăția nu m-a făcut să anulez toată chestia. Sunt mai îngrijorată de Dylan și de mine.

— Măcar ai idee cum trebuie să fie pozele? Nouă nu ne-au zis nimic.

— Păi, ca să rămână tot în zona misterelor cretine, m-au trimis aici cu un plic sigilat care, teoretic, conține instrucțiunile pentru mini-ședința asta foto. Nu am voie să-l deschid până când nu suntem în casă, singuri.

— Tu vorbești serios?

— Mă tem că da.

Chiar că e o tâmpenie. Și cu cât o las să avanseze, cu atât mă afund în capcana lui Zadie. Dar am de ales? Probabil că Zadie e sigură că o să anulez ședința foto. Probabil că asta e și ideea. În felul ăsta, ar avea în sfârșit un motiv să mă dea afară din Maggies și să mă îndepărteze de Dylan. Inspir adânc.

— OK, atunci cred că ar trebui să intrăm în casă. Înainte să ne vadă cineva stând aici, spun eu.

Ian zâmbește. Și el pare ușurat că mergem mai departe. Întinde brațul și înclină capul, cavalerește:

— După dumneavoastră, doamnă.

Odată ajunși înăuntru, îmi arunc gențile pe canapeaua din living.

— Poți să stai pe aici dacă vrei, îi spun lui Ian. Fug până sus să mă schimb.

Realizez că trebuie să fac un efort să arăt aproape uman. O să vadă și Dylan pozele.

— Nu ne uităm întâi la instrucțiuni?

— A, ba da, desigur. Ai onoarea.

Ian rupe plicul și citește cu voce tare:

— Uită-te pe blogul *Birds of a Feather*. Fă același gen de poze.

Se uită la mine, încruntat:

— O vânătoare de comori. Adorabil. Ai un computer?

Îl duc pe Ian sus, în dormitorul meu, unde e mai mare dezordine decât îmi aminteam eu. Sper că nu a fost la fel de scârbos când a venit Dylan, seara trecută. Pășesc peste un morman de haine, mă așez la computer și iau la periat nenumăratele rezultate ale căutării „blog Birds of a Feather". În fine, dau click pe un link și apare o poză a lui Heather, lângă care e scris numele Honey Baxter. I se vede numai fața. Lângă poză e un text scurt, care include orașul în care stă (New York), vârsta (optsprezece ani, o minciună) și o propoziție despre ce-i place (ciocolata) și ce nu-i place (ratații).

Dau click pe poză, care mă duce la o înșiruire de imagini. În prima, Heather poartă un sutien cu push-up și chiloți asortați; stă aplecată, cu picioarele desfăcute. În următoarea fotografie, e aplecată în față și își ține mâinile pe sâni; mai e una cu degetul în gură. Sunt douăsprezece poze, toate cam la fel: porno.

— Ce rahat e asta...

— Chiar că rahat, spune Ian, cu ochii mari.

Reușesc să găsesc pagina de pornire a blogului și descopăr că fiecare fată din Maggies are propria galerie foto, cu același gen de poze. Fiecare primise „like" de la sute, uneori mii de oameni. Zadie era cea mai apreciată. Dau click pe o poză de-a ei și apar mai multe pe ecran. Trebuie să recunosc că toate o flatează. Alb-negru,

cu lumină teatrală, sunt aproape artistice. Iar Zadie pare complet dezbrăcată în toate, acoperită doar de propriile mâini, de câte o eșarfă sau o umbră.

— Ce rost are chestia asta? întreabă Ian.

Bine măcar că nu pare interesat de pozele lui Zadie. O iau ca pe un semn, dacă nu chiar dovadă că nu e nimic între ei.

— Habar n-am, îi răspund. Nu știam că fac... na, așa ceva.

— Ce-o să-ți facă?

— Cum adică?

— Când o să refuzi, spune pe un ton întrebător și se încruntă și mai tare. Pentru că n-ai cum să te gândești să participi la prostia asta.

— Nu. Adică, nu cred.

— *Nu crezi*? Aș fi zis că nu te simți în apele tale făcând așa ceva. Având în vedere situația ta.

— Situația mea?

Ian pare nelalocul lui.

— Nu, doar că ești... Nu știu, mai pudică decât alte fete. Cinstit să fiu, o spun ca pe un compliment.

Sylvia i-a zis lui Ian Greene că sunt virgină. Îh, e mai mult decât umilitor. Ca să nu mai spun că nici măcar nu mai e adevărat.

Mă întorc iar spre computer. Îmi țin respirația când deschid profilul lui Dylan. Evident că e frumoasă în poze. Dar mai e ceva care le scoate în evidență. O tristețe care le face greu de privit, dar în același timp te împiedică să-ți iei ochii de la ele. Nici ea nu vrea să participe la joc, așa cum nici eu nu vreau. Și pe ea a obligat-o Zadie.

— Te întorci la școală? mă întreabă Ian, care deja își adună lucrurile. Eu, unul, n-am descoperit cum să te strecori înapoi fără să vadă careva. Poate că mă ajuți tu.

Când pornește spre ușă cu aparatul lui foto uriaș în mână, simt că ceva îmi scapă printre degete. *Scorțoasa cu Ochi Turbați*. Chiar dacă Zadie nu mă dă afară din Maggies – un mare dacă –, se poate ca Dylan să aibă impresia că o judec dacă nu postez și eu poze cu mine. Dacă n-o să mai vrea să fim împreună din cauza asta?

— Stai!

Ian aproape că a ajuns la ușa camerei mele. Se oprește, dar nu se întoarce.

— Vreau s-o fac.

Abia când spun asta se întoarce încet spre mine.

— Nu ai nevoie de fetele ălea, Amelia, spune el încet și mă privește dezamăgit. Sylvia are dreptate, prostia asta cu cluburile e un mare rahat.

Ridic din umeri:

— Nu o fac pentru ele.

— Și cum rămâne cu Sylvia? mă întreabă el. Nu cred că o să fie încântată de faptul că i-am văzut cea mai bună prietenă în chiloți.

— Hm, da, spun eu, gânditoare.

Chiar are dreptate.

— Oricum, ea crede că o înșeli. Știi asta, nu?

— Da, știu, îmi răspunde Ian Greene și dă din cap, fără să-și ia ochii dintr-ai mei.

N-a zis: *în niciun caz! Ce aberație!* Doar: *știu*. Ar putea la fel de bine să-mi spună și cu cine se culcă. Dar nu e Zadie. Sunt sigură de asta după ce i-am văzut dezinteresul pentru pozele ei; dacă nu cumva atitudinea lui se datorează tocmai faptului că a văzut în realitate tot ce era de văzut. Dar sper că Ian Greene are gusturi mai bune de-atât. Zadie e prea evidentă.

De ce, de ce, de ce i-am zis asta? E destul de rău că știu că Ian Greene e în Wolf's Gate, acum am mai aflat

ceva despre el – poate – ceva ce nu voiam să știu. Dar eram atât de sigură că nu o înșală pe Sylvia, încât mi s-a părut o chestie inofensivă. Mă gândeam că Ian și cu mine o să râdem de cât de prostuță e Sylvia, să creadă așa ceva. Nici într-o mie de ani nu m-aș fi așteptat să confirme.

Asta e un motiv în plus să anulez toată tâmpenia asta cu pozele. Doar că, pe măsură ce trece timpul, îmi e tot mai greu să zic nu. Motivele pro sunt tot acolo.

— Sylvia n-o să se supere că faci tu pozele, îi spun.

E cea mai mare minciună pe care am zis-o vreodată. Evident că s-ar supăra dacă ar afla. Mă bazez însă pe faptul că n-o să afle niciodată.

— Sunt gay, Ian. Nici măcar nu-mi plac băieții.

Gay. Simt că mă ia amețeala. A fost prima oară când am zis asta cu voce tare cuiva. Până și cu Dylan – făceam ce făceam, dar nu vorbeam despre asta. Nu așa.

— Ah.

Ian își dă capul mai în spate, apoi zâmbește, încurcat.

— Aha. Adică, bine. Bravo ție.

Gata. A ieșit în lume. Am spus cuiva – taman lui Ian Greene – și universul nu s-a destrămat. Nu mi-a explodat capul, iar Ian nu a dispărut într-un nor de fum. E extraordinar. Am senzația că pot să zbor.

— Sylvia nu știe încă, așa că te rog să nu-i spui.

Cine știe, poate că într-adevăr n-o s-o intereseze pozele dacă o să afle că sunt gay. E posibil.

— ...Vreau să-i spun chiar eu imediat ce găsesc un moment potrivit.

— Da, da, sigur, spune el.

— Te rog, Ian, chiar trebuie să fac asta, îi spun eu și încerc să mi-o scot pe Sylvia din minte cu totul.

Fiindcă nu doar că fac asta cu iubitul Sylviei, dar îi și cer s-o mintă în legătură cu ceea ce facem. Însă, dacă

lucrurile ar fi stat invers, Sylvia probabil că ar fi făcut la fel. Ar face orice ca să păstreze un băiat pe care îl iubește. Asta nu înseamnă că e corect, dar pare mai puțin greșit.

— ...și am nevoie de ajutorul tău.

Ian inspiră adânc, apoi suflă aerul umflându-și obrajii și dă din cap, cu ochii pironiți în covor. S-ar zice că până și Don Juanul de Ian are o limită pe care nu prea vrea s-o depășească.

— OK, spune el, în cele din urmă, fără pic de entuziasm. Dar îmi rămâi datoare.

Amelia

18 OCTOMBRIE, 12 02AM

AMELIA
bună! Cf?
BEN
așa vrei s-o joci?
AMELIA
ești supărat. Ce am făcut?
BEN
nimic
AMELIA
nu vorbești cu mine?
BEN
uite, ești ocupată. Înțeleg asta. Ai o iubită acum. Dar nimănui nu-i place să să fie aruncat în șanț
AMELIA
ai dr, scz. N-am vrut să te jignesc. Prieteni iar?
BEN
ok. Prieteni mereu

18 OCTOMBRIE, 12:16 AM

AMELIA
am uitat să t întreb. Cum e cu tipul din echipa de fotbal?
BEN
ms de întrebare. Cică are o iubită la „internat".
AMELIA
e d-ăla neieșit din dulap?

BEN
clar; i-ai zis Sylviei?
AMELIA
i-am zis că tb să vorbim, dar m-a lăsat baltă pt Ian
BEN
i-ai zis mamei tale?
AMELIA
încă nu; iar a venit târziu
BEN
tb să zici cuiva; o să te simți mai bine după
AMELIA
când t văd? Credeam că vii la NYC? Chiar vreau să ne vedem curând! Trebuie să ne întâlnim! Dacă nu, o să încep să mă întreb dacă nu cumva mă eviți ;(
BEN
mă ocup de asta; o să afli prima; xoxo
AMELIA
xoxoxo

Kate

19 IULIE, 1997

Când m-am trezit dimineață, reușisem să mă conving că a fost doar un vis. O născocire. Pentru că e imposibil ca eu să fac așa ceva. Nu eu.

Dar fusesem eu. Acest „eu" pe care îl urăsc. Așa că am sunat la birou să anunț că sunt bolnavă și am stat în pat toată ziua. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată la muncă. N-au decât să-mi facă o ofertă de formă, sau să nu o facă deloc. Nici măcar nu-mi mai pasă.

Merit să fiu șomeră pentru tot restul vieții.

22 IULIE, 1997

Către: Kate Baron
De la: Daniel Moore
Subiect: ?

Unde ești? Ai ratat un super-eveniment aseară, și știi că cele mai multe mi se par niște mizerii. A fost un tur privat al Bursei Din New York, după închidere. Super șmecher. După aia, cină la Cipriani. Îți zic, Kate, păcat că ai ratat așa ceva.

Fă-te bine,
D

Kate

28 NOIEMBRIE

Prin ferestrele livingului, Kate urmări cum soarele se ridică și dă lumii o tentă cenușie, pentru ca apoi s-o coloreze într-un roz prăfuit. Nu dormise deloc toată noaptea. Mult timp după plecarea lui Seth, rămăsese chircită pe canapea și se holbase la telefonul afundat în perna fotoliului. Acolo îl aruncase după ce Seth îi citise cu voce tare acel mesaj oribil.

Până dimineață, Kate reușise să treacă prin cele mai multe dintre dosarele pe care i le trimisese Duncan, cu excepția sms-urilor Ameliei, pe care le tot amânase. Kate își propusese să le citească atunci când avea să se simtă pregătită. Dar realiză că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Mai întâi, Kate ar fi vrut să vadă mesajele pe care Amelia le primise despre tatăl ei. Faptul că amândouă primeau sms-uri anonime despre bărbatul cu care se culcase Kate nu părea să fie o coincidență. Însă nu era deloc ușor să găsească exact acele mesaje. Erau nenumărate mesaje primite de la numere necunoscute sau ascunse. După vreo douăzeci de minute de răsfoit, Kate găsi, în fine, ce căuta.

Mămica ta e o spărgătoare de case. Iar tăticul tău e o târfă.

Dumnezeule. Sylvia nu spusese nimic care s-o pregătească pentru ceva atât de groaznic. Kate putea doar să-și imagineze ce simțise Amelia când citise asta. Îi fusese rușine, cu siguranță. O rușine care nici măcar nu trebuia să fie a ei.

Kate mai frunzări câteva mesaje de la Număr Ascuns sau Necunoscut, încercând să scape de arsura cumplită pe care o simțea în stomac. Era un talmeș-balmeș de mesaje spam, notificări de la școală, mesaje obișnuite de la prieteni care aveau numere ascunse. Existau și câteva referiri la Maggie, de obicei însoțite de un număr, dar nu era nicio Maggie în agenda Ameliei. Și Kate nici nu-și amintea ca Amelia să fi menționat-o vreodată. La un moment dat, citind atâtea mesaje fără sens, Kate simți că nu mai pricepe nimic. Parcursese doar o mică parte din mesajele de la Număr Ascuns, dar avea nevoie de o pauză.

Kate trecu la mesajele de la Ben. Și acelea erau multe, așa că, în curând, Kate se trezi deschizându-le la întâmplare – pe unele le citea cu atenție, pe altele în diagonală, iar pe câteva le sări cu totul. Această cale haotică de a trece prin mesajele Ameliei avea să lase multe lucruri trecute cu vederea. Poate că o mică parte din Kate își dorea asta. Încă se temea să afle totul, cel puțin nu dintr-odată. Erau atât de multe mesaje, încât i-ar fi luat zile întregi să le citească pe fiecare în parte; singura variantă era să aleagă.

Măcar mesajele dintre Amelia și Ben erau calde și blânde și încurajatoare. Citindu-le, Kate simți că se îndrăgostește puțin de băiatul ăsta pe nume Ben, oricine ar fi fost el. Felul ciudat în care se cunoscuseră deveni mult mai puțin important decât faptul că îi era cu adevărat un prieten bun. Chiar mai bun decât Sylvia. Desigur, era evident că fetele ținuseră mult una la alta, dar cea mai

avantajată fusese Sylvia. Amelia împărtășea mult mai multe secrete cu Ben, în special despre un băiat numit Dylan, pe care Amelia îl plăcea, sau cel puțin părea să-l placă. Era o ușurare și faptul că Amelia vorbea despre Dylan așa cum vorbea – emoționată și puțin rușinată, neliniștită. Tânără. Nu semăna deloc cu fata dură, care se expune ca o marfă pe internet.

Kate trecu de la mesajele lui Ben la cele dintre Amelia și băiatul numit Dylan, încercând să urmărească drumul sinuos al vieții fiicei ei. Desigur, nimic nu era atât de clar pe cât sperase Kate. De fapt, nu era clar deloc. Inclusiv numeroasele referiri din mesajele lui Dylan la Maggie #1, Maggie #2 și așa mai departe. Kate realiză că erau nume de cod, deși nu știa despre cine era vorba sau de ce le foloseau. Era sigură că existase o legătură romantică între Dylan și Amelia, dar nu își dădea seama cât de serioasă. Cei doi făcuseră planuri să se întâlnească cel puțin o dată în timpul orelor, ceea ce însemna că el putea fi băiatul cu care o văzuse Kelsey. Era posibil; atât putea spune Kate. Însă, cu cât se adâncea în viața Ameliei, cu atât simțea că orice este posibil.

— Nu vreau să ne concentrăm pe asta acum, spuse Kate în timp ce-i întindea lui Lew telefonul, când acesta reușise în cele din urmă să ajungă acasă la ea. Dar crezi că ai putea adăuga mesajul ăsta pe lista celor trimise de oameni pe care încerci să-i identifici? Mesajele par să devină tot mai ostile. În plus, le-am găsit pe cele pe care Amelia le primise despre tatăl ei. N-ar strica să aflăm și cine le-a trimis.

Lew se uită la telefonul lui Kate, dând ușor din cap. Stând în picioare în mijlocul livingului, lângă Lew care era proaspăt aranjat, Kate realiză cât de consumată părea: epuizată, nespălată și îmbrăcată cu aceleași haine din

seara precedentă. Nici măcar nu se spălase pe dinți încă.

— O să-i pun pe băieții de la IT să arunce un ochi, spuse Lew. O să văd și ce progrese au făcut cu mesajele mai vechi. S-au mișcat mult mai încet decât mi-aș fi dorit. Însă departamentul nostru de IT înseamnă, de fapt, un singur tip cu un computer vechi care face treaba asta pentru toate secțiile din Brooklyn. O să încerc să urgentez și citația pentru compania de telefonie.

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Acum, având în vedere mesajul ăsta nou, cred că e timpul să-mi povestești despre tatăl Ameliei.

Lew – cu șase nepoți și soția bolnavă pe care o îngrijea cu atâta atenție – era o persoană de înaltă ținută morală. Probabil că nu s-a culcat niciodată cu cine nu trebuia. Și sigur nu și-ar fi mințit copiii. Kate îl fixă cu privirea o clipă, întrebându-se dacă ar putea să iasă cumva din situație și să mai amâne puțin dezvăluirea micului ei secret murdar. Dar știa deja că răspunsul e nu. Așa cum ar fi trebuit să fie de mult.

— OK, spuse ea într-un final.

Se lăsă să cadă pe canapea și își privi mâinile. În afară de ea, Seth era singurul care știa. Kate se gândise că la un moment dat trebuia să-i spună și lui Lew, dar asta nu ușura deloc lucrurile.

— Îl cheamă Daniel Moore, reuși ea să spună. Am mers împreună la facultate și lucrează – sau lucra – la firma unde lucrez și eu. Nu e o persoană foarte drăguță.

— Știe de Amelia?

— Nu, răspunse Kate, cu voce ascuțită și tremurată, de mincinoasă. Adică, da. Știe de Amelia, dar nu știe că e a lui.

— Nu a bănuit niciodată?

— Cred că a bănuit. Dar nu a pus întrebări. Ca să

spun drept, aș fi mințit dacă m-ar fi întrebat.

Kate nu reușea să-l privească în ochi pe Lew:

— Rupsesem orice legătură înainte să aflu că sunt însărcinată. Daniel s-a ținut departe multă vreme după nașterea Ameliei. Poate că se temea că mă răzgândesc și îi cer ceva.

— Și nu i-ai spus nici Ameliei despre el? întrebă Lew.

Kate scutură din cap.

— Știu cum pare. Dar Daniel nu e bun de... Noi n-am fost... Nu e genul de bărbat pe care să-l fi vrut ca tată pentru Amelia. Așa că m-am prefăcut că nici nu este. Nu sunt mândră de ce am făcut, dar noi nu am avut niciodată o relație. A fost doar sex între doi oameni care nici măcar nu se plăceau cine știe ce. Nu puteam să facem un copil împreună. Dar pe ea mi-am dorit-o. Și nu voiam ca Daniel să încerce să mă convingă să renunț la ea, ceea ce, la cum îl știu, ar fi făcut sigur. Când Amelia avea vreo doi ani, el s-a însurat; n-ar fi fost cinstit să-i spun atunci. Acum e divorțat, dar nu pot să-i spun de Amelia când ea nu mai e.

— Bun, cred că putem s-o lăsăm așa deocamdată. Dar dacă apar suspiciuni că Amelia l-a contactat, va trebui să discutăm cu el.

— Doamne, doar nu crezi că...

Lew dădu din cap:

— Mai degrabă cred că moartea Ameliei a avut de-a face cu asta, zise el, ridicând mâna în care ținea un dosar roșu. Le-am identificat pe fetele din grupul *Birds of a Feather* comparându-le pozele cu cele din albumul sportiv al școlii.

Lew deschise dosarul și scoase o filă. Pe ea era un tabel simplu – numele fetelor, adresele și numele părinților lor.

— Toate învață la Grace Hall, cele mai multe în clase

terminale. Sunt douăzeci și două.

— Tot atâtea câte sunt bilețelele, spuse Kate. Cred că Amelia se referea la aceste fete când scria Maggie prin mesaje. Numele ăsta, însoțit de diverse numere, apare tot timpul.

— Se poate, spuse Lew. Oricum, cred că e cazul să întrebăm școala.

În holul de piatră rece de la Grace Hall, paznicul stătea la biroul lui mare, din lemn, în spatele computerului. Era în vârstă, cu ochi căzuți și puțin apoși. Fața lui lăsată avea o tentă albăstruie de la ecranul computerului. Pe ecusonul din piept scria WILL FINKLE.

— Vă ajut cu ceva? întrebă el pe ton leneș, fără să-și ia ochii din ecran.

— Am vrea să discutăm cu directorul, spuse Lew și își arătă insigna, gest care îl făcu să pară mai polițist decât păruse de când îl cunoscuse Kate. Despre fata care a murit aici acum câteva săptămâni, încheie el.

— Nu mai spuneți, răspunse sec paznicul, de parcă s-ar fi plictisit să tot aștepte pe cineva care să pună întrebări despre ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Kate. O recunoscuse, era sigură de asta. Dar, cu mare ușurință, omul se prefăcu că nu știe cine e.

— Să văd niște acte de identitate, mai întâi.

Kate își scoase din străfundurile genții permisul de conducere, iar Lew își dădu insigna. Paznicul se uită la ele, introducând cu atenție și încetineală datele în computer.

— Semnați aici, spuse el când termină de tastat.

Le arătă un dispozitiv pentru semnături electronice. În câteva secunde, o imprimantă mică scoase două

permise de vizitatori.

— Ce tehnologie avansată pentru securitatea unei școli, spuse Lew, arătând cu capul spre computer.

— Când ai așa de mulți bani încât nu știi ce să faci cu ei, spuse paznicul, găsești ceva în care să îi bagi.

— Sunt noi?

— Computerul l-au adus acum vreo trei săptămâni... iar săptămâna trecută au adăugat asta.

Paznicul arătă spre o cutie pentru carduri de acces.

— Aveți idee câți copii își uită nenorocitele alea de carduri? Trebuie să mă ridic de pe scaun de cincizeci, chiar șaizeci de ori în fiecare dimineață, să descui nenorocita aia de ușă.

— Cum le-a venit ideea?

— Dumneavoastră să-mi spuneți, zise paznicul. Dumneavoastră sunteți cei care ați venit aici din cauza unei fete moarte.

Mirosul puternic de flori din holul principal îi stârni lui Kate un val de greață când trecură pe acolo spre birourile conducerii. Două scări impozante din lemn se deschideau de-o parte și de alta a unui scrin vechi și drăguț – se vedea că nu e nou, dar nu era vreo antichitate prețioasă – pe care trona un aranjament floral imens. Deasupra lui atârna un tablou care putea fi un Picasso original. Pe peretele opus era o fotografie uriașă alb-negru a unei dansatoare îmbrăcate sumar, așezată într-o cabină sordidă.

Lew și Kate rămaseră unul lângă altul în fața fotografiei, uitându-se la ea și la plăcuța de dedesubt, pe care scria DIANE ARBUS, BURLESQUE COMEDIENNE ÎN CABINA SA, ATLANTIC CITY, NJ, 1963. DĂRUITĂ DE FAMILIA GREENE. Era ceva nou. Poate că nu fusese Kate prea des pe la școală, dar și-ar fi amintit de o astfel de fotografie. Pe de o parte,

amplasarea curajoasă a unei fotografii atât de îndrăzneţe se potrivea curentului progresist de la Grace Hall; pe de alta, părea complet nepotrivită. Mai ales acum.

— Crezi că noile măsuri de siguranţă înseamnă ceva? întrebă Kate.

Lew se încruntă. Încă se uita la imagine; nici lui nu-i cădea bine.

— Greu de zis. Par să ascundă ceva. Sau poate că e vorba doar de conştiinţa lor încărcată.

— Doamnă Baron! strigă cineva de pe hol, cu voce ascuţită.

Când Kate şi Lew se întoarseră, văzură o femeie mai în vârstă care venea călcând rapid şi hotărât spre ei; părul cărunt îi era prins într-o agrafă şi purta un taior de tweed. Doamna Pearl. Kate poate că nu reuşea să şi-l amintească foarte bine pe Woodhouse, dar doamna Pearl lăsase o impresie de neşters. Şi nu în sensul bun.

— Dacă aş fi ştiut că veniţi, aş fi trimis pe cineva să vă întâmpine, spuse doamna Pearl uitându-se direct la Kate înainte de a-i întinde o mână zbârcită lui Lew. Sunt doamna Pearl, director pedagogic la Grace Hall.

— Locotenent Lew Thompson, spuse el, strângându-i ferm mâna.

Doamna Pearl se mai uită câteva clipe la ei, parcă aşteptând o explicaţie pentru vizita lor inopinată. Când nu îi fu oferită una, zâmbi, dar nu într-un mod plăcut.

— Mă tem că domnul Woodhouse nu este aici. E la o conferinţă pentru şcoli independente în Boston. Se întoarce mâine. Dacă doriţi, vă pot programa o întâlnire şi puteţi reveni...

— Această discuţie nu suportă amânare, spuse Kate şi întinse mâna după dosarul pe care îl ţinea Lew.

Acesta i-l dădu, nu foarte convins. Îi spusese foarte

clar să-l lase pe el să vorbească. Dar, când o revăzuse pe doamna Pearl, Kate se enervase prea tare ca să tacă. Îi întinse femeii dosarul.

— Scuzați-mă, ce este acesta? întrebă doamna Pearl, clipind întrebător spre dosar, fără să schițeze niciun gest ca să-l apuce.

— Este o listă cu fetele care făceau parte dintr-un fel de club, în care era și Amelia, spuse Kate.

Împinse dosarul atât de aproape de doamna Pearl, încât aproape că o împungea cu el în stern. Furia i se simțea și în voce. De fapt, descoperi că era mult mai furioasă pe conducerea școlii decât credea. Ce făcuseră ca să împiedice copiii să se adune în rețeaua aia de pornografie? Nu era ca și cum le-ar fi lipsit resursele.

— ...Fete care postau pe un blog poze cu ele pe jumătate goale.

Doamna Pearl făcu un pas în spate, cu mâinile ridicate ca să-și protejeze pieptul în care Kate deja o împungea cu dosarul.

— Îmi dau seama că e tulburător să dai peste o asemenea informație, spuse doamna Pearl, calm. Dar, așa cum vă imaginați, Grace Hall nu poate controla – practic sau legal – ce fac copiii în afara incintei școlii.

— În afara incintei școlii? E ceva ce fac *online*, sări Kate. Nu *se întâmplă* nicăieri. Și mai cred că fetele o hărțuiau pe Amelia. Am găsit bilețele amenințătoare în camera ei și abia m-am apucat să-i verific mesajele din telefon. Dumnezeu știe ce o să mai găsesc. Sunt sigură că hărțuirea este o încălcare a regulilor, indiferent unde are loc.

Kate era conștientă de faptul că folosirea cuvântului „hărțuire" aprindea tot felul de beculețe. Dar îi părea bine că se întâmpla așa. Își dorea să fie ascultată. Avea să-i oblige s-o asculte de data asta.

— Hărțuire? întrebă Doamna Pearl, puțin surprinsă și foarte sceptică. Este o acuzație extrem de gravă, doamnă Baron. Presupun că aveți dovezi?

— Amelia e moartă, spuse Kate. Mi se pare o dovadă destul de convingătoare.

— Domnule locotenent.

Doamna Pearl clipi repede și își mută privirea de la Kate la Lew, căutând, parcă, vocea rațiunii:

— Credeam că poliția a catalogat moartea Ameliei drept sinucidere. Chiar vrem să facem o colectă imensă pentru conștientizarea problemei suicidului, în memoria Ameliei. Vrem să strângem bani pentru o linie telefonică națională de urgență. Și acum îmi spuneți că nu s-a sinucis?

— Există câteva întrebări, spuse Lew. Întrebări substanțiale.

— Colectă pentru conștientizarea sinuciderii? întrebă Kate. Am rugat pe cineva din comitetul de părinți să mai amâne puțin.

Doamna Pearl se încruntă:

— Nu știu nimic despre asta, dar evenimentul este programat pentru vinerea viitoare. Dacă mai aveți întrebări, vă sugerez să vă adresați comitetului de părinți. Cât despre această presupusă hărțuire, mă tem că va trebui să-l așteptați pe domnul Woodhouse.

Kate era gata să sară din nou, când mâna lui Lew îi atinse brațul, oprind-o înainte să răspundă.

— E în regulă, îi spuse el doamnei Pearl. Putem aștepta. Între timp, aș vrea să vorbesc cu profesoara de Engleză a Ameliei.

Doamna Pearl își încrucișă brațele și miji ochii, ca și cum ar fi calculat cât ar costa-o să respingă și această solicitare.

— Cred că nu ar fi o problemă, spuse ea, în cele din urmă. *Dacă* e disponibilă.

Peste zece minute, paşii celor trei răsunau pe holul de piatră, în vreme ce doamna Pearl îi conducea spre sala de aşteptare din apropierea biroului lui Liv.

— Aşteptaţi aici, spuse ea, şi le arătă colţul mobilat, care includea două fotolii cu spătar înalt şi tot atâtea măsuţe. Liv trebuie să iasă din clipă-n clipă. Acum, dacă nu mai doriţi nimic altceva, chiar trebuie să mă întorc la treabă.

Se răsuci către uşa biroului ei fără să le mai aştepte răspunsul.

— De fapt, ar mai fi ceva, doamnă Pearl, spuse Lew în urma ei.

Femeia se întoarse pe un călcâi, cu buzele strânse într-o linie.

— Da, domnule locotenent.

— Măsurile de siguranţă de la intrare sunt o reacţie la moartea Ameliei?

— Nu sunt *o reacţie*, domnule locotenent. Nu.

Tonul îi devenise şi mai rece. Îşi dădea seama încotro bătea poliţistul.

— Însă, aşa cum vă imaginaţi, moartea oricărui copil, fie ea şi sinucidere, le aminteşte tuturor părinţilor de vulnerabilitatea propriilor copii. Dacă există o relaţie de cauzalitate mai strânsă de atât între cele două chestiuni? Va trebui să adresaţi chiar dumneavoastră această întrebare consiliului de administraţie, domnule locotenent. Ei sunt cei care au făcut demersuri pentru aceste măsuri sporite.

— Sigur, o să le vorbesc, spuse Lew. Îmi trebuie doar numele lor.

Doamna Pearl reveni lângă ei şi luă un catalog al

școlii dintr-un teanc care zăcea pe o masă din apropiere. I-l întinse lui Lew.

— Numele lor sunt aici, la sfârșit, spuse ea. Secretariatul vă poate ajuta cu numerele de telefon. Dacă mai aveți alte întrebări, vă sugerez să i le adresați direct domnului Woodhouse. Și să vă faceți o programare.

Când doamna Pearl plecă, înțepată, Lew se așeză și își puse catalogul în poală; îl deschise și, lângă el, alinie lista fetelor din *Birds of a Feather*. Urmărea cu degetul lista de nume și se uita când la una, când la alta. Se opri cam pe la jumătate și ridică privirea.

— Ce-i? întrebă Kate.

— Una din fete, Zadie Goodwin – Lew îi întinse lista –, uită-te la numele tatălui ei. Sau, mai degrabă, al tatălui ei vitreg, aș zice.

Kate luă foaia și se uită la nume. Zadie. Oare îi vorbise Amelia despre ea? Citise numele ei în vreun mesaj de-al Ameliei? Parcă nu, și totuși Kate auzise numele undeva. În sfârșit, o găsi la coada listei: Zadie Goodwin. Tatăl: *Frank S. Carmon*.

— Așa se cheamă firma unde s-a angajat Molina, nu? întrebă Kate. Crezi că acest Frank Carmon este acel Carmon? Care are Carmon Industries?

— Știu sigur că e el.

— Vorbești serios?

— Frank Carmon a fost polițist, spuse Lew. I se dusese faima, dar nu pentru lucruri bune. Mă rog, a plecat și a înființat Carmon Industries acum mai bine de zece ani.

— Crezi că e o coincidență că Molina s-a angajat la el?

Molina o privi pe Kate în ochi:

— Nu. Nu cred.

Kate își întoarse privirea spre tabel, iar ochii îi picară

pe numele mamei lui Zadie: Adele Goodwin.

— O, Doamne, șopti ea.

Acolo auzise numele lui Zadie.

— Mama ei a fost acasă la mine. Ea e cea care se tot agită pentru colecta asta de conștientizare a suicidului.

Chiar atunci se auzi un clic urmat de un bipăit și ușa dinspre aripa de vest a școlii se deschise. Apăru o femeie drăguță de vreo 27-28 de ani, cu trăsături de spiriduș și păr blond, îndreptat cu placa. Purta cizme înalte de piele și o rochie scurtă, mai degrabă adolescentină. Se sprijini de ușa deschisă, cu cardul de acces în mână.

— Doamna Baron? întrebă, cu un zâmbet mic.

— Da.

Kate sări în picioare de parcă tocmai ar fi fost prinsă copiind.

— Eu sunt Liv, spuse femeia și îi întinse mâna liberă. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați aici. Încă ne străduim să ne obișnuim cu toate ușile astea încuiate.

— Nu-i nicio problemă. Dumnealui este locotenentul Lew Thompson, spuse Kate. M-a ajutat în ultima vreme să cercetez moartea Ameliei.

— A, n-am știut că poliția s-a implicat iar, răspunse Liv, surprinsă. Doamna Pearl n-a spus nimic despre asta.

— E vreo problemă? întrebă Kate, neștiind ce va face dacă Liv spune că da. Vă deranjează dacă vine și Lew?

— Nu, sigur că nu, zise Liv și, fâstâcită, îi întinse mâna lui Lew. Mă bucur să vă cunosc, domnule locotenent. Vă rog, pe aici.

Biroul lui Liv era un fel de nișă în care încăpeau un pupitru, un scaun îngust pentru vizitatori și patru teancuri de cărți. Două rafturi nemontate zăceau rezemate de un perete. Un altul era acoperit cu fotografii înrămate,

aranjate într-o dezordine plăcută. În cele mai multe apărea Liv – în drumeții, cu bicicleta, în excursii – cu prieteni, poate chiar cu iubiți, tineri cu perciuni savant tăiați și obsedați de cămășile ecosez.

— Știu, exagerez, spuse Liv, arătând spre poze. Copiii glumesc pe seama mea. Îmi spun mereu că mă port de parcă și eu aș fi de vârsta lor.

Ridică din umeri, uitându-se la poze:

— Poate că sunt. Dar nu poți schimba ceea ce ești.

Deja era evident de ce Amelia o plăcea atât de mult pe Liv.

— Nu, spuse Kate. Nu poți.

— Și îmi cer scuze pentru condiții.

Liv arătă spre Lew care, neavând unde să se așeze, se rezemase de perete.

— Ne primim birourile în funcție de vechime. După cum vă puteți da seama când vă uitați la debaraua asta în care funcționez de patru ani, nu prea se-nghesuie profesorii să vină la Grace Hall.

— Nu, e în regulă, zise Kate. Vă mulțumim că ați acceptat să vă-ntâlniți cu noi.

— Fac orice îmi stă în putere, spuse Liv. Amelia era una dintre elevele mele preferate din toate timpurile – creativă, amuzantă și extrem de introspectivă. Uneori îmi era greu să țin pasul cu ea.

Râse încet, dar imediat scutură din cap și se încruntă, de parcă tocmai și-ar fi amintit că Amelia era moartă. Era înlăcrimată când o privi pe Kate:

— Îmi pare rău, spuse și se șterse la ochi. Sunt sigură că n-ați venit până aici ca să mă vedeți pe mine plângând.

Așa și era. Liv nu avea voie *să plângă*. Nu când era atât de tânără și de drăguță și sortită să aibă mulți copii ai ei cândva. Nu când singurul copil pe care Kate avea

să-l facă vreodată era mort. Cât timp Liv își trase nasul și își tamponă ochii cu un șervețel, Kate nu putu să-și ia privirea de la ea. Închise gura, de teamă să nu scape ceva nefericit. Ca de exemplu *Dacă nu mi-ai fi reclamat fiica pentru că a copiat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.* Kate nu credea asta cu adevărat; cel puțin, nu pe de-a-ntregul. Dar tot s-ar fi simțit bine să o spună.

— Poate că am putea începe cu lucrarea pe care Amelia a fost acuzată că a copiat-o, spuse Lew.

Își deschise dosarul roșu și scoase de acolo cele două lucrări pe care le găsise Kate:

— Una dintre aceste lucrări, cea cu adnotările dumneavoastră, a fost găsită în geanta Ameliei. Cealaltă era în computerul ei.

Liv luă cele două lucrări și le puse una lângă alta, pe birou. Sprâncenele îi coborau pe măsură ce dădea paginile. Când în final își ridică ochii din foi, privirea îi era surprinsă:

— Cea cu comentariile mele pe margine este lucrarea primită de la Amelia, cea care conține pasajele copiate, spuse Liv.

În vocea ei se simțea o ușoară disperare, de parcă până atunci fusese sigură că are dreptate și, brusc, i-ar fi dispărut acea siguranță.

— Vreau să ne-nțelegem, nu discutăm aici de parafrazare sau de o propoziție copiată. Niciodată n-aș fi reclamat o elevă ca Amelia pentru așa ceva. Dar cea mai mare parte din lucrarea ei fusese luată *mot a mot* dintr-un tratat academic despre Virginia Woolf. N-am avut de ales.

— Și cealaltă lucrare? întrebă Lew. Ați mai văzut-o vreodată?

— Nu, spuse Liv cu părere de rău, frunzărind hârtiile. Ar fi fost bine să o văd. Pare o lucrare bună. Adică nu

pot să-mi dau seama dacă e copiată doar așa, uitându-mă la ea – există mii de resurse despre Virginia Woolf. Dar, cu siguranță, pare originală și creativă, exact ca un text scris de Amelia.

— Ați văzut-o pe Amelia predând cealaltă lucrare? Se poate să se fi făcut vreo încurcătură? întrebă Kate.

— La Grace Hall, elevii predau toate lucrările online, spuse Liv. Folosim un sistem de e-mail securizat, așa că nu văd cum să se fi produs vreo greșeală.

— Și le printați dumneavoastră? întrebă Lew.

— Da. De fapt, o elevă care îmi este asistentă face asta. Eu trec lucrările prin programul anti-plagiat abia după ce le citesc pe hârtie. Mi se cere să fac această verificare, dar nu i-am dat niciodată importanță. Nu m-am gândit că s-ar putea să descopere ceva, spuse Liv. În plus, de ce să nu-mi fi spus Amelia că nu e lucrarea ei? A refuzat să-mi dea vreo explicație când am întrebat-o despre pasajele copiate. Și, credeți-mă, chiar m-am rugat de ea. Pot spune chiar că am cerșit un răspuns.

— Nu știu de ce n-a vrut Amelia să explice, spuse Lew. Dar cred că ar trebui să vorbim măcar cu asistenta dumneavoastră.

— A, OK, spuse Liv, destul de temătoare. O cheamă Bethany... De fapt, înainte să vă spun numele ei de familie, îmi permiteți să discut cu Delia – doamna Pearl? Zilele astea, Grace Hall are niște restricții absolut nebunești cu privire la dezvăluirea informațiilor despre elevi; și penalizări draconice pentru cine le încalcă.

— Zilele astea? întrebă Lew.

— Să zicem că în ultima vreme au tot reiterat chestiuni despre care ei spun că au fost mereu politicile școlii cu privire la confidențialitatea elevilor, răspunse Liv. În orice caz, nu pot să fac ceva care să-i determine să mă

dea afară. Mă plâng eu de biroul ăsta și de unele dintre regulile școlii, dar nu sunt încă pregătită să devin o romancieră muritoare de foame.

— Nicio problemă, spuse Lew și îi întinse cartea lui de vizită.

În același timp, îi întinse lui Kate lista membrelor *Birds of a Feather*, cu degetul în dreptul numelui lui Bethany Kane.

— Puteți să mă sunați aici după ce vorbiți cu doamna Pearl. Dar trebuie să ne grăbim, din motive evidente.

Bethany Kane era în grupul *Birds of a Feather*. Schimbase între ele pe internet lucrările Ameliei, apoi o printase pe cea nouă și i-o dăduse lui Liv. *Birds of a Feather* făcuseră în așa fel încât să pară că Amelia copiase. Oare mai conta ce se întâmplase cu adevărat acolo, sus, pe acoperiș? Chiar dacă se dovedea că Amelia se aruncase – deși Kate tot nu credea asta –, știa că fiica ei fusese probabil hărțuită până a fost împinsă spre moarte. Singurul lucru pe care nu-l știa Kate era de ce. *De ce* o urâseră fetele acelea atât de mult pe Amelia și de ce începuseră s-o urască brusc?

— Da, spuse Liv, privind cartea de vizită. Desigur, o să vorbesc cu ea cât de curând.

— Pot să vă mai întreb ceva?

Vocea lui Kate era gravă și răgușită.

— Sigur că da, spuse Liv.

— Acasă, în sertarul Ameliei, am găsit niște bilețele pe care scrie „te urăsc". Scrise de douăzeci și doi de oameni diferiți, spuse Kate, care nu voia să spună și restul, dar știa că trebuie. Și se pare că Amelia avea de-a face cu un grup de fete care postau pe internet fotografii indecente cu ele.

— Fotografii indecente?

Liv părea la fel de îngrozită pe cât se simțea Kate, ceea ce o neliniștea și consola în egală măsură pe aceasta din urmă.

— *Amelia*? Nu prea-mi vine să cred. Adică mulți copii de la Grace Hall nu sunt chiar cu capul pe umeri, dar Amelia nu s-a numărat niciodată printre ei.

— Deci nu aveți idee despre ce e vorba? întrebă Kate. Grupul online se numea *Birds of a Feather*. Se pare că aveau întruniri după școală și chestii de genul ăsta. Ca și cum ar fi făcut parte dintr-un soi de club.

Liv își încrucișă brațele și coborî privirea. Scuturâ din cap, fără să-și ia ochii de la birou. Kate o aștepta să spună că n-are idee.

— Îmi pare rău, dar nu pot, spuse ea, și păru că fiecare cuvânt o doare.

— Nu puteți? întrebă Lew, mult mai iritat decât îl auzise Kate vreodată.

— Așa cum am mai spus, Grace Hall are reguli stricte...

— Stați puțin, o întrerupse Kate, care simțea cum o părăsește calmul. Amelia e moartă, iar chestia asta – orice ar fi ea – s-ar putea să aibă legătură cu moartea ei, și dumneavoastră îmi spuneți că știți ceva, dar nu puteți vorbi?

— Regret, dar mi-aș pierde slujba, spuse Liv încet.

Părea că o să-nceapă iar să plângă.

— ...dar puneți întrebările corecte. Atâta pot să zic. Ar trebui să continuați să le puneți. Vorbiți cu Phillip Woodhouse. Știu că el... Mă rog, el ar vrea să vă spună lucruri. Există o întreagă situație care-l include pe el, consiliul de administrație al școlii și niște avocați.

Dădu din cap și își coborî privirea:

— Îmi pare rău, dar deja am spus mai mult decât era cazul.

Kate o fixa pe Liv cu ochii mari:

— Doamne, Dumnezeule. Chiar vorbiți serios.

Lew îi atinse din nou brațul lui Kate. Era un ordin. Oricât de mult i-ar fi displăcut asta, Kate știa că polițistul are dreptate. Faptul că se enerva pe Liv nu avea să ducă nicăieri.

— Înțelegem, spuse Lew. Nu încercăm să lăsăm pe nimeni fără slujbă. O să vorbim cu conducerea, dar revenim după aceea ca să vă mai punem întrebări.

Liv părea dărâmată:

— Sigur că da. Chiar vreau să vă ajut, jur!

— Ce știți despre blogul de cancan al școlii, Grace... nu știu cum? întrebă Lew.

Liv își dădu ochii peste cap:

— Da, *gRaCeFULLY*. Din fericire, a fost închis. Cel puțin pentru moment.

— De ce nu l-a închis conducerea mai demult? întrebă Lew.

— N-au reușit niciodată să descopere cine era în spatele lui. Au încercat să afle de unde veneau postările, dar probabil că persoana care făcea asta și-a acoperit urmele destul de bine. Auzisem la un moment dat că voiau să angajeze un expert în securitate informatică să-i ajute. Dar, acum, că e închis, nu știu ce au mai făcut în privința asta.

Telefonul lui Liv bipăi chiar atunci; părea să fie un mesaj. Ea îl luă și citi sms-ul, apoi scoase un sunet de exasperare:

— Doamne, îmi pare tare rău, dar înțeleg că e o ședință despre care am uitat complet. Vă mai pot spune ceva înainte să fug? Ne putem întâlni din nou, în cazul în care credeți că vă pot fi de ajutor.

Liv începu să-și adune lucrurile – un bloc notes și telefonul.

— V-a povestit vreodată Amelia ceva despre un băiat pe nume Dylan? întrebă Kate.

Îi părea o întrebare inofensivă, una pe care avea dreptul – ca mamă – s-o adreseze.

— Se pare că el şi Amelia se vedeau, continuă ea.

Liv îngheţă şi se uită de la Kate la Lew şi înapoi. Părea stânjenită.

— Am auzit şi eu că Amelia era cu Dylan. N-am aflat de la ea, aşa că nu ştiu dacă erau într-adevăr împreună. Poate „aveau o relaţie" e o expresie mai potrivită, spuse Liv, încet. Dar Dylan Crosby nu e băiat, doamnă Baron. E fată.

Amelia

19 OCTOMBRIE, 9:52 PM

DYLAN
ce faci?
AMELIA
nu mare lucru; tu?
DYLAN
stare proastă
AMELIA
de ce?
DYLAN
nush
AMELIA
hai să facem ceva să ne distrăm mâine
DYLAN
distracție sună bine; idei?
AMELIA
orice cu tine
DYLAN
n vdm mâine
AMELIA
ok n vdm xo

19 OCTOMBRIE, 9 59 PM

SYLVIA
e din Maggies

AMELIA
cine?
SYLVIA
aia pe care o fute Ian
AMELIA
n-are cum
SYLVIA
da, una dintre curvele alea de Maggies e grămadă pe el
AMELIA
cine?
SYLVIA
nu știu; dar o să aflu

19 OCTOMBRIE, 10:05 PM

CHLOE
petrecere, la mine, vineri seara la 9

19 OCTOMBRIE, 10 12 PM

AMELIA
când t văd??? Dacă o să mă tot eviți, o să cred că ești criminal în serie sau ceva
BEN
Moa, ms
AMELIA
glumesc, oarecum. Dar pe bune, cnd vii?
BEN
Poate joi, încerc.
AMELIA
Yes! Acum nu mai trebuie să-ți blochez apelurile ;)

19 OCTOMBRIE, 10:25 PM

ANTRENOR BING
revenire: autocarul pleacă pt meciul de sâmbătă la 7:30 am;

NU la 8:30 am; nu întârziați

19 OCTOMBRIE, 10:32 PM

DYLAN

uneori urăsc locul ăsta. Vrei să fugim?

AMELIA

Mă bag; când plecăm?

facebook

20 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Gândeam cât e de neplăcut să rămâi încuiat pe dinafară; şi mi-am dat seama că poate e mai rău să rămâi încuiat înăuntru."
Virginia Woolf, O cameră separată

Sylvia Golde
O spun în cel mai frumos mod cu putinţă, dar pe bune că începi să pari ciudată rău

George McDonnell
Începe???

Carter Rose
Frate, cred că trenul ăsta a plecat demult

Amelia

20 OCTOMBRIE

— „O informație nu este niciodată adevărată sau falsă – ci doar mai mult sau mai puțin utilă din punct de vedere biologic și al evoluției. Toate crezurile dogmatice sunt aproximări: aceste aproximări alcătuiesc o humă din care cresc aproximări mai bune", citește Sylvia cu înfloriturile teatrale, din manualul ei de filosofie. În caz că te întrebi cine a zis asta...

— Nu mă întrebam, zic eu, fără să mă uit la ea.

Avem o fereastră și stăm amândouă în biblioteca de la Grace Hall, proaspăt renovată la standarde wow, cu pereți de sticlă, computere ultimul răcnet și detalii de modă veche – lămpi antice, vitralii și mese din lemn masiv, recondiționate. Fusese rebotezată Biblioteca Rose, după familia Rose (inclusiv Carter, Bennett și Cole), care finanțase renovarea. Sunt cu ochii pe tema de laborator pentru biologie, dar îmi e greu să mă concentrez chiar și fără vorbăria Sylviei. Trebuie să mă văd cu Dylan după școală. A zis că vrea să-mi spună ceva. După mesajul ei de aseară, cel în care îmi spunea să fugim împreună, sunt sigură că e de bine. Poate chiar vrea să-mi spună că e gata să ne întâlnim fără să ne mai ascundem.

— Ernst Mach, el a spus asta, continuă Sylvia pentru că, așa cum face de obicei, n-o interesează dacă vreau sau

nu s-o ascult. Și știi ce spun eu? Eu spun „du-te-n mă-ta, Ernst". Nici măcar nu sunt sigură că fraza aia e în limba engleză. Și ce fel de nume e Ernst? Zici că-i lipsește o vocală sau ceva.

— De ce ți-ai mai ales cursul de Filosofie? întreb și mă uit, în fine, la ea.

Mă agasează. Uneori, Sylvia face niște tâmpenii cât ea de mari și nici măcar nu și le asumă.

— ...toată lumea știe că e unul dintre cele mai grele cursuri din toată programa. Nu te-a pus nimeni să te înscrii.

— Și mie îmi plac provocările, spune Sylvia, bătând în retragere. Nu ești singura persoană care are curiozități intelectuale, să știi.

Îi arunc o privire subțire:

— A, stai, acum mi-aduc aminte. Brian Porter merge și el la cursul ăsta, nu?

Sylvia se foiește pe scaun. Brian e băiatul pe care l-a vânat primăvara trecută în timpul înscrierilor. Ăla pe care i se pusese pata înainte de Ian. Îl prinsese până la urmă, dar el se strecurase din laț înainte de vacanța de vară, fix la timp.

— Partea cea mai rea e că el a renunțat, gen, a doua zi, recunoaște ea într-un final și dă din cap.

— Și tu puteai să renunți, să știi.

— Și *să afle* Brian că m-am înscris la curs din cauza lui? Pe bune, mai am totuși *un strop* de mândrie.

— Pentru binele tău, sper ca Ian să nu se înscrie la Literatură Comparată sau ceva de genul în semestrul viitor. Cică aia e moartea.

— Mă rog, nu mă *mai* interesează ce face Ian, spune Sylvia.

Face pe dura, dar începe să-i tremure bărbia când se

preface că se uită prin biblioteca aglomerată.

— Tu chiar nu-mi citești mesajele, așa-i? Hello, cred că mă înșală.

— A, da. Uitasem.

Mor că am ajuns să vorbim despre Ian. De când mi-a recunoscut, practic, că o înșală, am tot încercat să evit orice discuție despre relația lor. Dar dacă nu se despart mai repede, o să trebuiască să-i spun Sylviei. Și chiar nu vreau să fac asta.

— Pana mea, atunci e un bou.

— Vezi, nici măcar tu nu mai zici că-s nebună. Și tu crezi că e ceva aiurea cu el.

Sylvia pare tristă când mătură cu privirea mulțimea din bibliotecă, probabil uitându-se după Ian:

— Oricum, băieții sunt de rahat.

Trebuie să schimb subiectul înainte ca Sylvia să se afunde. Și am tot vrut să-i zic de Dylan, mai ales acum, că Ian știe. Niciodată n-o să fie momentul perfect.

— Sunt cu cineva, izbucnesc eu înainte ca Sylvia să se uite la mine. Adică na, așa cred. Aveai dreptate.

— Să-mi bag picioarele, știam eu! spune Sylvia și mă pocnește în joacă. De cât timp? Cine e? Trebuie să-mi spui tot. OMG, sunt așa de încântată!

Sylvia încă reușește să mă surprindă uneori. Nu credeam că o s-o pot face să fie atentă la mine și nu la Ian, nici măcar preț de o secundă.

— Cred că de vreo două săptămâni, cam așa.

— Două săptămâni! strigă ea.

De la biroul ei, bibliotecara ne pâsâie să tăcem. Sylvia flutură agasată o mână în direcția ei.

— Credeam că o să-mi zici că de o zi, două. De două săptămâni și n-ai zis nimic? Ia stai, te rog, te rog, te rog spune-mi că nu e vorba de Sinistrul Ben.

— Nu mă văd cu Ben. Și nu e sinistru.

— Nu e gay, e foarte sinistru. Dar e în regulă, putem să fim de acord că nu suntem de acord în privința asta. Oricum nu vreau să vorbim despre tâmpitul de Ben în clipa asta. Vreau să vorbim despre bunăciunea care a reușit să i-o tragă Ameliei Baron. *Cine* e? Carter, George McDonnell – jur că băieții ăștia se străduiesc *de ani întregi* să-ți intre sub fustă.

Trag aer în piept și mă holbez la Sylvia. Acum e acum. Sunt pe cale să-i spun celei mai bune prietene că sunt cu o fată.

— Probabil că trebuia să-ți fi zis asta mai devreme, încep eu.

O să fie OK. Sylvia n-o să aibă nicio problemă cu asta. Știu sigur.

— Nu că ar conta, gen pentru noi două, dar...

— Să-mi bag, spune Sylvia dintr-odată și își trage capul între umeri.

Se apleacă puțin să se uite pe după mine, apoi se ascunde iar:

— Ăla e Ian? Cu *o fată*?

— Ce zici? o întreb și mă întorc.

Într-adevăr, în celălalt capăt al bibliotecii e Ian, între secțiunea de referințe și marele glob pământesc din lemn. Chiar e cu o fată, dar ea dispare în spatele cuiva înainte să-mi dau seama cine e.

— Aia nu e Susan Dolan? șuieră Sylvia. OMG, ce târâtură.

Am văzut-o foarte puțin, dar se poate să fie Susan Dolan. Și dacă Ian flirtează de față cu ea, nu e bine. Susan se culcă, practic, cu toată lumea. Simt o ușurare egoistă că nu e Zadie. Măcar Susan nu e o Maggie. Secretul meu și al lui Ian nu are nicio legătură cu fata asta.

— Sunt gay, Sylvia, spun eu, insistând în ciuda noii și neașteptatei drame cu Ian.

Pentru că e adevărat și pentru că e timpul să încep să dau lucrurile pe față. Tot. Brusc, mi se pare că e acum ori niciodată.

Sylvia încă e absorbită de eforturile de a trage discret cu ochiul pe după mine. Pare că nici n-a auzit ce am spus. Apoi, brusc, ochii ei mă fixează.

— Stai, *ce-ai zis*?

— Cred că s-ar putea să fiu gay.

— Nu, nu ești, spune Sylvia categoric și se întoarce la spionajul ei. Să fii gay nu e cu „s-ar putea"

Îmi imaginam că Sylvia o să fie surprinsă, tristă, poate chiar ușor crizată. Dar niciodată n-aș fi zis că n-o să mă creadă.

— N-am vrut s-o spun așa. Chiar știu. *Știu* că sunt gay.

Sylvia pufnește teatral.

— OK, dar știi că persoanele gay fac sex, nu? Să fii gay nu e doar un fel mai ascuns de a fi abstinent, pentru că... O, Doamne.

Sylvia se ascunde din nou după mine:

— Aia e *mâna* lui pe *fundul* ei? Nu pot să mă uit. Uită-te tu. Întoarce-te și vezi.

Încerc să nu mă enervez. Ian, în public, cu altă fată – mai ales una ca Susan Dolan – e ceva grav. Dar după bomba pe care tocmai am aruncat-o eu? Adică, mi-ar fi plăcut să ne concentrăm puțin pe mine și pe dramele mele. Pe de altă parte, chiar îmi pare rău de Sylvia. Să ți se dea papucii așa, de față cu toată lumea – e de porc.

Îmi arunc creionul pe jos ca să am un pretext să mă întorc și să mă uit în direcția lui Ian. Întâi nu-l văd, în timp ce pipăi pe jos după creion. Apoi se ridică în sfârșit

de după raftul lângă care se lăsase pe vine. Imediat apare și Susan Dolan lângă el. Rămân întoarsă și îi urmăresc cum își zâmbesc unul altuia și își ciocnesc umerii în joacă. O, e de rău. *De foarte rău.*

— Asta cauți? întreabă cineva.

Lângă mâna mea sunt pantofii maro, cu șireturi și foarte trendy ai unui bărbat. Când mă ridic, îl văd pe domnul Woodhouse ținând creionul meu.

— Da, mersi, îi spun și întind mâna după el.

— Da, da, mersi mult, zice și Sylvia și îi face semn să ne lase. Dar, știți, noi încercăm să învățăm aici.

Sylvia nu-l înghite pe Woodhouse pentru că o tot amenință cu corijența. Woodhouse e genul ăla de radical când vine vorba despre medii. Elevii fie îl urăsc, fie vor să se culce cu el. Nu prea există variantă de mijloc. Woodhouse îi aruncă Sylviei o privire de parcă s-ar strădui din răsputeri să nu o urască, la rândul lui. Asta mă face să-l plac și mai mult.

— Poți să treci pe la biroul meu după ore, Amelia? mă întreabă, întorcându-se spre mine. Vreau să vorbim ceva.

— Ce? De ce?

Par prea agitată. Zilele astea am o conștiință încărcată rău.

— Ă, întreb pentru că am antrenament la hochei pe iarbă după ore.

— Am vorbit deja cu doamna Bing. Nu durează mult, spune Woodhouse, apoi se întoarce spre Sylvia. Și, domnișoară Golde, mă bucur să văd că înveți. M-a sunat azi profesoara ta de Spaniolă. Nu știu la ce ți-a stat mintea în ultimele săptămâni, dar e cazul să ți se întoarcă la învățătură. Nu-ți permiți încă o corijență.

Sylvia îl ignoră și mâzgălește ceva în caiet:

— Sigur că da, *domn'* director, spune ea într-un final, fără să se uite la el, care pare agasat.

— Minunat, domnişoară Golde. Absolut minunat. În fine... Amelia, ne vedem mai târziu.

În timp ce Woodhouse se îndepărtează, Sylvia îi face cu mâna de parcă ar vrea să şi-l scoată complet din câmpul vizual. Apoi începe să se uite în toate părţile prin bibliotecă, dar Ian şi Susan Dolan au plecat deja.

— Superb. Mersi mult, domnule Rahat Pansat Woodhouse.

Primesc un mesaj de la Dylan în mijlocul orei de Biologie.

La tine, în pauză?

N-am avea cine ştie ce timp, douăzeci de minute fără cât am face pe drum, ceea ce ar fi ca toată chestia să devină cam riscantă. Dar şi incitantă.

Ies în viteză din şcoală imediat ce se termină ora de Biologie. Când trec de ultimul colţ, o văd pe Dylan aşezată pe treptele casei mele. Îşi sprijină faţa în mână, cu capul întors ca şi cum s-ar feri de vânt. Şi e destul de frig afară, cu tot soarele strălucitor de toamnă care-i aprinde flăcări în păr.

Sunt la câteva case distanţă când Dylan se întoarce spre mine. Zâmbeşte şi i se luminează faţa. Când o văd că se uită aşa la mine, ştiu că simte pentru mine ce simt şi eu pentru ea. În sfârşit, sunt sigură de asta. Nu doar că-mi place Dylan. Nu doar că mi s-a pus pata pe ea. Sunt îndrăgostită de ea. Complet căzută în cap.

Într-un fel, e o uşurare. Pentru că nu mai e cale de întoarcere acum. Şi, după atâta timp în care a fost ciudată, de parcă ar fi vrut mereu să fugă, pare că, în sfârşit, s-a schimbat ceva şi pentru ea. Văd asta în felul în care mă

privește. Îi întorc zâmbetul și merg puțin mai repede.

— Hai înăuntru, îi spun luând-o de mână și urcând treptele în fugă.

Tot ce-mi doresc este s-o sărut chiar acolo, pe stradă. Dar sunt sigură că oamenii ar remarca două adolescente care se sărută pe trotuar în timpul orelor. Poate că m-ar și pârî mamei.

— Am ceva să-ți spun.

Suntem încă în vestibul, nici n-am închis bine ușa, că Dylan începe să mă sărute, iar mâinile i se mișcă rapid pe corpul meu, înlăturând strat după strat de haine. Simt că în iureșul de mâini, piele și buze, toate cuvintele pe care voiam să i le spun, cele importante, s-au spus deja. Dylan știe ce simt. Și eu știu ce simte ea.

După, stăm întinse, dezbrăcate, pe canapeaua din living, cu picioarele încolăcite.

— Îmi place la nebunie că mama ta nu e niciodată acasă, spune Dylan, cuibărindu-se cu capul pe pieptul meu și mângâindu-mi brațul cu un deget. Trebuie să fie extraordinar să fii lăsată în pace.

— Câteodată, îi răspund. Dar îmi place să petrec timp cu maică-mea. Ar fi bine dacă ar putea să stea mai mult pe aici.

Îmi amintesc cât de furioasă fusesem săptămâna trecută când o trezisem super devreme ca să urlu la ea despre cine-i tata. Cu o noapte înainte tocmai primisem un mesaj d-ăla despre taică-meu și, brusc, mă enervasem rău de tot. Așa de rău, încât nu-mi mai păsa dacă o rănesc pe mama. Ba chiar scosesem jurnalele ei vechi din pivniță, ca să le citesc pe toate și să aflu singură ce s-a întâmplat.

Și chiar începusem să le citesc – câteva pagini dintr-unul, câteva din altul – dar n-am ajuns prea departe.

Am citit vreo două însemnări de când a aflat mama că e însărcinată și apoi imediat după ce mă născusem. În niciuna nu scria cine-i tata. Tot ce am reușit a fost să îmi fie milă de ea. Mama era atât de singură și de speriată pe vremea aia. Nu m-am supărat pe ea fiindcă nu era extrem de încântată că o să mă aibă, dar nici nu voiam să citesc prea mult despre asta.

În plus, simțeam că nu e OK ce fac. Maică-mea nu-mi citește chestiile private, sau eu nu știu să facă asta.

Și dacă mama mă protejase de tata dintr-un motiv întemeiat? Mă iubește. Ar fi în stare să facă asta. Să mă lase să mă supăr pe ea, dacă ăsta e prețul pentru ca eu să fiu în siguranță. Iar mama e tot ce am – tot ce am avut vreodată – și o iubesc. Nu vreau să aflu ceva care să schimbe asta. Pot să trăiesc o viață întreagă cu un gol în locul unde ar trebui să fie tata, dacă ea e acolo ca să-l umple.

— Maică-mea e *mereu* pe lângă mine, spune Dylan. E așa de enervant.

Am întâlnit-o pe mama lui Dylan o dată, dar nu știam despre ea decât că e actriță și că, la un moment dat, crezuse că o să fie următoarea Marilyn Monroe – și chiar e genul glamouros, ca Dylan –, dar fusese nevoită să accepte roluri episodice în diversele variante de *Lege și ordine*. E pisăloagă și cu Dylan, pe care o tot bate la cap să se facă actriță, deși Dylan nici nu vrea s-audă. O obligă să se-mbrace numai cum vrea ea și îi spune tot timpul că trebuie să mai scape de niște kilograme, deși Dylan e slabă moartă. O tratează ca pe o păpușă, nu ca pe o persoană. Pe Dylan nu pare s-o deranjeze, dar ce-mi povestește mi se pare sinistru. Și mă face să mă bucur că o am pe mama – chiar dacă nu stăm împreună atât cât mi-ar plăcea.

— Credeam că tu și cu mama ta sunteți foarte apropiate, îi spun.

— Suntem. Maică-mea şi cu mine suntem cele mai bune prietene, recită Dylan ca pe o poezie. Ea, Zadie şi cu taică-meu sunt singurii oameni care mă cunosc aşa cum sunt eu cu adevărat.

Încerc să nu mă supăr că nu sunt şi eu pe listă. N-o ştiu pe Dylan de atât de multă vreme.

— Oricum, mă bucur că maică-ta nu-i aici. În felul ăsta, avem un loc unde putem fi singure.

— Şi eu, îi spun, şi simt că-mi flutură ceva în piept. Ştii, aproape că i-am spus Sylviei despre noi azi.

— Aproape?

Dylan pare surprinsă şi uşor agitată.

— Nu-ţi face probleme, îi zic, am apucat să-i spun doar că îmi place o fată. Nu şi care fată.

— Dar abia asta e important.

Dylan îmi zâmbeşte jucăuş, cu ochi albaştri strălucitori.

Expir şi atunci realizez că îmi ţinusem respiraţia. Îmi era teamă ca Dylan să nu se supere pe mine pentru că i-am spus Sylviei fie şi atât.

— Clar eşti *cea mai* importantă, îi spun, zâmbindu-i. Partea amuzantă e că Sylvia nu m-a crezut. Crede că nu sunt sigură că-s gay.

Dylan se întinde la loc şi îşi fixează privirea în tavan.

— Şi? Eşti sigură? mă întreabă.

— Da, îi spun, dorindu-mi să se uite la mine. Tu eşti?

— Eu nu am încredere în oameni, îmi zice, de parcă asta mi-ar fi răspuns la întrebare.

Şi, din tonul ei, nici nu părea să creadă că asta e ceva rău, doar un fapt de care trebuie să ţin seama:

— Oamenii nu vor decât să-ţi lipească o etichetă. Să te numească într-un fel sau în altul. Şi, după aceea, asta e tot ce vei fi, pentru totdeauna.

Am impresia că nu mai vorbește doar despre noi două. A spus-o de parcă toată viața ei n-ar fi făcut altceva decât să încerce să fugă înainte de a fi etichetată.

— Nimeni nu poate hotărî ce sunt eu, în afară de mine, îi zic.

Și chiar vorbesc serios. Chiar sunt impresionată de mine însămi. Mă uit la Dylan și mă aștept să se întoarcă, să mă privească, la fel de mândră de mine. Dar rămâne cu ochii în tavan.

— Nu-mi pasă ce gândesc oamenii. Îmi pasă doar de tine, închei eu.

Dylan rămâne tăcută destul de mult; așa de mult, încât deja încep să mă sufoc. În sfârșit, se uită la mine:

— OK.

A spus asta așa de încet, încât pare că mai degrabă încearcă să fie de acord cu mine, nu că gândește la fel. Dar e un început.

— Și mie.

— Pot să te mai întreb ceva?

Știu că e o întrebare periculoasă, dar trebuie să știu. Mai ales acum.

— Tu și cu Zadie ați fost vreodată, gen, împreună?

— Zadie? Pe bune?

Dylan râde zgomotos:

— Ce scârbos! Suntem ca și surori. Ne știm de când aveam cinci ani. Zadie e singura persoană, în afară de părinții mei, care știe totul despre mine. A fost mereu alături de mine, mai ales când chiar aveam nevoie de cineva aproape; uneori mi se pare că mereu am nevoia asta.

— Aha, spun eu. Înțeleg.

Nu mă simt atât de ușurată pe cât speram. Aș întreba-o pe Dylan ce vrea să spună, cum adică are nevoie de cineva mereu? Cumva, pot să înțeleg o astfel de prietenie,

pentru că Sylvia și cu mine avem așa ceva. Doar că Dylan pare să vorbească despre cu totul altceva.

— Oricum, lui Zadie îi plac băieții, continuă Dylan. Mie îmi e doar cea mai bună prietenă, OK? Are grijă de mine, dar asta-i tot.

— OK, spun eu, zâmbind. Bun.

Pentru că, și dacă nu o cred de tot, vreau s-o cred.

Ne îmbrățișăm, închid ochii și inspir mirosul dulce al părului ei sălbatic. Și, fix atunci, îmi răsare în minte acel gând negativ pe care am tot încercat să-l ignor în ultimele zile:

— Îh...

— Ce-i?

— Tocmai mi-am amintit că pozele alea ale mele trebuie să apară mâine pe blogul ăla idiot.

M-am tot gândit și răzgândit de când Ian a făcut fotografiile. Și, dacă acum o am cu adevărat pe Dylan, la ce-mi mai trebuie Maggies?

— Nu mă încântă ideea că niște boșorogi grași cu degete lipicioase o să stea în chiloți, să se uite la pozele mele și să le dea like.

— Mmmm, râde Dylan. Când o spui așa, sună delicios.

— Vorbesc serios, îi spun, deși râd și eu, iar hohotele mele îi fac capul lui Dylan să se bălăngăne, așezat pe pieptul meu. Tu nu te simți aiurea că ai pozele alea acolo?

Când îi privesc profilul, văd că zâmbetul îi pălește:

— Poate, îmi răspunde, ridicând din umeri. Dar pe mine cam totul mă face să mă simt aiurea.

— Faptul că există pe net poze în care ești jumate goală se cam califică la asta.

Dylan rămâne tăcută. Pozele ei sunt deja acolo.

Probabil că am insultat-o.

— Ei, în orice caz – spun eu, într-o încercare jalnică de a schimba subiectul, fără să-l schimb, de fapt – o să-i zic lui Zadie că nu mai vreau să mă joc. Că m-am răzgândit.

— Dar o să te dea afară din Maggies, spune Dylan și se ridică brusc, uitându-se la mine cu ochi neliniștiți și speriați. Sigur te dă afară.

— Ești singura parte din Maggies care mă interesează.

Dylan se întinde la loc și tace chiar mai mult decât înainte. E cam de porc. Speram să spună ceva de genul „da, mai dă-o-n mă-sa pe Zadie, n-avem nevoie de ea!" Dar nu o face. Nu spune nimic. Stăm pur și simplu întinse, cu trupurile împletite, când aud ușa din față deschizându-se.

— Rahat, șoptesc eu. E maică-mea.

Amândouă suntem dezbrăcate. Hainele noastre sunt tocmai în vestibul. Una e să-i zic maică-mii despre Dylan, și cu totul alta să ne găsească așa. Înhață cuvertura de pe canapea și o arunc peste Dylan. Apoi îmi acopăr pieptul gol cu brațele și mă aplec în față, încercând să ascund cât mai mult. Închid ochii strâns, ca un copil mic care se străduiește să devină invizibil.

— Hopa, spune cineva. Ce romantic.

Nu e vocea maică-mii.

Când deschid ochii, Zadie stă acolo, în livingul meu. Într-o mână are hainele noastre, iar în cealaltă își ține iPhone-ul. Ne filmează.

— Cum ai intrat aici? urlu eu. Nu poți să intri așa în casa mea!

— Ușa *era* descuiată, pe bune, spune Zadie cu un rânjet plin de tupeu și ne dă târcoale de parcă ar vrea să obțină un cadru mai bun.

Dylan ridică puțin cuvertura ca să-și acopere sânii și își ferește fața.

— Tare grăbite ați fost. Dacă mă gândesc, cred că nici măcar închisă ca lumea nu era ușa.

Vreau să mă ridic și să-mi iau hainele din mâna lui Zadie, dar nu vreau să mă filmeze cum merg goală prin cameră.

— Dar ce faci, ne urmărești, sau ce? Și de unde ai știut că suntem aici? strig la ea. N-ai ce căuta aici! E casa mea.

— Vă urmăresc? E un cuvânt cam dur, nu crezi? rânjește Zadie, din nou. Dar, dacă vrei să știi, m-am ținut după voi. Și după aia am așteptat și am așteptat afară... *o veșnicie*.

Își dă telefonul la o parte o clipă și se uită drept la Dylan, care nu se uită la ea.

— Bravo vouă. Aveți ceva vână. Dar, pe de altă parte, cred că la fete e diferit.

Mă aștept ca Dylan să țipe la Zadie. Să redevină fata pe care o văzusem în subsolul lui Zadie în ziua aceea. Dar rămâne mută, pe canapeaua în care pare că vrea să se ascundă cu totul.

— Ieși! strig eu, și mai tare. Ieși dracului din casa mea!

Zadie oftează, plictisită, și întoarce camera telefonului spre mine.

— Să știți că ăsta n-o să fie un film prea bun dacă nu faceți ceva, știți voi, interesant.

Se apropie până când camera ajunge la jumătate de metru de fața mea.

— N-o să primiți un milion de vizualizări pe youtube doar pentru că sunteți două fete dezbrăcate. S-a mai făcut asta de nu știu câte ori. Avem nevoie de acțiune. Ce

ziceți de un sărut? Sau, poate, una din voi s-o apuce pe cealaltă de un sân?

În clipa aia, ceva explodează în mine. Sar în picioare și smulg hainele pe care Zadie le ține sub braț. Le dă drumul imediat și sare într-o parte, ca să nu ajung și la telefon. Continuă să filmeze, însă, în timp ce îmi culeg hainele de pe jos și îmi pun tricoul și jeanșii. Odată îmbrăcată, mă răsucesc și aproape că îmi lipesc fața de a ei.

— Ieși dracului din casă sau chem poliția.

— Ce drăguț, spune ea și se apropie și mai mult. Îi aperi onoarea.

Apoi dă din cap, dezamăgită:

— Nț, nț, Ochi Turbați, credeam că tu *ești* aia deșteaptă. Crezi că Dylan dă măcar un scuipat pe tine? Crezi că *însemni* ceva pentru ea? Nici măcar n-o cunoști. Nu însemni *nimic*. Și, până mâine, o să fii uitată, ca o târfă ieftină ce ești.

— Dacă nu pleci... Te dau eu afară.

Strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi s-au înfipt în carne.

— Ooo, ce macho ești...

Zadie fluieră, apoi ridică telefonul în așa fel încât camera să fie exact în dreptul feței mele.

— Asta e chestia ta? Tu porți pantalonii? Îmi place. E sexy.

— Fir-ai a dracului de nenorocită...

— Gata! strigă Dylan din celălalt colț al încăperii.

Mă întorc și văd că e complet îmbrăcată; tocmai își pune cizmele. Pare gata să izbucnească în plâns.

— Vă rog, opriți-vă.

— Dylan, ce faci? întreb cu voce ascuțită, de copil speriat. Unde te duci? Tu nu trebuie să pleci. Zadie pleacă, și pleacă în secunda asta.

— O, da, drăguțo, spune Zadie cu un rânjet răutăcios.
Dylan se târăște deja spre ușă.
— ...Eu plec, așa-i. Iar iubita ta vine cu mine.

Cumva, reușesc să ajung înapoi la școală. Aș vrea s-o găsesc pe Dylan înainte ca ea să uite ce avem noi. Nu-mi amintesc când am ieșit din casă, dar mă trezesc la ora lui Liv. Stă în picioare, în dreptul tablei, și vorbește. Văd că i se mișcă buzele, dar cuvintele ajung la mine ca o bolboroseală îndepărtată.

Realizez că vorbește cu mine abia în momentul în care văd că toată lumea se holbează.

— Amelia? Știu că tu știi răspunsul la asta, spune Liv. Te rog, luminează și restul clasei.

Când mă întorc spre sunetul vocii lui Liv, mă simt ca și cum capul mi-ar fi plin cu nisip ud. De parcă, în orice clipă, mi s-ar putea desprinde de gât și rostogoli, fără viață, pe podea.

— Amelia? Ești OK? mă întreabă Liv, îngrijorată. N-arăți prea bine.

În sfârșit, reușesc să-mi concentrez privirea pe ea. Doar că, în aceeași secundă, ochii mi se umplu cu lacrimi. Liv încă se uită fix la mine când se sună de pauză și toți ceilalți copii se mișcă simultan, umplând camera cu un iureș de culoare, trupuri și sunete. În afară de mine. Nu mă pot mișca.

Rămân pe scaun și revăd, în buclă, momentul în care Dylan s-a târât ca un zombie afară din casa mea. Nici măcar nu s-a întors să-și ia la revedere. Apoi, văd expresia de pe fața lui Zadie. Ce încântată era, nenorocita! Totul ieșise exact așa cum plănuise.

— Vrei să mergi la cabinetul medical, Amelia?

Sala de clasă e goală, dar Liv e chiar lângă pupitrul

meu, acum, și pare speriată.

— Ești albă ca hârtia. Merg eu cu tine, dacă vrei.

Încerc să dau din cap că nu, dar nu-l simt mișcându-se.

— OK, spune Liv, nu foarte convinsă. Dar ceva ai pățit. Se vede. Vrei să vorbim despre asta?

Dacă vreau să vorbesc cu ea despre ce am pățit? Dacă vreau să-i spun bunei mele profesoare de Engleză că prima fată de care m-am îndrăgostit tocmai mi-a sfârtecat pieptul și mi-a smuls inima?

— Tocmai mi-a venit ciclul, îi spun. Am crampe.

— Ah, zice Liv, acum jenată că a insistat. Mai ești în stare să treci pe la domnul Woodhouse? M-a rugat să te trimit la el după oră. Dar, dacă nu te simți bine...

— Nu, e în regulă, îi răspund.

Pentru că asta îmi dă ceva de făcut. Am un loc în care trebuie să ajung. O direcție în care să mă mișc. Și poate că o mică parte din mine speră ca Woodhouse să o facă pe Zadie să dispară.

— Pot să merg.

Stau în biroul lui Woodhouse și aștept să termine de vorbit la telefon. Îmi văd pulpele presate pe șezutul scaunului, mâinile așezate pe brațele de suport. Dar nu le simt nici pe unele, nici pe altele. Nu simt nimic.

— Scuze, spune el dând din cap, după ce închide telefonul. Absolvenții sunt tare insistenți uneori. Să nu fii și tu la fel, peste câțiva ani. E... În fine, de fapt tu nu cred că ai fi așa.

Mă holbez la el. N-aș putea să mă prefac că sunt altfel decât sunt.

— Ești bine, Amelia?

Rezolvă, strig pe dinăuntru. *Dă-o afară din școală. Pune să fie arestată.*

— Mă doare capul. Migrenă.

— A, OK, atunci n-o să te reţin.

Ia un plic de pe birou şi mi-l oferă:

— E pentru tine, spune repezit. Deschide-l.

Mă uit lung la plic înainte să întind mâna să-l iau. Totul pare să se mişte cu încetinitorul. Simt greutatea plicului în palme, îl văd pe Woodhouse privindu-mă de parcă tocmai mi-ar fi dat un cadou. Sunt sigură că, înăuntru, o să găsesc un poster lucios cu Dylan şi cu mine îmbrăţişate.

— Ei, haide, eu ştiu deja ce-i înăuntru. M-au şi sunat, spune Woodhouse, nerăbdător. Deschide-l.

Rup plicul cu degete greoaie şi neîndemânatice. Înăuntru e o coală obişnuită şi nu văd nimic lucios, care să aducă a fotografie. Trag puţin aer în piept şi deschid scrisoarea adresată mie, prin intermediul şcolii. Ochii îmi pică pe al doilea paragraf: „Această bursă va acoperi integral costurile conferinţei şi un fragment din lucrarea dumneavoastră, *Astăzi, eu sunt*, va fi publicat în antologia evenimentului."

— Liv se simte prost că ţi-a înscris lucrarea împotriva voinţei tale, spune Woodhouse. Şi nu voia să te simţi obligată să accepţi, de asta nu a vrut să fie de faţă.

— Ah, spun eu uitându-mă în jos şi încercând să procesez faptul că am câştigat o bursă la care nici nu mă înscrisesem.

Dar, având în vedere ce munte de rahat a devenit restul vieţii mele, chiar sunt puţin fericită. Nu chiar *fericită-fericită*, dar poate că mai puţin moartă. Asta îmi aminteşte că a existat un „eu" şi înainte să aud măcar de Maggies sau de Dylan.

— Ar trebui să sărbătoreşti, spune Woodhouse. Eşti prima câştigătoare a bursei Mittlebranch pe care a avut-o

vreodată Grace Hall. Este o confirmare a talentului tău, Amelia. Serios.

Apoi trage aer în piept și, dintr-odată, pare obosit.

— Dar, Amelia, bursa depinde de o recomandare scrisă de mine. Și, ca să pot face asta cu conștiința împăcată, trebuie să știu că ai ieșit din club. Că nu mai ești o Maggie. Va trebui să-mi dai și numele celorlalte fete care sunt membre. Am trecut multe cu vederea, Amelia. Ai părăsit incinta școlii fără permisiune de cel puțin cinci ori în ultimele trei săptămâni. Nu pot să scriu recomandarea dacă nu mă ajuți; și am nevoie s-o faci acum.

— Mă *șantajați*?

— Amelia, știi că nu e asta intenția mea, spune Woodhouse, încruntat. Dar fetele astea vor sfârși prin a face cu adevărat rău cuiva. Sunt convins de asta. Poate că nu ție, dar se va întâmpla până la urmă. Faptul că îți cer să faci ceea ce e corect nu înseamnă șantaj. Dacă îmi dai numele lor, poate că reușesc să le apăr de ele însele.

— Și ce-o să se întâmple când o să afle că eu le-am turnat?

Nu că ar exista vreo șansă ca eu să-i spun ceva lui Woodhouse; nu acum, când Zadie are filmarea aia cu Dylan și cu mine.

— ...ce-o să fie atunci?

— Asta nu se va întâmpla, Amelia, spune Woodhouse. Îți promit.

— Normal că-mi promiteți, îi spun și mă ridic. Pot să plec?

— Da, Amelia, poți, spune el.

Pare mai mult decât dezamăgit. E aproape trist.

— Dar, Amelia, gândește-te la ce am spus. Fetele astea nu merită să-ți riști viitorul pentru ele.

gRaCeFULLY

17 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, oameni buni,
Deci Dylan Crosby chiar e îndrăgostită. Așa umblă vorba. De cine s-a îndrăgostit, asta e o altă discuție. Știu, cu toții speram să fie domnul Woodhouse. Adică toată lumea crede că omul merită o bunăciune nubilă și tânără. Dar nu e Phillip, din câte ne-am dat seama.

Mai multe tipe din ultimul an – membri Devonkill, spun sursele mele – au fost culese de părinții lor de la Secția 78 aseară. Se pare că au confundat o verandă cu un club de noapte pe strada greșită. Haideți, toată lumea știe că nu te dai în stambă în Montgomery Place. Locul ăla e cel mai liniștit din tot cartierul. Iar John Turturro nu acceptă străinii pe scara lui pentru nimic în lume. Dar, din fericire pentru idioatele alea, unul dintre tați e membru în consiliu. Așa că, mai repede decât ați putea spune „proces verbal anulat", au fost eliberate toate. E drept, uneia i-a fost anulată petrecerea de ziua ei; trebuia să fie la Standard Hotel. Nu-i nimic, pisi, am auzit că acolo oricum nu te lasă cu diademe.

Mai avem câteva luni până când universitățile anunță deciziile anticipate, dar Zadie Goodwin pare foarte încrezătoare în șansele ei. O parte din mine crede că tăticul ei a uns zdravăn niște roți. Dar se poate să le fi uns chiar ea, așezată în genunchi.

Kate

23 IULIE, 1997

M-am învoit la muncă pentru a treia zi la rând. Mi-am promis că e ultima. O să merg de mâine. Mi se pare o tâmpenie să-mi distrug toată viața doar pentru că mi-am făcut praf o parte din ea.

Aseară, m-am hotărât să merg și eu la un bar ca să-mi înec amarul. Și am băut o groază de bere. Eu nici măcar nu beau bere de obicei.

Dar asta bea Rowan. Și vrei să știi cine e Rowan? E băiatul super drăguț cu care am vorbit aseară despre pasiunea lui de a preda și pasiunea mea de a ajuta oamenii din calitatea de avocat; așa mi-am amintit de ce am vrut să merg la Facultatea de Drept: ca să ajut oamenii. Aveam de gând să devin apărător din oficiu sau să ajut oamenii fără adăpost. În schimb, am aterizat la Slone&Thayer, acel hău de lăcomie corporatistă.

Consider că e vina lui Gretchen. Partea cea mai rea e că mă potrivesc de minune cu peisajul. Cei de la firmă mă adoră. Cred că și asta e vina lui Gretchen.

Rowan nu s-ar fi adaptat niciodată. E amuzant, are principii și e isteț, are o barbă dezordonată și cei mai calzi ochi pe care i-am văzut vreodată. Aveam senzația că-l cunosc dintotdeauna, și asta încă înainte de berea cu numărul trei, de la care chiar m-am îmbătat.

Așa că, în momentul în care a aruncat bomba că pleacă în Africa, unde are de gând să construiască școli în care să învețe sate

întregi să citească și, probabil, să le și purifice apa în timpul lui liber, eu eram deja căzută în cap după el.

Am făcut schimb de adrese de e-mail. Dar, pe bune? Trei ani? O noapte? Probabil că o să ne scriem de cel mult două ori.

Singura decizie cu adevărat bună a fost să nu mă culc cu el. Cel puțin, în felul ăsta nu pot s-o consider încă o poveste de amor eșuată. Dar sărutul a fost uimitor. Și aveam nevoie de el. Eram destul de sigură că n-o să mai pot săruta pe nimeni, niciodată; cel puțin, nu fără să mă simt ca o târfă.

Kate

SLONE&THAYER

24 IULIE 1997

Jeremy: Eşti OK?
Kate: Sunt bine
Jeremy: Sigur? Ai lipsit trei zile.
Kate: Gripă. Sunt bine.
Jeremy: Pot să inventez o scuză pentru tine. Nu e musai să vii la şedinţă. Am mesajul de la tine.
Kate: Nu, o să vin. Sunt bine. Serios.

SLONE&THAYER

25 IULIE 1997

Daniel: Vii diseară?
Kate: Nu
Daniel: De ce? Realizezi că faci exact invers decât ce ar trebui să faci, ca asociat sezonier. Ar trebui să NU munceşti deloc şi să petreci non stop pe banii lor.
Kate: Ştii că chat-ul ăsta intern e monitorizat, da?
Daniel: Slone&Thayer ştie la fel de bine ca mine cum stă treaba. Vino. E un picnic cu catering în parc, pentru filarmonică. Şampanie gratis. Câţiva ieşim după aia.
Kate: OK; o să vin
Daniel: Serios?
Kate: Serios.

Kate

15 AUGUST 1997, 4:18 AM

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Subiect: Scuze!

Katie! Acum am văzut e-mailul de la tine! Știu că l-ai trimis acum două săptămâni. Și mă bucur tare că ai făcut-o. Cum ți-a fost vara? M-am tot gândit la tine de când am ajuns aici. Chiar simt că avem o conexiune, Katie. Nu am spus-o doar așa. Și sper ca faptul că mi-ai scris să însemne că și tu simți la fel.
Par nebun? Probabil. Asta e problema cu e-mailurile. Nu există nimic care să mă oprească din bătut câmpii... Oricum, e mișto în Ghana. Ciudat, înspăimântător și frumos. Iar oamenilor pare să le placă felul în care cânt la chitară, ceea ce e un bonus. Aș fi vrut să fii aici, ca să le vezi pe toate cu mine. Și știu că nici măcar nu ne cunoaștem. Dar, chiar și așa, vorbesc serios.
În fine, scrie-mi cu vești din State, dar, și mai important, despre tine. Te-ai mai gândit să renunți la chestia aia corporatistă?... Dacă te hotărăști s-o faci, să știi că ne-ar prinde tare bine o mână de ajutor aici. O să am acces la internet în săptămânile următoare, dar, după aceea, n-o să putem comunica timp de șase luni, știu. Șase luni. Șase luni și noi ne cunoaștem de vreo șase ore.

Pe de altă parte, când lucrurile sunt sortite să se întâmple, de obicei se întâmplă.
Toată lumea are raze călăuzitoare. Lumini care le arată drumul spre casă.

pace,
Rowan

Kate

28 NOIEMBRIE

O fată. Amelia era îndrăgostită de o fată. După ce Lew o lăsase acasă, Kate se așezase pe canapeaua din living, cu haina pe ea, și își repetase aceste cuvinte încontinuu. *O fată. Fiica mea era îndrăgostită de o fată. Fiica mea era îndrăgostită de o fată.* Interesul ei pentru băieți nu era întârziat; lipsea cu desăvârșire.

Kate nu era supărată pentru că Amelia era gay, dar o durea și o tulbura faptul că nu avusese habar despre asta. Deloc. *Sigur ai simțit ceva în adâncul sufletului*, asta i-ar spune prietenii ei, dacă ar ști. Pentru că se presupune că într-un mod magic, cosmic chiar, mamele știu toate lucrurile importante despre copiii lor. De la bun început, Kate fusese îngrijorată că s-ar putea să-i lipsească această intuiție maternă, dar mereu crezuse că apropierea ei de Amelia ar învinge acest handicap. Se înșelase amarnic. Acum îi era clar.

Dintr-odată, toate acele bilețele cu „te urăsc" dobândiră o semnificație și mai teribilă. Oare grupul *Birds of a Feather* protestase așa față de faptul că Amelia era gay? Nu prea îi venea să creadă că asta ar fi așa o dramă pentru niște adolescenți dintr-un cartier atât de progresist cum este Park Slope. Dar poate că adevărata problemă o reprezentase faptul că două membre ale grupului aveau

o aventură. Pentru că și Dylan era pe acea listă. Lew îi arătase numele ei după ce ieșiseră din biroul lui Liv. Când ajunsese acasă, Kate se abținuse cu greu să nu fugă direct la computer și să se uite la pozele lui Dylan de pe *Birds of a Feather*. Însă ar fi fost prea mult pentru ea să o vadă pe iubita fiicei ei pozând pe jumătate dezbrăcată. Își scoase telefonul și îi scrise lui Seth:

Amelia era gay.

O sună în mai puțin de un minut. Așa cum se aștepta.

— Cum adică era gay? fură primele lui cuvinte.

— Tocmai am aflat că avea o iubită.

— Hm.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Kate așteptă ca Seth să mai spună ceva.

— „Hm"? Asta e tot? sări ea. Asta e tot ce ai de gând să spui? *Știai*?

— De unde aveam să știu? întrebă Seth, defensiv. Nu e ca și cum am emite o undă secretă pe o frecvență percepută doar de alți gay.

— Dar nu pari surprins.

Seth inspiră zgomotos.

— M-am gândit că Amelia încearcă să-și lămurească niște lucruri. Adică era o adolescentă superbă și, cu toate astea, nu avea niciun băiat pe lângă ea? Asta mi-a ridicat niște semne de întrebare. Dar sunt sigur că și ție.

Doar că asta nu se întâmplase deloc, dar deloc.

— De ce nu mi-a spus? întrebă Kate cu voce slabă și răgușită. Eram apropiate. De ce a crezut că nu poate să discute cu mine?

— Ascultă, părinții mei sunt niște oameni extraordinari. Mă iubesc necondiționat și știi că și eu am fost mereu foarte apropiat de ei. Știam că atracția mea față de

băieți n-ar fi schimbat asta. Și totuși, uite cât mi-a luat mie să ies din dulap, chiar și față de mine. Eu nu eram pregătit. Despre asta era, de fapt, vorba. N-avea nicio legătură cu părinții mei.

— Atunci de ce mă simt așa de groaznic?

— Uite, Lola are abia cinci ani și până și eu știu că să fii părinte e groaznic în nouăzeci și cinci la sută din timp, spuse Seth. Din punctul meu de vedere, celelalte cinci procente sunt cele care împiedică specia umană să se stingă. Patru cincimi teroare cumplită, una – perfecțiune. E ca heroina. Încerci o singură dată și devii dependent.

— Da, minunat, spuse Kate. Nu mă ajuți deloc să mă simt mai bine.

— Ai fost o mamă bună, Kate, zise Seth, dintr-odată devenit serios. Ai iubit-o pe Amelia și ea te-a iubit pe tine. Ai făcut ce ai știut mai bine. Te-ai străduit enorm. N-ai cum să controlezi finalul. Tot ce poți să faci e să fii recunoscătoare pentru fiecare minut în care toată treaba nu se duce dracului.

— Și când se duce?

— Găsești un prieten bun cu un umăr generos pe care să plângi. Pot să vin până la tine chiar acum, dacă vrei. Poate că n-ar trebui să stai singură.

— Nu, nu.

Kate nu voia să trebuiască să se prefacă înveselită:

— Mersi, dar cred că mă duc să fac o baie.

— Excelentă idee, spuse Seth, deși nu era nici măcar amiază. Dar fără muzică lacrimogenă, lumânări sau alte d-astea, OK? N-aș vrea să dai și foc la casă.

— Fără flăcări și cu coloană sonoră vioaie. Da, așa fac.

Telefonul fix sună în timp ce Kate urca spre baie. Se întoarse și coborî să răspundă, dar numai pentru că își

închipuia că e Lew. Polițistul se întorsese la secție să depună un nou raport. De data asta, voia ca absolut toate detaliile anchetei să primească maximum de atenție. Dar numărul care apăru pe ecranul telefonului nu era al lui Lew. Era un mobil din New York, cu prefix 917, pe care Kate nu-l recunoscu.

— Alo? răspunse cu voce parcă răgușită de plâns sau nesomn.

— Doamna Baron? întrebă precaut bărbatul de la celălalt capăt. Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Depinde; cine sunteți?

— Corect, ar fi fost bine să mă prezint, răspunse el, ușor agitat. Sunt Phillip Woodhouse, directorul de la Grace Hall. Îmi pare rău că nu am fost acolo când ați venit. Sunt la o conferință a școlilor private, în Boston.

— Da, așa ne-a spus și doamna Pearl. Și? Vă distrați?

Kate realiza că sună ca o femeie afurisită și sarcastică. Dar, având în vedere e-mailurile nepotrivite pe care le trimisese și rolul lui în acoperirea clubului bolnăvicios din care făcea parte Amelia, Phillip Woodhouse nu avea dreptul la politețuri. Măcar Kate nu țipa la el; ar trebui să se considere norocos pentru asta.

— Ă, mă rog, nu chiar, spuse el, nedumerit. În fine, voiam să mă asigur că ați primit tot ce vă trebuia.

— Păi, să vedem: fiica mea făcea parte dintr-un grup de la Grace Hall, grup care o obligase să-și facă poze pe jumătate dezbrăcată și să le posteze online. Același grup se întoarce împotriva ei și îi trimite mesaje pline de ură. Și se pare că la Grace Hall se știau toate astea. Dar nimeni nu-mi poate spune nimic, din cauza regulilor școlii. Școala *dumneavoastră*, domnule Woodhouse.

Pe măsură ce ridica tonul, vocea lui Kate începu să tremure:

— ...Așa că nu, nu cred că am primit tot ce îmi trebuia. Dar presupun că știți asta deja. V-ați asigurat foarte bine, domnule Woodhouse.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi se auzi oftatul lui Woodhouse.

— Îmi imaginez frustrarea dumneavoastră, doamnă Baron, dar...

— *Frustrare*? strigă Kate. Fiica mea e moartă, domnule Woodhouse. Vă dați seama de asta, sper. Credeți-mă, nu te simți doar *frustrat* atunci când singurul tău copil este omorât.

— Omorât?

— Da, omorât, spuse Kate. Pentru că Amelia nu a sărit. Noi – asta înseamnă poliția și cu mine, apropo – noi știm că nu a sărit. Acum e doar o chestiune de timp să ne dăm seama care dintre elevi – sau profesori – a împins-o.

— Asta este ceva... Nu am știut că au apărut informații noi.

Părea cu adevărat trist, plin de regrete sau îngrijorat. Sau poate că doar se prefăcea bine.

— Mi-aș dori să pot discuta despre asta cu dumneavoastră. Indiferent de părerea mea personală, nu vă pot spune nimic despre acel blog sau orice alt aspect legat de el. Îmi este interzis prin contract să fac asta. Dar vă asigur că nimeni nu e mai supărat decât mine din această pricină.

— *Ba da, eu!* răcni Kate atât de tare, încât o ustură gâtul.

Trebuia să se calmeze, însă. Trebuia să se adune măcar cât să reușească să primească niște răspunsuri:

— ...Dar presupun că nu vi se interzice prin contract să aveți o relație cu o elevă, nu?

— O relație? întrebă Woodhouse. Mă tem că nu știu

despre ce vorbiți.

— Am văzut e-mailurile pe care i le-ați trimis Ameliei, domnule Woodhouse. Nu știu ce aveați de gând, dar știu ce ați făcut. Și dacă nu-mi spuneți ceea ce vreau să știu despre acest grup de fete, voi face publice e-mailurile pe care i le-ați trimis fiicei mele, ca probă că o hărțuiați sexual.

— O hărțuiam? întrebă Woodhouse, uluit. Despre ce vorbiți? N-am hărțuit-o niciodată pe Amelia. Poate că am presat-o prea mult spre sfârșit și regret asta, dar încercam s-o ajut.

— Așa se numește asta acum? Un gen special de consiliere, care se face după ore și despre care îi spuneți unei fete ca Amelia că trebuie să rămână secretă.

Kate nu era sigură nici ea că într-adevăr crede ce spune, dar nu-i păsa. Era dispusă să folosească orice fel de muniție ca să obțină răspunsurile pe care le voia.

— Doamnă Baron, aveți tot dreptul să fiți supărată, dar nu i-am făcut niciun fel de avansuri nepotrivite Ameliei, spuse el, îndurerat. Era o elevă promițătoare, una extraordinară, chiar, și încercam s-o țin pe calea cea bună. Aș vrea să nu scoateți e-mailurile mele din context. Sunt sigur că aveți dreptate în privința felului în care ar putea fi privite dacă le-ați publica. Vă jur că suntem de aceeași parte a baricadei. Dacă ați putea să mai aveți puțină răbdare... Mă străduiesc să obțin...

— Răbdarea mea s-a terminat, domnule Woodhouse, spuse Kate, calmă. Aveți douăzeci și patru de ore să-mi spuneți totul despre acest club din care făcea parte Amelia, sau voi trimite e-mailurile dumneavoastră fiecărui părinte de la Grace Hall. Și, dacă asta nu merge, vă dau în judecată. Va fi un proces civil, poate chiar unul penal. Sunt partener în cadrul unei mari firme de

avocați, una cu resurse substanțiale, și am destul de mult timp liber. Așadar, aceasta nu este o amenințare, domnule Woodhouse, ci o promisiune.

Kate închise înainte ca Woodhouse să apuce să mai spună ceva și se holbă, cu răsuflarea tăiată, la telefonul din mâna ei. În viața ei nu mai amenințase așa pe cineva. Cu siguranță, niciodată nu s-ar fi folosit în felul ăsta de poziția ei din cadrul Slone&Thayer. Și nici nu avea nicio dovadă reală că Woodhouse o hărțuise pe Amelia. E-mailurile sugerau ceva, dar nu erau nepotrivite în sine. Kate nu găsise nicio referire la Woodhouse în mesajele pe care le citise mai devreme, nici măcar în conversațiile Ameliei cu Ben. Lew verificase istoricul lui Woodhouse și îl descoperise impecabil.

Desigur, asta nu însemna că el nu făcuse nimic acum. Și mai erau încă multe mesaje pe care Kate nu le citise. Nici măcar nu terminase cu conversațiile dintre Amelia și Ben. Totuși, Kate avea îndoieli. Avea nevoie să spere că Woodhouse va ceda înainte ca ea să fie nevoită să-și onoreze amenințarea.

Kate încă ținea telefonul în mână când îi sună mobilul. Se grăbi spre el și se gândi că trebuie să fie Lew. Dar era Jeremy. El nu suna niciodată pe mobil, decât dacă era vreo urgență.

— E totul în regulă? spuse ea, fără să mai zică „alo"

— Da, da, desigur, răspunse Jeremy, încercând să pară la fel de relaxat ca de obicei, dar i se simțea tensiunea în voce.

— E ceva legat de Victor? întrebă Kate. Nu-i nevoie să mă menajezi, că duc.

Asta nu însemna neapărat că avea să fugă la birou ca să ajute. Se săturase s-o sacrifice pe Amelia pentru serviciu.

— E nervos că nu sunt disponibilă? Nu pot să spun

că sunt surprinsă. Poate că ar fi trebuit, totuşi, să-i dai lui Daniel dosarul. Serios, cred că...

— Nu, n-ar fi trebuit, spuse Jeremy sec. Şi, oricum, nu te sun pentru Associated. E vorba despre ceva personal.

— Personal pentru cine? întrebă Kate.

— Pentru noi, spuse Jeremy.

— Cum adică pentru noi...

Când aceste cuvinte îi ieşiră lui Kate din gură, i se făcu un gol în stomac:

— ...Oh.

Împinsese amintirea atât de adânc, încât uneori era aproape ca şi cum nici n-ar fi existat. Aproape. Ea şi Jeremy nu mai vorbiseră niciodată despre asta şi, ani întregi, strategia funcţionase. Până acum.

— E un moment mai mult decât nepotrivit, ştiu, spuse Jeremy.

Era neobişnuit de tulburat. Înspăimântător de tulburat, chiar.

— Dar pur şi simplu n-am... cred că trebuie să ştii.

— Ce să ştiu?

Kate simţi că i se face rău.

— Cred că ar trebui să vorbim faţă-n faţă, spuse Jeremy. Poate că ne putem vedea să bem ceva la tine-n cartier pe la şase după-amiază.

— Jeremy, aş vrea tare mult să-mi spui acum. Nu cred că mai pot să duc şi alte veşti proaste.

— Ştiu, Kate, şi-mi pare rău. Dar cred că e mai bine aşa.

Vocea îi era sumbră, aproape de nerecunoscut. Acel ton fu cel care o opri pe Kate să-l mai contrazică.

— OK, spuse ea. Hai să ne întâlnim la Thistle Tavern la şase după-amiaza.

— E bine. Ne vedem acolo, spuse Jeremy. Şi, Kate, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Lew se întorsese după-amiaza; pe la trei şi ceva urca împreună cu Kate treptele spre uşa de la intrare în casa lui Dylan.

— Eşti sigură că o să fii OK aici, înăuntru? întrebă Lew, oprindu-se din drum. Pentru că, pe măsură ce ne apropiem de oamenii care chiar au fost implicaţi în ce s-a întâmplat cu Amelia, cu atât mai preocupaţi vor fi să se protejeze. Nimeni n-o să aibă grijă de sentimentele dumitale.

Kate încercă să-şi păstreze faţa complet imobilă.

— Ştiu, spuse ea. O să fiu OK. Promit.

Evident, răspunsul corect era „nu". Nu, Kate nu avea să fie OK. Nu era OK. Pentru că deja citise toate schimburile de mesaje dintre Dylan şi Amelia. Ştia că fiica ei o iubise pe fata asta şi îşi dorise cu disperare s-o păstreze. Că Dylan îi frânsese inima Ameliei, deşi bucăţelele pe care Kate reuşise să le pună cap la cap nu o lămureau de ce.

Lew se uită fix la Kate, aşteptând ca ea să izbucnească. Atunci când asta nu se întâmplă, răsuflă exasperat şi sună la uşă.

Le deschise o femeie frumoasă, cu pomeţi înalţi şi păr roşcat. Era mai mare decât Kate, să fi avut peste patruzeci şi cinci de ani, dar îngrijită la modul evident şi meticulos. Lui Kate îi părea cunoscută, dar nu ştia de unde.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia, cu un zâmbet îngheţat.

Lew îşi arătă insigna, iar asta o făcu să devină şi mai bătoasă.

— Sunt locotenent Lew Thompson, iar doamna este Kate Baron. Am vrea să-i punem fiicei dumneavoastră câteva întrebări despre eleva care a murit la Grace Hall acum câteva săptămâni. Amelia Baron. Kate este mama ei.

— O, Doamne, spuse ea cu un oftat teatral, apoi se întinse și o apucă pe Kate de brațe, trăgând-o mai aproape. Ce tragedie *cumplită*! Absolut incredibil. Intrați, intrați. Eu sunt Celeste, mama lui Dylan.

Interiorul casei era plin de lemn masiv, lustruit și închis la culoare, mobilier victorian și brocarturi grele. Toate detaliile originale ale casei erau intacte, inclusiv ușile glisante, vitraliile și tavanul placat. Erau și multe obiecte mici de decor – o colecție de tabachere puse într-o vitrină, vaze în miniatură, fotografii vechi, înrămate – răspândite peste tot. Toate erau frumos aranjate, dar parcă prea multe.

Rămaseseră în picioare, în holul unde te simțeai zdrobit de cuierul uriaș și de un șifonier înalt, cu oglinzi pe uși. Dar Celeste – care îi eliberase brațele lui Kate la fel de brusc cum le apucase – nu părea dornică să-i invite mai departe de-atât.

— Și spuneați că ați venit să vorbiți cu Dylan despre Amelia?

Vocea lui Celeste era stranie. Nu vorbea cu accent, dar avea o dicție exagerată.

— Trebuie să vă spun că era o fată minunată. Atât de isteață și de frumoasă! Și cu ochii aceia incredibili... Extraordinară! Serios. I-am spus că ar fi trebuit să se facă actriță. Camera ar fi iubit-o. Iar eu chiar știu lucrurile astea, doar sunt actriță, spuse ea, cu modestie excesivă. Poate că m-ați văzut în *Lege și ordine SVU*. Apar aproape în fiecare episod. Joc rolul unei avocate.

— Nu prea mă uit la televizor, spuse Kate, care

încerca să digere faptul că o străină vorbea despre fiica ei de parcă i-ar fi fost prietenă.

— Aha, ce neobișnuit, spuse Celeste, ca și cum Kate tocmai i-ar fi mărturisit apartenența la un cult ciudat.

Zâmbi din nou forțat:

— Ei, atunci presupun că nu m-ați văzut.

— Cum de o cunoșteați pe Amelia? întrebă Kate, pregătindu-se să audă că Amelia îi povestise despre trezirea ei din punct de vedere sexual mamei iubitei ei.

— Era una dintre prietenele lui Dylan, desigur. De asta ați și venit, nu? Dar n-aș zice că o cunoșteam, spuse Celeste și dădu din mână. Am întâlnit-o o singură dată.

— Credem că fiica dumneavoastră ar putea deține informații relevante despre moartea Ameliei, spuse Lew, încercând să readucă discuția la motivul vizitei lor.

Celeste își duse o mână la ceafă:

— Credeam... Nu știam că e ceva ce trebuie investigat.

— Mereu apar elemente care trebuie confirmate, răspunse Lew, vag.

Era prudent, poate fiindcă bănuia că implicarea lui Dylan în ceea se întâmplase era mai semnificativă decât lăsase el să se vadă, inclusiv față de Kate.

— Este acasă fiica dumneavoastră, doamnă? Promit că nu durează mult.

Celeste se uită de la unul la altul, ca și cum și-ar fi evaluat căile de contraatac.

— Sigur că da, spuse ea, în sfârșit, cu alt zâmbet fals. Mă duc s-o aduc.

Nu peste multă vreme, coborî urmată de Dylan. Fata era frumoasă, cu o claie de bucle roșcate ca ale mamei ei și cu o structură osoasă extrem de bine definită, ca a unui adult. Și ea era înaltă și mlădioasă, chiar și îmbrăcată cu jeanși sfâșiați, băiețești, și cu un tricou alb, simplu. Iat-o:

fata care îi frânsese inima Ameliei. *Cine ți-a dat dreptul ăsta?* se gândi Kate. *Oricum nu o meritai.* Lui Kate îi părea bine că acceptase să tacă. Nici nu-și putea închipui ce lucruri ar fi spus.

— Bună, Dylan, sunt locotenent Lew Thompson, spuse polițistul, apoi se întoarse spre Celeste și arătă spre livingul încărcat: putem să ne așezăm?

— Vă rog, răspunse Celeste, gesticulând larg. Simțiți-vă ca acasă.

Dylan își târșâi picioarele în urma lor, așezându-se țeapănă lângă mama ei, pe canapeaua tare, capitonată. Nu se uitase în ochii nimănui, iar limbajul ei corporal era rigid și închis. Era stresată, poate, dar lui Kate îi părea că mai are ceva.

— Dylan, s-ar putea ca unele dintre întrebările pe care ți le voi pune să fie delicate, spuse Lew, blând, de parcă i-ar fi vorbit unei fetițe. Vrei să te las câteva momente ca să apuci să-i povestești mamei tale despre grupul *Birds of a Feather*?

Kate se uită la Celeste, în căutarea oricăror semne de îngrijorare. Dar femeia zâmbi senină:

— A, nu vă faceți griji. Fiica mea și cu mine nu avem secrete, domnule locotenent.

— Ca părinți, tuturor ne place să credem asta, spuse Lew, blând. Dar în această situație...

— Știu despre poze, dacă la asta vă referiți, îl întrerupse Celeste.

— Știați? întrebă Kate, neîncrezătoare.

Celeste ar fi trebuit să spună ceva școlii, celorlalți părinți, cuiva. Măcar pentru fete, dacă nu pentru ea însăși. Ce fel de mamă era?

— Nu pot spune că sunt încântată că Dylan a participat la asta, dar nu cred în părinții-cloșcă. Are dreptul să

ia propriile decizii, chiar dacă uneori sunt proaste.

Dylan își sprijini capul pe umărul mamei ei, iar Celeste își puse brațul în jurul capului fetei. Ar fi fost o manifestare drăguță a afecțiunii dintre mamă și fiică, dacă n-ar fi părut atât de copilăroasă. Celeste își mângâia fiica pe păr, ca și cum ar fi încercat să aline un preșcolar trist.

— În cazul acesta, să vorbim deschis, spuse Lew, fără pic de zâmbet. Deci, faci parte din grupul *Birds of a Feather*, Dylan?

Dylan își privi mama, care îi făcu semn să continue.

— Mda, răspunse ea, ca amorțită. Magpies, așa se cheamă.

Magpies. Maggie 1, Maggie 2. Clar, erau pseudonime pentru fetele din *Birds of a Feather*.

— E un fel de club? întrebă Lew.

Dylan încuviință din cap. Fixa podeaua cu privirea și își trăgea mânecile compulsiv.

— Un club secret, completă, fără să se uite la el.

Acum își împletea și despletea degetele încontinuu.

— Cu invitații secrete, reguli secrete și secrete secrete.

— Cluburile au o istorie îndelungată la Grace Hall; existau cu mult timp înainte ca eu să învăț acolo, interveni Celeste, cu voce egală. Și eu am făcut toată școala la Grace Hall, exact ca Dylan. Ideea cluburilor e chiar încântătoare. Știți... camaraderia, sentimentul că ai atâtea surori. Au fost interzise din cauza unui incident chiar înainte ca eu să intru la liceu. Mare păcat pentru toți elevii care au urmat, inclusiv pentru mine, că au luat decizia asta de interdicție generală.

Kate văzu cum fața lui Lew devine rigidă. Celeste îl enerva. Poate lăudăroșenia ei, sau poate faptul că femeia ignora cu desăvârșire miza întregii afaceri. Nu-și dădea seama ce-l deranja mai tare pe polițist. În fond, motive

erau destule.

— Și Amelia a fost și ea în clubul Magpie? întrebă Lew, forțându-se să se uite iar la Dylan.

— Puțin timp.

— Suficient cât să-i fie postate acele poze.

Dylan ridică din umeri:

— Cred că da.

— Și care era scopul pozelor?

— Era un joc, spuse Dylan, mecanic. Persoana cu cele mai multe like-uri câștigă.

— Un *joc*?

Lui Kate nu-i venea să creadă. Și nu mai putea să tacă.

— La ce v-oți fi...

Dar indignarea ei nu o făcea pe Dylan mai vorbăreață. Ba chiar o putea jigni pe Celeste, care spusese deja că privea toată povestea ca pe o distracție nevinovată.

— A cui a fost ideea cu jocul? întrebă Lew.

Dylan își puse mâinile de-o parte și de alta, pe marginea canapelei, și începu să bată cu degetele un ritm rapid, aproape jucăuș, în contrast cu tonul sumbru al discuției.

În cele din urmă scutură din cap și ridică din umeri:

— Nu-mi amintesc.

Dar era evident că minte, că acoperă pe cineva.

— Ce se întâmplă dacă cineva refuză să joace?

— Nu știu, mormăi Dylan, cu ochii la pantofi.

Degetele îi înghețară dintr-odată:

— Nimeni nu a spus vreodată *nu*.

— Nici măcar Amelia? întrebă Lew.

Dylan scutură iar din cap și se foi stingheră pe canapea.

— Tu și Amelia erați apropiate, așa-i? întrebă Kate.

N-ar trebui să pună întrebări despre relația lor. Era partea lui Lew. Așa stabiliseră. Dar, s-o vadă în fața ei pe Dylan, deținătoarea tuturor răspunsurilor, era prea mult.

Dylan se uită la mama ei, ca și cum ar fi încercat să-i spună ceva din privire. Celeste puse mâna peste a fiicei ei și o strânse.

— Dylan și Amelia aveau o prietenie strânsă, dacă asta întrebi, Kate, spuse Celeste, calm.

— Era mai mult decât o prietenie, zise Kate, străduindu-se să rămână, la rândul ei, calmă.

Celeste făcu un gest cu înfloriturile teatrale:

— Sunt adolescente. Chestiile astea dintre ele sunt efemere, iar liniile sunt mult mai neclare decât pe vremea noastră. Nu găsești?

Celeste se aștepta ca Kate să încuviințeze. Nu o făcu.

— Eu, personal, cred că adolescenții nu înțeleg majoritatea relațiilor pe care le au; cu atât mai puțin să priceapă de ce ele se termină.

În ochii lui Celeste străluci un avertisment. Nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția și era pregătită să riposteze, chiar dur, dacă era nevoie.

— Am citit mesajele Ameliei, spuse Kate, străduindu-se să rămână așezată, deși îi venea să sară în sus, s-o înhațe pe Dylan și s-o zgâlțâie până când mărturisea ce i-au făcut fetele alea Ameliei și de ce. Sincer, continuă ea, nu mi s-a părut nimic neclar în ele. Amelia era îndrăgostită de Dylan.

Celeste zâmbi subțire și își încrucișă brațele.

— Poate că ar trebui să facem un pas în spate, spuse ea. De fapt de ce ați venit aici, după atâtea săptămâni? Ni s-a spus că Amelia a copiat și că asta a împins-o la sinucidere. Suicid impulsiv – așa l-au numit. Ni s-au dat instrucțiuni despre semnele pe care să le căutăm la propriii copii.

— Cine v-a spus asta? întrebă Kate.

— La adunarea părinților de la școală.

— Adunare?

— Imediat după ce Amelia... imediat după aceea. Părinții aveau întrebări. Voiau să înțeleagă. Erau acolo consilierul școlii și cred că și un expert din afară.

Celeste se întoarse spre Dylan, care se scufundase în canapea, iar mâinile ei își reluaseră darabana, acum și mai rapidă.

— Îmi pare rău, dar fiica mea are... genul ăsta de situație poate fi stresantă pentru ea.

Se uită de la Lew la Kate, părând agasată de faptul că ceea ce le spusese până atunci nu părea să fie destul.

— Dacă trebuie neapărat să știți, uneori Dylan are dificultăți în a procesa situații de interacțiune socială, spuse ea și o strânse pe fată de mână. Este o afecțiune extrem, *extrem* de ușoară. Sincer, cred că această discuție ar fi stresantă pentru oricine. În orice caz, trebuie să vă opriți *chiar acum* cu întrebările.

O afecțiune? Erau ticurile mâinilor, faptul că Dylan evitase contactul vizual, distanța care i se instalase pe față. Kate nu știa despre ce afecțiune vorbea Celeste, dar dificultatea de a procesa interacțiunile sociale ar fi explicat de ce Ameliei i se părea contradictoriu comportamentul fetei.

— Amelia știa despre afecțiunea ta? o întrebă Kate pe Dylan.

— Nici Grace Hall nu știe, sări Celeste să răspundă în numele fiicei ei. Doar un grup restrâns de membri ai familiei și prieteni, atât. Nu am vrut s-o punem degeaba pe Dylan în situația de a fi etichetată.

— Zadie știe, spuse Dylan, ca un robot. Zadie știe tot.

Felul în care o spusese îi ridică lui Kate părul de pe brațe.

— Așa cum am spus, considerăm că situația lui Dylan este o chestiune privată, de familie.

Celeste se ridică brusc. Era clar că prin „chestiune privată" voia să spună „secret". La fel de clar era că-i părea rău că adusese vorba despre asta.

— Am încercat să ajutăm cât am putut. Vă cer să ne respectați intimitatea și să nu vorbiți despre situația lui Dylan cu nimeni de la Grace Hall. În curând vor începe înscrierile la facultate. Nu vrem să amestecăm lucrurile.

— Da, sigur, spuse Kate, încet.

Încă se holba la Dylan. Nu reușea să-și ia ochii de la ea. Kate fusese convinsă că Dylan era personajul negativ. Acum îi era greu să nu-i pară rău și de ea. Nu știa cum putea Dylan să funcționeze între limitele impuse de boală, cu atât mai puțin cum reușea să se prefacă – la cererea mamei ei – că nu are aceste limite. Kate simțise greutatea secretelor propriei fiice. Și atârnaseră destul cât să-i frângă inima.

— Acum, dacă nu vă supărați, spuse Celeste și făcu semn spre ușă.

— O ultimă întrebare, spuse Lew, ridicându-se. Dylan, Ameliei i s-a cerut să părăsească clubul, așa-i?

Polițistul scoase din buzunarul de la spate unul dintre bilețelele cu „te urăsc" și îl puse pe masă. Dylan dădu din cap și se uită la bucățica de hârtie, dar nu întinse mâna s-o ia.

— De ce a fost dată afară?

Urmă o tăcere lungă care umplu încăperea, apăsând parcă pe ferestre, mai-mai să le spargă.

— Pentru că mă plăcea și o plăceam și eu, șopti ea, în sfârșit, uitându-se în continuare la bilet.

Când ridică privirea spre Kate, avea lacrimi în ochi:

— Dar Zadie a invitat-o pe Amelia în club din cauza dumneavoastră.

Păşiră în tăcere o vreme, după ce plecară din casa lui Dylan. Kate era şocată. Nu îi era deloc de ajutor faptul că, acum, avea şi mai multe întrebări. Celeste o luase pe Dylan de lângă ei înainte ca fata să apuce să explice cum de Kate fusese motivul pentru care Amelia fusese invitată în Magpies.

— Înainte să plec..., începu Lew atunci când ajunseră în faţa casei lui Kate.

Îşi înfundase mâinile adânc în buzunare şi privirea îi era pironită în pământ.

— ...va trebui să-mi spui.

— Ce să-ţi spun? întrebă Kate.

— La ce s-a referit Dylan când a spus că Zadie a recrutat-o pe Amelia din cauza ta.

Vocea poliţistului era calmă, dar serioasă.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

Kate se simţea vinovată, deşi nu avea nimic de ascuns. Dar ştia cum arată lucrurile. În locul lui Lew, şi ea şi-ar fi pus nişte întrebări.

— N-am întâlnit-o pe fata aia în viaţa mea. Nici nu ştiu cum arată.

— Însă i-ai cunoscut mama, spuse Lew. A venit aici, acasă, nu?

— Ca să întrebe despre colecta pentru conştientizarea suicidului pe care comitetul de părinţi vrea s-o organizeze în memoria Ameliei. Eu i-am cerut să nu o facă, iar ei m-au ignorat, de vreme ce continuă cu pregătirile. Dar i-am spus şi că au apărut elemente noi.

Kate îşi lipi palma de abdomenul ei scobit. Doamne, de ce i-o fi spus Adelei ce i-a spus?

— ...dar asta nu poate avea nicio legătură. Amelia a fost invitată în Magpies cu câteva luni înainte s-o cunosc pe mama lui Zadie.

— Atunci trebuie să fie altceva, spuse Lew. Însă Dylan nu a inventat bucata asta. Era prea departe de subiect, ca să nu mai spun că nu era necesar s-o spună.

Kate se uita în jos și își scormonea creierul în căutarea unui răspuns.

— Pur și simplu nu știu ce poate fi.

Lew o privi lung, căutându-i privirea, apoi dădu din cap, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie.

— Atunci va trebui s-o întrebăm pe Zadie, spuse el și începu să se îndepărteze. Dar o să facem asta mâine. Ai nevoie de o pauză.

— Ba nu. Aș putea să...

— Ba da, spuse Lew, ferm. Și nu te obosi să mă contrazici. Am cinci copii, ai uitat? Am avut parte de mult exercițiu.

Toate o dureau pe Kate când se așeză pe scaunul de la birou și se întinse să aprindă lampa. Când făcu asta, observă fotografia Ameliei, pe raft. Avea șapte ani și se ridicase pe vârfuri în buza valurilor, într-una din numeroasele lor excursii la Coney Island. Cu brațele întinse, săruta aerul. Dintre toate pozele Ameliei, era preferata lui Kate. Pentru ea, era dovada că avuseseră o viață fericită împreună. Că fuseseră o familie, cu propria istorie și propriile tradiții. O familie mică, dar funcțională. Kate făcuse multe greșeli în viață, prea multe. Cu siguranță nu fusese o mamă perfectă, dar construise pentru fiica ei ceva care conta.

— De ce a trebuit s-o alegi pe fata *aia*, Amelia? se auzi Kate spunând cu voce tare.

Partea cea mai rea era cât de familiară îi fusese alegerea făcută de fiica ei, atât de asemănătoare cu alegeri făcute de ea însăși.

— E frumoasă, asta înțeleg. Dar e așa de nu știu, de tulburată. Nu e vina ei – uită-te la maică-sa. Dar tu n-ai văzut? M-aș fi așteptat ca tu să vezi.

Kate nu își dăduse voie să facă asta de când murise Amelia, să i se adreseze cu voce tare fiicei ei moarte. Doar gândul de a o face o aducea în pragul nebuniei. Nu știa de ce, dar acum îi aducea alinare. Poate pentru că era, deja, distrusă.

— Indiferent cine s-a despărțit de cine sau de ce s-a întâmplat asta, să știi că fata asta a avut noroc să fie cu tine, spuse Kate. Oricine ar fi trebuit să se considere norocos. Sper că știi asta.

Kate se opri și se uită iar la poză. Nu aștepta un răspuns; nu chiar.

— Puteai să-mi fi spus despre ea. Faptul că o iubeai pe ea nu m-ar fi făcut să te iubesc mai puțin.

Kate încă se uita la fotografie când îi sună telefonul. Pe ecran scria TATA MOBIL. O suna tatăl ei? Dacă ar fi fost mama ei, cu siguranță ar fi lăsat mesageria vocală să preia apelul. Dar tatăl ei n-o suna niciodată, mai ales de pe mobilul pe care mai mult nu-l folosea.

— Tată, ce s-a-ntâmplat? întrebă Kate.

Părinții ei erau destul de sănătoși, dar nu mai erau chiar tineri. De la capătul celălalt se auzi un zgomot ca de bruiaj, dar atât. Kate se întrebă dacă nu cumva tatăl ei o sunase din greșeală.

— Tată, ești?

— A, da, spuse el în cele din urmă, dregându-și glasul. Scuze, nu eram atent. Mă plimbam pe lângă lac și aș fi putut jura că tocmai am văzut o Elaenia cu creastă albă. Sigur, asta nu se poate, pentru că e o pasăre sud-americană, dar...

Vocea îi era plină de mirare copilăroasă. Kate îi auzea

și respirația mai grea, ca și cum ar fi grăbit pasul.

— Lasă-mă să mă întorc un pic și să verific. Ai puțină răbdare.

— Tată? întrebă Kate, deși părea că bărbatul își îndepărtase iar telefonul de la ureche. Tată?

— A, da, scuze, spuse el, întorcându-se, în sfârșit, la telefon. Cred că mi s-a părut. Mă tem că ornitologia e pentru tineri, nu că ar rezulta asta din media de vârstă a participanților la croaziera în Galapagos din care tocmai m-am întors, zise și își drese glasul din nou. În orice caz, mama ta mi-a zis să te sun și să văd ce faci.

— Mama ți-a zis să mă suni?

Kate bănuia că tatăl ei inventează asta ca să se distanțeze emoțional de ea.

— ...îmi pare cam greu de crezut.

— Adevărul e, adesea, incredibil, spuse el. Dar da, mi-a zis să te sun și să văd dacă ești bine. Pare afectată de ultima voastră conversație. N-am insistat să aflu detalii. Știi că nu-mi place să mă bag unde nu e treaba mea. Dar i-am spus că o să te sun. Ești OK, Kate?

— Nu, răspunse ea, rezistând tentației de a-i spune ce-și dorea să audă, dar nedorindu-și nici să intre în amănunte pe care știa că oricum nu voia să le afle. Nu sunt sigură că-s OK.

— Da, în fine, spuse el încet. Presupun că unele lucruri nu trec niciodată.

Era prima oară când o lăsa în pace, cu sentimentele ei negative. Kate crezu că n-a auzit bine.

— Nu, nu trec, spuse ea, cu voce tremurată.

— Să știi că mama ta are intenții bune, spuse tatăl ei, ceva mai rece.

Nu era obișnuit să discute despre emoții și sentimente, iar stânjeneala lui era evidentă:

— Doar că nu știe mereu cum să... Mai știi când am venit la New York s-o vedem pe Amelia imediat după ce ai născut? Știi că maică-ta a plâns de grija ta pe tot drumul spre aeroport?

— Nu cred că de asta...

— Ba da, spuse el. Nu a mai plâns de atunci, că ea nu face așa. Dar, în ziua aia...

Inspiră adânc, apoi o întrebă:

— Deci o să fii bine? Pot să-i spun asta?

Tatăl ei avea multe defecte, dar nu era mincinos. Kate nu prea credea povestea cu Gretchen, cuprinsă de grijă maternă, însă era atât de târziu că nici nu mai conta.

— Ca să spun drept, nu știu dacă o să fiu bine, tată, spuse Kate, și simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

Dintr-odată, se simți copleșită de tristețe și regrete, venite din toate părțile:

— Dar poți să-i spui... Ar trebui să-i spui mamei că o să fiu.

La șase după-amiaza, Thistle Tavern era mult mai aglomerată decât s-ar fi așteptat Kate, într-o zi de lucru; pe de altă parte, ea nu mai fusese niciodată acolo. Era unul dintre locurile „pentru oameni mari" din cartier unde își dorise mereu să ajungă, dar nu avusese niciodată timp.

Interiorul tavernei nu o dezamăgi. Era plin de lemn bătuit închis și aramă patinată, meniul era scris pe o tablă mare deasupra barului, iar ospătarii – cu tatuajele ițite de sub mâneci sau gulere și cu barbă de trei zile – păreau să fi venit direct de pe platoul de filmare al unei pelicule independente. Îl văzu pe Jeremy așezat la barul mic și aglomerat, cu spatele la ușă. Trăgea de o bere și îi povestea ceva barmanului cu favoriți, ca și cum ar fi fost colegi de facultate, alunecând cu ușurința lui obișnuită în pielea

cine știe cărui personaj.

— Bună, spuse Kate, întrerupându-i.

Jeremy se întoarse și zâmbi larg. Sări de pe scaunul înalt și i-l oferi, galant, lui Kate. Ea îl acceptă doar pentru că ar fi fost și mai stânjenitor să nu o facă. Barmanul păru dezamăgit, nu atât pentru că fuseseră întrerupți, cât mai ales pentru că fusese Kate cea care îi întrerupsese. De parcă ar fi avut așteptări mai mari cu privire la persoana cu care se întâlnea Jeremy. Kate își privi hainele – un pulover vechi, jeanși și încălțăminte comodă de weekend. Avea părul prins în coadă și nu era machiată. Cineva ca Jeremy merita mai mult, dar nu erau la întâlnire. Iar Kate, pentru moment, era în cea mai bună versiune a ei.

— Cu ce vă servesc? întrebă barmanul, puțin arțăgos.

— Un pahar de vin alb, spuse Kate, care nu ținea să bea ceva.

— Vă dau lista.

— A, nu-mi trebuie listă, spuse Kate. Alege tu.

— OK, atunci rămâne cel mai scump, spuse barmanul, făcându-i cu ochiul lui Jeremy.

Se eliberă scaunul de lângă Kate și Jeremy se așeză acolo în timp ce barmanul îi aduse vinul lui Kate. Tăcură amândoi, așteptând ca acesta să se îndepărteze.

— N-ai fost la birou azi? întrebă Kate, arătând spre jeanșii lui Jeremy și cămașa casual pe care o purta acesta.

— Am plecat devreme, spuse el dând din cap și luând o înghițitură de bere. Aveam nevoie de puțin spațiu. De niște timp, ca să mă pot gândi.

— La ce?

— A, la multe lucruri, zis el, uitându-se în pahar ca și cum și-ar fi făcut curaj să mai spună ceva. Uite, știu că e târziu să spun asta, dar vreau să-mi cer scuze, Kate, pentru ce s-a întâmplat între noi, știi tu, atunci când s-a

întâmplat. A fost complet nepotrivit să am genul ăla de relație cu tine.

Kate simți o zvâcnire de furie. Nu-i venea să creadă că Jeremy făcea asta acum.

— Nu cred că vorbești serios, n-ai cum.

Jeremy părea nedumerit:

— Ce vrei să spui?

— M-ai chemat aici, când trec prin tot ce trec, ca să vorbim despre regretele tale legate de noaptea – de fapt, de ora – petrecută împreună acum mai bine de *zece* ani?

De-acum, Jeremy era rănit. Chiar credea că primul gând al celorlalți îi este dedicat.

— Voiam doar să mă asigur că știi că-mi asum întreaga responsabilitate, spuse el. Mai ales acum simt că... E important pentru mine ca tu să știi că n-a fost vina ta.

— Vina mea?

Kate râse cam ca o nebună. Dar întreaga situație era nebunească.

— Bun, uite, știu. Acum pot să plec?

Jeremy se încruntă, apoi scoase din buzunarul cămășii o hârtie împăturită. I-o întinse lui Kate. Femeia nu o luă.

— Ce e aia?

— Era pe site-ul inside-the-law punct com azi dimineață, spuse el, iar Kate luă în silă hârtia din mâna lui.

— Am pus pe cineva să afle cine a făcut asta, dar nu e chiar ușor.

Kate citi pe hârtie: „Jeremy de la Slone&Thayer întâi le-ntinde în pat, apoi le ridică în funcție". Kate închise ochii și nu citi mai departe.

— Nu apare numele tău, continuă el. Din fericire, nu mă menționează decât pe mine. Și multe detalii de acolo nu sunt adevărate. Sunt tot felul de tâmpenii despre sex

în săli de conferință și lifturi și că povestea ar fi durat ani întregi. Dar cred că au scris destul cât să se prindă oamenii că o parte din poveste e despre tine.

— Doamne, spuse Kate, iar ochii i se inundară de lacrimi. Și Vera?

Jeremy dădu din cap:

— Nu a citit. Cel puțin, nu încă. Probabil că cineva o să-i spună la un moment dat, deși nu știu cine ar fi dispus să-și asume rolul de mesager.

Se uită la Kate, apoi se întoarse la berea lui.

— Mă simt așa de..., spuse Kate, apoi își acoperi gura cu palma. Biata Vera. O să mă urască.

— Nu e genul Verei. Sigur o să mă urască pe mine, dar pe tine nu, spuse el, încet, apoi inspiră adânc. Ar trebui să știi că în articol se vorbește și despre alte femei. S-au înșelat în privința detaliilor, dar nu și în privința existenței acelor femei. Aș vrea să-i pot contrazice.

— Știam că au mai fost și altele.

Când se auzi spunând-o, lui Kate i se făcu rușine că recunoștea asta; în plus, o enerva că Jeremy o credea atât de naivă încât să-și imagineze că fusese singura.

— ...știam de pe atunci.

În realitate, faptul că știa că Jeremy se culca și cu alte asociate din firmă în perioada în care se culcase cu ea o făcuse să se simtă mai bine. Cumva, responsabilitatea ei era redusă.

— Nu sunt mândru de omul care eram, spuse Jeremy. Dar acum m-am schimbat. M-am schimbat de mult. I-am fost complet credincios Verei în ultimii zece ani. N-am fost mereu așa, dar acum sunt un soț bun.

Kate se holba la el și își simțea corpul tremurând din cauza forței cu care îi bătea inima. Asta voia de la ea? Iertare? Nu i-o putea oferi. Și avea probleme mult

mai importante decât conștiința tulburată a lui Jeremy. Trebuia să plece din barul acela, să plece de lângă el.

— Trebuie să mă duc, reuși să spună, coborând de pe scaunul înalt.

— Stai, unde pleci? întrebă Jeremy, sărind în picioare. Mai avem de discutat ceva, Kate.

— Nu, nu mai avem, răspunse Kate, atingându-l fără să vrea în drum spre ieșire. Și nu sunt nici furioasă, Jeremy, nici supărată sau cum oi crede tu că sunt. Dar nu mai vreau să vorbesc niciodată despre asta.

Kate abia reușea să-și tragă răsuflarea în timp ce aproape că fugea de la Thistle Tavern spre casă, iar arsura din piept îi aduse lacrimi în ochi. Se uită scurt peste umăr, să se asigure că Jeremy nu se luase după ea. Când privi din nou în față, izbucni în plâns și imaginea se încețoșă. Plânse în hohote în vreme ce mergea pe un 7th Avenue aglomerat, acoperindu-și cu palma fața schimonosită de suferință, pe care șiroiau lacrimi; își croi drum printre oamenii care se holbau la ea. Telefonul îi vibră în buzunar. Jeremy îi trimisese un mesaj în loc să vină după ea. Evident. *Îmi pare rău, întoarce-te. Am nevoie să înțelegi*, asta își imagină Kate că avea să citească. Nu că ar mai fi contat ce spunea. Ea nu mai avea de gând să vorbească – cel puțin deocamdată – cu el.

Kate își scoase telefonul din buzunar și se uită la mesaj:

Ce-o să-ți mai dea de data asta, târfă?

Amelia

21 OCTOMBRIE, 8:56 PM

BEN
vreo vorbă?
AMELIA
nimic
BEN
las-o puțin; o să-și revină
AMELIA
nici tu nu crezi asta
BEN
dacă nu o face, e proastă
AMELIA
ms
BEN
vorbesc serios
AMELIA
știu; t las, n-am chef de vb
BEN
ok, vbim

21 OCTOMBRIE, 9 18 PM

SYLVIA
frate, ce faci?
AMELIA
nimic

SYLVIA
la şcoală păreai pa
AMELIA
mi-a venit ciclul
SYLVIA
ah, naşpa; eu am urmărit-o pe Susan Dolan azi
AMELIA
aoleo
SYLVIA
ştii că după ore se duce şi cumpără o ditamai PUNGA de jeleuri de la alimentara din colţ şi le mănâncă PE TOATE pe drum până acasă
AMELIA
scârbos
SYLVIA
probabil că le şi borăşte, scârba slăbănoagă
AMELIA
t las; nu mă simt bine
SYLVIA
ok; vb m trz; ia nişte midol sau căcaturi d-astea

22 OCTOMBRIE, 2:01 AM

NUMĂR BLOCAT
căţea

22 OCTOMBRIE, 2:02 AM

NUMĂR BLOCAT
curvă

22 OCTOMBRIE, 2 03 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă

22 OCTOMBRIE, 2 04 AM

NUMĂR BLOCAT
lesbi

22 OCTOMBRIE, 2:05 AM

NUMĂR BLOCAT
cățea cățea cățea cățea

22 OCTOMBRIE, 2:10 AM

NUMĂR BLOCAT
mori cățea

22 OCTOMBRIE, 2:11 AM

NUMĂR BLOCAT
curvă ratată

22 OCTOMBRIE, 2 12 AM

NUMĂR BLOCAT
târâtură jegoasă

22 OCTOMBRIE, 2 13 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă ordinară

22 OCTOMBRIE, 2:14 AM

NUMĂR BLOCAT
mâncătoare de boscheți

22 OCTOMBRIE, 2:15 AM

NUMĂR BLOCAT
vacă, vacă, vacă

22 OCTOMBRIE, 2 20 AM

NUMĂR BLOCAT
ciudato

22 OCTOMBRIE, 2:21 AM

NUMĂR BLOCAT
vaco cățea lesbi

22 OCTOMBRIE, 2:22 AM

NUMĂR BLOCAT
homo

22 OCTOMBRIE, 2:23 AM

NUMĂR BLOCAT
lesbi, lesbi, lesbi, mori

22 OCTOMBRIE, 2:24 AM

NUMĂR BLOCAT
câtamai curva

22 OCTOMBRIE, 2 25 AM

NUMĂR BLOCAT
vagaboandă ordinară

22 OCTOMBRIE, 2:30 AM

NUMĂR BLOCAT
cățeaua dracului sper să crăpi

22 OCTOMBRIE, 2 31 AM

NUMĂR BLOCAT
ce-ți mai place păsărica

22 OCTOMBRIE, 2:32 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă mincinoasă

22 OCTOMBRIE, 2:33 AM

NUMĂR BLOCAT
noi

22 OCTOMBRIE, 2:34 AM

NUMĂR BLOCAT
ştim

22 OCTOMBRIE, 2 35 AM

NUMĂR BLOCAT
unde

22 OCTOMBRIE, 2:36 AM

NUMĂR BLOCAT
stai

22 OCTOMBRIE, 2 37 AM

NUMĂR BLOCAT
tu

22 OCTOMBRIE, 2 38 AM

NUMĂR BLOCAT
şi

22 OCTOMBRIE, 2:39 AM

NUMĂR BLOCAT
o să

22 OCTOMBRIE, 2:40 AM

NUMĂR BLOCAT
venim

22 OCTOMBRIE, 2:41 AM

NUMĂR BLOCAT
după

22 OCTOMBRIE, 2:42 AM

NUMĂR BLOCAT
tine

facebook

22 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Ochii celorlalți ne sunt închisori; gândurile lor, cuști." Virginia Woolf, Luni sau marți

Carter Rose
deprimantă rău, tipa

Ainsley Brown
Mie mi se pare foarte frumos

Carter Rose
poate asta înseamnă că și tu ești deprimată

Amelia

22 OCTOMBRIE

Mesajele au început să vină în toiul nopții. Fiecare dintre ele conținea și o poză cu mine în chiloți. L-am citit pe fiecare în parte și m-am uitat la toate pozele. Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, dar n-am putut să mă abțin. Parcă nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Imediat după ce m-am uitat, am șters mesajele. Pentru că, după ce mă uitam o singură dată la fiecare, trebuia să dispară.

Ultimul mesaj pe care l-am primit era diferit de celelalte.

> Dacă vorbești cu Woodhouse sau cu oricine altcineva, Sylvia o să plătească. Târfa aia n-o să supraviețuiască la ce-o să arătăm despre ea.

Era o chestie deșteaptă. Pentru că, și dacă eu aș reuși să suport umilințele din partea fetelor Maggies, știu sigur că Sylvia n-ar putea. Dacă faptul că relația cu Ian s-a stricat n-a făcut-o să pună iar mâna pe lamă, atacurile celor din Maggies sigur ar reuși asta. Iar ea chiar e complet nevinovată în toată povestea.

Când ajung la școală în dimineața de după valul de mesaje, o văd pe Dylan în hol. Dar nici măcar nu se uită la mine și, când pornesc spre ea, se întoarce repede cu spatele. N-ar fi așa de rău, dacă eu n-aș fi atât de nerăbdătoare s-o iert. Dar e mult mai greu să ierți pe cineva care

n-are de gând să-şi ceară iertare.

Şi Dylan nu e singura care mă ignoră. Toate fetele Maggies şuşotesc şi râd, având grijă ca eu să ştiu că vorbesc despre mine de fiecare dată când trec pe lângă ele. După pauza de prânz, cineva a scris cuvântul „lesbi" pe uşa dulapului meu, cu ruj roşu. Sau, cel puţin, aşa am crezut până când am încercat să-l şterg, sperând că ceilalţi copii de pe holul plin n-au văzut încă. Abia când îmi văd toată palma mâzgălită realizez că e ojă, nu ruj.

Când mă întorc la dulapul meu după ora de Franceză, îl găsesc golit – cărţile, caietele, echipamentul de hochei pe iarbă, toate au dispărut. În locul lor, găsesc douăzeci şi două de bileţele pe care scrie „te urăsc" – câte unul pentru fiecare Maggie – şi şase greieri vii. Pun mâna la gură şi încerc să nu ţip când unul din ei sare pe mine. Îmi găsesc cărţile şi caietele într-un coş de gunoi din apropiere. Dar echipamentul de hochei mi-l găsesc abia când antrenamentul e aproape de final. Era împrăştiat pe o bancă din sala de sport, iar peste el fusese răsturnat conţinutul unui coş de gunoi de la baie.

În noaptea aia, mesajele au început iar, tot cu pauze; numai că, de data asta, era destul timp între ele cât să apuc să aţipesc, doar ca să mă trezesc speriată după câteva minute, când venea alt mesaj. Ca şi în prima noapte, mesajele erau pline de insulte sau de ameninţări şi aveau anexate câte o poză. Ultimul, care a venit la 3:53 AM, sigur era de la Zadie. Avea ataşat filmuleţul pe care-l făcuse când dăduse peste mine cu Dylan. În imagini arătam aşa de furioasă, că m-am speriat şi eu.

Zadie reuşise să evite faţa lui Dylan în toate cadrele. Îşi protejase cea mai bună prietenă. Se vedeau doar picioarele şi corpul unei fete dezbrăcate, dar nu te prindeai

cine e fata. Acum mi-am dat seama că Dylan își calculase perfect timpul. Știa de la bun început că Dylan ar fi ieșit pe ușă când îi spunea ea. Și eu ar fi trebuit s-o știu. La rândul meu, am o prietenie exact la fel, genul de prietenie prea veche și prea strânsă. Sylvia mă poate determina să fac chestii pe care, altfel, nu le-aș fi făcut niciodată. Desigur, în cazul nostru erau lucruri neînsemnate, dar înțeleg cum de se poate ajunge aici. Iar din felul în care Dylan vorbea despre Zadie, era clar că prietenia lor era la cu totul alt nivel. Trebuia să fi știut din prima că nu pot concura cu așa ceva.

Dimineață, când în sfârșit ajung jos, o găsesc pe mama gata îmbrăcată, cu geanta pe umăr și BlackBerry-ul în mână.

— Hei, îmi zice în timp ce se învârte prin bucătărie, stresată, ca să-și strângă lucrurile. Bună dimineața.

Mă uit la ea o clipă și nu spun nimic. Vreau să-i povestesc ce se întâmplă. Chiar simt nevoia s-o fac. Dar cu ce să-ncep? Cu Maggies, cu Dylan, cu faptul că Zadie ne-a surprins? E prea mult. Și nimeni nu-și dorește să înceapă cu maică-sa o discuție despre sex. E genul de lucru pe care îl eviți. Așa că stau și încerc să găsesc o variantă să-i povestesc ceva, dar nu tot. Ușor de zis, dar e o situație tare încâlcită.

O văd cum înhață o banană de pe blat și o îndeasă în geantă, urmată de chei.

— O să întârzii *mult*, astă seară. Îmi pare rău. Știu că e absurd, dar o să se termine curând. Și mă gândeam să plecăm împreună undeva în vacanța de Ziua Recunoștinței. Poate în Bermude sau așa ceva, îmi spune, apoi mă pupă și mă îmbrățișează în grabă.

— Ce?!

Tonul îmi e furios. Și chiar sunt furioasă. Cum de nu-și dă seama că nu sunt bine, că mi se întâmplă ceva?

— Pe bune?!

Toată viața m-am gândit că nu e nicio tragedie că mama nu-i acasă mereu, atâta timp cât știe când chiar am nevoie de ea. Și că, în momentele alea, e lângă mine. Dar acum, când chiar am nevoie de ea, nu-și dă seama.

— OK, nu e chiar „uraaa, mamă", așa cum speram, dar poate că vorbim despre asta în weekend.

E gata de plecare, mi-e clar.

— Mamă, nu poți să stai și să mă asculți și pe mine *un minut*?

Maică-mea inspiră adânc, apoi expiră:

— Da, Amelia, pot să te ascult un minut. Mereu te ascult.

— Vreau să fac următorul semestru la Paris, îi spun eu.

Lui Ben i-a venit ideea cu Parisul. N-am pus la punct toate detaliile, dar planul e să plec de la școală un semestru. Când m-aș întoarce, toamna, Zadie, Heather, Rachel și multe alte fete Maggies ar fi absolvit deja. Dylan nu, ea ar mai avea un an. Asta nu i-am mai zis lui Ben. Nu voiam să-l fac să creadă că încă mă gândesc la ea. Deși e adevărat.

O parte din mine vede plecarea la Paris ca pe o soluție la problemele mele. Altă parte, însă, spera că, dacă îi spun maică-mii că vreau să stau *în altă țară* timp de un semestru, poate că, nu știu, s-ar prinde că ceva nu e deloc în regulă.

Dacă nu e de acord cu semestrul în străinătate – și nu cred că o să fie – următoarea mișcare ar fi să-i spun că vreau să mă transfer la altă școală. Nu vreau să plec de la Grace Hall. Mi-ar fi dor de Liv, de Sylvia și de echipa de hochei pe iarbă. Dar aș pleca dacă aș fi nevoită.

— Paris?

Maică-mea se uită la mine ca la o nebună. Și pare stresată. E îngrijorată că o să întârzie la serviciu. Și, la o adică, m-aș putea folosi de asta. E de acord cu foarte multe chestii când e în întârziere.

— Un semestru *întreg*? Și Parisul e foarte departe.

— Ce contează? sar eu.

Întreabă-mă ce-am pățit. Întreabă-mă ce-am pățit.

— ...oricum ești plecată mereu.

— Amelia, haide, nu-i corect, spune mama, cu o expresie rănită. Și un semestru în străinătate e pentru facultate, nu pentru liceu.

— O să fie educativ.

Nu zic nimic despre faptul că toată treaba cu semestrul în străinătate nici măcar nu s-ar face prin Grace Hall. Nu m-ar ajuta deloc s-o conving.

— Amelia, aș vrea să pot chiuli de la întâlnire și să stau să discutăm despre asta, spune Kate, și chiar asta și-ar fi dorit. Dar chiar nu pot. Putem să vorbim mai mult diseară, când ajung acasă?

Încerc să-mi înghit lacrimile care stau să izbucnească. De ce nu mă întreabă ce-am pățit?

— Dar spune pur și simplu da, mamă! strig la ea, sperând ca asta să funcționeze. E foarte ușor, fii atentă: *da*. Simplu.

Clipește de câteva ori, cu un aer rănit și șocat.

— Amelia, haide, spune ea, încet. Nu spun neapărat *nu*. Știi bine că o să te ascult. Mereu o fac.

O ia spre ușă.

— ...doar că nu pot să fac asta chiar acum. Dacă-mi spui mai multe despre programul ăsta la care vrei să participi, poate că îmi schimb părerea. Dar asta înseamnă că avem nevoie de *timp*, ca să putem discuta.

— Trebuie să dau un răspuns astăzi, mamă.

Se întoarce din ușă.

— Dacă trebuie să dai un răspuns azi, atunci răspunsul o să fie *nu*.

— Super, minunat, mormăi eu. Mă ajuți enorm.

Inspiră adânc și ridică ochii spre tavan:

— Ești bine, Amelia? mă întreabă, cu mâna pe clanță. Sunt stresată din cauza serviciului și ar fi bine să și ajung la birou. Dar pot să rămân dacă ai nevoie de mine. Știi asta, nu?

Nu sunt sigură ce mai știu și ce nu. Până adineauri, eram furioasă pe mama că nu mă întreabă ce am; dar acum, că m-a întrebat, nu mai vreau să-i spun nimic. Ce-ar putea face ea ca să rezolve problema? Nimic. Orice ar face ea ar înrăutăți situația. Sunt sigură de asta. Nu mai vreau decât să plâng. Singură.

— Nu, e OK. E foarte enervant la școală în perioada asta.

Mama traversează încăperea și mă ia în brațe. Mă strânge așa de tare, încât am impresia că vrea să mă zdrobească. Sau poate că eu o strâng, de fapt.

— O să fie mai ușor, îți promit. Mereu e așa.

O găsesc pe Dr. Lipton așezată pe un scaun din colțul biroului ei când îi bat la ușă. Are un dosar deschis și citește hârtiile din el. Soarele intră pe fereastra din spatele ei și îi face pielea să pară transparentă. Tresare când aude bătaia în ușă, iar reacția ei mă face și pe mine să tresar.

— Scuze, spun eu, deja întrebându-mă dacă am făcut bine venind aici.

N-am mai fost niciodată la consiliere psihologică. Dar am nevoie să vorbesc cu cineva, cineva care să țină secret ceea ce am eu de spus.

— ...doar că... ăăă... să vin mai târziu?

— Nu, nu, spune ea, însă mă privește ca pe o străină care tocmai i-a cerut voie să muște din sandvișul ei. Intră, ia loc.

Închide dosarul și îl așază ușor pe masa de lângă ea.

— Cu ce te pot ajuta? mă întreabă, întinzând mâna după agenda cu programări. N-aveam nicio întâlnire stabilită, nu?

Citește notițele de pe o pagină din agendă, urmărindu-le cu degetul:

— Amy te cheamă, așa-i?

— Amelia. Nu, n-am nicio programare. Ar trebui să-mi fac?

E clar că am greșit.

— Pot să revin.

Dr. Lipton se holbează la mine, complet nemișcată, ca o șopârlă. Mă aștept ca limba să-i țâșnească printre buze și să mi se lipească de obraz.

— Ei, ești deja aici, spune ea, în sfârșit. Și pari agitată, din câte-mi dau seama.

— Ce vorbim aici este confidențial? întreb eu, din ușă.

— Da, îmi răspunde, curioasă de-acum. Este confidențial. Haide, intră și spune-mi ce te aduce aici, Amelia.

În fine, mă târăsc în birou. Încăperea e drăguță și luminoasă, cu canapele care par comode. Prea comode. Arată ca și cum, în secunda în care te așezi pe ele, te-ar absorbi un vârtej terapeutic.

— Închide ușa și așază-te.

O ascult, deși urăsc ideea de a fi închisă acolo. În sfârșit, mă așez și îmi pun în poală mâinile reci ca gheața.

— Ia spune-mi, ce se-ntâmplă?

Tac o vreme, până când liniștea devine atât de stânjenitoare, încât simt că mi se face rău.

— Cred că cineva mi-a dat papucii, cumva.

— Cumva?

— Păi, ea a plecat şi acum nu mai vorbeşte cu mine.

— Respingerea e grea mereu, spune Dr. Lipton, calmă.

Nici n-a clipit când am zis „ea" în loc de „el". A fost un fel de test.

— Mda, răspund eu.

Mă uit la ea şi încep să simt o arsură în gât. Chiar n-aş vrea să-ncep să plâng acolo. Cine ştie ce se întâmplă dacă plângi?

— Ştii de ce a pus capăt relaţiei?

Scutur din cap şi înghit nodul uriaş din gât.

— Cele mai bune prietene ale ei mă urăsc, reuşesc să spun până la urmă. Dar nici măcar nu ştiu dacă ăsta e motivul. E complicat.

— Aşa sunt relaţiile de multe ori. Iar incertitudinea nu e niciodată bună. Te face să... rumegi prea mult. Are sens ce zic?

Ridic din umeri:

— Cred că da.

— Întrebările deschise grăbesc procesul de vindecare.

Proces de vindecare. Asta sună ca şi cum aş fi trecut deja peste Dylan. Ca şi cum ar trebui să merg mai departe.

— Acum, se iau de mine mai mulţi copii.

— Asta are vreo legătură cu relaţia despre care vorbeşti?

Mă gândesc un pic la întrebarea ei. Chiar a fost de rahat că Dylan nu mi-a luat apărarea. Că a plecat din casa mea în timp ce-i strigam numele. Că nu m-a mai căutat de atunci. Dar Dylan nu mi-a trimis niciunul din mesaje; sunt aproape sigură de asta. N-a scris pe uşa dulapului

meu și nici n-a pus gângănii în el. N-avea cum. Zadie a făcut toate astea. Și știu mai bine decât oricine că nu e corect să consideri pe cineva responsabil pentru ceva ce a făcut prietena ei cea mai bună.

— Sunt și nu sunt chestii separate. Unele dintre persoanele care se iau de mine sunt prietene de-ale ei, cred. Sunt toate într-un club.

— Ah, un club, spune Dr. Lipton. Lasă-mă să ghicesc, Magpies?

— Da, am fost și eu în el o vreme.

E o ușurare să pot spune asta cuiva, în sfârșit.

— Cam ăsta e scopul clubului: să-i facă pe cei din afară să se simtă prost și să-i amenințe în mod constant pe cei din interior cu pierderea statutului lor special. O astfel de dinamică e mereu periculoasă. Nu mă mir că lucrurile au scăpat iar de sub control.

Dau din cap și simt că ochii mi se umplu de lacrimi:

— Dar ceea ce fac... E mult mai rău decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Hărțuirea e interzisă prin regulament, să știi, spune Dr. Lipton. Dacă ceea ce fac fetele astea se încadrează acolo și se întâmplă în incinta școlii, ar putea fi exmatriculate. Ba chiar aș fi obligată să raportez asta directorului.

Mă gândesc la poze, la mesaje și la echipamentul meu de hochei acoperit de tampoane îmbibate cu sânge. Mă gândesc la șoapte și la greieri. La cuvântul „lesbi" care pare să răsară de peste tot. Dar chiar voiam să zboare toate din școală, dacă asta o includea și pe Dylan? Și cum rămânea cu Sylvia? Cum ar supraviețui răutăților pe care i le-ar face?

Mă uit la Dr. Lipton și simt că inima bate mai să-mi iasă din piept.

— Dar ați spus că totul e confidențial.

Mă privește cu ochi îngustați și ridică un deget:

— Este. Cu condiția ca nimeni să nu fie în pericol.

Privirea îi devine mai intensă. Pericol. Se teme că am de gând să mă sinucid sau ceva. Asta nu-mi trecuse prin minte.

— Nu vreau să mă omor, dacă la asta vă referiți. Pur și simplu n-aș... nu e ceva ce aș face. Dar, dacă se schimbă ceva în privința asta, vă anunț.

— Le-ai spus părinților tăi?

— E doar mama, răspund, din reflex. Dar nu, nu i-am spus.

Nu pot să sufăr că am devenit așa un clișeu adolescentin. Acum șase săptămâni puteam să jur că i-aș spune mamei totul. Că i-aș fi spus chiar de la început. Dar acum șase săptămâni viața mea era mult mai puțin complicată.

— Ar trebui să-i spui, zice Dr. Lipton. Mama ta te iubește. Te-ar ajuta.

— Tocmai de asta mi-e frică. De faptul că orice încercare de ajutor din partea ei ar înrăutăți lucrurile.

— Gândește-te măcar că ai nevoie să-i povestești cuiva toate astea. Un bully își trage puterea din rușine și alienare. Trebuie să vorbești măcar cu o prietenă, să-i spui ce ți se întâmplă. Ai nevoie de o rețea de sprijin. Poți să faci asta?

Dau din cap că da, deși gândul mă îngrozește. Evident că Sylvia e prietena cu care ar trebui să vorbesc și o să fie foarte supărată când o să afle despre Maggies. Ca să nu mai spun că mi-e rușine de mor. Exact de asta ea – și cu mine – ziceam că toate cluburile sunt o mizerie. Unicul lor scop era să transforme viața oamenilor în iad.

— Atunci vreau să-i scrii acestei fete o scrisoare, un e-mail, cu toate întrebările pe care vrei să i le pui, continuă Dr. Lipton. Tot ce vrei să știi despre ce s-a întâmplat.

Toate lucrurile pe care te temi să le afli. Dar nu-l trimite. Vreau să-ți imaginezi răspunsurile.

— Să mi le imaginez?

Ce tâmpenie.

— Da, să ți le imaginezi. *Nu-l trimite*, repetă ea, ferm. Rostul acestui exercițiu este să te ajute să capeți control asupra situației și asupra propriilor sentimente. Cred că vei afla că deja deții toate răspunsurile de care ai nevoie.

— OK, spun eu, deși toată chestia mi se pare în continuare idioată.

— De acord? întreabă Dr. Lipton.

Mă fixează cu privirea, în așteptarea unui răspuns.

— Ă, da, OK. Sigur.

— Bun.

Se ridică și deschide ușa:

— Atunci, fă-ți o programare, ca să ne revedem săptămâna viitoare. O să vreau să știu ce ai făcut. Și o să vorbim și despre cum să-i spui mamei tale.

În pauza de prânz, o găsesc în sfârșit pe Sylvia; e în curte, cu Ian. Stau de vorbă la o masă și genunchii aproape că li se ating. Acum câteva zile, erau ca și despărțiți. Nu se despărțiseră de tot, dar lucrurile nu arătau prea bine. Ian se tot uita în jur, apoi se trăgea înapoi ca și cum ar fi căutat o gură de aer sau o ascunzătoare.

Biata Sylvia. Iar o să se aleagă cu inima frântă. Dar o mică parte din mine se bucura că, în curând, și ea va avea nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de ea. Sylvia suferindă din amor e mult mai generoasă decât Sylvia îndrăgostită. Însă, deocamdată, e atât de absorbită de Ian, încât nu mă observă decât atunci când ajung chiar lângă ea.

— A, bună, spune ea, ridicând, în final, privirea,

agasată de întrerupere. Ce faci?

Ian pare încântat că am venit și sare în picioare:

— Uite, stai în locul meu. Eu oricum trebuie să plec.

— Unde pleci? întreabă Sylvia. Nici n-am vorbit despre weekendul ăsta. Concertul...

— A, da, la Living Room.

Ian își freacă fruntea cu palma și șuieră printre dinți:

— Chiar voiam să-ți zic. Se pare că n-o să ajung, până la urmă. Dar tu mergi, distrează-te, iubire. Și ne vedem după, în weekend.

Sylviei îi cade fața, iar mie mi se strânge stomacul. Poveștile despre rahaturile mele mai au de așteptat. Trebuie s-o ajut să salveze situația. Bine sau rău, discuția asta trebuie finalizată. Ca să spun drept, sper că rău; sper ca ea să-l preseze pe Ian, iar el să o rupă cu ea odată pentru totdeauna. Pentru că jumătățile astea de măsură sunt ca și cum m-aș uita la o veveriță strivită care încearcă să se târască din mijlocul șoselei.

— Nu, ar trebui să rămâi, Ian, spun eu și fac un pas în spate. Voiam doar să vă salut. Vorbim mai târziu, Sylvia.

Mă întorc pe călcâie înainte ca Ian să mă poată opri și traversez rapid curtea. Când mă uit în urmă, văd că stau tot împreună, tot tăcuți. Ian lovește pământul cu piciorul încălțat într-un pantof sport european, de firmă. Sylvia îl privește și așteaptă.

Ziua curge fără să se mai întâmple nimic rău – nu-mi dispare nimic din dulap, nu apare niciun scris pe ușa lui. Parcă nu-mi vine să cred. Nici mesaje nu mai primesc. Când ajung seara acasă și îi trimit lui Liv pe e-mail versiunea finală a lucrării mele despre Virginia Woolf, pot în sfârșit să mă relaxez. Mă gândesc că Zadie s-o fi plictisit să-mi facă viața un iad.

Abia reușisem să adorm, când vine primul mesaj. Și, când telefonul meu bipăie la primirea acelui prim mesaj – târâtură – mă sperie ca dracu'. Mă ridic în fund să mă uit la telefon și inima îmi bate tare. Au fost deștepte că au stat cuminți toată ziua. E și mai rău să reînceapă când crezi că ai scăpat.

După primul, mesajele continuă să curgă fără oprire. Fiecare mai cumplit decât cel de dinaintea lui, fiecare cu aceeași poză anexată, una pe care n-o știam: eu, sărutând-o pe Dylan. Numai că nu te prinzi că e Dylan. Te prinzi doar că-s eu și că sărut o fată.

— Putem să nu mergem la prima oră? o întreb pe Sylvia când mă întâlnesc cu ea la colț, în dimineața următoare.

Mai avem patru străzi până la școală. E suficient de departe cât să ne retragem din râul de oameni care se îndreaptă spre Grace Hall fără să atragem atenția.

— Am putea să ne oprim să mâncăm o brioșă sau ceva, adaug.

— Pe bune, Amelia Baron tocmai a sugerat cumva *să chiulim*?

Sylvia își flutură genele și își duce o mână la piept, prefăcându-se că se înecă de uimire:

— Ce urmează, dans la bară?

— Vorbesc serios, Sylvia. Doar că... nu pot să fac față la asta acum, spun eu, uitându-mă spre clădirea școlii. În plus, aș lipsi doar la ora de Arte. Nici nu se pune că am chiulit.

— Eu aș lipsi la Spaniolă, dar, având în vedere că nu-nțeleg nimic din ce se spune în ora aia nenorocită, cred că nici la mine nu e chiul, zice Sylvia, și mă ia de braț. Așa... Dar asta nu e vreo manevră ca să rămâi singură cu mine și să mă săruți, nu? Având în vedere că ești

lesbiană, adică, zice ea, dându-şi ochii peste cap.

O tăiem rapid spre 7th Avenue.

— Tu chiar nu mă crezi? o întreb când ajungem cam pe la jumătatea străzii.

Sylvia mi-a mai dat vreo două mesaje de când i-am spus că sunt gay; a scris doar WTF!!!. Dar am evitat să mai deschid subiectul. Nici n-a fost greu. E aşa de obsedată de Ian, încât uită să mă întrebe despre asta de fiecare dată când suntem împreună.

— Cred că *tu* crezi asta, spune Sylvia, uitându-se peste umăr să vadă dacă nu ne urmăreşte cineva.

Avem supraveghetori anti-chiul în cartier, dar sunt cam rasişti. Probabil că n-ar deranja două fete albe ai căror părinţi s-ar enerva mai tare pentru că fiicele lor au fost oprite pe stradă, decât pentru că au fost prinse chiulind.

— Simplul fapt că nu eşti în stare să te porţi normal în preajma băieţilor nu înseamnă că nu-ţi plac. Poate că nu eşti gay, poate că eşti doar ciudată.

— Wow, mersi.

De parcă ne-am fi vorbit, o luăm amândouă în aceeaşi direcţie, spre Connecticut Muffin, care e vizavi de PS 321. Mereu mergem acolo când terminăm orele, dar la şcolile de stat încă nu s-a terminat programul. Ne place să stăm acolo şi să ne uităm la toţi copiii de la şcolile publice care trec pe lângă noi într-o mare nebună de oameni. E ceva frumos în debandada aia. Prin comparaţie, nebunia matinală de la şcoala noastră păleşte.

— Deci care e treaba cu Ian? o întreb după ce ne luăm fiecare câte o brioşă – cu lămâie şi mac pentru mine, cu afine pentru Sylvia – şi ne aşezăm pe scaunele de bar, cu faţa spre vitrină.

O să ajung şi la Dylan şi la Maggies, dar am nevoie

de puțină încălzire.

— Nu știu, spune Sylvia, ridicând din umeri. În sfârșit, am înțeles că Susan Dolan are iubit. I-am văzut când se sărutau, iar ea părea destul de prinsă. Ian spune că totul e bine între noi, dar tot ciudat se poartă. Sigur are pe altcineva – nu pe Susan, dar are.

În punctul ăsta, nu mă mai îndoiesc de spusele ei.

— Ai idee cine ar putea fi?

Sylvia ridică iar din umeri:

— Încep să cred că nici nu mai contează.

În fine, se întoarce spre mine.

— Dar tu? Zici că joci pentru echipa adversă; asta ar trebui să fie *mult* mai interesant decât Ian.

Îmi țin respirația o clipă. Acum e momentul. Trebuie să spun tot, despre toate. Am nevoie de un aliat, așa cum a zis Dr. Lipton, iar Sylvia e cea mai bună variantă; singura variantă, de fapt. O să se supere rău pentru faza cu Maggies și pentru că am mințit-o. Sunt sigură. Cât de rău? Nu pot să aflu decât spunându-i.

În cele din urmă, încep:

— Am făcut o tâmpenie. Și o să te superi pe mine.

— Nu mă interesează dacă ești lesbi, să știi. Am mai puțină concurență.

Râd cu poftă. E râs adevărat. Numai Sylvia putea să mă facă să râd într-un moment ca ăsta. Fiindcă numai ea putea să vadă faptul că îmi plac fetele drept o ocazie pentru ea să pună mâna pe mai mulți băieți. Are multe defecte, dar nu judecă oamenii. O să fie OK. Totul. Trag aer în piept și mă cocoșez pe scaun, lăsându-mă pe tejgheaua subțire montată pe toată lungimea vitrinei de la Connecticut Muffin. Trebuie să încep cu partea cea mai rea.

— Am fost recrutată de un club.

— Ce?

Sylvia se uită la mine și clipește des.

— Am fost recrutată.

— Ce? repetă ea, ridicând puțin tonul și cu ochii mari. Ce club?

— Maggies.

— Să-mi bag... Și *nu mi-ai spus*? mă întreabă, mai mult rănită decât furioasă. Sunt sigură că nimeni nu le-a refuzat vreodată. Maggies... mamă, cred că s-au bășicat rău. Trebuie să-mi povestești tot.

Inspir adânc și mă holbez la brioșa mea mâncată pe jumătate.

— Nu le-am refuzat.

Fața Sylviei îngheață o clipă, apoi se schimonosește de nervi.

— *Tu* ai intrat în Maggies? Când?

Respir o dată, mai mult un suspin:

— La începutul anului, spun eu, încet.

— Minți! strigă Sylvia, sărind de pe scaun. N-ai cum să fii într-un club de atâta timp și să nu-mi spui!

Simt privirea vânzătorului în ceafă; probabil că încearcă să se hotărască dacă să ne dea sau nu afară. Sylvia continuă:

— Și cum rămâne cu pactul nostru? Te-ai hotărât să uiți cu totul de el?

Sylvia are dreptate. Chiar sunt o nenorocită.

— Nu știu ce s-a întâmplat.

E o scuză mai mult decât penibilă, dar, măcar de data asta, e adevărul:

— Ele m-au invitat să intru în club și... nu știu... tu ai mereu câte un iubit, iar maică-mea nu e niciodată acasă. Câteodată parcă sunt singură pe lume.

— Mă lași? Vai, ce tristețea dracului, spune Sylvia, pe un ton rece.

Se vede pe fața ei că e nervoasă, dar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, Sylvia.

Are dreptate; ce am făcut eu este egoist, lipsit de loialitate și răutăcios.

— Știu că scuzele nu sunt suficiente, dar nu știu ce altceva să spun.

Sylvia scrâșnește din dinți și, cu fiecare mișcare a maxilarului, furia ei pare să se domolească. În cele din urmă, își pune o mână pe față, aproape acoperindu-și gura.

— Doamne, ce idioată sunt! spune cu voce înăbușită. Eu mă simțeam prost că petrec prea mult timp cu Ian și în tot timpul ăsta tu ieșeai cu noile tale prietene secrete. Trebuie să recunosc, Baron, ești o mincinoasă al naibii de bună.

Are dreptate. Am spus atâtea minciuni, încât le simt cum se adună una peste alta și mă sufocă.

— S-a întâmplat pur și simplu; după aia n-am mai știut cum să ies, spun eu.

Când trag cu ochiul spre Sylvia, constat că încă se uită urât la mine. Dar cel puțin n-a fugit; asta tot e ceva.

— ...pe urmă, gen, m-am îndrăgostit de cineva din club și mi-a fost teamă că o s-o pierd dacă mă retrag. Știi cum e când faci ceva din cauza cuiva pe care-l placi. Nu te gândești mereu dinainte.

— Ce-i asta? Un mecanism gay de apărare în caz de panică, sau ce? sare ea. Crezi că ai dreptul să-ți minți cea mai bună prietenă și să te porți ca ultima nesimțită pentru că ești gay?

Când o spune așa, chiar că sună aiurea. Las capul în jos și ridic din umeri.

— Fac multe porcării, Amelia, continuă ea. Poate că, uneori, sunt egoistă și cam curvă și am gusturi proaste la

băieți. Dar nu te-am mințit niciodată, nici măcar o dată.

E adevărat. Sylvia a fost mereu cinstită, chiar și atunci când ar fi fost mai ușor pentru amândouă să nu fie.

Nu mai am ce scuze să invoc. Mă întorc spre ea. Sylvia se uită pe fereastră acum; e mai puțin furioasă și mai mult rănită. Rămân cu ochii la fata asta care mi-a fost cea mai bună prietenă timp de aproape zece ani, care a stat lângă mine și în clasa a treia, când mă necăjeau alți copii, și când mama nu era acolo, și când mi-am rupt glezna în miezul verii, și când m-am tuns oribil, și când am purtat pulovere urâte. Prietena care nu m-a judecat niciodată și nu mi-a cerut să fiu altcineva decât sunt. Nu pot decât să mă urăsc. Cum de am putut să aleg pe altcineva, în loc să fiu cinstită cu ea?

— Îmi pare rău, Sylvia. Chiar îmi pare.

Mă aștept mă trimită la dracu' atunci, pe loc. Să-mi spună că nu mai vrea să vorbească niciodată cu mine. Dar ea continuă să se uite pe geam. În cele din urmă, oftează și își reia locul de pe scaun.

— OK, bagă, îmi spune, tot fără să mă privească. Pentru că acum îmi datorezi fiecare detaliu porno dezgustător. În primul rând, cine e?

Mă simt atât de ușurată, încât îmi vine să plâng.

— Dylan Crosby, răspund, rugându-mă ca nimic din ceea ce voi spune să nu o întoarcă iar pe Sylvia împotriva mea.

— *Pe bune*? zice Sylvia și se întoarce brusc spre mine. Credeam că se culcă cu Woodhouse.

Scutur din cap:

— Sunt destul de sigură că se culca doar cu mine.

Sylvia mă ascultă, dând din cap:

— Wow, nu mă așteptam la asta. E bunăciune, recunosc. Dacă tot ai ales altă tipă în locul meu, mă bucur că

măcar arăta bine. Dar... *Maggies*?

Își bagă un deget pe gât și se preface că vomită.

— Adică, pe bune, nu mai pot să fiu prietena ta dacă te transformi și tu într-o sugativă d-aia nenorocită.

— Nu-ți face griji, îi spun. M-au dat deja afară. Și Dylan mi-a dat papucii.

— Ah, ce jegoase.

Sylvia pare jignită în numele meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu exact. Zadie mă urăște și are o relație super posesivă cu Dylan.

— Ooo, Zadie, auci. *Și ea* e gay?

— Nu. Ceea ce face ca toată chestia să fie și mai ciudată.

Sylvia expiră zgomotos.

— Fata aia e tralala rău de tot. Ar trebui să stai departe de ea.

— Deja e mult prea târziu pentru asta. În fine, azi noapte m-am hotărât să-i trimit lui Dylan un e-mail. Speram să mă ajuți.

Am auzit ce mi-a spus Dr. Lipton: să nu trimit e-mailul. Dar nu sunt de acord cu ea în privința asta. Doar n-am inventat relația mea cu Dylan. Și am nevoie să aud chiar de la ea cum de poate arunca totul la gunoi. Pe lângă asta, poate că Dylan are nevoie de un semn din partea mea ca să se răzgândească.

— Un e-mail? Ăăă... ești sigură că e o idee bună? Pentru că mie mi se pare un plan de căcat. Dacă Dylan nu vorbește cu tine înseamnă că nu vrea s-o facă. Sau nu o vrea suficient. Crede-mă, când cineva îți transmite asta, e bine să asculți.

De parcă Sylvia n-ar fi trimis sute de e-mailuri exact așa, când a avut parte de respingere mult mai urâtă. Mă

uit fix la ea o vreme, așteptând să-i pice și ei fisa. În fine, ridică din umeri:

— OK, corect, spune ea cu mâinile în sus, predându-se. Vin la tine după ore și îl scriem împreună. Dar faptul că am trimis o tonă de e-mailuri d-astea nu înseamnă că au și funcționat. Cel puțin, nu așa cum voiam eu.

— Ei – îi răspund eu, zâmbind – există o primă dată pentru orice.

gRaCeFULLY

24 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiții ale cuvântului „ratat" pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

În sfârșit, avem dovada că Dylan Crosby nu e vreo ciudată obsedată de Iisus în secret! Și am aflat asta chiar de la tipul care zice că au ars-o ca-n Regatul Animalelor în Prospect Park. Ideea ei. Tipul – OK, George McDonnell – mi-a cerut să nu-i menționez numele, dar trebuie să-i recunoaștem meritul. Oricum, ce-am aflat nu mi-a sunat deloc virginal. Nici nu mai contează pe unde s-o fi tăvălit Dylan, poate că nu pe aici, dar pe undeva s-a întâmplat sigur.

OK, poate cineva să-mi spună de ce unul dintre cluburi se ia de o biată premiantă? Și o face cu chestii primitive, chiar? Ce-aveți? Haideți, doamnelor, fata n-are cum să fie chiar așa de rea.

Și pentru cealaltă față care refuză să vadă evidența: accentul ăla drăguț nu transformă în adevăr minciunile care-i ies tipului din gură. Hai, respectă-te puțin. Deja mi-e jenă să mă uit la voi.

Și, dacă tot vorbim despre respect de sine – sau despre lipsa lui – se pare că Bethany Kane vrea să se țină de cuvânt și să se culce cu toată echipa de fotbal. I-au mai rămas doar trei tipi, iar vreo doi dintre ei s-ar putea să fie gay. Ia-i ușor, Beth.

Ne mai auzim noi.

Kate

Slone&Thayer

22 AUGUST, 1997

Daniel: Astă seară? E ultima ca asociați sezonieri..
Kate: Nu pot
Daniel: De ce?
Kate: N-am chef
Daniel: Nu prea-mi vine să cred
Kate: Du-te-n mă-ta
Daniel: Ce țâfnoasă ești

28 AUGUST, 1997, 10:25 PM

Către: rowan627@aol.com
De la: Kate Baron
Re: Scuze!

Te-am ratat? Ai fugit deja în sălbăticie unde nu ai acces la internet? Sper că în continuare îți merge bine. Voiam doar să-ți spun că nu ți s-a părut. Și eu am simțit la fel. Poate că ne e mai ușor să înțelegem lucrurile după ce s-au terminat. Sau poate că nu.
Oricum, îmi place ideea de lumină călăuzitoare. Mi-ar cam trebui și mie una acum.
Xo,
Katie

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Re: Scuze!

Nu m-ai ratat deloc! Mă bucur tare că mi-ai scris. Eu nu pot să mai scriu în seara asta, că a început Kobine – un mare festival local... Îți povestesc mai multe dimineață.

Pace,
Rowan

Amelia

23 OCTOMBRIE, 6 32 PM

AMELIA
Vii mâine, da?
BEN
Așa cred.
AMELIA
TREBUIE să t văd. E naşpa rău; am nev d un prieten bun.
BEN
Tot naşpa e?
AMELIA
Da, dar o să fie mai bine; Sylvia mă ajută să-i scriu lui Dylan
BEN
Ce să-i scrii?
AMELIA
e-mail cu?
BEN
gen de ce e o jigodie?
AMELIA
hai, nu fi rău
BEN
rău? ea se poartă cu tine ca dracu. e o line subțire între devotament și preș
AMELIA
ok, ok, frate mai mare. unde ne întâlnim mâine?
BEN
tu alegi; dar cum am zis tb să confirm mâine
AMELIA
vii la Grace Hall? poate că ți-i arăt pe unii dintre oamenii ăștia

după ore. promite-mi că vii; nu-mi da țeapă așa cum fac toți ceilalți.

BEN

mă străduiesc.

23 OCTOMBRIE, 6:42 PM

SYLVIA

scz, întârzii. vin acum să scriem scrisoarea de dragoste lesbiană

AMELIA

îți place să spui lesbiană, atât

SYLVIA

îmi place; L e bun pentru aliterații sexy; limba, lunecă, lin

AMELIA

mă îngrețoșezi de tot

SYLVIA

atunci misiunea mea a fost îndeplinită; ajung imediat

Kate

29 NOIEMBRIE

Încă nu se luminase – era abia trecut de ora 5 – când Kate coborî să-și ia telefonul. Primise un mesaj peste noapte, de data asta de la Duncan:

> Am reușit să localizez Gracefully; aproape că m-a dat pe spate; înțeleg d c școala n-a găsit; adresa e Hoyt nr 891 în Brklyn. Acolo stă o gagică, Liv Britton. Dacă vorbești cu ea, spune-i că e un IT-st în Manhattan care o respectă fără număr. Și dacă e drăguță, fă-mi o bucurie și dă-i numărul meu.

Liv? Profesoara devotată care, chipurile, ținea așa de mult la Amelia, care o încurajase să scrie și căreia nu-i venea să creadă că s-a sinucis? Ea scrisese toate ororile alea despre elevii ei, despre niște *copii*. Scrisese și despre Amelia. Ce era în capul ei? Ea ar fi trebuit să se numere printre oamenii de încredere.

Dar era o mincinoasă. O mincinoasă care o acuzase pe Amelia că a copiat.

Kate avea de gând să se asigure că Liv va fi concediată, poate chiar acționată în instanță – defăimare, abuz de putere. Nu conta. Într-un fel sau în altul, toată lumea avea să afle ce a făcut. Kate avea să se ocupe de asta.

Stabilise cu Lew ca polițistul să vină s-o ia înainte de ora opt dimineața, dar, dacă mai trebuia să aștepte mult până să le ceară socoteală lui Woodhouse și lui Liv, Kate

avea să găurească podeaua livingului de la atâta plimbat. Îi sări inima când auzi o bătaie în ușă pe la șapte și jumătate. Se ruga ca Lew să fi ajuns mai devreme.

— Bună, spuse Kelsey când Kate deschise ușa.

Purta niște pantaloni de trening lălâi, care o făceau să pară obosită și șleampătă. Părul ei blond, scurt, era ciufulit la spate ca și cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. Ținea în mână catalogul sportiv pe care i-l dăduse Kate:

— L-am găsit.

— Da?

Kate o rugase pe Kelsey să-l caute pe băiatul pe care îl văzuse intrând în casă cu Amelia, dar nu mai credea că asta se va întâmpla.

— Îmi pare rău că a durat atât, spuse Kelsey, deschizând albumul la pagina unde ținea degetul pe post de semn. Dar nu apare în anuar și eu nu mă uitasem la paginile cu elevi noi de la finalul catalogului sportiv. L-am mai frunzărit o dată azi dimineață, abia atunci le-am observat.

Kelsey îi arătă una dintre fotografii, iar Kate se uită la numele de dedesubt:

— Ian Greene, spuse ea, încet.

Recunoscu numele din mesajele Ameliei. Era iubitul Sylviei, cel care apărea și dispărea din viața fetei.

— El e, spuse Kelsey. Cu siguranță e el.

OK, dar NU vorbi cu NIMENI până ajung eu, asta răspunsese Lew la mesajul în care Kate îi spunea că nu mai poate să stea acasă și că vrea să meargă la Grace Hall și să-l aștepte acolo. Kate nu mai spuse nimic. Nu voia să facă promisiuni pe care nu le putea îndeplini.

Se gândi că să meargă la școală era un compromis bun. Când ajunse pe Prospect Park West, deja curgea

un șuvoi de elevi spre clădire. Țipau, înjurau, se împingeau și râdeau. Era o înghesuială cumplită – aducătoare de claustrofobie și aproape înspăimântătoare. Lui Kate nu-i venea să creadă că Amelia nu se plânsese niciodată de asta. Se lăsa dusă de masa de oameni și în tot acest timp avea senzația că în orice clipă ar putea izbucni o răzmeriță. Kate nu reuși să respire ca lumea până când nu se smulse din îmbulzeală, aproape de treptele de la intrarea în școală.

De pe marginea trotuarului, unde rămăsese în picioare, inspirând cu sete aer curat, Kate îl zări: era Ian Greene. Îl recunoscu imediat din poză. Frumușel și sigur pe sine, mergea spre școală cu brațul pus pe după umerii unei blonde drăguțe. Kate îl urmări cum mergea apăsat, zâmbitor, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Simpla lui vedere o umplu pe Kate de furie – incontrolabilă, devoratoare, oarbă. Cineva ar trebui să plătească pentru ce a pățit Amelia – Liv, Woodhouse, Dylan, fetele Magpie. Ian Greene.

Kate se aruncă înapoi în mulțime. Amelia era gay, iar Ian Greene fusese iubitul celei mai bune prietene a ei. Ce motiv puteau avea să ajungă amândoi, singuri, într-o casă goală, în miezul zilei? Poate că Ian Greene *nu știa* că Amelia e gay. Poate că, atunci când aflase, se înfuriase pe ea. Poate că data următoare nu mai acceptase un refuz.

Poate, poate, își spuse Kate în vreme ce-și făcea loc prin marea de elevi până când ajunse chiar lângă Ian. Kate simțea ochii copiilor ațintiți asupra ei. Îi auzea întrebându-se cu voce tare de ce li se băga în față, ce căuta printre ei. Cine era cucoana asta ciudată, singură? Asta voiau să știe toți. Înainte ca unul dintre ei să apuce s-o întrebe, Kate se întinse și-l bătu pe umăr pe Ian:

— Scuză-mă, ești cumva Ian Greene?

Băiatul se întoarse cu o figură atât de relaxată și flegmatică, de parcă ar fi fost o vedetă obișnuită să fie abordată de necunoscuți.

— Da, sunt Ian, răspunse el, cu un impecabil accent englezesc.

Apoi se uită la ea cu ochii mijiți, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de unde s-o ia:

— Scuze, vă cunosc cumva?

— Sunt mama Ameliei Baron.

Kate spera ca el să tresară. Nu se întâmplă asta.

— ...pot să vorbesc puțin cu tine?

În sfârșit, Ian păru ușor neliniștit; totuși, nu destul, din punctul ei de vedere.

— A, spuse el, mă tem că nu pot să întârzii la școală.

— Da, și avem și test la Chimie, interveni fata, vârându-i un deget obraznic în față lui Kate; poate altă dată, na.

Kate strânse din dinți ca să n-o înhațe pe fată de deget.

— Te rog, Ian, spuse ea, mai blând, schimbând tactica în speranța de a-i trezi mila; durează doar un minut, promit.

— Da, doar că un minut e cam mult și...

Fata tăcu brusc când Ian se întoarse și o privi sugestiv, aparent șocat de bădărănia ei.

— ...scuze, spuse ea, ascultătoare.

— Ne vedem în clasă, Susan, zise el, făcându-i semn să plece. Spune-i domnului Hale că am fost reținut puțin.

După ce Susan se îndepărtă, băiatul se întoarse spre Kate:

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Baron?

Își băgase mâinile adânc în buzunarele din față – un gest copilăresc, în contrast cu maturitatea pe care o afișa. Ca și cum ar fi fost o încercare deliberată de a părea

vulnerabil.

— Ce căutai cu Amelia acasă la noi în timpul orelor?

— În timpul orelor? Acasă la Amelia? întrebă Ian.

Se străduia din răsputeri să facă pe prostul. Dar nu era deloc convingător.

— V-a văzut o vecină, spuse Kate. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. De ce erați împreună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ian, cu ochii mari; doar nu credeți că...

— Nu, nu cred că făceați sex. Dar nu înțeleg ce căutați acasă la noi în miezul zilei, spuse Kate.

Se gândise inclusiv că se drogau. Aproape nimic nu i se mai părea imposibil acum. Iar Ian cu siguranță părea suficient de sofisticat ca să facă Dumnezeu știe ce.

— Orice ar fi, n-o să spun nimănui. Nu vreau decât să... Am nevoie să înțeleg ce s-a întâmplat cu fiica mea. Am nevoie să știu ce făcea.

Ian închise ochii o clipă, apoi privi peste umărul lui Kate, deliberând. În cele din urmă, se uită în jos și lovi pământul cu piciorul.

— Clubul meu mă obliga să fac asta, iar pe Amelia o obliga clubul ei. Ca să spun drept, nu voiam s-o fac. Dar ea a insistat.

— Ce anume nu voiai să faci? întrebă Kate, cu inima bubuind.

— Pozele, spuse el, mai relaxat.

— Cele postate pe blogul acela? întrebă Kate.

Încercă să se oprească, dar nu o mai vedea decât pe fetița ei dragă scoțându-și hainele și ridicându-și fundul pentru filfizonul ăsta infatuat și lățos. Ce conta că fiica ei era gay, dacă el nu era?

— *Tu* i-ai făcut Ameliei pozele alea?

Ian Greene, cu atitudinea lui arogantă, îi aminti lui

Kate de toți băieții care o trataseră de parcă ei ar fi hotărât câți bani face. De toți bărbații pe care îi lăsase să creadă că într-adevăr ei hotărau. Nu se mai putea gândi decât ce mult își dorise ca Amelia să aibă parte de ceva mai bun de-atât.

— ...Dar, așa spuneam, n-a fost nimic vulgar.

Ian zâmbi, ignorând furia care, cu siguranță, o schimonosise pe Kate. Până și ea o putea simți cum îi țâșnește prin toți porii. Băiatul continuă:

— Pozele mi se par chiar drăguțe. Nici n-aveau cum să nu fie. Amelia arăta super bine. Nu trebuie să fii fată ca să apreciezi asta.

Dură puțin până când Kate realiză că l-a plesnit. Tare și nu doar o dată. Văzu uimirea din ochii lui Ian Greene, urma roșie de pe obrazul lui și palma ei umflată. Dar, imediat ce le puse pe toate cap la cap, nu-și dori altceva decât să-l lovească iar. Voia să dea în el până când o parte din ea avea să se simtă mai bine. Și poate chiar ar fi făcut-o, dacă paznicul masiv nu s-ar fi repezit s-o apuce de mână:

— Cucoană, stai! strigă el, șocat. Ce dracu' faci?

— A pălmuit un elev, îi spuse doamna Pearl lui Lew. Neprovocată și cu zeci de martori.

Erau în biroul directorului. Doamna Pearl se așezase în spatele uriașului birou de mahon și îi privea de sus pe Lew și Kate, care stăteau în fața ei, pe scaunele destinate vizitatorilor. Kate se lăsase pe spătar și se simțea ca o liceană posomorâtă, însoțită de tatăl dezamăgit, dar protector – Lew. Polițistul stătea cu coatele pe genunchi, puțin aplecat în față, părând că ascultă gânditor.

— Da, am înțeles asta, spuse el, încet. Și cu siguranță ar fi fost mult mai bine ca așa ceva să nu se fi întâmplat.

Dar sunt sigur că Kate ar fi mai mult decât dispusă să-şi ceară iertare de la Ian şi...

— *Să-şi ceară iertare*? şuieră doamna Pearl. Glumiţi, domnule locotenent. L-a atacat pe Ian Greene. A atacat un minor. Şi, dacă nu mă-nşel, asta este o infracţiune, iar dumneavoastră sunteţi poliţist. Mă întreb de ce n-aţi arestat-o deja.

Lew dădu din cap o vreme, cu ochii pironiţi în podea.

— Corect, spuse el, într-un final, ca şi cum n-ar fi avut nicio problemă să facă asta. Desigur, însă, asta ar însemna un proces. Şi, la un proces, doamna Baron s-ar apăra invocând afectarea capacităţii sale mintale.

Scutură din cap, ca şi cum ar fi cântărit semnificaţia acestei posibilităţi:

— ...şi ştiţi ce ar însemna asta.

Doamna Pearl îşi dădu ochii peste cap:

— Nu, domnule locotenent Thompson, nu ştiu.

Profesoara bătu de trei ori cu creionul în lemnul biroului:

— ...dar, vă rog, luminaţi-mă.

— Doamna Baron, aici de faţă, ar trebui să declare tot ce ştie despre acele cluburi secrete, inclusiv despre pozele cu fete semi-dezbrăcate.

Făcu o pauză, apoi gesticulă, imitând mişcarea unor roţi ce se rostogolesc:

— ...după care avocatul ei ar trebui să vorbească despre faptul că Amelia şi domnul Greene au chiulit pentru mica lor şedinţă foto. Nu prea cred că părinţii băiatului ar vrea ca asemenea lucruri să fie făcute publice. S-ar putea ca şi ei să considere că fiul lor merita o pereche de palme. Sunt sută la sută sigur, însă, că părinţii de la Grace Hall nu vor ca şcoala pentru care plătesc atâţia bani să devină, din paşaportul pentru universităţile din prima ligă,

„școala porno".

Lew făcu o pauză, apoi o privi pe doamna Pearl drept în ochi:

— ...ah, și mai sunt reporterii. O asemenea școală, un asemenea scandal? Presa ar înnebuni.

Kate l-ar fi luat în brațe pe Lew dacă nu i-ar fi simțit fizic dezamăgirea.

— Bun.

Doamna Pearl mai bătu de trei ori în birou înainte să se ridice:

— Dar ea trebuie să plece din campus imediat. Înainte să mai facă vreun rău. Și să nu se mai întoarcă niciodată.

— Trebuie să-l văd pe domnul Woodhouse, mai întâi, spuse Kate, panicată.

Știa că-și forțează norocul. Dar nu putea să plece de la Grace Hall fără să discute cu el. Avea nevoie să se uite în ochii lui ca să știe dacă o minte sau nu. Și avea nevoie de răspunsuri de la Liv, *acum*.

— Când am vorbit cu el la telefon, mi-a spus că pot veni oricând. Și trebuie să discut ceva și cu Liv.

Doamna Pearl pufni dezgustată:

— Glumiți, așa-i?

— Nu, deloc, răspunse Kate, încet. Înțeleg că am greșit făcând ce-am făcut, dar asta nu face să dispară toate întrebările mele despre Amelia.

— Poate că ar trebui să vă facă pe dumneavoastră să dispăreți, doamnă Baron, spuse doamna Pearl. Sunt dispusă să pun purtarea dumneavoastră scandaloasă pe seama tuturor lucrurilor prin care ați trecut, dar ați depășit limitele bunăvoinței mele.

Kate privi în jur.

— Măcar e aici domnul Woodhouse?

Ar fi trebuit să fie acolo, în birou, dacă venise la serviciu.

— ...Nu e, așa-i? E vreodată aici?

Doamna Pearl se uită la Lew:

— Domnule locotenent Thompson, o mai spun o singură dată: doamna trebuie să părăsească incinta școlii imediat.

Lew o apucă pe Kate de cot și o ridică ușor.

— Hai, spuse el. Hai să ieșim puțin la aer.

— Nu! strigă ea, trăgându-și brațul. Nu plec până nu primesc răspunsuri!

— Uită-te la mine, mârâi Lew amenințător, aplecându-se spre ea și privind-o drept în ochi. Ridică-te și ieși pe ușă. Acum.

Kate se năpusti pe treptele de la intrare în fața lui Lew și fugi până la jumătatea străzii, apoi se întoarse spre el, urlând:

— Deci gata? Asta e tot? Îi lași să scape, pur și simplu?

Lew se opri în fața ei și răsuflă, obosit. Își încrucișă brațele și pe chipul lui se citeau deopotrivă enervarea și mila.

— Nici n-am apucat să-ți spun că Liv scrie blogul ăla, *gRaCeFULLY*, continuă Kate. Duncan a reușit în sfârșit să-l localizeze. O profesoară a scris toate ororile alea despre *copiii* cărora le predă. A scris și despre Amelia. E o mincinoasă. Ne-a mințit în față. Poate că a mințit și despre lucrarea Ameliei.

— Cu siguranță va trebui să răspundă pentru asta, spuse Lew.

— Perfect, atunci putem să ne întoarcem și să vorbim cu ea?

Kate porni înapoi spre școală. Lew o opri apucând-o

de braţ:

— Dumneata nu, spuse el. Ai făcut destul rău. Dacă avem noroc, părinţii acelui băiat nu vor suna la poliţie. Dacă o vor face, nu-i pot împiedica să te aresteze.

— Dar...

— Nu, spuse Lew, ferm. Eu voi merge să vorbesc cu profesoara. O voi presa să dea răspunsuri despre blog şi despre lucrarea Ameliei. Dar dumneata te duci acasă. Te odihneşti. Încearcă să-ţi limpezeşti gândurile. O să trec şi eu mai târziu ca să-ţi spun ce am aflat, după ce termin aici.

Porni spre şcoală, apoi se opri; scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Kate:

— Aproape că uitasem. Va trebui să aşteptăm un răspuns de la compania de telefonie pe care am citat-o în legătură ce mesajele anonime pe care le-aţi primit şi tu, şi Amelia, dar IT-iştii noştri au localizat adresa lui Ben. Nu locuieşte în Albany.

Kate se uită la adresa de pe foaie: 5th Avenue, nr. 968, 6C.

— Faptul că puştiul locuieşte în zonă şi că s-a obosit să mintă despre asta îl aruncă înapoi în capul listei mele.

Kate nu-şi putea lua ochii de la adresă. De ce un puşti din Manhattan ar fi minţit că stă în Albany? Nu-i venea în minte niciun motiv inocent.

— Ce listă? întrebă ea.

— Listă de oameni care rămân de interes, până când se dovedeşte că n-au nicio implicare: Dylan, Zadie, celelalte fete din Magpies, poate chiar şi Woodhouse şi profesoara de Engleză. Dar un băiat care a minţit în legătură cu locul unde e – cine e – şi apoi a spus că vine să se vadă cu Amelia chiar înainte ca ea să moară? Băiatul ăsta are nişte explicaţii de dat. Am primit adresa azi dimineaţă.

În curând o să aflu exact cine locuiește acolo. Adresa asta îți spune ceva?

— Nu, răspunse Kate, deși tare și-ar fi dorit să-i spună. Mergem să vorbim cu el?

— Eu. *Eu* merg, zise Lew. Și să nu-ți mai vină vreo idee aiurea. Am înțeles că te-ai luat de un puști oarecare de la Grace Hall. Dar nu avem habar cine e Ben ăsta și nici ce ar putea încerca să acopere. Vinovăția poate să facă pe oricine periculos.

Când Kate ajunse acasă, un curier tocmai urca pe treptele de la intrare. Semnă de primire pentru colet și îl luă temătoare din mâinile bărbatului, de parcă ar fi putut conține o bombă. Nu mai suporta să vadă alte documente de la Duncan. Era sătulă de ele, și tot mai avea o grămadă necitite încă. Odată ajunsă în casă, Kate se uită la biletul de pe pachet:

DESTINATAR: KATE BARON
EXPEDITOR: PHILLIP WOODHOUSE
PERSONAL ȘI CONFIDENȚIAL

Kate mută cutia grea pe masa din bucătărie și se mai uită puțin la ea. Când, în fine, o deschise, văzu că înăuntru erau hârtii xeroxate; unele scrise de mână, altele bătute pe computer. Mai era acolo un bilet de la Woodhouse.

Vă trimit minutele de la ședințele consiliului de administrație al școlii și însemnările vizitei făcute de Amelia la consilierul psihologic al școlii. Îmi pare rău că nu am făcut-o mai devreme. Simțeam că am mâinile legate. Acum asta îmi pare o scuză stupidă. Am acceptat această slujbă pentru că Grace Hall ar fi trebuit să mă ajute să înființez o școală în Bronx. Acum îmi dau seama că și asta s-ar putea să fi fost o minciună. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult ca s-o ajut pe Amelia. Fără ea, lumea este mai întunecată.

O oră mai târziu, Kate știa mai mult decât și-ar fi dorit să afle despre cluburile de la Grace Hall și despre eforturile care fuseseră – sau nu fuseseră – făcute pentru a le opri. Aflase cel mai mult despre Magpies, club ale căror membre erau numite Maggies, așa cum apăreau în mesajele Ameliei și cum se aștepta și Kate. La scurt timp după reapariția Magpies și a celorlalte cluburi, în urmă cu un an și jumătate, consiliul de administrație – sfătuit de un avocat angajat de Adele Goodwin – ceruse conducerii să nu le bage în seamă. Potrivit acestui avocat care, în mod convenabil, nu era niciodată prezent – și pe care Kate îl bănuia că ar fi chiar Adele – mimarea ignoranței ar fi cea mai bună apărare a școlii în eventualitatea în care ar fi trasă la răspundere vreodată. Adele susținea că, de vreme ce Grace Hall nu poate opri activitățile pe care clubul le desfășoară în afara școlii, singura variantă era ca școala să se delimiteze de activitățile respective.

Din minute reieșea că unii membri ai consiliului – Woodhouse fusese cel mai vocal – se opuseseră categoric. Woodhouse mersese până-ntr-acolo încât să spună că e dispus să riște un proces îndreptat împotriva lui personal, dacă asta însemna desființarea cluburilor. La un moment dat spusese că Maggies sunt „poate chiar mai distructive decât drogurile și, cu siguranță, mult mai rele" Vorbise despre riscurile pe care le implicau probele de înscriere în club și despre pericolele bullying-ului, când se aruncă peste ele vălul secretomaniei. Amenințase chiar cu demisia.

Dar, după o serie de întâlniri care se întinseseră toată primăvara precedentă, Adele îi convinsese pe ceilalți membri ai consiliului. Cea mai eficientă tactică fusese aceea de a întoarce cuvintele lui Woodhouse împotriva lui însuși. Dacă erau atât de periculoase cluburile,

spusese Adele, atunci Grace Hall putea fi trasă la răspundere pentru orice rău făcut de ele. Dar școala și conducerea ei puteau fi responsabile doar *dacă aveau* cunoștință de existența cluburilor. Adele spusese că eforturile susținute de a înlătura cluburile din campus – amenințări cu suspendarea pentru participare, note scăzute la purtare pentru elevii care nu-și toarnă colegii care sunt membri ai cluburilor, metode propuse de Woodhouse – nu ar însemna decât o recunoaștere tacită din partea școlii și, implicit, asumarea răspunderii.

Consiliul se repliase, nu foarte entuziast, dar Woodhouse amenințase din nou că își dă demisia dacă nu i se permite să acționeze împotriva cluburilor. Singurul răspuns consemnat era al lui Adele. Iar persoana care scrisese minuta notase cuvânt cu cuvânt:

> Poate că ar trebui să te uiți la contractul tău, Phillip. Cred că vei afla de acolo că nu e nevoie să demisionezi. Te putem concedia dacă acționezi în contradicție cu dorințele exprimate de consiliul de administrație al școlii. Ți-ai pierde slujba și beneficiile și ar trebui să restitui banii primiți pentru mutare. Ca să nu mai spun de daunele la care am avea dreptul. Cifra e trecută, și ea, în contract. Ar trebui să verifici, dar cred că e o sumă din vreo șase cifre. Cam mulți bani ca să susții ceva ce – odată concediat – nici n-ai mai putea dovedi vreodată.

În minută nu apărea nicio precizare legată de expresia feței lui Adele, desigur. Însă, cunoscând-o, Kate și-o putea imagina: frumoasă, dar veninoasă. Notițele nu o menționau nici pe Zadie sau pe vreun alt elev. Nici nu era nevoie; era evident că Adele nu acționase în interesul școlii. Acționase în interesul unui copil pe care nu-l putea controla.

Ultima minută pe care o citi Kate era cea a ședinței ținute imediat după moartea Ameliei, ședința în care consiliul stabilise implementarea măsurilor de siguranță.

„Woodhouse crede că e prea devreme pentru confirmarea suicidului", scria în minută. După asta, Adele ceruse să nu se mai consemneze nimic. Când se reluase minuta, discuția trecuse la alte subiecte. Potrivit însemnărilor, Woodhouse nu mai vorbise.

Kate încă se holba la hârtii când auzi o bătaie în ușă.

Lew stătea pe verandă.

— Ai vorbit cu Liv? îl întrebă Kate, de îndată ce deschise ușa.

Polițistul încuviință, sumbru:

— A zis că spera să se apropie de copii în felul ăsta, că n-a vrut să facă rău nimănui.

— Asta-i tot? Asta e singura ei explicație?

Lew dădu din cap:

— Nu te uita la mine, nu e scuza mea.

— Dar dacă știa toate astea, atunci știa și ce făceau Maggies. Putea să le oprească. De ce n-a făcut-o? E răspunzătoare pentru asta, spuse Kate.

— Ai dreptate. Și ea știe. Nu e destul, dar va trebui să trăiască tot restul vieții ei recunoscându-și asta.

facebook

23 OCTOMBRIE

Amelia Baron

„Se simțea foarte tânără, dar, totodată, nespus de îmbătrânită."
Virginia Woolf, Doamna Dalloway

Amelia

24 OCTOMBRIE

— Pa, mamă! strig în timp ce alerg prin bucătărie, spre uşă.

— Hopa! spune ea, ridicând ochii din *New York Times*, pe care îl deschisese pe blatul din bucătărie.

E îmbrăcată într-un costum şi are părul prins într-o coadă strânsă. O şedinţă importantă sau înfăţişare în instanţă – astea sunt, de obicei, motivele pentru care se îmbracă aşa de elegant.

— ...Care-i graba?

— Nimic, răspund gâfâit, şi mă întorc să înhaţ un măr. Trebuie să mă-ntâlnesc cu Sylvia, atâta tot.

O îmbrăţişez rapid şi primesc o privire bănuitoare.

— Stai, stai puţin, Amelia. Credeam că vrei să vorbim despre semestrul ăla la Paris. Mi-am făcut timp. Hai să vorbim acum, dacă tot sunt aici.

Stau puţin, să-mi amintesc despre ce vorbeşte. Apoi îmi aduc aminte de planul tembel al lui Ben de a pleca de la şcoală ca să mă ascund în Europa. Aproape că uitasem.

— E OK, nu contează, spun eu, mergând spre uşă.

— Amelia, nu fi aşa. Chiar putem să discutăm despre asta, spune mama, îngrijorată. Nu mă încântă ideea ca tu să fii plecată atât de mult, dar chiar vreau să te ascult cu mintea deschisă. Ieri mă grăbeam, dar am înţeles cât de

important e pentru tine. Te rog, nu mă exclude.

Privirea ei mă face să cred că n-a dormit toată noaptea şi că n-a făcut decât să se gândească la asta. Mi-e milă de ea. Mama se frământă mereu pentru ce nu trebuie. Şi nici măcar nu-i vina ei. Puteam să-i fi povestit totul. Aşa trebuia, aşa cum îmi spusese Dr. Lipton să fac. Dar nu mai conta acum. Am un sentiment bun. Că toate se vor termina cu bine.

— Chiar nu mai contează, mamă. Pe bune, îi spun privind-o drept în ochi. N-am nicio problemă că nu merg. Mai mult de-atât: vreau să rămân.

— Eşti sigură?

— Da, mamă, clar. Sută la sută.

— OK, îmi spune ea şi mă îmbrăţişează strâns. Dacă eşti sigură...

Merg spre colţul străzii, unde trebuie să mă întâlnesc cu Sylvia, şi chiar mă simt bine. Mă-nţeleg bine cu mama şi chiar am renunţat de bună voie la toată povestea cu „cine-i tăticu' tău". După ce am decis să nu mai citesc jurnalele maică-mii, am decis şi să nu-mi pese, pur şi simplu, cine e tatăl meu. În fond, am trăit până acum fără să-l cunosc. Ce s-ar putea schimba dacă l-aş cunoaşte acum? Mă ajutase şi faptul că nu mai primisem niciun mesaj despre el. Îi povestisem Sylviei despre Dylan şi Magpies, iar ea mă iertase. Nu mai am secrete, nu mai trebuie să mă simt prost. E soare şi e destul de cald; parcă am fi la început de primăvară, nu spre final de toamnă. Toate astea îmi par semne. Semne că, poate, totul se va termina cu bine. Că e-mailul pe care i l-am trimis lui Dylan ar putea face ca lucrurile să fie iar minunate, aşa cum au mai fost.

Poate că aş fi găsit singură răspunsurile, aşa cum îmi spusese Dr. Lipton. Dar e mult mai corect să merg direct

la sursă. Doar nu încerc s-o recuceresc pe Dylan sau ceva. Adică, dacă asta s-ar întâmpla, ar fi super tare, gen. Dar Dylan ar trebui să dea niște explicații serioase mai întâi.

Nu le-am spus asta Sylviei și lui Ben. Le-am spus că sub nicio formă nu m-aș împăca vreodată cu Dylan. Pentru că asta voiau să audă. Sylvia chiar m-a pus să-i promit că nu asta îmi doresc, înainte să mă ajute să scriu e-mailul. Mi-a zis că n-are de gând să stea degeaba și să mă lase să mă fac de râs pentru o fată care clar nu mă merită. Sylvia a tot repetat asta – că Dylan nu e suficient de bună pentru mine – cât am lucrat la text. A spus-o de o sută de ori. Ca și cum ar fi fost o incantație. Știu că voia doar să mă ajute, dar era enervant. *Foarte enervant*, chiar, venind tocmai de la ea. În fond, ea a acceptat ca un milion de tipi s-o trateze oribil de-a lungul anilor.

Dar a meritat să suport frecușul ăsta din partea Sylviei, pentru că e-mailul pe care i l-a scris lui Dylan a ieșit super tare. Sylvia chiar știe cum să dea unde doare cel mai tare, fără să pară disperată. Nici foarte amabil n-a fost. Unele părți au fost chiar destul de dure; m-am întrebat dacă Sylvia ar fi fost vreodată atât de acidă cu vreun tip din viața ei. Dar m-a convins că cel mai bine e să amesteci mierea cu oțetul. Dacă lași să se înțeleagă că nu permiți nimănui să-și bată joc de tine, te vor dori și mai mult. Cel puțin, așa funcționează băieții, spusese ea. Poate că la fete e altfel, dar nu era convinsă de asta.

După ce a plecat Sylvia, am strecurat ceva mai blând la finalul e-mailului. Am scris că Dylan e prima persoană de care m-am îndrăgostit și că asta nu se va schimba niciodată. Și, chiar înainte să apăs pe *Trimitere*, am mai adăugat un rând, chiar la final: „Cred că pot să uit tot ce a fost rău. Vreau doar să fim din nou împreună."

Sylviei nu i-ar plăcea partea aia. Nici lui Ben. Mi-ar

zice că mă face să par smiorcăită și disperată. Poate că sunt, într-o oarecare măsură. Mai demult, Dylan spunea că i se pare drăguț că sunt așa. Adevărul e că mi-e dor de Dylan. Iar e-mailul este, probabil, ultima mea șansă de a schimba ceva. Nu puteam să risc și să nu spun nimic despre ceea ce simt. Mi-am strâns pumnii și am apăsat pe Send.

— Vreo veste? mă întreabă Sylvia când ne întâlnim la colț.

— Nu știu. Adică, n-am primit nimic de când am plecat de acasă.

— Hai, mai uită-te o dată, îmi spune Sylvia.

Pare aproape la fel de încordată ca mine. Îmi scot iPhone-ul când intrăm pe Prospect Park West și ne amestecăm cu mulțimea care se îndreaptă spre școală. Mă uit în jur înainte să-mi verific e-mailul. Nu vreau să vadă Dylan că-s obsedată. Până *și eu* mai am un dram de mândrie. Dar singurul mesaj nou e de la Ben.

— Nimic.

Oricum, nu credeam că Dylan mi-ar răspunde la ora asta, când toată lumea e în drum spre școală. Dar aș vrea să fi făcut-o. Sylvia și cu mine mergem mai departe fără să mai spunem nimic; eu mă holbez la telefon, ea la botinele ei cu vârf ascuțit, până când George McDonnell trece în fugă pe lângă noi și o plesnește tare peste fund.

— Scârbă! strigă Sylvia în urma lui, dar când se întoarce spre mine văd că zâmbește puțin.

Încă nu o terminase de tot cu Ian, dar deja își evalua opțiunile.

— Poate că nu l-a primit încă, încearcă ea, însă nu pare să creadă ce spune. Și dacă nu răspunde, atunci e o javră; chestie care – hai să fim serioase – n-ar fi vreun șoc. La urma urmei, prietena ei cea mai bună e Zadie.

Sprâncenele Sylviei se ridicaseră, într-o grimasă optimistă. Se străduia să mă binedispună.

— Clar, așa-i, spun eu, în timp ce urcăm treptele de la intrare.

N-avea rost să-i spun că se străduiește degeaba.

Înaintăm odată cu mulțimea din fața intrării în școală și îi văd în față pe Carter și pe George, uitându-se la noi. Atunci observ că și alți copii din clasa noastră – Kylin, Matt S., Raoul – se uită la noi. Pe măsură ce înaintăm și privesc în jur, am senzația că toată lumea se uită la noi. Sau la mine. Pe bune, parcă se uită la mine. Șușotesc și dau din cap, așa cum făcuseră Maggies. Dar fetele făcuseră asta special, ca să aflu că spuneau răutăți despre mine; oamenii ăștia par să nu se poată abține, pur și simplu. Și cu cât mă uit mai atent, cu atât văd mai mulți oameni care se holbează și șușotesc.

— De ce se uită toată lumea la mine? o întreb pe Sylvia și mă retrag cu spatele spre peretele rotondei, lângă fotografia sinistră cu stripteuza.

Nu m-am așezat bine.

— Cum adică? mă întreabă Sylvia.

Se uită în jur, iar eu o văd; se preface că nu s-a întâmplat nimic:

— ...Nu se uită nimeni la tine.

Ba se uită, și ea știe asta. Simt o gheară în gât pe măsură ce privirea mi se întâlnește cu a fiecărui coleg care se holbează și chicotește sau rânjește la mine. Pe unii îi cunosc. Pe alții nu. Cunoscuții încearcă să-și ascundă reacția, dar tot li se vede râsul în ochi.

— Fetele de la Grace stârnesc iubiri nebune! strigă cineva din mulțime.

Câțiva chiuie. Altcineva strigă:

— Daaaa, frateee!

— Pune-o pe YouTube, frățioare!

— Șșșt! șuieră doamna Pearl, care a apărut în rotondă ca o fantomă.

Ține un deget lung și cenușiu ridicat în dreptul feței ei lungi și cenușii.

— Vorbiți mai încet! Sunteți înăuntru, iar aceasta este o școală. Arătați puțin respect. Iar telefoanele alea să fie închise și puse deoparte, altfel vi le confisc definitiv!

— Pearly fură telefoanele, se maimuțărește cineva.

E urmat de un val de strigăte și râsete.

Sylvia a făcut ochii mari și rotunzi. Nu mai e nici o îndoială: și ea vedea același lucru. Așa că rămânem acolo, cu spinările lipite de perete, în timp ce lumea ignoră cârâiala doamnei Pearl; toți își pasează telefoanele de la unii la alții și își trec degetele peste ecrane în timp ce citesc. Din când în când, ridică privirea. Drept spre mine.

Brusc, Sylvia mă apucă de braț:

— Hai să ne cărăm de aici, îmi spune și mă târăște prin mulțime, împingându-i pe cei care ne stau în cale. Dați-vă dracu' la o parte, cretini de rahat!

Îmi simt picioarele grele și imense. Mă împiedic de ele în timp ce Sylvia mă trage după ea pe hol, spre birouri. La jumătatea drumului, se întoarce și bate tare în ușa cabinetului medical. Asistenta, domnișoara Appleman, sare de după biroul unde răsfoia un catalog de reduceri de la Macy's. Își duce mâna la pieptul osos.

— Ce s-a întâmplat?

Pare îngrozită de posibilitatea de a avea de-a face cu o urgență medicală adevărată.

— E amețită, i-a venit ciclul, spune Sylvia. Are nevoie să stea așezată aici câteva minute.

Apoi se întoarce spre mine:

— Stai aici. Vin imediat.

După ce Sylvia dispare pe ușă, asistenta se trage și mai în spate, apucându-se cu mâinile de marginea biroului de parcă s-ar teme că am Ebola.

— Ești sigură că e vorba doar despre menstruație? mă întreabă.

Vacarmul copiilor de pe hol se stinge pe măsură ce se îndreaptă spre sălile de clasă pentru prima oră. Știu unde s-a dus Sylvia: să vadă cu ochii ei la ce se uitau cu toții pe telefoane. A realizat și ea ce realizasem eu: cineva le-a trimis tuturor un mesaj. Ceva despre mine. Maggies au făcut, în sfârșit, lucrul cu care m-au amenințat mereu: au trimis tuturor o poză cu mine jumate dezbrăcată. Cel mai rău e că nici n-am apucat să-i spun Sylviei despre poze; mi-a fost prea jenă. Iar acum au aflat toți.

Dintr-odată, chiar simt că mi se face rău – amețesc și mă ia un val de căldură. Palmele îmi transpiră și simt furnicături în față. Mă trântesc pe patul tare de consultații și îi șifonez protecția din hârtie.

— Îți vine să vomiți? Dacă-ți vine să vomiți, te rog încearcă să ajungi la toaletă, scâncește asistenta.

Dau din cap că nu și mă uit spre ușă. Sylvia întârzie cam mult. Orice ar fi, înseamnă că e foarte rău. Așa de rău încât nici măcar nu vine înapoi să-mi spună despre ce e vorba. Da, pot să mă uit și singură. Am telefonul în geantă. Sigur am primit și eu mesajul ăla. Dar am nevoie de Sylvia, ca să-mi prezinte varianta editată. Așa că stau acolo, cu ochii la ușă, și aștept.

Când ușa se deschide, în sfârșit, Sylvia intră încet, târșâindu-și picioarele. Nici nu se uită la mine.

— Ce scrie? o întreb.

— Dacă te simți mai bine, puteți discuta pe hol. Încăperea asta e pentru elevii care chiar sunt bolnavi, spune asistenta, devenită brusc arțăgoasă.

Sylvia și cu mine o ignorăm și ne uităm una în ochii celeilalte, până când Sylvia se trânteşte lângă mine, pe patul tare. Inspiră adânc, apoi își sprijină brațele pe genunchi și fixează podeaua cu privirea.

— E-mailul tău către Dylan... cineva l-a trimis tuturor. Pe tot, spune ea, încet.

Asistenta Appleman ne-a dat, în fine, afară din cabinet. Sylvia se uită, neliniştită, de-a lungul holului; evaluează perimetrul.

— Mai dă-i în mă-sa pe toți, spune ea. Oricum, știi că toată lumea o să uite chestia asta până iese următorul *gRaCeFULLY*.

Mă uit la Sylvia care continuă să privească în susul și-n josul holului. Pare mai stresată decât am văzut-o vreodată. Ştie la fel de bine ca mine că nimeni nu uită aşa de repede o scrisoare ca aia.

Ar fi fost doar jenant dacă e-mailul meu ar fi fost despre un tip, sau dacă toată lumea ar fi ştiut deja că sunt gay. Dar să fiu dată de gol de propriul e-mail plângăcios? Copiii de la Grace Hall o să toace asta ani în şir. Vreau să mor. Vreau ca inima să nu-mi mai bată. Închid ochii şi-mi pun dorința asta.

— O să fie OK, îi spun Sylviei după un minut.

E o minciună, normal. Dar vreau să plece. Am nevoie să fiu singură, aşa că insist:

— Hai, ar trebui să mergi la oră. O să te exmatriculeze dacă întârzii iar.

— Hei! Ce-i aici, club de vacanță? strigă Will la noi, din capătul holului. Mișcați-vă fundurile în clasă sau treceți în biroul doamnei Pearl. Cum vreți.

În clipa următoare, stau în clasa lui Liv, care vorbeşte

despre *Zgomotul și furia*. Nici nu știu când am plecat din hol. Și totuși iată-mă. Și iat-o și pe Liv, vorbind despre următoarea carte pe care trebuie s-o citim. Spune ceva despre structura narativă. E ciudat că vorbește despre asta ca despre un lucru important, deși e doar o carte tâmpită.

Heather și Bethany sunt și ele în clasa lui Liv; stau vizavi de mine, la geam. Le simt privirile în timp ce o ascult pe Liv. Și în tot timpul ăsta mă rog să dispar.

Eu îi scrisesem lui Dylan că o iubesc. Că vreau ca și ea să mă iubească. Dar nu mă iubește; e clar. Și, acum, știe toată lumea.

Trebuie să ies din Grace Hall. Să fug și să nu mă mai întorc.

Ben. Poate că el ar avea cum să mă ajute. Cum – asta nu mai știu. Dar ar trebui să vină, așa a promis. Dacă l-aș putea convinge să vină acum, m-ar ajuta să uit de toți cei de la Grace Hall. Ben are talentul de a te face să crezi că lucrurile nu-s așa de rele. Triste, da, dar într-un mod amuzant, nu tragic.

Văd că lumea începe să se ridice și să plece. Probabil că ora s-a terminat. Nici n-am observat că Liv a tăcut. Rămân pe locul meu cât să-i scriu lui Ben un mesaj scurt, să-l întreb dacă poate să vină repede în Brooklyn.

Când ridic ochii, Heather și Bethany tocmai trec pe lângă pupitrul meu. Merg braț la braț și îmi spun, fără sunet, „lesbiană jegoasă" în drum spre ușă. Nu pot decât să stau pe loc și să mă holbez la ele.

Am impresia că am ieșit din corpul meu. Ca și cum aș sta lângă mine însămi și aș da din cap, întrebându-mă cum de am devenit persoana asta? Persoana asta din centrul unui scandal infect? Pentru că, mai înainte, existase o altă persoană; una care n-ar fi intrat niciodată într-un club și nici n-ar fi fugit după o fată care nu voia să fie

prinsă. O persoană care nu ar fi permis nimănui să-şi bată joc de ea.

Eşti în NY? îi scriu lui Ben.

Nici nu mai respir cât aştept răspunsul lui; el e strategia mea de evadare. Dar nu se grăbeşte deloc.

BEN

Sunt în Times Square!! Să-mi bag, e super tare!! IUB NY!!!

AMELIA

Când ajungi în Brklyn?

BEN

Nu ştiu. S-ar putea să nu ajung. Ştii că vreau, dar...

AMELIA

TE ROG. Trebuie.

Îi scriu adresa de la Grace Hall. Adaug că, dacă nu vine, înţeleg. Oricât de mult mi-aş dori să-l am aici, nu vreau să se simtă prost pentru că se distrează cu tatăl lui. Nimic din ce se întâmplă nu e vina sau problema lui. Nici a Sylviei, oricât de mult aş fi sperat la o salvare şi din partea ei.

Eu fusesem îndeajuns de proastă cât să intru în Maggies. Eu adăugasem toate lucrurile alea în e-mail, deşi Sylvia îmi spusese că e o idee foarte, foarte proastă. Deşi, în adâncul sufletului, ştiam că are dreptate. Dar, tot acolo, în adâncul meu, mă rugam să existe o explicaţie magică pentru faptul că e-mailul devenise public fără ca Dylan să aibă vreo contribuţie la asta.

— Amelia?

Scutur din cap şi ridic privirea spre Liv, care m-a strigat. Am rămas în mijlocul clasei, cu telefonul în mână, la vedere. Că Liv se făcuse că nu mă vede trimiţând un mesaj rapid era una, dar ar fi trebuit să-l bag la loc în geantă. Nu vreau să creadă că profit de faptul că suntem prietene sau ce-om fi.

— Scuze, spun eu și îndes telefonul la loc. Era un mesaj de la mama. Mă rugase să-i răspund imediat.

Liv dă din cap:

— Nu despre telefon e vorba.

Se așază pe scaunul din fața mea și pare chinuită. O clipă, îmi doresc enorm să-i spun totul.

— ...Mă tem că e vorba de lucrarea ta despre *Spre far*.

— Știu că n-am scris exact cum discutaserăm.

Mă simt puțin mai bine pentru că vorbim despre lucrare. Asta face ca Dylan, mesajul – toate – să pară doar un vis urât.

— ...Dar m-am gândit că nu e o problemă atâta timp cât am scris, na, bine.

Liv se încruntă:

— Nu subiectul lucrării tale e problema.

— Nu e bună?

N-are cum să spună așa ceva.

— E bună, Amelia. Nici asta nu e problema.

Trage aer în piept, nesigură:

— Nu e lucrarea *ta*. Asta e problema.

— Cum adică?

— Ți-am verificat lucrarea într-un program de detectare a fragmentelor din lucrări deja publicate. Toți profesorii de la Grace Hall o fac. E obligatoriu, începând de anul ăsta. Oricum, lucrarea ta a fost marcată în mai multe locuri. Lucrarea pe care ai predat-o, Amelia, e un plagiat.

Inima îmi bubuie:

— Nu, nu e adevărat! Eu am scris lucrarea aia!

Liv se încruntă iar; e tristă. Din cauza mea.

— Tu nu ești așa, Amelia. Știu că nu ești, spune ea și mă privește ca și cum ar încerca să-mi smulgă o mărturisire. Dacă-mi spui ce s-a întâmplat, sunt sigură că putem

rezolva. Dar trebuie să începi prin a-mi spune ceva.

Preț de o clipă, mă gândesc că poate îmi pierd mințile. Poate că am copiat pasaje din lucrarea altcuiva și, pur și simplu, nu-mi mai amintesc. Atunci realizez: Maggies. Sigur ele au fost. Bethany e asistenta lui Liv. Ea trebuie să-mi fi schimbat lucrarea cumva.

Dar cum puteam să-i spun asta lui Liv? Fetele alea – Zadie – spuseseră că o s-o tortureze pe Sylvia, că o să-i distrugă viața dacă vorbesc. Am văzut pe propria-mi piele ce înseamnă tortura celor din Maggie. Sylvia nu i-ar supraviețui. Și, după tot ce a făcut – mai ales felul în care mi-a fost alături, deși eu i-am fost o prietenă de rahat – nu pot s-o sacrific. Trebuie să îndur. Asta e, toată lumea n-are decât să creadă despre mine că am copiat.

— Vreau să le văd. Pasajele pe care le-am copiat.

— OK, Amelia, spune Liv, cu voce blândă, și se ridică să aducă lucrarea.

Se întoarce cu niște foi capsate. Îmi văd numele scris acolo, dar nu e lucrarea mea. Nici măcar titlul nu-mi aparține. Dau paginile și citesc în diagonală. Mai multe fragmente sunt subliniate, haşurate ca de programul unui computer, iar sursa lor reală apare scrisă pe margine.

Nu le-a ajuns că au trimis în toată școala scrisorile mele de iubire private? Zadie trebuia s-o facă și pe asta, nu? Am senzația că cineva a scobit o gaură prin mijlocul meu. De parcă n-ar mai fi acolo decât spațiu. Și totuși, cumva, rămân dreaptă.

— Amelia, *te rog*, spune-mi ce se întâmplă. Dacă nu-mi dai nicio explicație, va trebui să-i spun despre asta domnului Woodhouse, pentru că este o încălcare a regulamentului. Și nu vreau să fac asta, crede-mă. Dar îmi voi pierde slujba dacă nu o fac. Dacă-mi explici, poate că găsesc o portiță de scăpare pentru amândouă. Asta nu

eşti tu, Amelia. Ştiu că nu. Amelia, uită-te la mine.

Scutur din cap şi nu ridic privirea. Gata. Maggies au câştigat până la urmă. Zadie a vrut să-mi distrugă viaţa şi a reuşit. Acum nu mai pot decât să accept înfrângerea. Să mă întind pe podeaua clasei şi să aştept să-mi care cineva cadavrul afară de aici.

Amelia

24 OCTOMBRIE, 12 02

AMELIA
te rog spune-mi k ești p drum
BEN
nu promit, dar încerc
AMELIA
te rog, te rog, am nevoie de tine
BEN
încerc...
AMELIA
asta-i tot? încerci? eu îți spun că am nevoie de tine și asta-i tot? WTF? acum mă mai și minți?
BEN
hopa, cum adică te mint? am spus că o să încerc; atât am spus. nu pot să-i zic lui taica-meu să se ducă dracului
AMELIA
scuze, ai dreptate; se întâmplă kkturi nasoale
BEN
ce?
AMELIA
maggies au făcut ceva cu lucrarea mea de Engleză; acum cică am copiat
BEN
ce au făcut cu ea?
AMELIA
NUSH
BEN
dă-le-n mă-sa de scârbe; aș vrea să fiu acolo ca să te ajut

AMELIA

nu vreau să ai necazuri cu tatăl tău

BEN

ești mai importantă decât faptul că taică-meu o să se supere puțin; ești mai importantă decât multe chestii

AMELIA

ms :). aveam nevoie de asta.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Singură, condamnată, părăsită, ca toți cei pe cale să moară singuri, există un lux în asta, o izolare plină de sublim; o libertate pe care cei legați nu o cunosc nicicând." Virginia Woolf, Doamna Dalloway

George McDonnell
zi după mine: Lexapro

Kate

19 OCTOMBRIE 1997, 3:56 AM

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Subiect: O ultimă încercare...

Bună, Katie,
M-am gândit să mai dau o strigare înainte să pornesc spre sălbăticie... Sper că eşti bine. Şi nu-ţi face griji, dacă nu scrii înapoi n-o să mă apuc să te urmăresc şi să devin un ciudat. Chiar aş înţelege. Doar ia-o uşurel şi ai grijă. Şi, dacă ajungi vreodată în partea asta a lumii, caută-mă.
O să ţin ochii deschişi şi lumina aprinsă.

pace,
Rowan

20 OCTOMBRIE 1997, 9:15 AM

Către: rowan627@aol.com
De la: Kate Baron
Re: O ultimă încercare...

Rowan,
Îmi pare rău că n-am ţinut legătura. Dar îţi mulţumesc că mi-ai scris. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi să stăm de vorbă. Dar în viaţa mea s-a întâmplat ceva. Ceva neaşteptat. În orice caz, asta a schimbat multe lucruri în ceea ce mă priveşte. Am nevoie de nişte timp în care să mă ocup de mine.

Îți doresc tot binele din lume. Ești un suflet minuat. Și mă consider norocoasă că am avut ocazia să te cunosc.

Xo,
Katie

Kate

29 NOIEMBRIE

Kate se aşeză pe o bancă jilavă din parc, vizavi de 5th Avenue, numărul 968. Deja se întunecase, era trecut de opt seara. Poate că marginea parcului nu era cel mai sigur loc în care să se afle noaptea, dar era ferit şi de acolo vedea bine intrarea în clădire. Kate nu era sigură ce vrea să facă. Deşi, încă de când Lew o instruise să rămână acasă, ştia că o să-l dezamăgească iar.

După câteva minute, traversa şi un portar înalt şi elegant îi făcea semn să intre în hol; preţ de o clipă, asta o făcu să creadă că ar putea urca fără să mai dea cuiva vreo explicaţie. Îi trecu repede.

— La ce apartament? întrebă portarul, făcând-o pe Kate să se oprească în timp ce el se îndrepta spre telefon.

Brusc, Kate se simţi vinovată.

— Ah. Şase C?

Portarul o privi pieziş, apoi ridică receptorul şi formă un număr.

— Numele?

— Poftim?

— *Numele* dumneavoastră.

Portarul lungi cuvântul. Părea că deja se gândeşte s-o arunce înapoi, în stradă.

Poate că aşa ar fi fost cel mai bine. Pentru că, ce ar

face Kate odată ajunsă sus? Ar cere să discute cu băiatul ăsta, cu Ben?

Ce-ar face dacă i s-ar spune că acolo nu locuieşte niciun Ben? Nu că ar mai conta. În secunda în care portarului aveau să-i răspundă locatarii apartamentului 6C şi să-i spună că habar n-au cine e ea, singurul loc în care avea să fie trimisă era acasă.

— Kate Baron, spuse ea, cu un zâmbet forţat. Ăsta e numele meu, Kate Baron.

Portarul nu păru convins de proaspăt regăsita ei încredere. Rămase cu ochii pe ea cât vorbi cu cel care-i răspunsese la telefon, anunţându-i sosirea.

— OK, spuse el, coborând privirea. Da, da, am înţeles.

Kate îşi ţinu răsuflarea, pregătindu-se să îndure umilinţa de a fi alungată. Dar asta ar fi şi o uşurare, într-un fel. O intervenţie a sorţii, care s-o salveze de ea însăşi. Însă portarul îi făcu semn spre capătul holului.

— Luaţi ultimul lift.

Inima lui Kate bubuia când uşile ornate ale liftului se deschiseră către un hol luxos. Când păşi afară din cuşca metalică, văzu că deasupra unui scrin atârna o uriaşă oglindă cu ramă aurită. Kate îşi zări imaginea reflectată. Faţa îi era cenuşie şi suptă, părul tern. Oare de când fusese într-o atât de evidentă degradare? De la moartea Ameliei? De şi mai mult timp?

Poate că durerea îi afectase şi creierul, pentru că nu era deloc bine ce făcea – faptul că se ducea la uşa lui Ben. Cândva, era o persoană raţională. În adâncul fiinţei ei, încă mai era. Ştia că eleganţa apartamentului nu excludea posibilitatea ca acolo să locuiască un psihopat. Kate avea nevoie de Lew. N-avea ce căuta aici. Deloc. Era neproductiv şi inutil.

Kate se întoarse și apăsă pe butonul liftului. Din fericire, ușile lui alunecară imediat într-o parte. Era cât pe ce să intre, când auzi ușa apartamentului deschizându-se.

— Kate? o strigă o voce de femeie. Ce faci?

Când se întoarse, o văzu pe Vera în capătului holului lung; înaltă și în formă perfectă, îmbrăcată în maiou și colanți, cu părul lung și negru prins pe ceafă, într-o coadă de cal. Porni desculță spre Kate. Mandibula ei frumoasă și puternică era împinsă într-o parte, iar ochii mari, căprui, se îngustaseră de grijă.

Vera. Jeremy. Apartamentul lor cel nou. Acela în care Kate nu fusese niciodată.

Mesajele veniseră de la unul dintre fiii lui Jeremy. Probabil că Amelia îl întâlnise pe unul din ei pe undeva. Lumea școlilor private din Manhattan și Brooklyn nu era mare. Puteau să se fi intersectat și la picnicul firmei, cu un an în urmă. Dar de ce să fi mințit unul dintre fiii lui Jeremy despre identitatea lui?

— Ești bine, dragă? întrebă Vera, cu voce blândă.

Era chiar în fața lui Kate acum, cu mâna pe brațul ei.

Kate dădu din cap prea tare și prea mult. Nu-și amintea ca Jeremy să fi spus vreodată că are un fiu gay, dar poate că nu era ceva ce să spună, pur și simplu. Sau, ca și ea, poate că nu știa.

— Trebuie să-ți spun că nu arăți prea bine, spuse Vera și o conduse pe Kate spre apartament. Hai înăuntru, să stai puțin. Îți aduc un pahar cu apă.

Vera deschise ușa și pătrunseră în livingul imens. Un perete uriaș de geamuri se deschidea deasupra întunericului din parc; în depărtare se zăreau luminile din Upper West Side. Într-un capăt, un șemineu delimita zona de luat masa; în celălalt, era un pian de concert. Între ele, suficient loc să joci baschet și doar jumătate din câtă

mobilă ar fi fost necesară pentru acel spațiu.

— Hai să stăm în bucătărie, spuse Vera. E mai comod acolo. Aici e șantier.

— Uitasem că v-ați mutat, spuse Kate și se așeză pe unul dintre scaunele înalte înșirate pe lângă enorma insulă de granit din bucătăria spațioasă.

Nu era sigură că poate să stea de vorbă cu Vera. Nici nu știa dacă Vera apucase să citească articolul din *insidethelaw* și, în cazul în care o făcuse, dacă legase povestea de acolo de Kate.

— Știi, uneori aș vrea să uit și eu că ne-am mutat, spuse Vera. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar câteodată mare e, totuși, prea mare. Jeremy! strigă ea, ridicând bărbia, apoi îi zâmbi iar lui Kate. S-a dus să se schimbe. Vine imediat.

— Oh, îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Kate. Știu că e târziu.

Vocea ei era cu puțin mai mult decât o șoaptă. Îi venea greu să vorbească, se simțea aproape gâtuită. Vera dădu din mână:

— Te rog. Având în vedere până la ce ore vă ține Jeremy la serviciu, nu strică să mai fie și el deranjat din când în când.

— Mulțumesc pentru apă, spuse Kate, în speranța de a devia conversația de la Jeremy.

Ar fi vrut să iasă atunci, pe loc, din apartament, dar nu era în stare să găsească o scuză pentru apariția ei, dărămite pentru o plecare intempestivă.

— Mă simțeam cam ametită.

— Nu-i de mirare, spuse Vera. Când mi-a zis Jeremy că te-ai întors deja la muncă – făcu un gest cum că rămăsese mută. Stai, scuze, nu, ar trebui să-mi văd de ale

mele. Aşa că voi încerca să-mi ţin gura în continuare. Doar ai grijă să nu exagerezi. Ţi-o spune o femeie care a participat la un semi-maraton la şase săptămâni după ce născuse; iar a doua zi după asta a pledat la Curtea de Apel. Distragerea atenţiei e cel mai bun medicament. Înţeleg.

Se opri şi păru să se întristeze:

— Dar sunt lucruri de care nu poţi fugi, oricât de repede ai da din picioare.

Jeremy apăru chiar atunci în uşă. Era palid. *Încetează*, ar fi vrut Kate să-i strige. *Pari vinovat*.

— Am o oră de Bikram în seara asta, spuse Vera. Vă descurcaţi fără mine?

Kate se încordă o clipă, dar Jeremy se grăbi să umple liniştea stânjenitoare.

— Da, du-te, du-te, spuse el, sărutând-o pe Vera. Kate are nevoie doar să-i semnez ceva.

Vera păru să accepte răspunsul, deşi Kate apăruse la uşa lor cu mâna goală. Vera o bătu uşor pe Kate pe mână în drum spre uşă:

— Ai grijă de tine, îi spuse. Şi încearcă să nu te grăbeşti. Munca nu pleacă nicăieri, să ştii.

După plecarea Verei, Jeremy se întoarse în living. Îşi turnă puţină tărie la barul lipit de peretele dinspre bucătăria deschisă. Whiskey sau scotch, ceva de culoarea chihlimbarului. Îi oferi un pahar şi lui Kate, dar ea refuză cu un gest. Jeremy se trânti greoi pe canapea, cu capul sprijinit în mână. Răsuflă zgomotos de câteva ori.

— Încă nu ştie? întrebă Kate.

Jeremy scutură din cap.

— Nu eram sigur până acum. S-a purtat mai ciudat, cel puţin aşa mi s-a părut. Probabil că într-adevăr mi s-a

părut. Asta dacă nu cumva are de gând să vină înapoi cu un pistol.

Kate se holbă la el, încremenită.

— Glumesc, spuse Jeremy.

— Mor de râs, răspunse ea, plat.

El ridică din umeri:

— Vrei, te rog, să te așezi? Mă agiți.

Kate se puse pe marginea măsuței de cafea tapițate despre care nici măcar nu era sigură că e destinată șederii.

— Habar n-aveam că asta e casa ta, spuse ea.

— Cum adică?

Jeremy își goli paharul și îl puse pe măsuță.

— Ai bătut așa, din întâmplare, la ușa apartamentului nostru?

— Am venit special la apartamentul ăsta. Doar că nu știam cine locuiește aici.

Kate încă încerca să înțeleagă. Dacă unul dintre fiii lui Jeremy se dăduse drept Ben, asta însemna – cel puțin teoretic – că putea să fi avut de-a face cu ceea ce i se întâmplase Ameliei pe acoperiș. Cum putea Kate să-i spună lui Jeremy că unul dintre băieții lui era Ben, fără să pară că îi acuză unul dintre copii că i-a rănit, poate chiar ucis, copilul ei? Oricum nu gândea asta cu adevărat. Credea că Maggies sunt de vină. Totuși, așa cum spusese Lew, Ben – oricine ar fi el – mințise. Kate voia să știe de ce.

— Nu pricep ce spui, Kate, zise Jeremy, epuizat. Nu poți să-mi zici, pur și simplu, ce se-ntâmplă?

— Amelia era prietenă cu un băiat, începu ea, prudentă. Aparent, un alt participant la programul de vară de la Princeton. Prietenia lor consta mai degrabă în mesaje și e-mailuri, chestii de genul ăsta. Păreau apropiați. Am tot încercat să dau de el. Nu pentru că ar fi făcut ceva rău, ci pentru că, poate, știe ceva. I-a spus Ameliei

că locuiește în Albany și că îl cheamă Ben, dar poliția a localizat aici sursa mesajelor.

Kate se opri și respiră adânc:

— Locuiește aici, Jeremy, în apartamentul ăsta. Unul dintre băieții tăi i-a trimis mesaje Ameliei, probabil.

Jeremy închise ochii și își sprijini fruntea în mâini. Rămase așa o vreme, fără să se miște. În cele din urmă, începu să dea din cap. Chiar avea de gând s-o contrazică? Să spună că n-a fost unul dintre fiii lui? Poate că înțelesese greșit; în ciuda lămuririlor venite de la Kate, poate că el credea că ea îl acuză pe unul din băieți de ceva cumplit.

— Jeremy, nu spun că au făcut ceva rău. Ben i-a fost un prieten bun Ameliei. Chiar foarte...

— N-a fost unul din băieți.

Jeremy spusese asta foarte încet. Când ridică privirea, avea ochii umezi:

— Am fost eu.

— Ce? sări Kate și țâșni direct în picioare. Ce vrei să spui?

— Eu i-am scris Ameliei. *Eu* eram Ben, Kate.

— Nu.

Kate scutură din cap. Nu se putea una ca asta. Existau multe explicații pentru multe lucruri, dar un singur motiv pentru care un bărbat în toată firea ar coresponda online cu o adolescentă, după care ar minți în legătură cu identitatea lui.

— Nu.

Kate își aminti atunci cum, nu demult, ea și Amelia dăduseră peste Jeremy la birou într-o sâmbătă. Își aminti interesul lui ciudat pentru Amelia, felul în care se uita la ea și se minuna ce mare a crescut. La momentul respectiv, Kate își spusese că Jeremy se străduia pur și simplu să pară *interesat* în general. Acum, gândul îi provoca greață.

— N-ar fi trebuit s-o mint, continuă Jeremy, aproape în şoaptă; se uita în jos şi dădea din cap. Am greşit, doar că... Atunci când am scris scrisoarea de recomandare pentru Princeton, m-am tot gândit la Amelia şi la ce persoană minunată a devenit. Voiam ocazia s-o cunosc, măcar puţin, şi m-am gândit că aş putea s-o fac fără ca asta să coste pe cineva. Deja aveam adresa ei de e-mail de când îi scrisesem recomandarea. Nu trebuia decât să creez o adresă de e-mail pe numele unui puşti, să fac rost de un abonament de voce cu prefix de Albany şi să-mi inventez o poveste pentru personaj, şi gata. Poate că a fost egoist din partea mea, dar n-am putut să mă abţin.

— N-ai putut să te abţii?!

Lui Kate îi tremura vocea. Faţa îi luase foc. Abia se ţinea să nu tragă cea mai rea concluzie; una inevitabilă. Dar nu reuşea. Mintea deja îi pornise într-acolo.

— Era *fiica mea*, Jeremy. Era *o copilă*.

Faţa lui Jeremy deveni pământie, iar în ochi i se citea panica.

— Stai puţin, Kate. Doar nu crezi că... Pot să-ţi expl...

— Nu. De data asta nu te scoţi cu farmecul. N-o să te las. Aşa reuşeşti, mai nou, să fii un soţ model? strigă ea, aproape împungându-l cu degetul. Le dai mesaje adolescentelor, în loc să te culci cu alte femei? Sau mesajele sunt doar începutul? Chiar aveai de gând să te-ntâlneşti cu Amelia?

— Kate, serios, e ridico...

— Ce i-ai făcut, nenorocitule? urlă Kate, aruncându-se spre el.

— Ce *i-am făcut*? Eşti nebună? Încercam *s-o ajut*!

Jeremy ridică mâinile, să-şi apere faţa, apoi continuă:

— Oricum, nu m-am întâlnit cu ea. Adică... M-am...

m-am gândit să mă văd cu ea și să-i spun adevărul. Dar nu știam dacă am dreptul să iau decizia asta, așa că i-am devenit prieten. De ce crezi că i-am spus că-s *gay*? Voiam să mă asigur că nu se ajunge la nimic aiurea. Mă rog, asta n-a mai contat, după ce a apărut Dylan și s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Mă bucur doar că i-am fost alături când Magpies i-au făcut toate mizeriile alea.

Kate simți că i se face rău:

— Doamne, Dumnezeule. *Știai*. Tu știai, fir-ar... Ți-a spus ce-i făceau fetele alea și tu nu ai oprit toată povestea? Puteai *să spui* cuiva. *Să faci* ceva.

— O zici de parcă ar fi fost așa de simplu. Totul ar fi ieșit la iveală, Kate. Sunt sigur că nu-ți doreai așa ceva. Altfel nu te-ai fi străduit atât să ascunzi adevărul.

De-acum, părea că și Jeremy se enervase. *Adevărul*. Era a doua oară când spunea asta. Kate nu era sigură că vrea să afle la ce se referă.

— Mă rog, să știi că m-am gândit să-ți povestesc ție atunci când lucrurile au luat-o razna cu fetele alea. Dar ea mi-a spus că e OK. Apoi, dintr-odată, în acea ultimă zi...

Coborî privirea:

— Acum, că s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat... Kate, n-ai idee cât îmi doresc să fi făcut ceva.

— Te-ai dus să te vezi cu Amelia în ziua aia? În mesaje ziceai că te duci.

Kate pusese întrebarea așteptându-se la ce era mai rău. Jeremy mințise în legătură cu atât de multe lucruri... Poate că mai avea și alte minciuni. Poate că era vorba despre ceva mai cumplit decât își putea ea imagina.

— Nu, Kate, ți-o zic *pentru a doua oară*.

În vocea lui nu era furie, doar resemnare. Știa exact de ce îl acuză Kate și părea absolut înfrânt:

— Toată ziua am fost la birou, cu trei asociați. Poți să verifici dacă vrei. Ziceai că ai citit mesajele; la sfârșit am scris că nu vin.

— Încă nu le-am parcurs pe toate! țipă Kate.

— Tată? Ești bine?

Vocea venise dinspre ușă. Unul dintre fiii lui Jeremy stătea acolo, cu o față frumoasă, copilăroasă și speriată.

Jeremy se îndreptă brusc și zâmbi atât de repede și de convingător, încât lui Kate i se făcu pielea de găină.

— Da, da, Andrew. Sunt în regulă. Avem o problemă cu un caz, nu-ți face griji. Întoarce-te la temele tale, o să vorbim mai încet.

— OK, ne vedem mai târziu, spuse Andrew, nu prea convins.

Zăbovi o clipă cu privirea asupra lui Kate, apoi porni încet spre camera lui.

— Da, da, Drew, zise Jeremy. Ne vedem mai târziu.

Rămaseră nemișcați și tăcuți multă vreme după ce fiul lui Jeremy dispăru din încăpere. Kate nu realizase că și copiii lui erau acasă. Oricât de mult și-ar fi dorit să mai urle puțin la el, nu putea face asta cu ei acolo. Pe băieții lui Jeremy îi aștepta deja multă durere. Odată ce Vera avea să afle, în sfârșit, despre postările de pe *insidethelaw* – ceea ce avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu – era imposibil să rămână cu Jeremy. Nu era genul de femeie care să tolereze trădarea. În plus, mai erau căi prin care să afle dacă Jeremy spunea adevărul. Îi putea suna pe acei asociați, o putea întreba pe secretara lui. Și mai bine, Kate îl putea trimite pe Lew. Dar era ceva ce trebuia să afle.

— Ce adevăr am ascuns? întrebă ea.

Încă o zgândărea să știe la ce se referise Jeremy.

— Ce? întrebă el, rănit și confuz.

— Ai spus că m-am străduit să „ascund adevărul" Adevărul despre ce?

— Haide, Kate. Știam. Știam de ani întregi, spuse el, în cele din urmă.

— Ce știai? sări ea, deși încerca din răsputeri să se stăpânească. Ce știai? Că era o fată încrezătoare? Că era...

— Că era a mea, spuse Jeremy, uitându-se drept la Kate. Știam că Amelia era fiica mea.

Kate se înecă.

— A ta? Amelia *nu era* fiica ta, Jeremy.

— Perioada se potrivește perfect, spuse el, ca și cum ea ar fi refuzat să recunoască.

Dar cum de îndrăznea el să o revendice pe Amelia, de parcă fata ar fi fost încă un lucru care i se cuvenea?

— Glumești, așa-i?

Kate nu voia să poarte discuția asta cu el. Ea știa ce știa, iar delirul lui Jeremy n-avea nicio legătură.

— Ne-am culcat împreună *o dată*, Jeremy. O singură dată. Și nu erai singurul care se culca și cu alte persoane. Crede-mă, Amelia nu era fiica ta. Știu cine e tatăl ei, și acela nu ești tu.

Jeremy dădea din cap. Nu părea să asculte niciun cuvânt din cele spuse de Kate:

— De îndată ce am aflat că ești însărcinată, am început să-mi pun întrebări, normal. Dar, după ce ochii Ameliei s-au schimbat încă de când era copil, atunci am fost sigur.

— Jeremy, oprește-te.

Vocea lui Kate era ascuțită și tremura. Știa ce știa; atunci de ce începea să intre în panică?

— Vorbesc serios. Oprește-te.

— Hai, Kate.

Ochii lui Jeremy erau limpezi, lipsiți de vinovăție.

Vocea îi era complet calmă. Poate că se înșela, dar bărbatul era convins că Amelia era fiica lui. Își trecu o mână prin părul cărunt și înclină capul spre Kate ca și cum ar fi vrut să demonstreze ceva:

— Uită-te la mine. N-ai cum să-mi spui că nu le-ai pus cap la cap. Părul meu, ochii ei...

Părul lui? Jeremy fusese mereu cărunt, așa îl cunoscuse. Avea aproape patruzeci de ani când se întâlniseră prima oară, prea tânăr ca să-i fi albit complet părul, dar nu era chiar absurd să fie așa.

— Nu știu ce crezi tu că știi, Jeremy, răsuflă Kate. Dar te înșeli.

Trebuia să plece, înainte să spună mai multe.

— N-am știut că am sindromul Waardenburg până când n-am albit în anul I de facultate. Dar în cazul Ameliei sigur ai știut imediat ce i s-a schimbat culoarea ochilor.

Avea dreptate în privința asta. Amelia fusese diagnosticată cu sindromul Waardenburg când avea zece luni, imediat ce ochii îi deveniseră, din gri-albăstrui, unul albastru și celălalt căprui. Era o boală genetică, iar Kate nu era purtătoare. Își făcuse testele. Presupusese că Daniel avea gena și că, în cazul lui, boala se manifestase într-unul din miliardele de feluri mai puțin vizibile în care sindromul își putea face simțită prezența. Oricum nu abordaseră niciodată subiectul. Asta ar fi însemnat să discute despre Amelia.

Lui Kate îi transpiraseră palmele, iar mâinile îi tremurau. Și ce dacă Jeremy avea aceeași boală? Poate că era o coincidență. Asta trebuia să fie. Făcuse sex cu Daniel de zeci de ori, iar cu Jeremy o singură dată.

Nu. Jeremy nu avea cum să rescrie istoria. Nu-i fusese ușor, dar Kate acceptase până la urmă faptul că Daniel

era tatăl Ameliei. Era unul dintre lucrurile care îi defineau viața. Amelia fusese concepută cu un bărbat pentru care Kate nu avea cine știe ce considerație, așa că o ferise pe fată de a-l cunoaște. Iar sexul fusese agresiv și dur. Amelia fusese concepută din opusul iubirii. Iar ea făcuse un lucru nobil protejându-și fiica de această informație, de a cunoaște un tată care nu valora nici cât o părticică din cât avea ea să valoreze, ca adult.

În primul rând, Kate se culcase cu Daniel într-o încercare prostească de a sufoca vinovăția pe care o simțea pentru aventura de-o noapte cu Jeremy, cu care se culcase... De ce? După atâția ani, tot nu știa clar. Ca să treacă peste faptul că îl pierduse pe Seth? Pentru că se simțea singură? Pentru că o cucerise șarmul lui Jeremy? Pentru că o făcuse să se simtă specială preț de câteva ore? Cu siguranță nu gândise limpede, ca dovadă că – pe lângă toate celelalte decizii stupide – nu avusese grijă să folosească diafragma în perioada respectivă. Luase alte măsuri de precauție, unele despre care un elev de clasa a șaptea nu foarte atent la ora de igienă ar fi știut că sunt departe de a fi sigure.

— Am făcut multe greșeli, Kate, spuse Jeremy. Dar jur că încercam s-o ajut pe Amelia. Trebuie să mă crezi. Am crezut că pot să-i fiu prieten, chiar dacă nu avea să afle niciodată că sunt tatăl ei. Acum îmi doresc să-i fi spus, pur și simplu.

— Nu, spuse Kate.

Începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele. Pași până când se lovi de peretele din spatele ei:

— Oprește-te. Eu n-o să...

Scutură din cap:

— Trebuie să plec.

Kate se uită în dreapta, apoi în stânga. Unde dispăruse

ușa de la intrare? Simțea că s-a scufundat într-un labirint imposibil. În toți acești ani, Kate fusese foarte sigură că știe cine e tatăl Ameliei și de ce mințise în legătură cu el. O protejase pe Amelia. Dar acum avea impresia că singura persoană pe care o protejase cu minciunile ei fusese Jeremy. Și, firește, ea însăși.

— Kate, trebuie să vorbim despre asta.

— Nu, nu trebuie. Niciodată, spuse Kate. Trebuie să... nu mai pot să stau aici.

— Daniel știe despre noi, Kate. A sunat mai devreme de la aeroport să-mi spună că e în drum spre Scoția și să se laude că el le-a dat pontul celor de la *insidethelaw*. Era așa de beat, că abia înțelegeam ce spune, dar am reușit să pricep că a primit la rândul lui pontul de la cineva, pe e-mail. Zicea că acum câteva luni. Habar n-am de la cine. Se pare că ce l-a stârnit să facă asta a fost faptul că ți-am dat ție dosarul Associated Mutual Bank – care oricum era al tău. Eu, unul, cred că nu i-a prins chiar rău să accepte să fie partener senior la Meyer&Jenkins.

Jeremy dădu din cap, dezgustat:

— Daniel mi-a spus și despre voi doi, Kate. Nu știam. Și trebuie să spun că m-am simțit ca un dobitoc.

Jeremy chiar avea tupeul să pară rănit.

— Mă bucur, spuse Kate, încet.

Apoi se aruncă înainte, rugându-se ca ușa apartamentului să fie în acea direcție.

— Era și timpul ca ceva să te facă să te simți ca un dobitoc, adăugă ea.

— Kate, stai, strigă Jeremy după ea. Trebuie să ne gândim ce facem. Și mai e ceva ce trebuie să știi. Despre Amelia.

— Nu vreau să mai știu nimic, spuse Kate, grăbind pasul pe hol, cu inima bubuindu-i și cu lacrimi în ochi.

Lasă-mă în pace.

— Kate! mai strigă el o dată, chiar când ea se năpustea pe uşă afară. Tot mai trebuie să vorbim. Mai am ceva să-ţi spun. E important. E despre altă fată de la Grace Hall!

Amelia

24 OCTOMBRIE, 1:47 PM

AMELIA
unde ești? T rog nu mi spune k mi ai dat țeapă.
BEN
scuze. sunt de kkt. dar n-o să ajung.
AMELIA
pe bune?
BEN
tata e praf. dacă plec mă omoară. dar nu mă urî, ok. Pt că eu te iubesc.
AMELIA
e ok. înțeleg. asta nu e problema ta. și eu te iubesc.
BEN
mă simt ca ultimul dobitoc. promite-mi că o să fii ok.
AMELIA
promit. o să fiu ok.
BEN
nu le lăsa pe nebunele alea să te doboare. ești prea tare. în plus, mă ai pe mine.
AMELIA
xoxo

24 OCTOMBRIE, 1:49 PM

SYLVIA
unde ești?
AMELIA
biroul lui Woodhouse

SYLVIA
de ce?
AMELIA
copiat
SYLVIA
cine a copiat?
AMELIA
cică eu
SYLVIA
WTF?! OK m-am săturat de rahatul ăsta. stai acolo. vin să te iau.

Amelia

24 OCTOMBRIE

Tresar și îndes telefonul înapoi în geantă când Woodhouse deschide ușa.

— O să mă prefac că n-am văzut asta, spune el în timp ce ocolește biroul.

Are în mână un dosar și îi lovește ușor marginea, ca și cum ar fi o riglă cu care ar avea de gând să mă plesnească peste degete. Trântește dosarul pe mijlocul biroului său gol și curat. Apoi se așază cu brațele încrucișate. Pare foarte supărat. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Deci, Amelia.

— Deci.

— Liv și cu mine credem că trebuie să existe o explicație logică, poate chiar scuzabilă, pentru plagiatul din lucrarea ta.

Spune asta pe un ton de *între noi, prietenii*. E enervant, pentru că, dacă am fi fost cu adevărat prieteni, n-aș sta acum în biroul lui.

— Și mai cred că explicația are legătură cu Magpies. Nu trebuie decât să-mi spui adevărul, Amelia. Atunci o să putem lămuri asta împreună.

— Corect. E super ușor.

Woodhouse se uită la mine îngrijorat, parcă și dezamăgit; își duce arătătorul la buze și mă fixează îndelung.

— Amelia, nu spun că e ușor. Niciodată nu e ușor să iei atitudine. Dar mă voi asigura că ești protejată. Îți dau cuvântul meu. Dar totul începe de la tine, Amelia. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— N-am copiat la lucrare. Asta e tot ce știu.

— Lucrarea ta a fost predată prin sistemul de e-mail. Chiar Liv a verificat lucrarea aia prin programul anti-plagiat.

Domnul Woodhouse își freacă fruntea și parcă toată fața i se boțește brusc.

Desigur, faptul că a verificat-o Liv o scoate din ecuație pe Bethany și faptul că ea a deschis e-mailurile prima, așa că putea să facă orice cu ele, inclusiv să schimbe lucrările anexate. Dar n-am cum să-i spun asta domnului Woodhouse și să pornesc pe panta aia. Pentru că ar însemna să le pârăsc pe Maggies. Și Sylvia ar plăti pentru asta.

Ridic din umeri:

— Atunci nu știu ce să vă zic.

Par zeflemitoare, dar n-am ce face. E așa de nedrept și de ridicol...

— N-am copiat, iar aia nu este lucrarea mea. Nu mai am nimic de adăugat. Deci pot să plec?

— Nu, Amelia, nu poți să pleci. Nu e ca vaselina de pe clanță. Plagiatul nu e ceva ce putem trece cu vederea, oricât de valoroasă ai fi pentru comunitatea Grace Hall. Este o încălcare a regulamentului școlii, Amelia. Ne putem pierde acreditarea dacă se află că nu am acționat corespunzător. Deja au fost multe plângeri anul acesta cu privire la alocările de fonduri pentru performerii academici.

— Performeri academici? Asta sună ca o boală.

— Asta nu e o glumă, Amelia! strigă Woodhouse și mă sperie mai să fac pe mine.

E roșu la față. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— S-ar putea să trebuiască să te eliminăm dacă nu poți explica ce s-a întâmplat. Atât e de grav. Hai odată, lasă-mă să te ajut!

Inspir adânc și închid ochii. Rămân cu ei așa, închiși, de parcă pe interiorul pleoapelor ar sta scris secretul salvării mele.

— Nu pot.

Woodhouse răsuflă zgomotos.

— Îți pot da câteva zile ca să te gândești la asta, Amelia. Dar, între timp, n-am de ales: trebuie să te exmatriculez pe loc. Nu e negociabil. Mama ta e deja pe drum, o să te ia acasă.

— Pe bune? Ați sunat-o pe mama la serviciu ca s-o chemați aici? Acum?

Nu mă pot gândi decât la costumul cu care era îmbrăcată. Sunt sigură că ratează ceva important dacă vine să mă ia. Asta mă face să mă simt prost și mă înfurie foarte, foarte tare.

— Nu puteți să mă exmatriculați la sfârșitul zilei?

— Nu, Amelia, nu putem. Și, cât te gândești la ce vrei să faci, ar trebui să ții seama de faptul că exmatricularea nu e ceva ce universitățile din prima ligă trec cu vederea. Nici măcar dacă se-ntâmplă în al doilea an de liceu.

Woodhouse pare chiar mai supărat decât mine.

— S-ar putea să-ți fie retrasă bursa. Nu știu.

— Super.

Brusc, simt că-mi vine să plâng. Zadie mi-a luat-o întâi pe Dylan; acum o să-mi ia și viitorul.

— Amelia, îți dau o ultimă șansă. Ai *ceva* să-mi zici?

— Aia *nu e* lucrarea mea! urlu cât pot de tare, cu voce spartă.

Woodhouse nici nu tresare. În schimb, se uită super ostentativ la numele de pe prima pagină:

— Aici e scris numele tău, Amelia, spune el, încet. Dacă nu-mi spui mai mult, asta e singura informație pe care o am.

Nu-mi place cum se uită la mine, ca și cum aș fi o uriașă dezamăgire. O hoață. O mincinoasă. Ca și cum ar trebui să-mi fie rușine. Dar nu mi-e rușine. N-am greșit cu nimic și n-am de gând să mă simt prost pentru că nu vreau să fiu pârâcioasa școlii sau ceva. Oricum, singurul motiv pentru care nu pot să fac asta e Sylvia. M-aș simți senzațional să le dau în gât pe Maggies, dar numai până când ar ataca-o pe ea. Și, în cazul Sylviei, aveau enorm de multă muniție cu care s-o umilească public. Oricât de mult o făcea Sylvia pe dura, n-ar putea supraviețui la așa ceva. După ce s-a întâmplat cu ea anul trecut, uneori îmi fac griji dacă ar supraviețui, punct.

N-am de gând să le pârăsc pe Maggies și să risc să i se întâmple Sylviei ceva. Nu pot. Oricum nu e treaba mea. Dacă școala vrea să scape de Maggies, poate s-o facă. Din câte mi-am dat seama, Woodhouse le-a identificat deja pe multe dintre ele. Ce nevoie are de mine? Mă uit fix la el, încercând să-mi forțez ochii să-i străpungă fața, dar ei nu fac decât să izvorască lacrimi.

Nu mă ajută nici golul din stomac. Oricât încerc să-l înăbuș, e tot acolo, mâncându-mă pe dinăuntru. Adevărul, el este. Pentru că nu o protejez numai pe Sylvia, ci și pe Dylan. Undeva, în adâncul sufletului, chiar știu că Woodhouse ar avea grijă ca Sylvia să nu pățească nimic dacă le-aș da de gol pe Maggies. Dar nu știu clar ce s-ar întâmpla cu Dylan.

Totuși, chiar sunt dispusă să fiu exmatriculată pentru

ea? Așa cum Sylvia îmi tot spune, Dylan nu se poartă ca o persoană care ține la mine. Cum de mă pot preface că nu-i așa? Pentru că e fată? Pentru că o iubesc?

Iubesc. Brusc, cuvântul sună ciudat. De parcă l-aș pronunța greșit.

Nu, n-o să fac asta. N-o să fiu atât de penibilă. Sunt o elevă bună. Am muncit din greu toată viața mea. N-am de gând să arunc totul pe fereastră doar pentru o șansă de a mă împăca, poate, cu Dylan.

— Cred că știu ce s-a-ntâmplat, spun eu, în cele din urmă, cu voce mică și cu ochii coborâți la mâinile din poală.

Pot să fac asta. Pot.

Dar se aude o bătaie în ușă, înainte să apuc să mai zic ceva.

— Intră, spune Woodhouse, stresat.

Știe că eram gata să spun tot.

În ușă se ițește capul doamnei Pearl.

— Scuze de deranj, domnule Woodhouse, spune ea atât de lingușitor, că mi se face scârbă. Dar avem o problemă la cantină și mă tem că e nevoie de dumneavoastră.

— Nu te poți ocupa dumneata?

Directorul arată spre mine. E îngrijorat că m-aș putea răzgândi și are dreptate să creadă asta. Am acceptat să vorbesc, dar tot nu sunt convinsă.

— Nu vezi că stau de vorbă cu o elevă?

— Nu v-aș fi întrerupt dacă nu era ceva extrem de important, spune doamna Pearl, ușor iritată. O elevă a văzut un șobolan, unul mare. Și acum creatura e de negăsit.

— Și ce vrei să fac eu? Să-l vânez? Delia, chiar aveam o discuție importantă. De ce nu suni la întreținere?

Nu mai văzusem pe nimeni să-i vorbească așa doamnei Pearl. De parcă ar fi fost un necaz de care nu poți

scăpa. Îmi cam place.

— Din păcate, eleva respectivă refuză să se miște de acolo până când nu vorbește cu dumneavoastră personal, răspunde ea, și mai acră. Vă asigur că am încercat tot ce se putea. Sincer, e cam isterică și insistă să vorbească doar cu dumneavoastră.

Woodhouse închide ochii, apoi spune:

— OK. Amelia, revin imediat. Faci ceea ce trebuie, să știi. Rămâi aici.

Imediat ce se închide ușa în urma lor, primesc pe telefon o notificare de mesaj. Sper să fie Ben, care să mă anunțe că ajunge în Brooklyn, totuși. Încă visez să mă strecor afară și să mă întâlnesc cu el. Scot telefonul și mă uit după o ieșire pe unde să pot evada. Dar mesajul e de la Sylvia, nu de la Ben.

Fugi. Te acopăr eu.

Kate

30 NOIEMBRIE

— Îmi pare rău, repetă Kate.

Ea și cu Lew erau pe 8th Street, pe trotuarul impecabil din fața casei Carmon.

— Pur și simplu trebuia să merg. Știu că nu e o scuză, dar trebuia să văd cine e Ben, continuă ea.

— Hmm, spuse Lew. Ai mai zis asta.

Nici măcar n-o privea. Nu se uitase la ea de când Kate îi spusese că a mers la adresa lui Ben și l-a găsit acolo pe Jeremy.

— Până la urmă, e un lucru bun, nu?, încercă femeia. Măcar știm că Ben nu e implicat.

Îi era greu să se concentreze pe scuze, cu atât mai puțin să pară convingătoare; se simțea atât de vinovată și de zguduită, din atât de multe motive.

— Hmm, repetă Lew, neimpresionat.

Lui Kate îi părea bine că insistase asupra șocului pe care i-l pricinuise aflarea veștii că Jeremy era tatăl Ameliei. Bănuia că acesta era singurul motiv pentru care Lew nu se lua și mai tare de ea.

— Am primit un răspuns de la compania de telefonie, ca urmare a citației primite de la noi, spuse el, uitându-se în carnețel. Mesajele pe care le-ai primit despre tatăl Ameliei au venit de la un telefon înregistrat pe

numele Daniel Moore.

— Doamne, spuse Kate încet.

Dacă Daniel fusese suficient de furios cât să le vândă pontul celor de la *insidethelaw* – și putea fi identificat cu ușurință – nu era mare lucru pentru el să-i trimită lui Kate câteva mesaje anonime. Totuși, gândul că el fusese capabil să scrie asemenea răutăți o înfiora. Era mai mult decât umilirea publică a lui Jeremy. Erau amenințări.

— Totuși, de ce mi-ar scrie că Amelia n-a sărit?

— N-a scris. Primele două mesaje despre Amelia pe care le-ai primit au venit din altă parte. Aștept un telefon ca să aflu mai multe. Dar mesajele pe care Amelia le-a primit despre tatăl ei – Lew arătă cu bărbia spre casă – au venit toate de aici.

— Le-a trimis Zadie Goodwin?

— Așa cred, spuse el, uitându-se spre clădire. Nu știm sigur decât că au fost redirecționate printr-un computer din casa asta. Aici locuiesc mai multe persoane.

Se întoarse spre Kate și o privi pentru prima oară:

— Mai e ceva ce trebuie să știi. Băieții de la tehnic au mai descoperit niște mesaje în telefonul Ameliei. Unele șterse. Pe lângă ele, bilețelele alea par joacă de copii.

— Ce scrie în ele? Vreau să le văd, spuse Kate, răsucindu-se imediat spre el.

Lew scutură din cap:

— Niciun părinte n-ar trebui să vadă vreodată așa ceva.

Apăsară butonul soneriei și așteptară. Kate se uită cu ochii mijiți la fațada lucioasă, din sticlă și oțel, a fostei fabrici. Soarele urcase pe cer și se reflecta din ferestrele uriașe ale clădirii.

— Suntem siguri că asta e o singură casă? întrebă Lew.

— Așa cred, răspunse Kate, deși era enormă, chiar și față de vilele generoase din Park Slope. E o singură sonerie, spuse ea.

Lew mai sună de trei ori înainte ca cineva să întredeschidă ușa și să se uite la ei cu un ochi. Prin crăpătură, Kate zări o femeie minionă, care părea speriată.

Lew înclină capul, ca să-i prindă privirea:

— Am venit să vorbim cu Zadie Goodwin și părinții ei.

— Un moment, să verific, răspunse ea, cu un accent puternic dintr-o țară europeană.

Ochiul ițit prin crăpătură se îngustă, apoi femeia trânti ușa. Se redeschise imediat, iar în prag stătea un bărbat impozant, îmbrăcat într-un costum gri, elegant. Butonii strălucitori, de argint, aveau forma unor zaruri, iar pe mâna dreaptă purta un inel de prost gust, cu o piatră roșie în mijloc. Arăta bine, dar era prea frezat și prea bronzat; pe scurt, din toată înfățișarea lui mustea parvenitismul. Până și dinții îi erau prea albi și perfecți, ca ai cuiva care ar încerca să compenseze o viață întreagă de igienă dentară îndoielnică.

— Salutare, spuse el cu un zâmbet care oscila între prietenos și „duceți-vă dracului" Eu sunt Frank Carmon, cine sunteți?

— Eu sunt locotenent Thompson, iar lângă mine este Kate Baron, începu Lew. Am venit să-i punem fiicei dumneavoastră câteva întrebări despre Amelia Baron. A murit în urma unei căderi de pe acoperișul școlii Grace Hall. Era fiica lui Kate.

Carmon se încruntă și scutură din cap:

— Mare păcat. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă, îi spuse lui Kate, apoi se întoarse spre Lew: despre ce vreți să vorbiți cu Zadie a mea?

Zadie a mea. Ca și cum ar fi fost un bebeluș sau o păpușă de porțelan. Era straniu.

— Fetele erau împreună într-un fel de club, spuse Lew, pe un ton relaxat. Încercăm doar să adunăm informații despre starea de spirit a Ameliei din toate sursele cu putință.

Carmon se uită în zare, peste capetele lor și își trecu limba peste dinți. În cele din urmă, se întoarse spre femeia care deschisese prima dată ușa și care acum stătea în umbră, în spatele lui:

— Du-te și adu-o pe Zadie. Spune-i că e important.

Atunci deschise ușa și îi conduse în livingul spațios care includea și zona de luat masa, și bucătăria, care avea geamuri din tavan până-n podea. Carmon luă un pahar de pe blatul din granit, altminteri gol.

— Ceva de băut? întrebă el.

— Nu, mulțumim, răspunse Lew. Ați lucrat aici, în cartier, la Secția 78, nu?

Carmon râse și își scuturâ niște scame invizibile de pe pantaloni.

— Da, preț de vreo cinci minute, acum un milion de ani, spuse el. Înainte să-mi dau seama că există modalități de a-ți câștiga existența mai ușoare decât cele care presupun să fii împușcat.

— S-ar părea că ați avut dreptate, spuse Lew, gesticulând spre casă. Nu știu dacă e mai ușor, dar sigur se plătește mai bine.

— Până acum nu mă plâng, spuse Carmon făcând cu ochiul și sorbind din băutură.

— Faceți multe angajări de la Secția 78?

Carmon se uită fix la Lew, apoi zâmbi.

— Câteva.

— Inclusiv detectivul Molina?

— Nu mă mai implic direct în angajări de ceva vreme, spuse Carmon, plat. Am oameni care se ocupă de asta.

— Lui Molina îi fusese încredințat cazul Ameliei Baron. Se pare că a luat-o pe niște scurtături – să fiu blând – ca să clasifice moartea ei drept sinucidere. Și, la câteva zile după, a plecat să lucreze pentru dumneavoastră, spuse Lew, alegând abordarea directă. E o coincidență cam mare, nu credeți? Asta, în contextul în care fiica dumneavoastră vitregă și Amelia se cam ciondăneau în clubul ăla al lor.

Carmon dădu din cap, ca și cum ar fi cântărit informațiile.

— Nu pot să spun nimic despre asta. Nu mă implic în dramele de liceu ale fiicei mele vitrege. Dar dacă vreți să vorbiți cu Molina, domnule locotenent, sunt sigur că-l pot găsi la telefon. Îl sun chiar acum, dacă vreți. Desigur, asta dacă într-adevăr lucrează pentru mine.

Chiar atunci, Zadie intră bufnind în living și se opri direct pe unul dintre scaunele înalte de lângă insula din bucătărie, pe care se trânti cu zgomot.

— Îmi făceam temele, *știi*? mârâi ea.

Era îmbrăcată cu o fustă ecosez de școlăriță, nu mai lată de-o palmă; avea o grămadă de cercei în urechi și unul în nas. Se potriveau de minune cu ochii ei machiați cu negru din belșug și cu părul scurt, negru și ciufulit, din care se ițea într-o parte o șuviță albă, lată, ca dunga de pe spinarea unui sconcs.

— Simplul fapt că prietenul tău spune că o să mă primească nu-nseamnă că cei de la Columbia chiar o s-o facă. Nu sunt admisă până când nu sunt chiar admisă, continuă ea.

— Columbia, spuse Lew. Impresionant. Nu cred că vrei să pui în pericol intrarea la universitatea aia.

— Mie-mi spuneți, spuse Carmon, scuturând din cap cu îndoială exagerată. Din fericire pentru ea, nu-mi moștenește genele. Hai, Zadie a mea.

Îi făcu semn să se apropie, apoi bătu cu palma locul de lângă el, pe canapea.

— Oamenii ăștia de treabă vor doar să te întrebe câteva lucruri despre fata aia de la tine de la școală, cea care a murit.

Zadie își dădu iar ochii peste cap, apoi, mergând la fel de apăsat cum intrase, se duse și se trânti lângă Carmon.

— O singură chestie, înainte ca Zadie a mea să răspundă la orice întrebare, spuse el, cu prefăcută relaxare. N-are nevoie de un avocat, nu? Discuția are titlu pur informativ?

— Nu e arestată, dacă asta întrebați, spuse Lew, ocolind în mod evident un răspuns direct.

Asta nu reprezenta o promisiune, iar Carmon înțelese. Se uită lung la Lew:

— N-are nimic de-a face cu ce a pățit acea fată, spuse el. Așa că puteți s-o întrebați ce vreți despre asta. Dar ne oprim în secunda în care ne apropiem de ceva care ar putea s-o împiedice să intre la Columbia. A muncit prea mult, iar eu am cheltuit prea mulți bani ca să...

Chiar atunci se deschise ușa de la intrare. Se auziră voci din hol – una tăioasă și repezită, cealaltă îngăimând niște scuze, probabil a menajerei. Apoi, sunetul de tocuri înalte răsună pe podeaua de beton.

— O, spuse Adele, iar fața ei drăguță căzu când ajunse în living.

Își reveni rapid și grațios și reuși chiar un zâmbet natural când se îndreptă spre Kate; purta o rochie elegantă, cloș, și cercei mari, rotunzi, iar părul îl avea ridicat într-un coc lejer, dar impecabil. Adele se aplecă în față

și își lipi obrazul de al lui Kate, sărutând aerul de lângă urechea ei.

— Ce surpriză plăcută, Kate. Dar nu era nevoie să vii până aici doar ca să discutăm chestii legate de comitetul de părinți. Știu cât ești de ocupată.

— Nu de asta ne aflăm aici, spuse Kate, pregătită deja să fie întreruptă de Lew, lucru care nu se petrecu. Am venit să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între Amelia și Magpies.

— Magpies?

Adele își strânse buzele roșii și se întoarse spre Carmon, care ridică din umeri și sorbi din pahar. Femeia continuă:

— Nu sunt sigură că...

— Am citit minutele de la ședințele consiliului de administrație al școlii, spuse Kate, sperând ca discuția să meargă mai bine dacă o împiedica pe Adele să se facă de râs mințindu-i. Știu că Woodhouse a încercat să scape de cluburi, iar consiliul l-a oprit.

Adele își trânti zgomotos poșeta pe un scaun din bucătărie, apoi se întoarse încet spre ei. Își încrucișă brațele și se sprijini pe blatul din spatele ei.

— Atunci știi și că tot ce a făcut consiliul a fost să aibă în vedere interesele școlii, spuse ea, calm.

Kate încercă să nu se-nfurie, dar nu reuși:

— Școala avea o obligație...

— Școala nu poate controla ce fac elevii când nu sunt în incinta instituției, spuse Adele, rece.

Dacă se simțea atacată, reușea s-o mascheze perfect.

— Acest gen de monitorizare este imposibil din punct de vedere practic și legal, mai ales în epoca smartphone-ului. Responsabilitatea supravegherii în afara campusului și a activității online îi revine fiecărei

familii în parte.

Replicile erau învățate pe dinafară, ca și cum Adele s-ar fi așteptat ca Lew și Kate să vină și să-i pună întrebări. Probabil că într-adevăr se așteptase la asta din prima seară în care apăruse la ușa lui Kate. De fapt, acesta putea fi adevăratul motiv al vizitei ei.

Kate se întoarse spre Zadie, în speranța că fata era mai puțin pregătită.

— A fost din cauză că era gay? De asta ați făcut-o?

— Zadie, nu răspunde la asta, sări Adele.

— De ce? Vreau să răspund, îi zise Zadie, apoi se răsuci spre Kate. N-aveam de gând s-o las pe Amelia s-o transforme pe Dylan într-o lesbiană nenorocită doar pentru că așa voia *ea*.

Se vedea că Zadie încearcă să-și păstreze atitudinea de dură, dar se înroșise și vocea îi tremura:

— Amelia credea că dacă face sex cu Dylan e mai importantă decât mine. Dar sexul e ușor. Pentru Dylan chiar nu înseamnă nimic. Credeți-mă, e gata să facă sex cu oricine care nu merge la școala asta. Știu pentru că am fost cele mai bune prietene *de doișpe ani*, în pana mea. *Asta* e ceva ce contează. Nu chestia... ce-o fi fost... ce-a avut ea cu Amelia două săptămâni, gen.

Dar privirea lui Zadie spunea că lucrurile nu erau chiar așa de simple. Încerca să o ascundă – își trosnea gâtul, își ținea buzele strânse într-o linie aspră –, dar din atitudinea ei răzbătea disperarea, ca și cum n-ar fi avut-o decât pe Dylan pe lume.

— Zadie, trebuie să știm ce s-a întâmplat pe acoperișul acela, spuse Lew, calm. E momentul adevărului. Al întregului adevăr.

— N-am s-o las pe Zadie să intre într-o discuție care ar putea-o incrimina, spuse Adele, ridicând o mână și

băgându-se între Lew și Zadie. Dacă vreți să-i mai puneți întrebări, va trebui s-o faceți la secția de poliție, în prezența unui avocat. Dar vă asigur că orice s-ar fi întâmplat pe acel acoperiș a fost un accident.

— Un accident? Te porți de parcă aș fi fost acolo. De parcă *aș fi făcut* ceva, spuse Zadie, aruncându-i mamei ei o privire furioasă.

— Avem certitudinea că cineva din această casă i-a făcut ceva Ameliei.

Lew scoase din buzunar două pagini tipărite și le aruncă pe măsuța de cafea, apoi continuă:

— A primit mesaje care o hărțuiau pentru relația ei cu Dylan și în legătură cu identitatea tatălui ei. Mesajele au venit din această casă.

Zadie se apropie și luă foile:

— Ce dracu' îmi pasă mie de taică-su?

Dacă se prefăcea că vede mesajele acelea pentru prima oară, se descurca de minune.

— Speram să ne spui tu, zise Lew. Pentru că știm că mesajele au venit de aici, din casa asta.

— Eu nu... Rahat, mamă, care-i treaba cu tine și fata asta? întrebă Zadie și se întoarse s-o privească pe Adele cu ochii mari. Mi-ai zis că ai avut nu știu ce cu maică-sa în facultate, că voiai să te revanșezi față de ea, spuse, arătând spre Kate. De asta m-ai pus s-o recrutez pe Amelia. Dar nici n-ai fost colegă de facultate cu ea, așa-i, mamă?

— Zadie!

Adele smulse foile din mâna fiicei ei. Le împături, apoi se chinui să-și recapete calmul. De data asta nu reuși prea bine:

— Zadie, iubito, te rog să taci.

Kate văzu un mic val de durere trecând peste trăsăturile lui Zadie, înlocuit rapid de furie. De ce i-ar fi cerut

Adele lui Zadie s-o invite pe Amelia în Maggies? Ochii lui Kate trecură de la fața lui Zadie la șuvița albă din părul ei, o șuviță care putea însemna multe lucruri, inclusiv sindromul Waardenburg.

Și avea niște ochi extraordinari, complet neobișnuiți. Kate își aminti că Adele spusese asta când venise acasă la ea. *E o trăsătură de familie? Două culori diferite?* De ce n-ar fi pus Adele întrebări despre sindromul Waardenburg? De ce n-ar fi spus că și fiica ei avea acest sindrom? *Știam câțiva oameni care lucrează la Slone&Thayer. Încă mai știu.* Erau prea multe lucruri de procesat pentru Kate.

— Deci, ce s-a întâmplat între tine și Amelia pe acoperișul acela a fost un accident, cum a spus mama ta, Zadie? întrebă Lew, hotărât să pună gaz pe foc. Poate că v-ați certat din cauza lui Dylan. Lucrurile au scăpat de sub control?

— Gata! Nu mai vorbiți cu ea! strigă Adele la Lew. Știu că nu aveți un mandat de arestare. Dacă l-ați fi avut, ni l-ați fi arătat.

— Nu, doamnă, n-avem, spuse Lew. Încercăm doar să primim niște răspunsuri. Aveți dreptul să nu cooperați. Desigur, de obicei, oamenii nevinovați n-au nevoie să se ascundă în spatele unui avocat.

— Nevinovați, pufni Adele. Amândoi știm la fel de bine că ăsta e un concept relativ, domnule locotenent. Cred că fiicei mele i-ar fi mai bine dacă și-ar asuma riscul de a-și lua un avocat.

— Riscul? sări Zadie. Ce dracu', mamă? De ce vorbești despre mine de parcă aș fi o infractoare? N-am făcut ni...

— Zadie, șuieră Adele.

Arăta de parcă ar fi început să se desfacă în bucăți. O șuviță din părul ei atât de atent coafat se desprinsese

și părea că același lucru se întâmpla și cu restul ființei ei. Vârî un deget sub nasul fiicei ei:

— Vorbesc serios. Măcar o dată în viața ta, crezi că poți să nu înrăutățești lucrurile?

Zadie se dădu în spate, clipind des. Gura i se strâmbă de vreo două ori ca și cum ar fi urmat să izbucnească în plâns, dar fața îi împietri rapid la loc.

În sfârșit, Frank Carmon se ridică greoi și se băgă în discuție:

— Haide, Adele, ia-o ușurel, spuse. Nu-i nevoie s-o luăm razna.

— Razna! urlă Adele, mutându-și degetul în fața lui Frank. Crezi că e razna o mamă care vrea să-și apere copila de ea însăși?

— Corect, tu pe mine încerci să mă salvezi, râse Zadie, dar lacrimile îi întinseseră deja machiajul negru. Nu-ți pasă de mine. Singura de care îți pasă ești tu.

— Zadie, ăsta nu e un joc, spuse Adele, pe un ton mai calm. Dacă spui ce nu trebuie, ai putea ajunge la pușcărie pentru tot restul vieții tale.

— Aha, sigur, asta exceptând cazul în care *n-am făcut nimic*, în kilu' meu!

Zadie își privi mama o clipă, apoi, brusc, înțelese. Râse ca o femeie nebună:

— Doamne, Dumnezeule, mamă. Tu chiar crezi că am împins-o?

— Nu, zise Adele, deși era evident că da. Nu asta am vrut să...

— Să-mi bag! Tu chiar asta crezi. Crezi că am omorât-o pe Amelia. Crezi că *am ucis* pe cineva.

Zadie se întoarse spre Kate:

— Ea vorbea încontinuu despre Amelia. Era obsedată. „E fiica prietenei mele despre care nu mai știam nimic

de o mie de ani, bla, bla, rahat, bla". Chiar m-a pus să aflu unde lucrezi, ca să poată relua legătura cu tine. Evident că era vrăjeală. Nici nu te cunoaște. Ești așa o mincinoasă de căcat, mamă. Cine știe, poate că *tu* ai împins-o pe Amelia.

— OK, spuse Frank și se duse să-și pună paharul pe blat. Cred că toate doamnele din încăpere trebuie să ia o pauză și să respire puțin.

— Nu i-aș ține partea în locul tău, Frank, spuse Zadie. Știi că singura persoană la care a ținut vreodată cu adevărat e el.

Când spuse asta, arătă spre fotografiile înrămate de pe raftul de cărți.

— ...când ajunge la al treilea pahar de Merlot și tu nu ești aici, spune că n-are ce căuta lângă un mafiot închipuit din Bay Ridge. Îți iubește banii. Dar pe tine, Frank... nu sunt așa de sigură. N-am dreptate, mămico?

Kate fixă cu privirea fotografiile înrămate arătate de Zadie și începu să traverseze încet încăperea, spre ele.

Adele se întorsese spre Frank, care tocmai lua o înghițitură lungă din pahar.

— Frank, imploră ea, știi că nu e adevărat.

Bărbatul dădu din cap, iar colțurile gurii i se lăsară. Apucă sticla de whiskey și își umplu la loc paharul:

— Sigur că da, Adele. Cum spui tu.

Când Kate se apropie de poze, văzu un banner cunoscut pe fundalul uneia dintre ele; recunoscu și felul în care erau aranjați cei douăzeci și cinci de adulți din fotografie. Chiar și de la distanță, știa că a mai văzut undeva poza aceea.

— Frank, vorbesc serios, spuse Adele, disperată. N-ai cum s-o crezi pe Zadie, care minte tot timpul. Doar știi asta.

Kate ajunsese în sfârșit la raft, pregătită ca cineva s-o oprească înainte să pună mâna pe fotografie. Dar nu o opri nimeni. Toți erau prea atenți unii la alții.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu Amelia pe acoperișul ăla, îi spuse Zadie lui Lew.

Vocea îi era joasă și calmă, aproape de nerecunoscut:

— ...dar pot să dovedesc că eu nu eram acolo.

Kate ridică poza din raft, își trecu palma peste geamul care o acoperea, apoi mângâie cu un deget rama grea de argint. Era o fotografie veche de șaptesprezece ani, de la ceremonia de decernare a Premiilor Baroului. Iar în mijlocul imaginii era Jeremy care dădea mâna cu Adele, după ce primise o placă.

Kate văzuse fotografia de multe ori, pe raftul din spatele capului lui Jeremy. O vedea ori de câte ori se întâlneau în biroul lui. Până acum, însă, nu observase femeia care îi înmâna premiul.

— Eram aici când a murit Amelia, spuse Zadie în sfârșit.

— În timpul orelor? întrebă Lew.

Kate se întoarse, încă ținând fotografia în mână. Se uită la Adele, care continua să se holbeze la Zadie. Femeia își acoperise gura cu palma; pentru prima oară, părea amărâtă, nu furioasă.

— ...și nu eram singură, continuă Zadie, ridicând din umeri. Puteți să-l și întrebați, dacă vreți. Mă rog, s-ar putea să mintă. E cam nesimțit.

— Cum îl cheamă? întrebă Lew.

— Ian Greene, răspunse fata.

— Puteți verifica înregistrările de pe camerele de supraveghere. Toate au data și ora pe ele, îi spuse Carmon lui Lew.

Dar Zadie spusese adevărul; Kate era sigură de asta.

Carmon continuă:

— Cât despre Molina, ar trebui s-o întrebați pe ea despre asta, zise el, arătând cu bărbia spre Adele. Ultima dată când am verificat desfășurătoarele noastre telefonice, am văzut că găsea ceva de vorbit cu el zilnic.

— Părul ei, reuși Kate să spună, arătând spre șuvița lui Zadie. E sindromul Waardenburg, așa-i?

Adele se întoarse încet. Se uită întâi la poza din mâinile lui Kate, apoi la fața ei. Când ridică privirea, avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să recunosc că ești o mincinoasă excelentă, spuse Adele, cu voce nesigură. Am venit la tine atunci pentru că Molina îmi spusese ce mesaj ai primit despre Amelia. Voiam să văd cu ochii mei ce ai de gând să faci în legătură cu asta. Aproape că te-am crezut când mi-ai spus că în familia ta nu au mai existat cazuri de Waardenburg, deși știm amândouă că e imposibil. Cred că Jeremy e încântat că îl protejezi așa. E foarte convingător.

— Am spus ce-am spus pentru că ăsta este adevărul. Eu sunt familia Ameliei și nu am Waardenburg.

Adele dădu din cap, ca și cum ar fi crezut în continuare că Kate îl acoperă pe Jeremy.

— Probabil că de-asta te-a ținut lângă el atâția ani. Cu mine nu voia să aibă de-a face. Era îngrijorat că o să-i cer socoteală. Partea amuzantă e că și eu aș fi păstrat secretul dacă el ar fi făcut ceva să-și țină celălalt copil nelegitim departe de fiica mea.

Adele scutură din cap, apoi își șterse ochii:

— Știi, spunea că vrea s-o părăsească pe Vera pentru mine. Și ar fi făcut-o, dacă n-ai fi apărut tu. Acum îmi dau seama. La momentul ăla, mi-a zis că nu mai vrea s-o înșele pe Vera. Dar, de fapt, vorbea despre tine. N-am știut că mai există un copil până când n-am văzut-o pe

Amelia la Grace Hall în toamna asta, când a făcut voluntariat la Festivalul Recoltei. I-am observat ochii, dar n-aș fi făcut niciodată legătura cu Jeremy dacă Julia Golding n-ar fi spus că Amelia e extraordinară, mai ales că a fost crescută de o mamă singură, avocată, care are un program nebunesc.

Adele se uita la propriile mâini încleștate și părea gata să izbucnească în hohote de plâns:

— A fost nevoie de un singur telefon ca să aflu de tine și de Jeremy. Nu e chiar cel mai bine păstrat secret. Și nu puteam să-l las pe Jeremy să scape cu minciuna după atâția ani. M-a făcut să cred că sunt *singura*. Că relația noastră chiar a însemnat ceva. Ar fi trebuit să aibă măcar decența de a o ține pe Amelia departe de Grace Hall și de mine.

Kate încercă să respire, dar avea senzația că cineva i s-a așezat pe piept. Responsabilitatea ei în ceea ce pățise Amelia era mai mare decât își imaginase.

— Tu i-ai scris lui Daniel Moore?

— Amândoi suntem membri ai Comitetului de Etică al Baroului. Daniel mi se plângea de Jeremy de mulți ani. Căuta o cale de a se răzbuna pe el. Desigur, a așteptat câteva luni înainte să acționeze. Începusem să cred că n-o s-o facă niciodată.

— Așa că ai târât-o pe Amelia în povestea asta?

— Era timpul ca cineva să-l tragă la răspundere pe Jeremy, spuse Adele. Iar Jeremy îmi spusese foarte clar, demult, că o să plătesc dacă deschid gura să spun ceva. Joacă golf cu membrii consiliului meu. Mi-ar fi distrus cariera într-o clipă, spuse ea și ridică din umeri. Nu i-ar fi făcut nimic Ameliei, niciodată. Evident, n-aveam de unde să știu că – gesticulă spre Zadie, care îi răspunse cu o privire ucigătoare – că lucrurile vor scăpa de sub

control cu Amelia, cu clubul, cu Dylan. De unde puteam să știu?

O vreme, tăcură amândoi, așezați în mașina lui Lew. Kate ieșise din casa familiei Carmon cu fotografia în mână. Stătea pe scaunul din dreapta șoferului și încă se uita la ea.

— O să-ți revii? întrebă Lew, după vreo cinci minute de tăcere.

Kate dădu din cap:

— De fiecare dată când mă gândesc că mai rău nu se poate, realitatea îmi demonstrează contrariul. Dacă aș fi fost cinstită și i-aș fi spus Ameliei cine e tatăl ei, sau cine cred eu că este, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate că încă ar fi în viață.

Lew scutură din cap:

— N-ar fi contat.

— N-ai de unde să știi.

— Poate că nu, spuse el încet, apoi o privi pe Kate în ochi. Dar tu ai nevoie s-o știi.

Atunci îi sună telefonul polițistului. Răspunse, spuse de câteva ori „da" scurt, apoi închise. Rămase cu ochii la volan și își plimbă degetul pe cercul de plastic de câteva ori.

— Cine era? întrebă Kate.

— Avem o adresă pentru acele prime mesaje pe care le-ai primit despre Amelia, spuse el și porni motorul.

Julia nu părea deloc încântată să-i vadă. Deschise ușa și făcu o grimasă care nu aducea nici pe departe cu un zâmbet.

— Sylvia nu se simte bine, spuse ea. Nu sunt sigură că e în stare să primească vizite.

— Doamnă, mă tem că această discuție nu e opțională, spuse Lew. Mi-aș dori să fie.

Julia se uită apăsat la el, apoi, chiar mai intens, la Kate.

— În cazul ăsta, intrați, ce să zic.

Julia își mută privirea de la Kate și se dădu, în silă, la o parte.

— Mă duc să văd dacă s-a trezit.

Dar, imediat ce intrară, o văzură pe Sylvia; stătea ca un spectru cenușiu lângă ușa bucătăriei.

— A, aici erai, spuse Julia, ușor agitată.

Se duse la fată și îi cuprinse umerii cu brațul, apoi închise ochii și o sărută pe creștet:

— Kate și domnul detectiv mai au câteva întrebări pentru tine. Dacă nu te simți în stare, iubito, nu-i nicio problemă.

Apoi se întoarse spre Lew, de parcă ar fi realizat, brusc, ceva:

— Apropo, ce ați vrut să spuneți, de fapt, când mi-ați zis că asta nu e o discuție opțională?

— Fiica dumneavoastră a omis câteva fapte legate de moartea Ameliei, zise Lew, calm. Avem nevoie să ni le spună acum. Kate a așteptat multă vreme să afle ce s-a întâmplat cu fiica ei. Iar acum, Sylvia, a venit timpul.

Julia se uită de la Lew la Kate, apoi la Sylvia, deliberând. În cele din urmă, încuviință:

— Sylvia n-are nimic de ascuns. Am iubit-o pe Amelia ca și cum ar fi fost parte din familie. Și noi vrem să știm ce i s-a întâmplat.

— Știi că Amelia era membră Magpie, nu-i așa, Sylvia? întrebă Lew.

Tonul lui nu era chiar agresiv, dar era cel mai dur pe care îl auzise Kate la el.

Sylvia își privi mâinile o vreme. Când ridică ochii, erau înlăcrimați.

— Știți ce i-au făcut? întrebă, cu voce mică și ascuțită. Mi-era frică... am crezut că o să-mi facă și mie la fel dacă vă spun despre ele. Lucrurile de genul ăla... nici nu contează dacă sunt sau nu adevărate, oamenii pur și simplu nu le uită.

— Crezi că una dintre Magpies a împins-o de pe acoperiș? întrebă Kate.

Inima îi bubuia. *Da, spune că da. Spune că ai văzut cum s-a întâmplat.*

Sylvia scutură din cap:

— Așa cum v-am mai zis, eu cred că băiatul ăla, Ben a făcut-o. L-ați găsit măcar? Ar fi trebuit s-o viziteze pe Amelia *fix* în ziua aia.

— L-am găsit pe Ben, spuse Lew, încet. N-a fost el.

— Ah. Atunci nu mai contează, spuse Sylvia și își cuprinse trunchiul cu brațele.

— Cluburile astea, spuse Julia dând din cap, cu mâinile-n sân. Azi vreau să-i sun în legătură cu asta. Plătim zeci de mii de dolari ca să ne trimitem copiii la Grace Hall, și ne alegem cu *Împăratul muștelor*?

— Sunt perfect de acord, doamnă. Chiar ar trebui să contactați școala. Toți părinții ar trebui s-o facă.

Lew inspiră adânc, parcă ușurat că trecuseră peste acea parte a discuției. Kate se întrebă dacă într-adevăr simțea asta sau doar încerca s-o facă pe Sylvia să se relaxeze.

— Și Dylan? Există un motiv anume pentru care nu ne-ai spus nimic de ea data trecută?

Kate se uită la Sylvia, așteptându-se s-o vadă încurcată, îngrijorată, cumva. Dar părea doar epuizată.

— Mie mi-a povestit de Dylan abia după ce se terminase, spuse Sylvia în cele din urmă. Eu i-am zis ca fata aia

nu merită atâta efort. Dar Amelia era super necăjită din cauza asta și obsedată să se împace cu Dylan. Nu voia să mă asculte.

— Era „super necăjită"? întrebă Kate.

Sylvia dădu din cap.

— Razna.

— Și nu crezi că ar fi trebuit să-i spui cuiva? De exemplu, unui adult? sări Kate.

Suna ca o acuzație. Dar nu se putea abține. Dacă Amelia se sinucisese, într-adevăr? Era prima oară când posibilitatea asta i se părea credibilă.

— Poate că avea nevoie de ajutor, continuă ea.

— Kate, *nu* e corect, răspunse Julia. Nu-ți permit să-mi acuzi *copilul* pentru neglijența *ta*. Nu era treaba ei să-i fie mamă Ameliei. Ci a ta.

Kate închise ochii și se străduí să nu plângă. Pentru că, evident, Julia avea dreptate. Ea, Kate, fusese cea care eșuase.

— Cred că Amelia intrase în clubul ăla pentru că se simțea singură, spuse Sylvia cu voce frântă și cu lacrimi în ochi.

Julia îi puse mâinile pe umeri, încercând s-o calmeze, dar fata se scutură:

— Avea nevoie de o familie. Poate, dacă ai fi fost mai mult pe lângă ea, în loc să-ți petreci tot timpul la serviciul tău idiot, ar fi în viață.

— OK, OK, interveni Lew. Hai să facem un pas în spate, bine? Nu încercăm decât să umplem niște goluri. Cred că știi mai mult decât ne spui despre ce i s-a întâmplat Ameliei. Cred că erai acolo când s-a întâmplat.

Julia făcu ochii mari:

— Ce? Sylvia, ce spun oamenii ăștia?

— Nu, spuse Sylvia, scuturând din cap. Am ajutat-o

să scape din biroul lui Woodhouse, dar când am ieșit eu din baie după aia, dispăruse. Nu știu unde s-a dus.

Lew încuviință, uitându-se la carnetul pe care îl ținea în mână fără să noteze nimic. Curând, tăcerea lui deveni de nesuportat.

— Chiar nu mai știu nimic altceva. Jur, adăugă Sylvia, cedând presiunii.

Lacrimile amenințau să i se reverse, iar vocea îi era răgușită.

— Dar eu cred că știi. Cred că știi mai mult decât ne spui.

Lew scoase o foaie din buzunarul de la spate și i-o întinse Juliei, care se uită la ea, nedumerită:

— Nu-nțeleg. Ce-i asta?

— Un raport despre localizarea unor mesaje anonime pe care Sylvia i le-a trimis lui Kate, spuse Lew. Mesajele care spuneau că Amelia n-a sărit. Nu-i așa, Sylvia?

Acum, lacrimile curgeau în voie pe fața Sylviei. Încercă să vorbească, dar nu reuși decât să suspine. Fata se lăsă să cadă pe un scaun din bucătărie și își sprijini capul în palme, hohotind. Julia îngenunche lângă fiica ei.

— Orice ar fi, o rezolvăm, spuse ea, frecându-i brațele. Dar trebuie să le spui, iubito. Trebuie să le spui de ce ai scris ce-ai scris.

În fine, Sylvia își trase nasul și ridică privirea. Ochii ei căprui erau umezi și se înroșiseră, iar obrajii îi luceau de lacrimi.

— După ce a murit Amelia, am început să mă plimb pe lângă casa voastră după ore. Rămâneam pe trotuarul de vizavi, ca să nu mă vezi, îi spuse Sylvia lui Kate, strângându-se în brațe. Țin minte că într-o zi, după-amiaza târziu, stăteai în prag, îmbrăcată într-un halat. Stăteai pur și simplu acolo și te uitai în gol. Poate că ieșiseși să

iei ziarul de pe verandă sau ceva, dar păreai să fi uitat ce voiai să faci. Încremeniseși. Și a fost...

Sylvia se opri și rămase cu ochii pironiți într-un punct de pe podea, ca și cum ar fi revăzut întreaga scenă.

— ...a fost cumplit. Gen, mult mai rău decât atunci când te-am văzut plângând la înmormântare, iar aia a fost rău de tot.

Sylvia dădu din cap și suspină, încercând să răsufle:

— M-am gândit că, poate, dacă nu crezi că s-a aruncat... dacă o să crezi că nu e vina ta... poate că o să-ți fie mai bine.

— Deci te-ai prefăcut că știi, ca s-o faci pe Kate să se simtă mai bine, spuse Julia, ușurată.

Sylvia își fixă ochii umezi în ai lui Kate:

— Nu. Amelia nu s-a aruncat. Știu că n-a făcut-o.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Tobe fantomatice bat fără remuşcare măsura vieţii... şi o înştiinţează a cui zi a trecut în goană, după alta, efemeră ca un curcubeu." Virginia Woolf, Spre far.

Carter Rose
Frate, e prea mult

Sylvia Golde
Taci din gură, Carter, tâmpitule

Amelia

24 OCTOMBRIE

Când îmi ițesc capul din biroul lui Woodhouse, o zăresc pe Sylvia în fața biroului doamnei Pearl, împiedicând-o să vadă holul și înlesnindu-mi evadarea.

— Ce încerc să spun este că nu-mi place că Grace Hall nu oferă alternative la teoria evoluționistă.

Sylvia vorbea tare, pe un ton de superioritate. Își mai și agita degetul arătător prin aer:

— Unde e *dialogul* intelectual dacă ne prezentați un singur punct de vedere?

— De asta te-ai învoit de la ora de Biologie, ca să vii imediat aici? întrebă doamna Pearl.

— Întâmplător, îmi iau *în serios* convingerile religioase, spune Sylvia, cu un aer ofensat.

Observ că îmi face semn să ies din birou, cu mâna pe care o ține la spate. Mă las în jos și o iau spre ușă.

— Îmi pare rău, domnișoară Golde, dar probabil că am ratat anunțul despre renașterea dumitale spirituală, spune doamna Pearl, sarcastic. În tot acest timp, eu credeam că ești evreică.

— Sunt evreică, dar *și* renăscută, spune Sylvia, în vreme ce eu ies pe hol și trec, pe vârfuri, pe lângă ușa doamnei Pearl. Aveți ceva și împotriva mariajelor interconfesionale, cumva?

Mă lipesc de perete și mă rog ca Sylvia să se grăbească, să nu mă vadă cineva bântuind pe hol în timpul orelor.

— OK, am înțeles, e oficial de-acum, domnișoară Golde, începe doamna Pearl. Trebuie să te întorci în clasă și...

— Foarte bine, oricum plecam, spune Sylvia. Dar discuția asta nu se încheie aici. Nu accept să fiu marginalizată pentru convingerile mele.

Când, în sfârșit, Sylvia o rupe la fugă pe hol, spre mine, are un rânjet cât toată fața. Și mie îmi vine să zâmbesc când o văd. Și eram convinsă că n-o să mai zâmbesc niciodată.

— Hai, spune ea, apucându-mă de mână și târându-mă pe hol.

— *Nu pot* să plec, șoptesc. Woodhouse o să se întoarcă. Dacă nu mă găsește acolo, o să facă urât de tot.

Sylvia se uită mirată la mine:

— Și ce dacă? Lasă-l să facă. N-ai făcut nimic rău.

— Mă pot da afară din școală.

— Hello! Tu ești victima. Woodhouse o să facă pași în spate în secunda în care o să-i spui că Zadie și prietenele ei te-au hărțuit pentru că ești gay. În fond, chiar e adevărat.

Cam avea dreptate, doar că nu spunea și că Maggies aveau de gând s-o atace și pe ea.

— Haide, spune ea, trăgându-mă iar de braț. Amândouă avem nevoie să ne înveselim puțin, iar eu am un plan pentru asta.

Prima oprire e aula Grace Hall, un spațiu atât de elegant și imens, încât îl folosesc și Școala Superioară, și cea Inferioară de alături. Cu scaunele ei moi, proaspăt tapițate și cu scena lustruită din lemn de mahon, e mai

frumoasă decât multe teatre de pe Broadway.

— Dacă aș fi știut că locul ăsta e deschis așa, tot timpul, clar aș fi făcut sex pe scenă, spune Sylvia, trecându-și palma peste spătarele scaunelor în timp ce parcurge culoarul central.

— Îh, Sylvia, ce scârbos.

— E, hai, spune ea apropiindu-se de scenă, nu o mai face pe pudica, nu cu mine; amândouă știm că e vrăjeală.

O urmez, dar merg mai încet. Fetei cuminți din mine nu-i place să fie undeva unde n-are voie. Și cu siguranță n-avem voie în aulă nesupravegheate. De asta locul arată așa de bine. Sylvia o ia la fugă și sare pe scena întunecată. Se oprește în zona umbrită din centru. Lumina de la puținele lămpi aprinse îi dă un aer straniu, dar frumos.

— Ce căutăm aici, Sylvia? o întreb de pe primul rând de scaune.

Încerc să nu par stresată – dacă s-ar prinde, Sylvia m-ar forța să stau aici și mai mult – dar nu prea reușesc.

— Facem un tur al celor mai bune momente ale noastre, draga mea neprihănită, spune din mijlocul scenei, cu un accent britanic prost și cu o înflorătură dramatică din mână. Aș zice că amândouă avem nevoie să ne amintim cât suntem de fabuloase. Aceasta, frumoasă domniță, este prima oprire.

Zâmbesc și dau din cap. Sylvia e nebună, dar uneori e nebună la cel mai mișto mod. Și e și o super prietenă. După tot ce am făcut, după toate minciunile pe care le-am spus, e tot lângă mine. Și chiar când am cea mai mare nevoie de ea.

— De ce e asta oprirea mea? o întreb. Ce legătură are aula cu mine?

— Haideți sus pe scenă, doamnă, și o să vă arăt, spune ea, ca un prezentator de circ.

Urc timorată cele câteva trepte ale scenei, deși nu e absolut nimeni în public.

— OK, spun, odată ajunsă lângă ea, sub luminile fantomatice.

Măturcu privirea toate acele locuri goale.

— Cred că mă confunzi, fiindcă jur că nu mă prind.

— Așteaptă, spune ea, apucându-mă de brațe și uitându-se peste umărul meu la o mulțime imaginară. Aici m-am hotărât că tu o să rămâi mereu cea mai bună prietenă a mea. Într-a doua, clasa domnișoarei Ritters, la prezentarea de Ziua Președintelui. Mureai de frică să urci pe scenă, deși ai fi fost cu toți ceilalți copii și nu trebuia decât să ții un carton cu litera G pe el. Dar nu asta e ideea, ci faptul că a trebuit să te duci să vomiți înainte. *Sigur* îți aduci aminte.

— A, da, spun eu și parcă mi se face rău numai când mă gândesc.

Am blocat amintirea asta, în cea mai mare parte. Dar văd aievea imaginea domnișoarei Ritter care îmi dă șervețele și mă întreabă dacă mereu vomit când am emoții.

— Acum îmi amintesc. Mersi, da, a fost superb.

— Pentru mine a fost un moment extrem de important.

— Când am vomat eu, ăla e momentul tău definitoriu? Ce jalnic.

Mă uit la scaunele goale și încep să mă simt și eu la fel. Adrenalina evadării din biroul lui Woodhouse se cam duce. Când această mică excursie a Sylviei o să se încheie, toate – plagiatul, Maggies, Dylan, e-mailul meu penibil – toate o să mă aștepte tot acolo.

— Apropo, în continuare mă sperie groaznic urcatul pe scenă. Chiar și acum, când nu e nici naiba în sală.

— Nu că ai vomat, proasto, spune Sylvia cu brațele

încrucișate și dându-și ochii peste cap. Nu asta a fost important, ci ce ai făcut după aia.

— Adică?

— Ai venit de la baie cu un snop de șervețele și, cu o mutră de dură, ai urcat direct pe scenă cu noi ceilalți. Fără smiorcăieli, fără tremurături, fără nimic. Ai fost eroina mea.

— Mersi, Sylvia. Tot cred că e cam jalnic, dar mersi.

Atunci îmi mai amintesc ceva despre ziua aia. După ce am urcat pe scenă, iar m-au luat emoțiile. M-am uitat la domnișoara Ritter și, când am văzut că mă ignoră, am căutat o ieșire laterală din scenă. Dar chiar atunci am văzut-o pe mama, ajunsă cu un sfert de oră întârziere, ca de obicei, panicată, fâstâcită și pierdută. Dar era acolo și când, în cele din urmă, m-a zărit – pe rândul din spate, în stânga, cu un mare „G" lipit de piept – fața ei a căpătat o expresie anume. De parcă aș fi fost lucrul cel mai uimitor pe care-l văzuse vreodată. Felul în care se uita la mine a fost singurul lucru care m-a ținut pe loc.

Încă pierdută în amintire, aud un zgomot din spatele sălii: se deschid ușile.

— Rahat, haide, spune Sylvia, trăgându-mă de mână jos de pe scenă. Mergem la cantină.

Cantina e goală, cu excepția a doi îngrijitori care spală pe jos.

— N-aveți ce căuta aici, latră unul dintre ei, fără să se uite la noi.

— Ne documentăm pentru o lucrare despre o carte, spune Sylvia. Aici i-ai zis lui Whitman Price „du-te-n pula mea". Asta îți aduci aminte, nu?

Îmi ia un pic, dar da, îmi amintesc. În clasa a șasea, Whitman fusese, gen, șeful unei haite de băieți care se

luau de toate fetele. El era cel care le arăta tuturor gleznele prea groase ale unei fete sau aluniţa urâtă de pe gâtul alteia. El ne spunea că suntem prea grase, prea slabe sau strâmbe. Sigur, Whitman era la rândul lui cam gras, cu o faţă mâncată de acnee, dar tuturor le era teamă ca degetul lui să nu se îndrepte cumva spre noi. Din fericire, s-a mutat din şcoală în clasa a noua, când părinţii lui au divorţat. Nu m-am mai gândit la el de ani întregi.

Dar acum, că am făcut-o, chiar mi-am adus aminte cum a venit la masa unde stăteam cu Sylvia şi cu alte fete care nu făceau parte din grupul celor populare. Whitman s-a proţăpit în picioare la marginea mesei şi a-nceput să ne dea punctaje, în funcţie de cât de drăguţe sau nu ne considera. După el, cele mai multe nu eram drăguţe. Apoi ne-a spus clar ce anume din înfăţişarea noastră ne trăgea punctajul în jos. Zicea că vrea să ne ajute. Când a ajuns la mine, două fete plângeau şi vreo cinci băieţi se apropiaseră să se uite.

— Iar tu – mi-a zis mie – ai faţă de cal. E lungă, plată şi de trei ori mai mare decât ar fi normal.

Niciodată nu fusesem genul care să înfrunte oamenii. Dar, în ziua aia, când Whitman a-nceput să ne aleagă ca de pe tarabă, ceva s-a rupt în mine.

— Iar tu eşti foarte gras, Whitman, i-am spus. Aşa că mai du-te-n pula mea.

Nu spusesem niciodată vreun cuvânt urât. Cu atât mai puţin acel cuvânt urât. Aveam senzaţia că gura o să-mi ia foc.

— Aoleu! a strigat unul din băieţi.

— La naiba, Whitman, ţi-a zis-o, a spus altcineva.

Iar Whitman părea aşa de furios, încât am crezut că o să mă pocnească. Dar s-a întors pe călcâie şi a dispărut în mulţime. Şi-a reluat obiceiul câteva zile mai târziu. Nu

chiar a doua zi, însă. A doua zi a stat singur, în celălalt colț al cantinei.

— Haide, spune Sylvia, pornind spre ușă. Trebuie să ne cărăm de aici. Cred că unul dintre îngrijitori tocmai s-a dus să cheme pe cineva.

Continuăm să mergem așa prin școală, ascunzându-ne, furișându-ne și strecurându-ne pe lângă profesori, îngrijitori și conducere. Sylvia m-a dus acolo unde am câștigat odată târgul de științe cu proiectul meu despre magnetism și plante; m-a dus și în locul unde, într-a opta, Chris Mellon mi-a spus că mă place. Ne-am oprit și la etajul doi, unde i-am spus Sylviei – într-a șaptea – că o să mă fac scriitoare într-o zi, oricât de greu ar fi fost.

Dar nicio oprire din turul Sylviei nu poate să schimbe nimic. Nu o poate face pe Dylan să mă iubească, sau să-mi pună lucrarea excelentă despre *Spre far* în locul celei copiate. Nicio amintire nu șterge mizeriile pe care mi le-a făcut Zadie și nici rușinea că toată lumea a văzut e-mailul trimis de mine.

Dar turul a reușit ceva: mi-a amintit că viața mea însemnase mai mult decât un singur moment. O fată. O înșiruire de cuvinte pe hârtie. Că trecusem prin multe lucruri – bune și groaznice, amuzante și urâte – și supraviețuisem.

Suntem iar în hol când se sună. Ne repezim într-o debara unde să stăm ascunse până se mută copiii dintr-o clasă în alta, lipite de perete, lângă mop și găleată. Ne ținem respirația cât putem de mult, ca să nu ne înece mirosul de clor.

— Îți mulțumesc, aveam nevoie de asta, îi spun Sylviei când pe hol se face din nou liniște și suntem pe

cale să ieşim.

— Încă n-am terminat. E rândul meu acum, spune ea.

Rahat. Trebuia să mă fi gândit dinainte. Pentru că nu-mi vine în minte absolut nimic. Care fuseseră momentele ei de glorie?

— Nu-ţi face probleme, spune ea, parcă citindu-mi gândurile. Ai scăpat. Deja ştiu unde mergem.

Din debara, trecem într-o clasă goală din aripa de nord, apoi la bibliotecă şi în curte, vizitând cele mai importante locuri pentru Sylvia – majoritatea (nu, toate) au legătură cu diverşi băieţi – şi chicotim când trebuie să ne ascundem de profesori şi de îngrijitori. Parcă suntem iarăşi mici, înfăşurate strâns în lumea noastră inventată.

Dar, la a patra oprire a Sylviei, lucrurile se înrăutăţesc. Locurile în care ne oprim nu mai au legătură cu un băiat, pur şi simplu. Sunt locuri în care un băiat *s-a despărţit* de Sylvia. La început asta nu pare s-o supere, dar la un moment dat pare să fi atins o limită şi devine nesigură şi tristă.

— Niciunul dintre ei nu te merita. Îţi e mai bine fără ei, îi spun eu pe când ne îndreptăm spre ieşirea de incendiu.

— Ştiu. Asta îmi spun şi eu, tot timpul.

Dar nu o cred. Am senzaţia că cineva tocmai a stins lumina aia extraordinară din interiorul ei.

— Unde mergem acum? o întreb în timp ce urcăm pe scară, în speranţa că vom încheia curând mica ei paradă tristă a bărbaţilor.

— Pe acoperiş, spune ea cu un zâmbet trist. Şi hai, zâmbeşte. O să fie ultima oprire pe cărarea lacrimilor Sylviei Golde.

Mă opresc. Exact de asta îmi era frică. E foarte supărată, chiar dacă încearcă să se poarte ca şi cum toată

chestia asta ar demonstra tocmai cât de supărată *nu* e.

— Sylvia, haide. Băieții ăia proști oricum nu știu de capul lor.

Mintea îmi gonește, încerc să mă gândesc la orice alt loc în care aș putea s-o duc. Undeva unde a făcut ceva remarcabil. Dar nu-mi vine nicio idee, deși sigur sunt o grămadă de lucruri super tari pe care le-a făcut. Momente mari, impresionante. Doar că pur și simplu nu-mi amintesc niciunul.

— Ești extraordinar de creativă și super talentată. Ești un fashion icon. Într-o zi o să fii un mega designer vestimentar. Știu asta. O s-o arzi cu Steve McQueen la săptămâna modei.

Sylvia își dă ochii peste cap:

— Îl cheamă Alexander McQueen. Și e mort. La fel și Steve McQueen.

— Bine, atunci Donna Karan.

— Donna Karan? Pe bune? E ca și moartă.

— Hai, Sylvia.

— Știu, știu, încerci să mă binedispui. Dar să știi că pari ușor disperată, spune Sylvia, reluându-și urcușul fără să se întoarcă spre mine. Dar e OK, continuă ea, ridicând din umeri. Știu cine sunt. Accept cine sunt. Nu e nevoie să mă acoperi. Haide.

Când ajungem în sfârșit sus, Sylvia deschide ușa dinspre acoperiș și ieșim în zona de sud a clădirii.

— Nu i-au prins pe unii fumând aici, la un moment dat? Credeam că au încuiat ușa asta de atunci.

Mă uit în jur, la coroanele copacilor. Deasupra, cerul este de un albastru rece, senin; e cam frig, dar e plăcută lumina blândă a soarelui de după-amiază. În depărtare, spre nord, se zărește Empire State Building, printre

celelalte clădiri.

— Au încuiat-o, dar zidarii care lucrează la anexa de muzică au descuiat-o ca să mănânce la prânz aici.

Cuprinde locul cu privirea, apoi zâmbește dulce-amar:

— Știi, am făcut sex cu Ian aici, o dată.

— Pe bune?

Nebuniile pe care le face Sylvia nu încetează să mă uimească. Ea încuviințează, apoi se uită în jos și își mușcă buza ca și cum s-ar chinui să nu plângă. S-a întâmplat ceva. Ceva rău.

— Sylvia, ce s...

Chiar atunci auzim pași pe scară și sunetul unor chei.

— Căcat, șoptește Sylvia și îmi face semn s-o urmez. Hai.

Ne furișăm într-o nișă din celălalt capăt al acoperișului și ne lăsăm pe vine. Un minut mai târziu, Liv apare de după colț. Sylvia și cu mine ne uităm una la alta și spunem fără sunet „OMG", amândouă deodată, când Liv scoate telefonul să sune pe cineva.

— Bună ziua, da, Liv Britton la telefon. Ah, mulțumesc, mă bucur. E un compliment uriaș venind din partea dumneavoastră. Dar cred că va trebui să retrag manuscrisul. Lucrurile s-au complicat la școala mea și...

Tace puțin; probabil că vorbește cealaltă persoană. Își roade o unghie.

— Da, categoric mă gândeam să schimb toate numele. Dar, chiar și așa, cred că...

Mai face o pauză în care dă din cap:

— Da, îmi dau seama de asta. OK, da, o să mă gândesc. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Ținem legătura.

Liv încheie convorbirea și rămâne cu ochii la telefon. Apoi respiră zgomotos și pornește în jos pe scară.

Rămânem ascunse până când auzim uşa închizându-se în urma ei. Din fericire, a plecat demult când telefonul meu mă anunţă că am primit un mesaj.

BEN
Nu eşti supărată, da? Ştiu că sunt de rahat...
AMELIA
E OK, pe bune
BEN
Eşti sigură?
AMELIA
Sigură.
BEN
O să fii OK?
AMELIA
Da. Clar. Distracţie plăcută Xoxox; tot ne vedem curând!
O să am grijă de asta ;)

— Cine era? întreabă Sylvia.

— Ben; e în oraş, răspund eu, ştiind deja la ce reacţie să mă aştept.

— Doar n-ai de gând să te vezi cu el, nu? Pentru că te întâlneşti cu psihopatul ăla doar peste cadavrul meu.

Sylvia se duce la marginea acoperişului, care are o balustradă ciudat de joasă. Simt că mă ia ameţeala numai când mă uit la ea cum stă lângă marginea aia sinistră. E cu spatele la mine.

— Nu vrei să te dai mai în spate? o întreb. Mă sperii. Dacă te-mpiedici?

Sylvia abia dacă face jumătate de pas mic în spate, ceea ce nu mă linişteşte prea tare.

— Ian s-a despărţit de mine, spune ea. M-a adus aici sus acum o oră, ca să-mi spună asta. Poate a crezut că panorama o să îndulcească lovitura.

Rahat. Normal că mă aşteptam să se întâmple mai devreme sau mai târziu, dar asta nu mă face să mă simt

mai bine.

— Ești OK? Adică, sunt sigură că a fost de rahat. Ce dobitoc!

Sylvia ridică puțin fața spre soare. Așa, luminată, pare și mai tristă. Biata de ea. Dacă eu mă așteptam la asta, sigur se aștepta și ea. Însă tot îmi pare groaznic de rău. Și îmi doresc tare mult să-i pot spune ceva, ceva extraordinar, ca lucrurile pe care mi le spusese ea despre Dylan. Dar tot ce-mi vine în minte pare găunos și plat.

— Vrei să știi ce mi-a spus?

— Mai contează ce crede imbecilul ăla? întreb eu.

Dar contează pentru Sylvia. Iar ea vrea să știu și eu.

— Mi-a spus că nu îl atrag din punct de vedere *sexual*. Și atunci i-am zis „ce vrei să spui? Doar facem sex tot timpul". La care el „Da, așa e, dar am făcut-o mai mult pentru că mi-e milă de tine"

Când se întoarce spre mine, deja urlă de plâns. Mă apropii și îi cuprind umerii cu brațele.

— A zis-o doar așa, îi spun, îngropându-mi fața în gâtul ei. Știi asta, nu? Ești frumoasă.

Ea scutură din cap și își trage nasul.

— Nu mai sunt așa de drăguță cum eram. Știu eu.

— Ești nebună, Sylvia. Despre ce vorbești?

Cel mai rău e că are dreptate, oarecum. Când era mică, Sylvia era superbă, un copil neobișnuit de frumos. Genul de puștoaică pe care lumea o oprește pe stradă sau la care se holbează în restaurante. Nu că acum ar fi urâtă sau ceva. Dar devenise ușor banală.

— Nu sunt ca tine, șoptește în timp ce eu o îmbrățișez și mai strâns. Felul în care arăt e tot ce am.

Mă dau puțin în spate, ca s-o pot privi în ochi.

— Sylvia, nu e adevărat.

Îmi dau seama că toate calitățile ei uimitoare mi se

năpustesc în minte ca un val:

— Ești amuzantă, loială, cinstită, știi să susții pe cineva; aș vrea să am măcar un sfert din pasiunea ta. Ești cea mai bună prietenă a mea, Sylvia, și nu știu ce aș face...

Telefonul ei o anunță că a primit un mesaj. Mă rog să nu fie de la Ian. Oricât de rea ar fi situația acum, ar fi și mai rău să se împace cu ea doar ca să-i dea papucii iar. Chestie pe care sigur ar face-o la un moment dat. Și, din felul în care Sylvia își caută disperată telefonul, îmi dau seama că ea speră ca mesajul să fie de la el.

— Cine e? întreabă Sylvia, uitându-se la ecran când, în sfârșit, își găsește telefonul. Număr blocat..., spune ea ezitant, în timp ce deschide mesajul.

— Ce e? întreb.

— Nu știu... O poză. Textul zice „uită-te în oglindă"

Atinge iar ecranul, apoi mă privește nedumerită.

— Ești tu. De ce ești în chiloți? E vreo chestie mai extravagantă pe care ai făcut-o cu Dylan?

Pare foarte amuzată.

— Mărturisesc că sunt impresionată, Baron. Ești mai curajoasă decât credeam.

Își întoarce ecranul telefonului spre mine. Mă văd, schimonosită într-o încercare de a arăta sexy. A fost maximum pe care l-am făcut în vreuna din poze – stăteam cu picioarele desfăcute, aplecată în față, spre aparatul de fotografiat. Nu suport să văd poza aia din nou. E umilitor. Îi întind Sylviei telefonul.

— Îh, scârbos, îi spun. E o poveste lungă. Dar, crede-mă, nu e nimic sexy acolo.

— Uită-te în oglindă, murmură Sylvia și se uită iar la telefon. E un indiciu, gen.

Își folosește degetele ca să mărească imaginea.

— Să-mi bag..., șoptește ea, iar culoarea i se scurge

din obraji.

Se uită la mine cu ochi sălbatici, de nebună:

— Să-mi bag pula!

— Ce-i? o întreb și mă aplec să văd și eu ce a văzut ea.

Dar își agită telefonul ca turbată.

— Sylvia, liniștește-te! Ce-i?

— Nenorocita dracului! urlă și se repede la mine, cu aceiași ochi de nebună.

— Cine e nenorocită? Despre ce vorbești, Sylvia?

— *Tu*! urlă ea, ca un animal.

N-am mai auzit niciodată un om care să scoată asemenea sunet.

— Tu ești o zdreanță nenorocită!

În sfârșit, îmi bagă telefonul sub nas. Acolo, în fotografia mărită, se vede în oglindă reflexia lui Ian Greene.

— Sylvia, nu, spun eu.

Îmi bubuie inima. Fac un pas în spate, de parcă gestul ar da timpul înapoi la un moment când ea încă nu văzuse poza.

— Nu e ceea ce pare.

— A, nu? urlă ea din nou.

Fața i s-a înroșit și i s-au umflat venele; ține telefonul de parcă s-ar pregăti să mă pocnească peste față cu el.

— ...pentru că se pare că *tu* erai acea Magpie care și-o trăgea cu iubitul meu!

— Zadie a pus totul la cale. Hai, gândește-te puțin, Sylvia.

— Ți-ai tras-o cu el pentru că te-au pus *Maggies*!

— Nu, Sylvia, nu! gâfâi eu.

M-am dat înapoi atât de mult, încât simt că dosul gambelor mi s-a lipit de mica balustradă.

— Nu m-am culcat cu Ian. Nu s-a întâmplat nimic între noi.

— În afară de căcatul ăsta!

Iar îmi împinge telefonul în față și de data asta mă las pe spate, încercând să mă feresc.

— Poze dezbrăcată! Măcar îți plac fetele? Sau ai inventat-o p-asta ca să poți să-mi furi iubitul?

Își ia avânt, apoi mă lovește tare cu telefonul peste claviculă. Mă strâmb de durere și mă las pe spate și mai mult; simt că pieptul îmi pulsează acolo unde m-a lovit. E prea mult. Totul e prea mult. N-or să se oprească niciodată. N-or să mă lase în pace niciodată. Încerc să mă mișc, să mă îndepărtez de Sylvia înainte să mă lovească iar.

Apoi, dintr-odată, simt că ceva cedează în spatele meu. Întind mâinile să mă prind de zid, pregătită pentru durerea pe care aveam s-o simt când spatele o să mi se lovească de el. Dar nu e nimic. Nicio durere. Doar gravitație. Iar eu mă duc, și mă duc...

Atunci văd figura Sylviei. Văd în ochii ei lucrul îngrozitor care s-a întâmplat deja. Lucrul pe care nu-l poate opri.

— Nu! strigă ea, încercând să mă prindă. Doamne, Amelia!

Și încerc. Încerc să mă prind și eu de ea. Încerc din răsputeri să mă țin.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron

„Am rădăcini, dar plutesc." Virginia Woolf, Valurile

Epilog

7 MARTIE

— A-nceput să se-ncălzească, spuse Kate și se așeză pe un petic de iarbă rece, tunsă impecabil.

Era o vreme neobișnuit de blândă pentru luna martie, dar tot nu puteai să ieși fără jachetă. Totuși, imediat ce Kate rosti aceste cuvinte, vântul începu să bată cu putere, biciuind-o.

— OK, poate că s-a încălzit doar puțin, dar, dacă tu ai fi aici, sigur ai spune că a venit vara. Așa ai fost mereu, îmi cereai bluze cu mânecă scurtă de îndată ce se topea zăpada. „N-o să-mi fie frig, mamă"

Kate zâmbi, gândindu-se la chipul rotund al Ameliei și la toate acele promisiuni de fetiță. Atât de plină de pasiune și de sigură pe sine.

— Cel mai amuzant e că îți luam mereu jacheta cu mine, crezând că o să te răzgândești când o să simți frigul. Dar n-o făceai niciodată. Nici măcar o singură dată. Perfect încăpățânată. Perfectă.

Lui Kate îi dădură lacrimile și vocea i se frânse. Uneori își promitea că n-o să plângă atunci când mergea s-o viziteze pe Amelia la cimitir. Alteori ceda și recunoștea că o s-o facă. Oricum ar fi fost, plângea de fiecare dată.

Totuși, cu pași minusculi, partea cea mai întunecată a durerii începuse să dispară; sau poate că doar se

schimbase într-un dor nesfârșit de Amelia. Kate reușise chiar să accepte faptul că, oricât de tare s-ar fi agățat de fiecare amănunt legat de fiica ei, nu putea împiedica amintirea ei să se estompeze treptat. Nu mai putea decât să-i deplângă pierderea.

În cele câteva luni de la moartea Ameliei, Kate deja uitase unele lucruri. Nu-și mai amintea mirosul Ameliei, deși nu renunțase să-l caute în pernele de pe patul fetei. Kate nu-și amintea nici ce anume făcea Amelia când era nerăbdătoare să încheie o conversație: pocnea de două ori din degete și apoi își îndrepta degetul mare în jos? Sau pocnea de trei ori, apoi arăta cu indexul? Pierdută era și amintirea vremurilor când Amelia învățase în sfârșit să meargă pe bicicletă, ce dinte îi căzuse primul și câți bani îi lăsase Kate atunci sub pernă.

Dar lucrurile pe care și le amintea păreau perfect conservate, ca într-un bloc de gheață. Încă simțea greutatea capului Ameliei, nou-născută, așezat în scobitura gâtului ei când dormeau împreună în balansoar. Își amintea cum țipase de încântare când Amelia spusese primul cuvânt – *cățel* – și zgomotul pe care îl făcuse fusese atât de puternic, încât Amelia izbucnise în plâns pe loc. Kate își aducea aminte și de ziua în care o trimisese pe Amelia la creșă fără scutec. Și de groaza de pe chipul Ameliei când avea opt ani și Kate încercase să-i explice ce este sexul, într-o dimineață, în drum spre școală. Kate își amintea bucuria rară a îmbrățișărilor adolescentei Amelia. Și cum se simțise când, la aceeași vârstă, o văzuse plângând cu lacrimi grele, ca de adult.

Până la urmă, Kate rămăsese cu toate amintirile de care avea nevoie. Tot ce fusese cu adevărat important. Mai ales cât de mult își iubise fiica. Și cât de mult se străduise. Restul – neajunsurile, greșelile, lucrurile pe care

Kate le-ar fi făcut diferit – pe acelea se chinuia să le uite. Pentru că Seth avea dreptate. Bună parte din rezultat părea să fi fost născut din noroc sau ghinion.

— M-am întâlnit cu Julia azi, spuse Kate. Sylvia vrea să vină aici, la tine, să-ți spună cât de rău îi pare. I-am spus că, din partea mea, e-n regulă. Sper că nu greșesc crezând povestea Sylviei despre ce s-a întâmplat acolo, pe acoperiș. Crezând că a fost un accident. Eu zic că nu greșesc. Dar tot nu mi-e clar ce va face poliția. Chiar dacă Sylvia spune adevărul acum, a mințit așa de mult și atât de mult timp...

Kate trase aer în piept și mângâie gazonul îngrijit.

— Zadie a dispărut în sfârșit din peisaj. Au trimis-o la un internat pentru fete cu probleme, undeva în nordul Connecticut-ului. Mama ei nu mai face parte din consiliul de administrație al școlii și cluburile au fost închise definitiv; cel puțin așa s-a spus. Nu e de-ajuns; nimic n-o să fie vreodată de-ajuns. Dar cred că e un început.

Kate ar fi vrut să-i poată spune Ameliei că Dylan îi scrisese ca să-i spună că o iubise cu adevărat pe Amelia. Dar nu primise nici măcar un cuvânt de la Dylan. Kate se înfășură mai strâns în haină și se uită în jos, din vârful dealului unde era îngropată Amelia, deasupra colinelor Cimitirului Greenwood, privind dincolo de dughenele dărăpănate și de imensul Home Depot, spre linia orizontului de la New York Bay.

— Simt că trebuie să-ți cer iertare; trebuia să fi făcut-o de mult. Ar fi trebuit să-ți spun totul despre tatăl tău, de la bun început.

Kate pregătise acest discurs de ceva vreme, dar tot îi era greu să-l spună cu voce tare.

— Aveai dreptul să știi ce știam și eu, chiar dacă mă înșelasem în privința adevărului. Până la urmă, tatăl tău

este Jeremy Firth. Da, acel Jeremy. M-am culcat cu el o singură dată; el era însurat și ce făceam noi era greșit. Eu eram confuză și mă simțeam singură; s-a întâmplat, pur și simplu. Dar mi-a adus ceva extraordinar: pe tine.

Kate scutură din cap și răsuci între degete câteva fire de iarbă. Atunci se gândi la Phillip. Cu el, fusese doar o cafea și un schimb de e-mailuri. Cu părul lui scurt și grizonant, cu ridurile subțiri din jurul ochilor și fața perfect rasă, nu semăna deloc cu Rowan. Dar Phillip îi amintea atât de mult de băiatul plin de pasiune pe care îl întâlnise atât de scurt, în urmă cu atât de mulți ani. Se întreba dacă Amelia ar fi sau nu de acord, dar credea că ar fi. Gretchen avusese dreptate într-o singură privință: Amelia ar vrea să știe că ea e fericită.

— Chiar a existat băiatul din bar... cu asta n-am minți. Poate că știi deja. Poate că mi-ai citit toate jurnalele, asta n-o să aflu niciodată. Cred că, în tot timpul ăsta, pur și simplu mi-am dorit ca el să fi fost tatăl tău. Și nu el neapărat – aproape că nici nu-l cunoșteam –, dar un bărbat ca el. Și, peste ani, toate lucrurile care îmi plăcuseră la el le-am regăsit în tine. Îl cred pe Phillip când îmi spune că erai unică. A văzut în tine ce am văzut și eu mereu, și exact de asta am nevoie acum. Să fiu în preajma oamenilor care cred că lumea e un loc mai întunecat fără tine.

Kate răsuflă adânc și sacadat și se chinui să nu izbucnească în plâns.

— Vreau să mai știi ceva: deși Jeremy a fost o greșeală pentru mine – vocea începu să i se piardă în rafalele de vânt – tu nu ai fost niciodată o greșeală, Amelia. Tu ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Și așa vei fi mereu.

Era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Prea târziu ca să facă alte alegeri. Ca să fie o mamă mai bună

decât fusese. Kate putea să fie doar mama care era, mama Ameliei – cea care-i păstra amintirea, care-i păzea secretele, care-i prețuia inima. Asta avea să fie mereu.

Mulţumiri

Cea mai profundă recunoştinţă agentei şi supereroinei mele, Marly Rusoff, cea mai înţelegătoare şi dedicată susţinătoare pe care şi-o poate dori un autor. Nu pot să-ţi mulţumesc destul pentru că mi-ai rămas alături prin toate caznele acestei cărţi şi ale manuscriselor de dinaintea ei. Lui Michael Radulescu, pentru tot ajutorul şi extrem de apreciata jovialitate; şi lui Julie Mosow, un editor excelent, un foarte bun partener creativ şi o prietenă minunată.

Uluitorului meu editor, Claire Wachtel; sfaturile tale preţioase au îmbunătăţit nu doar această carte, ci şi pe mine ca autor. A fost o onoare să lucrăm împreună. Îţi mulţumesc, Jonathan Burnham, pentru această şansă incredibilă. Mulţumesc, Elizabeth Perrella şi tuturor celor din departamentele de marketing şi vânzări de la Harper Collins, pentru entuziasmul vostru şi pentru cât aţi muncit pentru mine.

Megan Crane, îţi mulţumesc pentru că m-ai ghidat prin puterea exemplului, pentru că mereu erai dispusă să mai citeşti o variantă, pentru că mi-ai spus adevărul atunci când trebuia şi pentru că m-ai minţit când aveam nevoie s-o faci. Dar, mai ales, îţi mulţumesc pentru o prietenie remarcabilă. Dacă nu te-aş fi avut pe tine, dacă n-am fi discutat despre scris şi despre viaţă de-a lungul anilor, această călătorie uneori chinuitoare s-ar fi încheiat demult.

Îi mulțumesc Victoriei Cook pentru încurajări și pentru felul în care a salvat de atâtea ori situația. Elenei Evangelo pentru căldură și nesfârșitul optimism; și Carei Cragan pentru încredere.

Vă mulțumesc, cititoare devotate și prietene dragi – părerile și încurajările voastre au fost neprețuite: Cindy Buzzeo, Heather Frattone, Nicole Kear și Tara Pometti.

Vouă, celor mulți care mi-ați dăruit cu atâta generozitate cuvinte de încurajare în ultimii zece ani – Catherine și David Bohigian, familia Cragan, familia Crane, Jeremy Creelan, Joe și Naomi Daniels, Larry și Suzy Daniels, Charmaine De Grate, Dave și Joannie Fischer, David Kear, Merrie Koehlert, Hallie Levin, Brian și Laura Mayer, Diane Mehta, Brian McCreight, familia Metzger, Jason Miller, Sarah Moore, Frank Pometti, Jon Reinish, familia Thomatos, membrii extrem de talentatului meu grup de scriitori din Park Slope și toți cei pe care i-am uitat – vă mulțumesc că ați crezut în mine, mai ales în clipele în care eu nu mai credeam.

Le mulțumesc părinților mei, părinților vitregi și familiei Prentice – Martin, Clare, Becky, Mike și Steve pe care am norocul de a-i considera și familia mea acum.

Soțului meu, Tony – cartea asta e a ta pe cât e și a mea. Fără tine n-aș fi avut curajul să scriu nici măcar un cuvânt, darămite speranța de a o duce până la capăt. Îți mulțumesc pentru generozitate și onestitate, răbdare și credință. Îți mulțumesc pentru că m-ai făcut să râd, pentru că m-ai provocat să gândesc și pentru că m-ai făcut să mă simt înțeleasă. Nu mi-aș putea dori un soț și un prieten mai bun.

Și fetelor mele perfecte. Îți mulțumesc, Harper, pentru empatia uimitoare, pentru îmbrățișările extraordinare și pentru că mi-ai spus că ești mândră de mine în

zile în care aveam impresia că nimeni nu simte asta. Îți mulțumesc, Emerson, pentru că ai stat lângă imprimantă, numărând paginile; pentru că mi-ai zis că într-o zi vrei să fii artistă și pentru zâmbetul tău incredibil, care poate lumina până și cea mai întunecată zi. Să știți că oricât de mari v-ați face, oriunde v-ați duce și orice ați deveni, o să vă iubesc mereu pe de-a-ntregul, fără rezerve. Iar secretele voastre, oricare vor fi să fie, le voi păstra mereu cu sfințenie.

Despre autoare

Kimberly McCreight a urmat cursurile Vassar College şi a absolvit *cum laude* Facultatea de Drept a Universităţii Pennsylvania. După ce a lucrat ca asociat specializat în litigii la unele dintre cele mai mari firme de avocatură din New York, a părăsit domeniul juridic pentru a deveni scriitoare. Cărţile ei au fost prezentate în publicaţii precum *Antietam Review*, *Oxford Magazine* şi *Babble*. Locuieşte în Park Slope, Brooklyn, împreună cu soţul ei şi cele două fiice.